

Bağımsızlık Yolunda

kurtulus

Sayı:2

Şubat 2000

400.000 TL. (KDV Dahil)

MİLLİYETÇİLİK
ÇIKMAZDIR

**“Demokrasiden
yanayım diyenler,
Ulucanlar katliamına
karşıyım diyenler,
katliamın gerçek sorumlularının
ortaya çıkarılmasını isteyenler,
vahşete karşı olanlar;
Ulucanlar mahkemesi başlıyor.
Demokratlığınızı,
hak ve adaletten
yana olduğunuzu
görmek istiyoruz.**

**Ulucanlar davası duruşması
22 Şubat 2000
tarihinde görülecek**

İ Ç İ N D E K İ L E R

İstikrar ve emperyalizm	4
PKK ve Kürt milliyetçiliği teorik ve pratik olarak iflas etmiştir	12
Yeni Dünya Düzeni, ABD ve PKK	20
“ABD çizgisi döneklık değildir”	28
Kürt milliyetçilerinin kendilerine biçtikleri yeni rol	44
“Barış” her dala konan soysuz bir güvercin midir?	56
PKK çarpık kemalizm anlayışıyla milliyetçiliğini gizlemeye çalışmıştır	65
Geçmişten bugüne milliyetçi kürt hareketlerinin kaderi	74
Kürt milliyetçileri demokratik devrimi devrimcilere öğretmez	94
Halkları kurtuluşa götürecek olan milliyetçilik değildir	103
Milliyetçilik halkların kurtuluşunu sağlayamaz	114
Kosova’dan Doğu Timor’a...	127
Emperyalizme teslimiyete iki örnek: FMLN ve URNG	136
“Diyarbakır’da rock, Harran’da maç, Hakkari’de smaç”	146
PKK, sol ve birlik üzerine	150
Emperyalist tasfiye operasyonunun koltuk değneği; BDGP kendini feshetti	166
PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları	185
Devrimciler elinden geleni yaptı...	190

Yeni Dünya Düzeni, ABD ve PKK

Sayfa
20-27

Bağımsızlık Yolunda Kurtuluş

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Volga Cıvık

Yönetim ve yazışma adresi: Hocapaşa Mah. Hüdavendigar Cad.

Ak Han No:40/302 Sirkeci-İstanbul

Baskı: ASPAŞ Pazarlamacılık

Çözüm	196
Milliyetçi tarihi sorgulamadan Özgürlüğe yürüyemezsin	198
Hizbullah'ın katliamları Susurluk devletindir...	204
Milli Güvenlik Kurulu'nun SEYİR DEFTERİ	213
24 Ocak'tan bugüne ekonomik saldırı sürüyor	220
Sosyalizm halkların kurtuluş umudu olmaya devam ediyor	225
20. yüzyıldan... 21. yüzyıla...	233
21. yüzyıl direnen ve savaşıyan dünya halklarının olacaktır	238
Kültürel yozlaşma ve tekelci yayınevleri	242
Adalet halkın vicdanındadır, Bu vicdan hiçbir haini affetmeyecektir	248
Antakya'da zamlara karşı, devrimcilerin sesi yükseldi...	252

PKK ve Kürt milliyetçiliği teorik ve pratik olarak iflas etmiştir

Sayfa
94-102

21. yüzyıl direnen ve savaşıyan dünya halklarının olacaktır

Sayfa
103-113

İkinci sayımızda birlikteyiz

Kavganın onurlu sesi Kurtuluş, halkımızın gündeminde olan konularla sizlere yine “merhaba” diyor.

Ülkemizde çelişkiler, çatışmalar, açlık, yoksulluk, halkın özgürlük talebi o kadar yoğunudur ki, gündem buna paralel sürekli değişmektedir. Gündemi belirleyen, mücadelesinin seviyesi ne olursa olsun, ister alçalsın ister yükselsin halkın talep ve ihtiyaçları olmaktadır. Adaletli bir düzen isteği gündemi belirlerin başında yer almaya devam etmektedir.

AB’ye girme sürecinde “aniden” hızla adımlar atıldı. Sağcısından solcusuna, faşistlerden, dincilere, Kürt milliyetçilerine herkes ne kadar AB yanlısı olduklarını ispatlamak için birbiriyle yarıştılar. Emperyalizm daha düne kadar “giremezsiniz” derken, birden “tamam gelin” dediler. Değişen neydi? İnsan haklarında ilerleme mi olmuştu, Avrupa’nın önkoşul olarak koyduğu sorunlar çözüme mi kavuşturulmuştu? Elbette hayır. Ama emperyalizmin bölgesel çıkarları, Türkiye’ye olan ihtiyaçları gündemlerine gelmişti. Bir yandan da Öcalan tartışmaları, şeriat tehlikesi vs. tartışıldı. İstikrar düzen savunucularının ağzından düşmeyen kelime oldu. Ülkemiz gündeminin, emperyalizmin politikalarının ve devrimcilerin, düzen karşıtı olduğunu söyleyen güçlerin sömürü düzeni karşısında durdukları yerin ne olduğu, istikrarın halk için ne anlama geldiği, “İstikrar ve Emperyalizm” başlıklı başyazımızda değerlendirildi.

Daha bir süre öncesine kadar günlerce süren Öcalan tartışmaları yaşandı. Asalım mı, besleyelim mi çerçevesinde yansıdı kamuoyuna. Ve oligarşi kullanılma sürecinin bitmediğine karar vererek, tasfiye operasyonunun tamamlanmasına kadar idamı durdurdu. Bundan sonrası ne olacak? Osmanlı’nın mirasçısı devletin intikamcılığını dünya bilmekte... Hiçbir şey gizli kapaklı yürütülmedi bu tartışmalar içinde. Açık olarak; “bize ölüsü değil, dirisi lazım, siyaseten zaten ölmüştür...” vb. bizzat hükümetin en sorumlu kişileri tarafından dile getirildi. Kullanmanın, bir halkı bu kadar aşağılanmanın bu kadar açıktan yapılmasına zemin sunan Kürt Milliyetçileri de, yapılan her açıklamayı desteklediler, istenen her şeyi yapacaklarına teminat verdiler, “siz merak etmeyin” dediler. Kürt milliyetçi hareket ne oldu da bu noktaya gelmişti? PKK’yi bu noktaya getiren tarih, gelenekler, kültür, ideolojik çizgi, ittifak anlayışı... neydi ki bu kadar hızlı bir savrulma yaşanmıştı. Elbette bunun nedenleri olmalıydı. İşte bu sayımızda ağırlıklı konu olarak; Kürt milliyetçiliğinin gelişimini, durumunu, dünü-bugününü ele aldık. PKK’nin bugünlere gelişinin nedenlerini PKK ile ilgili her satırımızda görmeniz mümkündür.

PKK ve Öcalan ile ilgili gelişmeler son hızı ile yaşanır, her gün yeni bir açıklama yapılarak teslimiyet ve emperyalizmin politikalarına biat etme kararlılığı dile getirilirken gündeme başka bir olay girdi: HİZBULLAH. Susurluk devletinin yıllardır kullandığı, islamcı-şeriatçıların en son örneği. Ülkenin her yanından çıkarılan cesetlerle şeriatın adaletine tanık olundu. Hizbullah nasıl olmuştu da bu kadar cinayet ve katliamı yapmış ama hiçbir şey ortaya “çıkmadan” bugüne kadar gelebilmişti? Bunun cevabı Susurluk devletinin Hizbullah’ı kullanmasındadır.

Yeni bir bin yıla emperyalizmin “zafer” naraları ile girildi. Sosyalist sistemin ortadan kalkması ve sonraki yıllardaki gelişmeler ile YDD’nin zaferi ilan edildi. Gerçek böyle miydi? Sosyalizm artık ölmüş müydü? Dünyanın dört bir yanında halkların özgürlük savaşları, özgürlük talepleri bitmedikçe bu savaş da bitmeyecek. Sömürünün yaratıcısı emperyalizm ortadan kalkmadıkça sömürsüz bir düzen isteği de sona ermeyecektir. Bu nedenle “20. Yüzyıldan... 21. Yüzyıla” girilirken “**Sosyalizm Halkların Kurtuluş Umudu Olmaya Devam Ediyor**”.

Üçüncü sayıda buluşmak dileğiyle.

İSTİKRAR VE EMPERYALİZM

Emperyalistler, kendi çıkarları gereği işbirlikçi iktidarları yeterince kullanabilmek için istikrarsızlık dayatırlar. Bunun için çeşitli güçleri kullanırlar. Bunun yetmediği yerde, işbirlikçi iktidarın nispeten istikrarını sağlayıp, kullanma yolunu seçerler. Onlar için her zaman belirleyici olan tekellerin çıkarları ve kendi hakimiyetlerini sağlamaktır. Bunun için her yol mubahtır. Programlar yapılır. Stratejiler oluşturulur. Bir ülkeyi yıkıp yıkmak gerekirse uçaklar, askerler gönderilir. İnsan hakları, kültürel haklar, demokrasi savunulması gerekirse bu söylemlere de rahatlıkla başvurulabilir. Yeter ki kendi çıkarları olsun.

Türkiye egemen güçleri onyıllardır istikrar sözcüğünü telaffuz ederler. İstikrar isterler. İstikrarsızlıktan şikayet ederler. Kuşkusuz bu istikrar halkın değil egemenlerin istikrarıdır. Ama tüm çırpınışlara, cuntalara, baskılara, katliamlara rağmen, bu istikrarı bir türlü yakalayamamışlardır. Egemen güçler arasındaki iktidar savaşları da hep bu istikrar kavramı etrafında dönüp durmuştur. Hemen bütün burjuva partileri istikrarı kendilerinin sağlayacağından söz ederek halkı aldatma yoluna gitmiştir.

12 Eylül cuntası ile istikrar ve demokrasi vaadeden generaller daha büyük bir istikrarsızlığın temellerini atmışlardır. Düşündükleri programladıkları hemen hiçbir konuda başarılı olamamışlardır. Özellikle 1950'lerden sonra emperyalistler, baskıcı hemen tüm iktidarları desteklemiş, tekellerin gelişmesini istemişlerdir. Gerek oligarşinin baskı yöntemleri, gerekse bunu ekonomik siyaset ve askeri olarak destekleyen emperyalistlere rağmen, Türkiye oligarşisi istediği istikrarı hiçbir zaman sağlayamamıştır. Onların istikrarsızlık dedikleri bunalımdır. Egemen güçlerin bir türlü bunalımdan çıkamamalarıdır. Cuntalar, demokrasicilik oyunu hep bu istikrar için sürdürülmüştür.

İstikrarsızlığın maddi nedenleri düzenin ve devletin niteliğindedir. Bu düzen ve devlet bir avuç azınlığın istikrarını düşündüğü sürece hiçbir zaman geniş halk yığınlarına bir şey veremez. Veremediği için de halkın mücadelesi, hak ve özgürlük istekleri inişli çıkışlı da olsa her zaman gündemde olacaktır. 12 Eylül'den sonra yaşanan budur. Ne '82 Anayasası, ne MGK'nın kurulması hiçbir baskı yöntemi ve yasalar halkın mücadelesini engelleyememiştir. Öyle bir hale gelmiştir ki; **oligarşinin yöneticileri yönetememeyi, devletin çöktüğünü itiraf etmişlerdir.**

Emperyalistler özellikle de ABD emperyalistleri için her zaman baş tehlike devrimciler olmuştur. Düzenin istikrarının, işbirlikçi iktidarlarının devamının sağlanması için ülkemizde ve dünyanın her tarafında önce devrimcileri yok etmek istemişlerdir. Bu doğrultuda da ABD emperyalizmi Türkiye oligarşisinin her türlü kirli işini bizzat yönetmiş, eğitmiş, finanse etmiştir. Bu an-

lamda Susurlukun, katliamların, kayıpların, işkencenin mimarı Amerika'dır. Kuşkusuz Avrupa bunun dışında değildir. Ama başrolü oynayan Amerika'dır. Emperyalizmin tüm desteğine rağmen, oligarşi bunalımını gidere-memiştir.

Emperyalistler, kendi çıkarları gereği işbirlikçi iktidar-ları yeterince kullanabilmek için istikrarsızlık dayatırlar. Bunun için çeşitli güçleri kullanırlar. Bunun yetmediği yerde, işbirlikçi iktidarın nispeten istikrarını sağlayıp, kullanma yolunu seçerler. Onlar için her zaman belirle-yici olan tekellerin çıkarları ve kendi hakimiyetlerini sağ-lamaktır. Bunun için her yol mubahtır. Programlar yapı-lır. Stratejiler oluşturulur. Bir ülkeyi yakıp yıkmak gere-kirse uçaklar, askerler gönderilir. İnsan hakları, kültürel haklar, demokrasi savunulması gerekirse bu söylemlere de rahatlıkla başvurulabilirler. Yeter ki kendi çıkarları ol-sun.

Emperyalist politikalar artık açık yapılıyor. Türki-ye'nin niçin önemli olduğundan açıkça söz ediliyor. Or-tadoğu'ya, Balkanlar'a, Kafkaslar'a müdahaleden söz ediliyor. İşte bu bölgelerde tekellerin hakimiyet kurma kavgası, emperyalistler için Türkiye'yi cazibe merkezi haline getiriyor. **Türkiye bu bölgelerde emperyalistlerin karargahı, uçağı, gemisi, askeri olabilmelidir.** Amerika ve Avrupa bu pazar paylaşımında hakimiyet kavgasını sürdürüyor. Amerika, askeri, siyasi ve ekonomik gücü ile Türkiye oligarşisini büyük oranda teslim almıştır. "Terö-rizme karşı mücadele" diyerek her türlü yardımı oligarşi-ye yapmış ve kendi hakimiyetini çok daha fazla güçlen-dirmiştir. Son olarak, Kosova'ya müdahale ile bu etkisini Avrupa Birliği dahil dünya ölçeğinde güçlendirmiştir. Türkiye iktidarı, bugün esas olarak İsrail ve Amerika ile işbirliği halinde, Amerika'nın her zaman kullanabileceği bir güç haline gelmiştir. Avrupa Birliği, ABD ile pazar kavgasında güçsüz düşmüş ama bu kavgayı bırakma-mıştır. Alman Başbakanı'nın, Kosova'ya müdahale ko-nusunda, *"Amerika olmadan müdahale edemedik"* söz-leri bu gerçeği açıklamaktadır. Ama Avrupa Birliği, ABD ile olan pazar kavgasını bırakmış değildir. Avrupa Birliği-nin geliştirilmesi, Avrupa ordusunun oluşturulması giri-şimi, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınma çalışmaları bu pazar kavgasının sonuçlarıdır. **Avrupa, dünya hakimiyeti Amerika'ya bırakmak istememektedir.** Kafkaslarda, Ortadoğu'da kendisi de söz sahibi olmak istemektedir. İşte Türkiye'nin bütün istikrarsızlığına rağmen, ABD'nin teşviki ve Avrupa'nın isteği ile adeta zorla çekilip Avrupa Birliği'ne dahil edilmesi, Yunanistan ile çelişkilerinin çö-

Türkiye'nin bütün istikrarsızlığına rağmen, ABD'nin teşviki ve Avrupa'nın isteği ile adeta zorla çekilip Avrupa Birliği'ne dahil edilmesi, Yunanistan ile çelişkilerinin çözüm sürecine sokulması veya yumuşatılması bunun içindir. ABD, Türkiye üzerindeki egemenliğinden emin olduğundan Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesinden çekinmemektedir. Tersine Avrupa Birliği içinde de Türkiye gibi ülkeler aracılığı ile güç olacak, kendi gücünü ve kararlarını Avrupa Birliği'ne de taşıyacaktır.

Kürt milliyetçiliği bu kuşatmaya karşı devrim bayrağını yükseltip, kuşatmayı yarma yerine teslimiyeti seçti. Devrimcilik dışında ne varsa her şeyi kullandı. Milliyetçiliği yaymak için hiç dillerinden düşürmedikleri 'kirli savaş'ın hemen bütün unsurlarını kullandılar. Tıpkı oligarşi ve emperyalizm gibi kitleleri bölmek için, kendi ifadeleriyle 'bloklaştırmak' için halkı katletmek dahil her şeyi yaptılar. Devrimci ilkeleri, ahlakı, adaleti yerle bir ettiler. Emperyalizme ve oligarşiye yıllarca kullanabilecekleri kadar malzeme verdiler. Onların nezdinde devrimcilik karalandı. Kirlletildi. Kitleler bloklaştırıldı. Düşmanlık tohumları atıldı.

züm sürecine sokulması veya yumuşatılması bunun içindir. ABD, Türkiye üzerindeki egemenliğinden emin olduğundan Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesinden çekinmemektedir. Tersine Avrupa Birliği içinde de Türkiye gibi ülkeler aracılığı ile güç olacak, kendi gücünü ve kararlarını Avrupa Birliği'ne de taşıyacaktı.

Oligarşi istikrar derken kendi işbirlikçi iktidarının devamını istiyor. Emperyalizm istikrar derken, Ortadoğu'da, Kafkaslar'da kendi toprağı, kendi ordusu, kendi ekonomisi gibi işlev görececek bir ülke istiyor. Önlerindeki tek engel devrimci güçler olmuştur. Bunun için her dönem devrimci güçlere karşı hepsi birleşmiştir. Bu engel yok edilmeden veya etkisiz hale getirilmeden, bunalım üreten, baskı ve yoksulluktan başka hiçbir şey bilmeyen bu devletin geleceğı olamaz. Geleceğı olmayan bu devleti emperyalistlerin istediğı gibi kullanması, sonuç alması mümkün değildir.

ABD'nin ve Avrupa'nın, Türkiye'yi dünyada daha etkin kullanma operasyonu 28 Şubat kararları ile birlikte hızlanmıştır. 28 Şubat kararları esas olarak, oligarşiyi istikrara kavuşturma, Türkiye'yi bölgede emperyalistlerin üssü haline getirme kararlarıdır. Çürüyen, kendi ifadeleri ile çöken devlet yeniden düzenlenecek, oligarşi partileri denetim altına alınacak, böylece tekeller ve emperyalistler için gerekli her türlü yasal düzenleme yapılacak, tasfiye edilmesi gerekenler edilecek, devlet yeni bir imajla, yeniden kurtarıcı rolü ile, demokrasi maskesi ile, istikrar sağlayan hükümetlerle halkın karşısına çıkacak. Böyle yapıldı.

Oligarşi ve emperyalizm için istikrarsızlık yaratan güçler şunlardı;

a- ABD ve işbirlikçi oligarşi sosyalist sistemin yıkılmasıyla büyük bir moral güç elde ettiğini sandı. Ve artık Türkiye devrimci hareketinin bir daha varolamayacağını vaaz etmeye başladı. Ama Parti-Cephe geleneğı, zor koşullarda bir çıkış yolu bulmanın, yeniden kendini var etmenin, kitlelere gitmenin yollarını her zaman bulmuş bir harekettir. Herkesin bunalım teorileri yaptığı, emperyalizmin teorilerinin şu veya bu biçimde egemenliği altına girdiğı koşullarda, Parti-Cephe geleneğı bir kez daha dostlarını ve düşmanlarını yanıltmamış, bağımsızlık ve sosyalizm bayrağı ile, bu olumsuz koşullarda emperyalizm ve oligarşiye karşı savaşını yükseltmiştir. Bu savaşı yok etmek için emperyalizm, oligarşiyi ideolojik, teknik, silah her konuda destekledi. Emperyalizm ve oligarşi bütün gücü ile saldırdı. **Türkiye'ye dalga dalga yılan bu sesi imha ile yok etmek istedi.** Yok edemedi.

Ama yayılma hızını yavaşlattı, gerilettiler. Emperyalizme ve oligarşiye karşı olduğunu söyleyenler, kıran kırana süren bu savaşı, hiç kimsenin ödeyemeyeceği bedellerin ödendiği, kahramanlıkların yaratıldığı bu savaşı sessizce izlediler. Hatta bu savaşın yok olması için oligarşinin ağzından konuştular. Her fırsatta; nasıl çelme takarız, nasıl yok ederiz diye düşündüler, hesaplar yaptılar. Biz yok olursak siyasi arenanın kendilerine kalacağını sanıyorlardı. Hesapları tutmadı. Ama Türkiye devrimci hareketi darbe yedi, zarar gördü.

b- Kürt milliyetçi hareketi; Kürt milliyetçi hareketi başlangıçta sol söylemleri de kullanarak arenaya çıktı. Bütün küçük burjuva milliyetçilerinin yaptığı gibi, onlar da kendi özgüçlerine değil, hep dışlarındaki güçlere güvendiler. Sosyalist sistem henüz ayaktaiken onlara güvendiler. Sosyalist sistem ile emperyalistler arasındaki çelişkiden faydalanarak milliyetçi iktidarlarını kuracaklarını düşünüyorlardı. Sosyalist sistem yıkılınca, büyük bir yetenek göstererek hızla emperyalistlere güvenmeye başladılar. Teori ve pratik yavaş yavaş emperyalizmin desteğini almaya göre şekillendi. Bu mesajı alan emperyalizm dünyanın hemen her yerinde milliyetçi hareketin önünü açtı, destekledi. Türkiye oligarşisine karşı da, Kürt milliyetçi hareketinin niteliğinden faydalanarak üzerinde baskı unsuru olmaya çalıştı. ABD, Türkiye oligarşisine “Kürt sorununu çöz” derken, Kürt Milliyetçilerine “benim istediğim kadar milliyetçi olacaksın” diyerek kuşatmaya başladı. Devrimci anlayıştan yoksun Kürt milliyetçiliği bu kuşatmaya karşı devrim bayrağını yükseltip, kuşatmayı yarma yerine teslimiyeti seçti. Devrimcilik dışında ne varsa her şeyi kullandı. Milliyetçiliği yaymak için hiç dillerinden düşürmedikleri ‘kirli savaş’ın hemen bütün unsurlarını kullandılar. Tıpkı oligarşi ve emperyalizm gibi kitleleri bölmek için, kendi ifadeleriyle ‘bloklaştırmak’ için halkı katletmek dahil her şeyi yaptılar. Devrimci ilkeleri, ahlakı, adaleti yerle bir ettiler. Emperyalizme ve oligarşiye yıllarca kullanabilecekleri kadar malzeme verdiler. Onların nezdinde devrimcilik karalandı. Kirletildi. Kitleler bloklaştırıldı. Düşmanlık tohumları atıldı. Oligarşi, milliyetçiliğin bu tavırları üzerinde maharetle politikalar yaptı. Ve Kürt milliyetçi hareketini soyutladı, belirli bir bölgeye hapsetti. Türkiye devrimci hareketi, Türkiye oligarşisinin ve Kürt milliyetçiliğinin devrimciliğe karşı, propaganda ve pratikte birleştiği bu zeminde, milliyetçilik zemininde bloklaştırılan halk kitlelerine devrimci gerçekleri anlatamadı. Kürt milliyetçiliği emperyalizme ve oligarşiye onyıllarca ça-

Emperyalizme ve kapitalizme karşı olmadıklarından bunlar da tıpkı diğerleri gibi, devletin anti-devrimci anti-komünist söylemlerini tekrar etmektedirler. Hile ve bu anlayışların gereği güçlenmenin yolunu, devletin paralelinde devrimcilere karşı savaşmakta görüyorlar. “Devrimcilere karşı savaşırsak devlet örgütlenmemize dokunmaz, bu sürede örgütleniriz ve şeriatçı ayaklanmayı hazırlarız” diye düşünüyorlar. Bu nedenle devlet tarafından bir çok grup kontrgerilla misyonunu yerine getirecek şekilde kullanılıyor. Kullanılanlar hiçbir zaman istedikleri koşulları elde edemezler. Bugünkü hizbullah gerçeği tastamam budur.

lışsa başaramayacağı kadar malzeme vermişti. İşte bu zeminde egemen güçlerin istikrarı yeniden sağlanmalıydı. Halk, milliyetçiliğin politikaları nedeni ile karşı-devrim saflarına itilmişti.

Kürt milliyetçiliğinin bütün stratejik, taktik hesapları yerle bir olmuştu. Kurtuluş devrimci olmakla mümkündü. Ama milliyetçi bir kafa devrimi düşünemez. Düşünemediği için de devrimci bir muhasebe yapamaz ve karar alamaz. Kararsızlık içinde büyük ve müthiş taktikler adına zaman kazanmaya çalıştılar. Amerika'ya, Avrupa'ya, Papa'ya yalvardılar. Sosyalist olmadıklarına yeminler ettiler. Emperyalistlerin ve tekellerin çıkarlarına zarar vermediklerini, vermeyeceklerini defalarca haykırdılar. Hatta inandırıcı olabilmek için emperyalistlere ve tekellere karşı savaşınlara "ajan" dediler. Tekellere övgüler dizdiler. Emperyalizm ve oligarşi, Kürt Milliyetçilerinin beynini teslim almıştı. Emperyalistlerin Kürt milliyetçiliğine ihtiyaçları yoktu artık. Yeterince kullanmış, Türkiye oligarşisinden istediklerini elde edebilecek durumdaydılar. Türkiye oligarşisinin istikrarını sağlamak adına, istikrarsızlık unsuru olacak görünen Kürt milliyetçiliği artık yok edilmeliydi. İşte Öcalan'ın Suriye, Roma ve İmralı macerasının özü budur. Türkiye oligarşisi önünde istikrarsızlık yaratan unsurlardan biri daha etkisiz hale getirilmiştir. Kürt milliyetçiliği bununla da yetinmemiş emperyalizme ve oligarşiye, istikrar için Balkanlar'a, Kafkaslar'a emperyalizm ile birlikte açılmayı önermiştir. Devrimci değil ama kurnazlığı var. Yağ çekince emperyalizm ve oligarşinin kendisine bir hak vereceğini sanıyorlar. Tabi ki, emperyalizm dünyanın her yerinde bu tür milliyetçi unsurları her zaman yedeğinde tutmak ister. Gerekirse bunun yolunu yaratır, ama şimdilik emperyalizmin tercihi Türkiye oligarşisidir. Kürt milliyetçiliği artık ABD ve oligarşinin hizmetinde istikrar unsurudur.

c- İslamcılar, şeriat devleti isteyenler: Bu gelenek cumhuriyetin kuruluşundan itibaren şeriat iktidarı istemini hep korumuştur. Dini politikanın aracı olarak kullanan bu kesimlerin hemen hiçbirinin gerçek anlamda inançlarla ilgileri yoktur. Takkiyeyi politika edinmiş bu gruplar için çıkarları uğruna her yol ve yöntem meşrudur. Yalan, hile, katliam, kontracılık akla gelen ve gelmeyen her türlü yöntemi uygulamaktan çekinmezler. Bu yöntemleri kullanarak, hemen her dönem burjuva partilerinde, iktidarda, mecliste, devlet kurumlarında yer almışlardır. Bütün burjuva partileri, generaller bu kesimleri kendi iktidarları için kullanmışlardır. Gerektiğinde bölmüş, parça-

Bizim gücümüz,
bizim varlığımız
Anadolu
tarihindedir,
kültürümüzdedir.
Bu tarihte isyanlar,
katliamlar ,
kahramanlıklar,
geri çekilişler,
ihanetler vardır.
Ancak bu tarihi
bilmeyenler,
reddiyeciler, halka
inanmayanlar,
maddi ve manevi
servetlerimizi
göremeyenler
bunalımdan söz
edebilir. Bu tarih,
bu halk büyük
isyanlar, büyük
kahramanlıklar
yaratmıştır. Türkiye
devrimci hareketi
bu tarihi mirası her
zaman onurla
taşımıştır. En zor
koşullarda,
herkesin inançsızlık
yaydığı koşullarda
devrimci çıkış yolu
bulan geleneğimiz
halk kitleleri ile
yeniden buluşacak
ve bu tabloyu
değiştirecektir.

lamış, baskı yapmış ve istedikleri gibi oynamışlardır. Özünde bu düzene karşı olmayan bu gruplar, bu ideolojileri nedeni ile, devletle ve emperyalizmle hiçbir zaman çatışmaya girmemişlerdir. Bunun yerine devletin yanında “komünizmle mücadele” diyerek, “terörizm” diyerek, “dinsizlik” diyerek devrimcilere karşı savaşmışlardır. Oligarşi de bu hizmetlerin karşılığında onları devlete taşımış, düzen içinde güçlendirmiş, finanse etmiştir. Bütün bunlara rağmen, ne oligarşi ne de İslamcılar birbirlerine güvenmiştir. İslamcılar hile ile iktidarı elde etmeyi benimsediklerinden egemen güçler hep bunu göz önünde bulundurmuş, bu güçlerin fazla palazlanmasını istememişlerdir. Biraz güçlendikleri koşullarda baskıyla geriletmişlerdir. Bu süreç ve de İran Devrimi’nin etkileriyle, bazı İslamcı gruplar düzen dışı örgütlenmek gerektiğini savunmuşlardır. Ama bu güçler de takkiye ve devletle birlikte olma geleneğini terk etmemişlerdir. Bu kesimleri esas olarak iki gruba ayırabiliriz:

Birincisi; bugünkü Fazilet, Fettullah gibi örgütlenmelerdir. Bunlar kendi içinde bir çok gruba ve tarika ta ayrılmasına rağmen, hemen hepsi devlete ve emperyalizme kendilerini ispat ederek, düzen içinde güçlenip iktidar olmak istemektedirler. Hemen hepsi devlet tarafından kullanıldığı oranda, devletin işine yaradıkları ölçüde yaşamalarına, hatta güçlenmelerine izin verilmektedir. Devletle işbirliği yapmayan bazı gruplar da vardır. Ama bu genel durumu değiştirmiyor. Geçmişte kısmen de olsa varolan anti-ABD, anti-batı söylemlerini de bir yana bırakıp emperyalizme de kendilerini ispat etmek istemektedirler. İspat ettikleri oranda emperyalizmin desteğini de

almaktadırlar.

İkincisi; Düzen dışında örgütlenmeye çalışan çeşitli gruplardır. Bu gruplar esasta etkisizdirler. Düzen içinde mücadele eden İslamcı gruplar karşısında güçsüzdürler. Kendilerine siyasi arenada yer açmak istemekte ama bunu başaramamaktadırlar. Emperyalizme ve kapitalizme karşı olmadıklarından bunlar da tıpkı diğerleri gibi, devletin anti-devrimci anti-komünist söylemlerini tekrar etmektedirler. Hile ve bu anlayışların gereği güçlenmenin yolunu, devletin paralelinde devrimcilere karşı savaşmakta görüyorlar. “Devrimcilere karşı savaşırsak devlet örgütlenmemize dokunmaz, bu sürede örgütleniriz ve şeriatçı ayaklanmayı hazırlarız” diye düşünüyorlar. Bu nedenle devlet tarafından bir çok grup kontrgerilla misyonunu yerine getirecek şekilde kullanılıyor. Kullanılanlar hiçbir zaman istedikleri koşulları elde edemezler. **Bugünkü hizbullah gerçeği tastamam budur.** Devlet kullanmış, işi bitince ‘büyük terör’ edebiyatı kampanyaları ile yok etmek istemiştir. **Hizbullah devletin çocuğudur.** Devlet yetiştirmiş, kullanmış şimdi güç gösterisi yaparak yok etmektedir. Amaç güçlü devlet, istikrarlı devlet görüntüsünü yaratmak, haklı davaları lekelemek, kitleleri şartlandırmaktır.

İslamcılar açısından bu yaşananlar sessizce geçirilemez. Nasıl kullanıldıklarını, kime karşı olup olmadıklarını, ne yaptıklarını, dost ve düşmanlarını düşünmek zorundadırlar. Ya bu devlete karşı savaşırlar, ya da her zaman faşizmin kullandığı, halkın ve devrimcilerin katili olmaktan kurtulamazlar. Bu süreç bu kesimde de, bazılarında devlet ve düzen gerçeğini öğretecektir.

Düzen içi ve düzen dışı her iki ke-

sim de bugün devletin istikrar unsurlarıdır.

d- Dışımızdaki sol:

İllegal örgütlenenler; Devrim düşünceleri, Marksist-Leninist söylem sürmesine rağmen, yaşananlardan ders çıkartmaktan uzaktır. Ciddi bir muhasebe, yaşananları analiz etmek, doğru bir tarih değerlendirmesi yapmak yerine hala küçük düşünmekte, grupçuluğu esas almakta ve kendi dünyasında yaşamaktadır denilebilir. Süreci doğru analiz edemediğinden yeni politikalar ve taktikler de üretememektedir. Kendi söylemi dışına çıkan herkesi hemen kolayca, en basit ve kaba bir biçimde suçlamayı esas almaktadır. Suçlarsam, hakaret edersem daha çok Marksist-Leninist olurum, gibi bir anlayışa sapanıp kalmıştır. Bir yandan da bunalım edebiyatı yapmakta ama hiçbir yeni tarzı getirememektedir. **Bunların bir kesimi bu süreçte biraz daha sağa savrulacaklardır.** Bunlar daha çok başkalarının güçleriyle varolmaya çalışan gruplardır. Daha önce dayandıkları güç gündemden çıkınca dayanacakları yeni güçler ararlar. Dayandıkları gücün etkisi altına girerler. Dayanacakları güç bulamayınca yok olurlar. Hep böyle olmuştur.

Bir kesimi artık adını bile duyuramayacak tümünden silinecektir.

Bir kesimi eski çizgilerinde bir süre daha ısrar edecek, grupçuluğu doğru çıkartacak, yüksek perdeden sağa sola küfür edecek ama bir gelişme sağlayamayacaktır. Gelişememe, sorunlara çare bulamama bunalımı derinleştirecek parçalanmaları, bölünmeleri gündeme getirecektir.

Ama bir bütün olarak bu gruplar bugün düzen ve devlet karşıtı güçler olup devrim saflarındadır.

Reformist sol; Bu grupların yaşam

şartı silahlı devrimci harekettir. Silahlı devrimci harekete karşı, oligarşinin planları çerçevesinde bir süre gelişmelerine izin verilmiştir. Reformistler de, oligarşinin bu planlarını bilerek hareket tarzları oluşturmuş, MGK'nın politikaları çerçevesinde hareket etmişlerdir. MGK ihtiyaç duyduğunda önlerini açmıştır. Bir süredir ise oligarşinin topyekün saldırı planları çerçevesinde artık reformistlere de ihtiyacı kalmamıştır. Bu nedenle, reformistler de demokrasi-cilik oyunu gereği yaşamalı ama gelişmemelidir, düşüncesi ile hareket eden oligarşi bunlara da hemen hiçbir eylemlilik yaptırmamaktadır. Hemen bütün gruplar MGK'nın icazetini almalarına, düzen içi olmalarına, silahlı devrimci harekete küfür etmelerine rağmen, tıpkı İslamcılar gibi oligarşinin baskılarından kurtulamamaktadırlar. Şimdi bütün umutları; Türkiye Avrupa Birliği'ne girerse "demokrasinin" geleceği ve bu demokraside rahat rahat örgütlenebileceklerini düşünüyorlar. Bu hayallerinin gerçekleşmeyeceğini de kısa sürede göreceklerdir.

Sol, bugün genel olarak halka değil, kendine, taraftarlarına, başka gruplara hitap ediyor. Yazılanlar, sözler hep bu temeldedir. Bu, solun halka gitmemesini, halk için düşünmemesini getirmektedir. Ufukları Cemevine kadardır, ötesi yoktur. Bu nedenle de sola bir gerçeği anlatmak da hemen hemen imkansızdır. Bu yapıdaki sol doğal olarak iddiasız, grupçu, hayal dünyasında yaşamaktadır. Bu olumsuzluk aşılmadan kitlelerle bütünleşmenin koşulları oluşmayacaktır.

Bu tabloda oligarşinin ve emperyalizmin planlarının gerçekleşmesi önünde büyük bir engel yoktur. Ama

gerçek bu mudur? Gerçek bu olsaydı oligarşinin istikrarı cuntalara, büyük katliamlara ve baskılara rağmen, şimdiye kadar çoktan gerçekleşirdi. Buna rağmen, onyıllardır Türkiye'nin faşizmle yönetilmesi, emperyalizme bağımlılığı, yolsuzluk, zulüm hiç bitmedi. Bugünkü Türkiye tablosu halk kitleleri açısından on yıl öncesinden daha iyi değil. Katmerli biçimde kötüleşmiştir. İşte bu tabloyu ne Avrupa Birliği ne Amerika'nın desteği ne de devrimcilerin, kitlelerin geriletilişi değiştiremez. Halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm özlemlerinin temeli Türkiye gerçeği değişmedikçe sürecektir. Bu gerçeğin önünü kesmek isteyenler, baskı ve zulüm iktidarlarını -hangi biçime bürünürse bürünsün- sürdüreceklere ve halk kitlelerinin çelişkileri her dönem artarak, eksilerek sürecektir. **Bizim gücümüz, bizim varlığımız Anadolu tarihindedir, kültürümüzdedir.** Bu tarihte isyanlar, katliamlar, kahramanlıklar, geri çekilişler, ihanetler vardır. Ancak bu tarihi bilmeyenler, reddiyeciler, halka inanmayanlar, maddi ve manevi servetlerimizi göremeyenler bunalımdan söz edebilir. Bu tarih, bu halk büyük isyanlar, büyük kahramanlıklar yaratmıştır. Türkiye devrimci hareketi bu tarihi mirası her zaman onurla taşımıştır. En zor koşullarda, herkesin inançsızlık yaydığı koşullarda devrimci çıkış yolu bulan geleneğimiz halk kitleleri ile yeniden buluşacak ve bu tabloyu değiştirecektir. Gücümüz maddi ve manevi servetimiz olan tarihimizdedir. Halkımızdadır. Oligarşinin ve emperyalizmin gücü ve propagandaları bu tarihi ne silebilir ne de değiştirebilir. Hiçbir saplantımız yok. Marksist-Leninist doğrultumuzda sağa sola sapmadan, halkımızın ihtiyacı olanı, devrim için

gerekli olanı önümüze alıp savaşmaya devam edeceğiz.

Yaşananlar, bu savaştan dönenler, halka ihanet edenler her zaman çıkacaktır. Bizi, devrimi bugün bu dönenlerle vurmak istiyorlar. Her gün 24 saat bağırıyolar, işte şunlar vazgeçti diyorlar. Doğrudur, tarihin her döneminde dönenler vardır, bunlar bizi güçsüz düşürmez güçlendirir. Olumsuzluktan olumluluk çıkartırız. Dönekliğin nedenlerini buluruz. Bunları halka anlatırız. Çok daha güçlü düşünceler, çok daha güçlü inançlar, çok daha güçlü mücadeleler ortaya çıkar. **Döneler her zaman adı üzerinde dönektir.** Tarih onlarca ihanetin üzerinden yükselen kahramanlıklarla, isyanlarla doludur. Bizim halkımız da bunlardan öğrenecektir. Halkı aptal yerine koyup aldatmaya çalışanlar kendi aptallıklarını bugün görmüyorsa yarın mutlaka göreceklere.

Anadolu tarihi, Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Arap bütün halkımızın tarihi, bizim yakın tarihimiz olumluluklarıyla olumsuzluklarıyla hepsi bizimdir. Bu tarihte, bizim bedel ödemediğimizi, ödemekten korktuğumuzu söyleyecek ne dost ne düşman vardır. Bu bedelleri ödemeye devam edeceğiz. Bedel ödemeyi göze alan hiçbir gücün önünde kimse duramaz. Bu vatan toprağında devrimcilik, sosyalizm küçülüyor, yok olmuyor tersine yaşananlarla, ihanetlerle, halka karşı tavır alanlarla, halkı katledenlerle her gün biraz daha büyüyor. Devrimci adalet her gün biraz daha beyinlere yerleşiyor. Bu ülkede, bu topraklarda devrimci adaletin, sosyalizmin yaşayacağını, devrimciliğin gelip geçici bir iş değil, bir yaşam boyu son nefesine kadar süren bir mücadele olduğunu herkes öğrenecektir.★

PKK VE KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİ TEORİK VE PRATİK OLARAK İFLAS ETMİŞTİR, ANCAK BİTMEMİŞTİR: PANZEHİRİ İDEOLOJİK MÜCADELEDİR

On yıllardır ülkemiz mücadele tarihinin içinde yer alan Kürt Milliyetçi hareketi devrimci olmadığını, teorik ve pratik olarak iflas ettiğini dünyaya İmralı'dan ilan etti. Ancak ne milliyetçilik ne de Kürt Milliyetçileri'nin yarattığı tahribat, değer yitimi İmralı ile birlikte son bulmadı, bulmayacak da. Çünkü **milliyetçilik eylem anlayışından, propaganda tarzına, halka bakışından üslubuna kadar olumsuz bir kültür yaratmıştır.**

Bu kültürde anti-emperyalist mücadele yoktur, emperyalizmin kutsanması vardır. Bu kültürde bağımsızlık ve devrim yoktur, düzenle bütünleşme vardır. Bu kültürde ortak mücadele ve kurtuluş yoktur, "tek" başına kurtuluş vardır. Bu kültürde halkların birliği ve kardeşliği yok, ayrılığı vardır. Bu kültürde egemen olan devrimin, devrimcilerin dili değil düzenin dilidir. Bu kültürde devrimcilik yoktur, burjuva politikacılığı, kullanma ve fırsatçılık vardır. Bu kültürde kavramlar gerçek anlamından uzaklaştırılmış, dejenere edilmiştir... Tüm bunlar Kürt Milliyetçileri'nin yarattığı ve solu etkilediği çarpıklıklardır.

Bugüne kadar savunulan bu teori ve pratik devlete ispat için bugün tümüyle inkar ve terk edildiği açıklanmış olsa da, bunun ülkemiz devrim mücadelesindeki olumsuz etkileri sürecektir. Çünkü devrim ve devrimciliğe ilişkin ne varsa hemen hepsi kirletilmiştir, iğdiş edilmiştir. Bu tabloda devrimcilerin görevi kararlı

bir ideolojik mücadele ve bu ideolojinin pratiğini örgütlemektir.

**Milliyetçilik Halkların
Kurtuluşunu Sağlayamaz
Kurtuluşun Yolu
Ortak Örgütlenme,
Ortak Mücadele Ve
Devrimdir**

Çıkışı itibarıyla M-L literatürü kullanan ve ulusal kurtuluşu sağlamak için bağımsızlığı ve sosyalizmi savunduğunu iddia eden milliyetçiliğin bir küçük-burjuva ideolojisi olduğu ve halkları kurtuluşa götüremeyeceği, gerek dünyadaki gerekse ülkemizdeki Kürt Milliyetçi hareketinin yarattığı sonuçlar ve geldiği nokta ile birlikte bugün daha net görülmüştür.

Ülkemizde, "Kürt sorunu"nun çözümünün nasıl olacağı tartışmaları yıllardır yapılmaktadır. Milliyetçiler bunu ne kadar bulanıklaştırmaya çalışsalar da çözüm platformu gayet açıktır;

Birincisi; çağımız emperyalizm çağıdır ve emperyalizm her türden gericiliğin ve baskının sosyal temelini oluşturmaktadır. Yani, **emperyalizmi karşısına almayan hiçbir ulus kendi kaderini tayin hakkını kazanamaz.** Stalin çağımızın bu gerçekliğini Ulusal Sorun adlı kitabında; *"emperyalizmle birlikte ulusal sorun; ulusal boyunduruğa karşı savaşım gibi özel bir sorun olmaktan çıkıyor; ulusların, sömürgelerin ve yarı sömürgelerin emperyalizm-*

den kurtuluşu genel sorunu haline..." gelmiştir diye belirtmektedir. Ülkemiz de emperyalizmin bir yeni sömürgesidir ve tek sorun ulusal sorun değildir. Diğer sorunlarla birlikte ulusal sorunun da kaynağı emperyalizmdir ve bu emperyalizm ve halkımız arasındaki çelişkide ifadesini bulmaktadır.

İkincisi; emperyalizme karşı olunmadan bir ulusal kurtuluş söz konusu olamayacağı gibi, aynı zamanda **sınıfsal kurtuluştan bağımsız bir ulusal kurtuluş da söz konusu değildir.** Bundan dolayıdır ki ulusal sorun, devrimci halk iktidarı olmaksızın çözüme kavuşamaz. Yani, ulusal sorunun çözüm platformu; emperyalizme karşı bağımsızlık ve iktidar sorunudur.

Bu iki halka birlikte ele alınmadığı koşullarda bu sorunun çözümü devrimci değil, ancak düzen içi bir çözüm olacaktır. Bu ise halkların tercihi değil, emperyalizm ve milliyetçilerin tercihidir. Ulusal sorunun çözümüne, emperyalizme karşı bağımsızlık ve iktidar sorunu olarak bakmayanların varacağı nokta; ne savunurlarsa savunsunlar, ülke ve halk gerçekliğini nasıl tanımlarsa tanımlasınlar, tartışılmayacak kadar açık olan uzlaşmacılıktır. Uzlaşmacılık ise iktidar bilincinin ve devrim hedefinin olmamasıdır.

Milliyetçiliğin İktidar Bilinci Ve Devrim Hedefi Yoktur

Söylem ve niyetler ne olursa olsun milliyetçilik temelindeki örgütlenme ve mücadelenin sonuçta varacağı nokta egemen sınıflarla uzlaşma, ulusal hak ve taleplerin pazarlık konusu yapılmasıdır. Kürt Milliyetçi hareketinin ideolojisinden ittifaklar politikasına, eylem çizgisinden kitlelere gösterdiği hedeflere, politikalarından kavram, slogan ve üslubuna kadar yansıyan ve yaşanarak görülen de budur. **Geçmişte olduğu gibi yazılarında bolca söyleyip sözde savunulmasına rağmen, pratiklerinde merkezi devletin yıkılması ve emperyalizmden kesin bir kopuş demek olan DEVRİM yoktur.** Böyle bir hareketin ise halkların kurtuluşunu sağlaması mümkün değildir.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalistlerin oyuncağı haline gelmiş, onun yönlendirmesi ile hareket eden, vur dediğinde vuran, dur dediğinde duran ve birçok örneği olan milliyetçiliğin ülkemizdeki örneği ise PKK'dır. İmralı'da söylenip PKK Başkanlık Konseyi tarafından resmileştirilen düşünce ve politikaların hepsi emperyalizm ve oligarşinin dikte ettirdiği şeylerdir. Ve bu çok aleli bir şekilde yapılmaktadır. Oligarşinin ifade etmekte zorlandığı çoğu şeyler bugün Öcalan tarafından ifade edilir olmuştur. Aynı zamanda PKK kitlelerini buna ikna eder duruma gelmiştir. Bu emperyalizmin istediği ve YDD uyumlu olan milliyetçilik örneğidir. Tek değildir, onlarca örneği vardır ve onlarcası da böyle olabilmek için yarışmakta, silah bırakmakta, kendi meşruluklarını halklar nezdinde aramak yerine emperyalizmde aramakta, kendi varlıklarını bile onun onayına tabi hale getirmişlerdir.

Talabani, Barzani ve Kafkaslar'daki örneklerden sonra Doğu Timor ve Yugoslavya'da yaşananlar bunun canlı örnekleridir. Milliyetçilik sözümona çıkarını savunduğu halkı ve örgütsel gele-

ikincisi;
emperyalizme karşı
olunmadan bir
ulusal kurtuluş söz
konusu
olamayacağı gibi,
aynı zamanda
sınıfsal kurtuluştan
bağımsız bir ulusal
kurtuluş da söz
konusu değildir.
Bundan dolayıdır
ki ulusal sorun,
devrimci halk
iktidarı olmaksızın
çözüme
kavuşamaz. Yani,
ulusal sorunun
çözüm platformu;
emperyalizme karşı
bağımsızlık ve
iktidar sorunudur.

ceğini emperyalizmin ve onun kurumlarının eline bırakmıştır. Asıl düşman olanlara karşı değil, onların gösterdiği halklara karşı, onların kurumlarının denetiminde, onların silahlarıyla savaşmaktadır. Onların çizdiği harita ile "milli" çıkarlar korunmakta ve savunulmaktadır. Yani, emperyalizme biat edilmiş, onun "çözüm"ü kabul edilmiştir. Kendi halkına karşı CIA'nın polisliğini yapma "onuru"nu El Fetih ve Arafat temsil ederken, emperyalist "çözüm"ü kabul edip, egemenlerin soygun ve talan düzeninde yer alabilmek için Kürt halkının tarihi dahil her şeyinin inkar edilmesi "onuru" ise Kürt Milliyetçileri ve önderleri Öcalan'ın olmuştur. Uzlaşma, teslimiyet ve tasfiyecilik milliyetçiliğin sonuçlarından birisidir. Bu anlayış sahiplerince ulusal çıkarlar bugün ancak emperyalizmin çıkarlarına ters düşmediği sürece savunulur hale gelmiştir. Bunda halkların çıkarı yoktur aksine halkların geleceği ile oynanması söz konusudur.

Halkların Kurtuluşu Milliyetçilik Batağı Kurutulmadan Gerçekleşemez

Mevcut iktidarın yıkılması kurtuluşun ön koşuludur. Emperyalizmin yeni-sömürgeci Türkiye'de devrim, tüm işçi, köylü ve diğer emekçi kesimler için ulusal ve sosyal kurtuluşu ifade etmekte ve ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldırılması demektir. DHKP Programı'nda; *"Anti-emperyalist anti-oligarşik halk devrimi, emperyalizm ve oligarşinin egemenliğine son vererek, ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldıracak ve ezilen ulusların KKTH'nın nesnel temelini yaratacaktır. Merkezi otorite yıkılıp ele geçirilmeden hiçbir ulus özgürlüğe kavuşamaz."* (DHKP Programı) denmektedir. Doğru budur ve çözüm de bu çizgidedir. Ne emperyalizmin projeleri, ne oligarşinin reformları ve ne de milliyetçilerin "barış"ları Kürt halkının özgürlüğünü sağlayamaz.

Düşmanımız emperyalizm ve oligarşidir. Devrim her şeyden önce bu düşmanları alt edecektir. Emperyalizmin tahakkümü son bulacak, oligarşinin iktidarı yıkılacaktır. İktidar bilinci bu stratejik hedefe kilitlenmekle hayat bulacaktır. Halkların yararına düşündüğünü, savaştığını söyleyenler bu düşmanlarla uzlaşmaz, masaya oturmaz, onlardan beklentileri olamaz, olmamalı. Bu ilkedir. Bu ilke çiğnendiği oranda devrim iddiası da körelmeye, iktidar bilinci bulanıklaşmaya başlamış demektir.

Kürt Milliyetçi hareketin pratiğinin her aşamasında bu doğrultuyu görmek mümkündür... "Bağımsız Kürdistan" diye çıkmış ancak bugün, "baş düşman" ilan edilen "sömürgeci TC" ile bütünleşmeye, "hizmetine girmeye", "yeniden yapılandırma"ya gelinmiştir. Kürt sorununu emperyalistler de, oligarşi de çözemez. Çözerlerse de halkın lehine değil aleyhine çözerler. Milliyetçiler tarafından yıllarca federasyon, otonomi vb. Kürt halkına bir "çözüm" olarak sunulmuştur. Açıktır ki, federasyon vb. egemen sınıfların yükselen mücadelenin önüne geçmek, onu boğmak için dile getirdikleri bir taleptir. Ancak bağımsızlık ve iktidar bilinci olmayan Kürt Milliyetçi hareketi bunu çözüm olarak sunmuş, yıl-

Kendi halkına karşı CIA'nın polisliğini yapma "onuru"nu El Fetih ve Arafat temsil ederken, emperyalist "çözüm"ü kabul edip, egemenlerin soygun ve talan düzeninde yer alabilmek için Kürt halkının tarihi dahil her şeyinin inkar edilmesi "onuru" ise Kürt Milliyetçileri ve önderleri Öcalan'ın olmuştur.

larca tartışmıştır. Oysa oligarşinin egemenliğinde bir federasyon halkın kurtuluşu değil, esaretin ve sömürünün sürmesi demektir. Patron değişecek ama sömürü devam edecektir. Çünkü bu "çözüm"lerin hepsinin özü, kurulu düzenin yıkılmasını değil, onunla uzlaşma ve iktidarı paylaşma esasına dayanmaktadır. Bu yollarla bulunan her "çözüm" ise, bağımsız bir görüntü altında emperyalizmin bir yeni-sömürgesi olmaktan başka "ileri" bir şey olmayacaktır. "Var olan duruma göre ileri bir adım" denilerek savunulan Federasyon, özerklik ve otonomi tartışmaları Lenin'in deyimiyle "saçmalıktır". **Ayrılık mı, federasyon mu, özerklik mi, otonomi mi bugünün tartışmaları değil, iktidarın alınmasından sonraki bir tartışma ve halkın karar vereceği bir durumdur.** Devrimden sonra halkların kendi özgür iradeleriyle seçtikleri bu çözümler devrimcidir. Ancak bugün devrimci değil, kitleleri devrimden uzaklaştıran, bilinçlerini bulandıran düzen içi bir çözümdür. Halkların çıkarına değil özünde egemenlerin çıkarına hizmet etmektedir.

Milliyetçilerin çözümü, emperyalistlerin icazetindeki bir çözümdür. Bu çözüm dünyanın hiçbir yerinde halklara ve uluslara ne bağımsızlık kazandırmış ne de sömürüden kurtuluşunu sağlamıştır. Sağlamayacaktır da.

**Oligarşinin Geliştirdiği Şovenizm Ve
PKK'nin Geliştirdiği Milliyetçilik
Halklarımızın Birliğini Pekiştirmemiş,
Geriletmiş, Birleştirmemiş, Bölmüş Ve
Devrim Hedefinden Uzaklaştırmıştır
Bu Emperyalizmin De İsteğidir**

Ülkemiz ve halk gerçekliğimiz de hiçbir çarpıtmaya yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Ancak bu netlik karartılmaya, kitleleri devrim hedefinden uzaklaştırmaya, iktidar bilincini belirsizleştirmeye, mücadelesinin meşruluğu tartışılır hale getirilmeye çalışılmış, çalışılmaktadır. Kürt Milliyetçileri'nin izlediği çizgi ve sergiledikleri pratiğin bu sonucun yaratılmasında belirleyici rolü olduğu ise tartışılmayacak kadar açıktır.

Milliyetçilik Birleştirici Değil Bölücüdür; Bir ülkeyi ve halkı milliyetlere, mezheplere göre bölüp parçalamak, birbiriyle çatıştırmak emperyalizmin çıkarına ve onun yaptığı bir şeydir. Savundukları ve söylemleri farklı olmasına rağmen niyetleri ne olursa olsun objektif olarak milliyetçilik de pratiği ve savunduklarıyla aynı şeyleri "Kürt ulusunun kurtuluşu" adına yapmaya çalışmıştır. Milliyetçi hareketin halklarımız arasındaki birlik ve dayanışma duygularını geliştiren değil zayıflatan bir çizgi izlemesinin temeli savunduğu ideolojik çizgidir. Bunların başında ise "Sömürgecilik" teorileri gelmektedir. Sömürgecilik teorisi; Türkiye Kürdistanı'nın, Türkiye'nin sömürgesi olarak ele alınmasıdır. Bunu temel alanlar ise teorik olarak ne kadar devrim, halkların kardeşliği derlerse desinler bunu ayrı devrim ve ayrı örgütlenmenin temeline oturtmakta ve halkları milliyetlerine göre bölmektedirler.

Milliyetçilerin ufku dar, gözleri kördür. Egemen sınıflar düşmanlığı körükler, milliyetçiler de hakların kardeşliğini savunacağına onlar da "on yıllarca sürecektür Kürt-Türk çatışmasının" kaçınılmazlığını, kardeşlik söylemlerinin "safсата" olduğunu propaganda eder. Kendisine yurtseverim diyen bir hareketin böyle bir çatışmanın tarafı olmadığı gibi bu oyunu bozmaya çalışması gerekir. Ama Kürt Milliyetçileri farklıdır... Onlara göre böyle bir çatışma Kürtler'in çıkarınadır! Çünkü TC'yi "barış" masasına oturmaya zorlayacaktır! Bunlar safсатаdır.

Parçalayıcı, bölücü, ayrılığı propaganda eden milliyetçilerin dilinde halkların kardeşliği de pragmatizmlerini gösteren bir söylemdir. Söylemde "Türk halkına zarar vermemek, ulusal duygularını incitmemek için her türlü özveriye gösteriyoruz" denirken, bir yandan da "benim kültürümü yok edenin bende kültürünü yok ederim" anlayışıyla ormanlar yakılmış, kapalı çarşı, Çetinkaya vb. yerlerde bombalar patlatılmıştır. Burada hedef oligarşi ve kurumları değil halktır. Kürdistan'ı yakan yıkan Türk halkı değil, oligarşidir. Hedef alınacak olan da onlar olmalıdır. Otobüs duraklarında, tren garlarında oligarşinin kurmayları değil halk vardır.

Çünkü sömürge teorisi, halkların baş düşmanı emperyalizmin devre dışı bırakılması ve sadece onun yerli işbirlikçilerinin hedef alınması demektir. Bu başlangıçta Kürt Milliyetçileri tarafından; *"Kürdistan devrimi en ön planda Türk sömürgeciliğini hedef alır"* (Kürdistan Devriminin Yolu) şeklinde ifade edilmiş, sonrasında ise; "ABD'ye bağlanma, İngilize bağlanma ileri bir adımdır", "emperyalizmin eski emperyalizm olmadığı"nı keşfetmeye, "ABD ile hiç ilişki kurulmaz demiyorum"dan CIA ajanlarıyla görüşmek "diplomatik başarı" olarak savunulmasına kadar gelinmiştir.

Milliyetçilik Emperyalizme Karşı Tutarsızlıktır; Emperyalizmi mücadelesinin odağına yerleştirmeyen bir hareketin emperyalizme karşı tutarlı bir tavır takınması mümkün değildir. Bugün PKK'nin, oligarşinin emperyalistler tarafından sıkıştırılması sonucu elde edilecek bir "çözüm"e kadar gelmesi, bağımsızlık ve özgürlük talebi ile yola çıkıp, kurtuluşu onların verdiklerinde araması da bundandır. Bir ülkenin emperyalistler tarafından işgal edilmesi, halkların kırıdırılması, sömürüsü, talanı onları hiç ilgilendirmemektedir. Hatta kendi milliyetçi çıkarlarına hizmet ediyorsa, emperyalistleri kendileri davet etmekten bile çekinmezler. PKK'nin körfez savaşı döneminde "it dalaşı" deyip sessiz kalması, NATO'nun Yugoslavya gibi, Türkiye'ye de müdahalesini istemesi bu bakış açısının ürünüdür. AB emperyalistlerinden, ABD'den "çözüm" beklemelerinin altında yatan da, önce "ABD emperyalizmi tüm Ortadoğu halklarının düşmanıdır" deyip ardından da; *"Kesinlikle şimdiye kadar direk bir ABD kurumuna ve kişilerine yönelik eylemlerimiz olmamıştır ve hedef seçilmemiştir"* (A. Öcalan, 15 Ağustos 1995, Özgür Halk) diye övünmeleri de bundandır.

Sömürgecilik teorisi sınıfsallığın reddidir. Halkların ortak çıkarını değil temsil ettiklerini iddia ettikleri ulusların çıkarlarından başkasını göremezler. Bunu da doğru göremedikleri açıktır. Milliyetçiler, diğer halklarla birliği değil ayrılığı, "milli" çıkarları savunur. Bu yanıyla bütün halkın çıkarlarına ters düşerler. Politikaları emekçi sınıfların politikalarıyla sürekli çelişki halindedir.

Sömürgecilik teorisi; Kürt sorununun ülkemizin tek ve temel sorunu olarak görülmesidir. Bu ise ne kadar itiraz edilirse edilsin Türk ve Kürt halklarının mücadelesinin birbirinden koparılması, ortak devrim değil ayrı devrim öngörülmesi demektir. Ayrı devrim, ayrı strateji ve ayrı örgütlemeyi beraberinde getirmektedir ki, bu noktada halkların birliği ve mücadelesinin süslü bir laf olmaktan öte bir anlamı kalmamaktadır. Kürt sorunu ülkemizdeki sorunlardan birisidir ama tek ve temel sorun değildir. Bunun aksini iddia etmek ülkemiz gerçekliğinin reddedilmesidir. Türkiye halkları için temel sorun demokrasi ve bağımsızlığın sağlanmasıdır. Kürt sorunu da bunlara bağlı ele alınması gereken sorunlardan sadece birisidir.

Milliyetçi duygulara seslenen sömürgecilik teorisi, halkları bölmekten ve ortak düşman karşısında güçsüz kılmaktan başka bir sonuç yaratmamıştır. "Tek halk", "tek ülke" denilerek Kürt işçilerin, memurların, gençliğin örgütlenmesini dahi ayıran milliyetçilik iflas etmiştir. İmralı ile birlikte bu teorilerin hayal ürünü

olduğu, ülke ve halk gerçeğini yansıtmadığı kendi önderleri tarafından da itiraf edilmiştir. Ülke gerçeği bu teori ve pratik sahiplerini kılıktan kılığa sokmuş, hayat hakkı tanımamıştır. Bağımsızlıktan inkarcılığa uzanan bu çizginin bir bataklık olduğu, stratejik olarak halkların ortak örgütlenme ve kurtuluşunu temel almayanların sonunu göstermesi açısından da öğretici bir ders olmuştur.

Halkları bölenin milliyetçilik, birleştirenin ise devrimciler olduğu bütün çıplaklığıyla bir kez daha görülmüştür. Çünkü milliyetçilik ayrı örgütlenmeyi savunmakta aynı egemen sınıf tarafından sömürülen ve ezilen tüm milliyetlerden emekçileri bölmektedir. Oysa halkımız milliyetinden dolayı değil, esas olarak emekçi oldukları için ezilmekte ve sömürülmektedir. Her olaya milliyetçi gözlükle bakan milliyetçiler ülke gerçeğini görmüyor, görmek istemiyor, halkın enerjisini bölüyor, gücünü kırıyor, bilincini bulandırıyor. Varsa yoksa Kürt sorunu. Bu çözülsün de nasıl ve ne pahasına çözülsün... Tüm milliyetlerden halkın yoksulluğu, açlığı, ülkenin bağımsızlığı onları hiç ilgilendirmemektedir. Sömürünün, baskının sosyal temeli olan emperyalizmden bile yardım istemek onların felsefesi haline gelebilmiştir...

Milliyetçilerin gözünde tek sorun Kürt sorunudur, her şey buna tabidir, olmak zorundadır. Devrimci bir eylem yapılmıştır, "barış"a hizmet etmiyor diye "provokasyon" olarak değerlendirmeleri, işçilere zam yapılmıştır, nedeni direnmeleri değil, "ulusal kurtuluş hareketiyle bağ kurmalarının engellenmesi" için oligarşi tarafından yapılmış olduğu, hapishanelerde haklar alınmış, yaşam koşulları sağlanmıştır, onlara göre direnişin sonucu değil, "tutsakları reformize etmek için" oligarşi tarafından verilmiştir, diye değerlendirmişlerdir...

Milliyetçiler sonuçta yalnızca kendi halkını örgütlenme ve onun sorunlarıyla ilgilenir. Diğer halkların yaşadıkları kendi politikalarına hizmet etmediği sürece hiç ilgilendirmez. İlgilendirmemiştir de. Milliyetçilerin pratiği bu konuda onlarca olumsuz örnekle doludur. Halkın bilincinin dumura uğratılması, Türkiye gerçeğinin çarpıtılarak Türkiye'nin farklı, Türkiye Kürdistanı'nın farklı bir ülke olarak tanıtılması bunların marifetidir. Ortak mücadele için kitlelerin bilincini geliştireceğine, varolanı da köreltmek için olanca gücüyle uğraşanlar da bunlardır. **Karalama ve çarpıtma her şeylerine yansımış, "Türk solu", "Kemalist", "şoven", "ajan" vb. tanımlamalar devrimciler için çok rahat kullanılabiliştir. Kendisi gibi düşünmeyi bunlarla itham etmişlerdir.** Oysa Türk, Kürt aynı topraklar üzerinde ve aynı sosyo-ekonomik yapı içinde, aynı sömürücü sınıf tarafından ezilmekte ve sömürülmektedir. Katleden de, kaybeden de ulusal baskıyı uygulayan da, emperyalizmi ülkemize davet eden de Susurluk devletidir. Bu mekanizma yıkılmadan kurtuluş söz konusu değildir. Gazi katliamını kendisine değil, gecekondu halkına yapılmış gören, 16 Mart'ı Türk öğrencilere yapılmış gören, ama Nevrozu kendisine maleden Kürt Milliyetçileri halkın ortak duygularını köreltmış, geriletmiştir. "Bizim mücadelemiz Kürdistan içindir" diye halkın yaşadıklarına sessiz kalanların Kürt halkının kurtuluşunu sağla-

Milliyetçiler
bulanıklaştırmış,
biz netleştireceğiz.
Onlar bölmüş, biz
birleştireceğiz.
Onlar adaletsizlik
yapmış, biz adaleti
temsil edeceğiz.

Onlar
politika adına
pragmatizmi
kutsamış, biz
lanetleyeceğiz...

Onlar
emperyalizme
kurşun
sıkınamakla
övünmüş, biz
sıktıklarımızla
övineceğiz...

Onlar Türk-Kürt
çatışması vb. diye
halkı çatıştırmaya
çalışmış, biz halkı
ortak düşmana
karşı

savaştıracacağız.

Kitleleri hayali
proje ve hedeflerle
onlar uyutmuş, biz
uyandıracak ve
iktidar hedefini
göstereceğiz.

Onlar halkın
bilincini geriletmiş,
biz geliştireceğiz.

yamayacağı artık sabittir. Bugün Kürt sorununun çözümünü isteyen herkes bağımsızlığı ve demokrasiyi de istemek zorundadır. Bu talepler birbirinden ayrılmayan ve tek başına elde edilemeyecek taleplerdir.

Milliyetçilikte devrimcilik aramak hayalciçiliktir. Gelineen noktada emperyalizme biat edilmiş, oligarşinin hizmetine girmenin gereklerini yerine getirilmekte, tüm kitlesini ikna etmek için uğraşılmakta, **ikna olmayanlar ise, ajan ilan edilerek ölüm fermanları çıkarılmaktadır.** Dün kendilerine tabi olmayan herkese yaptıklarını bugün tasfiyeciliğe tavrı alanlara yapmaktadır. Bu tipik PKK çizgisidir. Eylem anlayışında egemenleri değil, halkı hedef alanlar, oligarşinin katliamları karşısında hesap sorma sözü vereceğine "Türk-Kürt çatışması çıkar" diye halkı tehdit edenlerin çizgisidir.

Milliyetçilerin ufkı dar, gözleri kördür. Egemen sınıflar düşmanlığı körükler, milliyetçiler de halkların kardeşliğini savunacağına, onlar da "on yıllarca sürecek Kürt-Türk çatışmasının" kaçınılmazlığını, kardeşlik söylemlerinin "safсата" olduğunu propaganda eder. Kendisine yurtseverim diyen bir hareketin böyle bir çatışmanın tarafı olmadığı gibi bu oyunu bozmaya çalışması gerekir. Ama Kürt Milliyetçileri farklıdır... Onlara göre böyle bir çatışma Kürtler'in çıkarıdır! Çünkü TC'yi "barış" masasına oturmaya zorlayacaktır! Bunlar safсатаdır. Halkların kanını döken, emeklerini sömüren, baskı altında tutan Susurluk devleti de halkın kanının dökülmesini istemektedir. Çünkü böyle bir çatışma ile kitlelerin gerçek taleplerinin üzeri örtülecek ve gündemden düşecek, rahat edecektir. Milliyetler çatışması yaratmaya çalışmak halkların birliğini parçalamaktır.

Tarihsel kökleri olan şovenizm dün olduğu gibi bugün de, oligarşinin elinde, halklara ve devrimcilere karşı kullanılan bir silahtır. Halkları birbirine düşürmek, halkı devrimcilere karşı kıskırtmak için her fırsatta kullanılmaktadır. Düzenlenen kontrgerilla eylemleri, provokasyonlar, katliamlar ve her fırsatta dile getirilen; "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur",

"Türkiye Türklerindir" ifadeleri bunun en çıplak örneğidir. Oligarşinin geliştirdiği şovenizm karşısında milliyetçilik de benzer dil, üslup ve anlayışla çıkmıştır. Halkları birleştirmeyi savunması gereken milliyetçi mantık da, niyeti ne olursa olsun, oligarşinin politikalarını güçlendirmiştir. Öyle ki, milliyetçi mantık her şeyi bölmüş, parçalamıştır. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen gibi sınıfsal ayrımlar yerine; Kürt sorununa "iyi" bakan ve bakmayanlar olarak, halkı Türk-Kürt olarak, solu "Türk Solu", "Kürt Solu" olarak ayırmıştır. Türk olan her şey kötü, Kürt olan her şey ise iyi olarak kabul edilmiş, savunulmuştur. Tekeller, toprak ağaları, ve emperyalistler değil Türkler ve Türk halkı tehdit edilmiştir. Kürt halkı denmemiş, Kürtler denmiştir. Başka ulus ve halkları karalamak ve aşağılamak egemenlerin temel politikası iken milliyetçiler de aynı koroya "yurtsever" olarak katılmışlardır. Halkı hedef alan pragmatist eylem anlayışı ve pratikleriyle devrimci değer ve ilkeler, halklar arasındaki ilişkiler tahrip edilmiştir. Halkta oluşan güvensizlik derinleşmiştir. Parçalayıcı, bölücü, ayrılığı propaganda eden milliyetçilerin dilinde halkların kardeşliği de pragmatizmlerini gösteren bir söylemdir. Söylemde *"Türk halkına zarar vermemek, ulusal duygularını incitmemek için her türlü özveriye gösteriyoruz"* denirken, bir yandan da *"benim kültürümü yok edenin bende kültürünü yok ederim"* anlayışıyla ormanlar yakılmış, kapalı çarşı, Çetinkaya vb. yerlerde bombalar patlatılmıştır. Burada hedef oligarşi ve kurumları değil halktır. Kürdistan'ı yakan yıkan Türk halkı değil, oligarşidir. Hedef alınacak olan da onlar olmalıdır. Otobüs duraklarında, tren garlarında oligarşinin kurmayları değil halk vardır.

Milliyetçilik ve şovenizm birbirini geliştiren bir bataklıktır. Bunda halkların çıkarı, kurtuluşu yoktur. Milliyetçilik halkların kurtuluşu adına yapılmakta, şovenizm egemenler tarafından sömürü düzeninin devamını sağlamak, halkların mücadelesini boğmak üzere kullanılmaktadır. Egemenlerin geliştirdiği ırkçılık karşısında milliyetçilerin koyduğu, halkların kardeşliği ve ortak çıkarları olmamış, egemenlere paralel bir biçimde Kürt Milliyetçiliği ge-

liştirilmiştir. Ancak sonuçları aynıdır: Halkları birbirine düşmanlaştırmak, aralarındaki dayanışma ve dostluğu geliştirmek yerine düşmanlığın gelişmesini sağlamak.

Devrimcilik Ve Milliyetçilik Aynı Şey Değildir. Yaratılan Belirsizlikler Giderilecektir. Bunun Yolu İse İdeolojik Mücadeledir

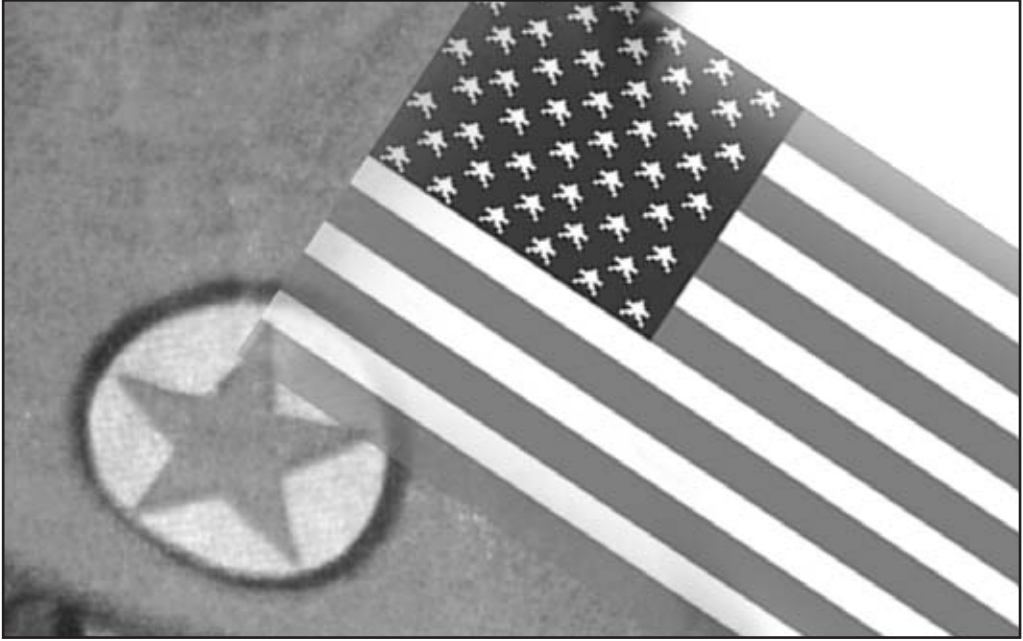
İdeolojik mücadele milliyetçiliğin ve her türlü sapmanın panzehiridir. İdeolojiden eylem çizgisine, adalet anlayışından kültürüne, halka bakıştan ittifaklar politikasına kadar teorik ve pratik olarak **milliyetçilik iflas etmiştir**. Ancak yarattığı tahribatın boyutları küçümsenmeyecek boyuttadır. Öyle ki; devrimci değerlerin üstünde tepinilmiş, kirletilmiştir. Bütün kavramların içi boşaltılmış, gerçek anlamından uzaklaştırılarak belirsizleştirilmiştir. Doğrular ve yanlışlar yer değiştirmiş, kuşkulu hale sokulmuştur. Bilinçler bulanıklaştırılmış, devrim hedefi, iktidar bilinci karartılmıştır. Bu milliyetçiliğin sonuçlarıdır. Bu sonuçları yaratanın devrimci bir anlayış, halkın çıkarını savunan bir çizgi olmadığının kitlelere kavratılması bugün temel görev haline gelmiştir.

Halklarımızın birliğini parçalayan milliyetçilik ve şovenizme karşı ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırmak temel görev haline gelmiştir. Ancak yalnızca ideolojik mücadele yaratılan önyargıları, geliştirilen düşmanlık tohumlarını, güvensizlikleri ve bir bütün olarak milliyetçilik ve şovenizm tarafından kirletilen beyinleri temizlemeye yetmeyecektir. Bu aynı zamanda pratikte ortak örgütlenme ve mücadele ile de bütünleştirilip güçlendirilmelidir. Milliyetçilik ideolojik olarak bitmiştir, ancak yarattığı olumsuz kültür etkisini sürdürecektir ve bu kültürün devamçıları da olacaktır. Ancak milliyetçilik ülkemiz devriminin kadeiri değildir. Sonucu da olmayacaktır. Milliyetçiliğin yarattığı tahribat aşılanacak, milliyetçilik ile devrimcilik ayrımı kitleler ve sol nezdinde kalın çizgilerle ayrılacaktır.

İdeolojik mücadelenin hedefi ise nettir.

Milliyetçiler bulanıklaştırmış, biz netleştireceğiz. Onlar bölmüş, biz birleştireceğiz. Onlar adaletsizlik yapmış, biz adaleti temsil edeceğiz. Onlar politika adına pragmatizmi kutsamış, biz lanetleyeceğiz... Onlar emperyalizme kurşun sıkmamakla övünmüş, biz sıktıklarımızla övüneceğiz... Onlar Türk-Kürt çatışması vb. diye halkı çatıştırmaya çalışmış, biz halkı ortak düşmana karşı savaştıracacağız. Kitleleri hayali proje ve hedeflerle onlar uyutmuş, biz uyandıracak ve iktidar hedefini göstereceğiz. Onlar halkın bilincini geriletmiş, biz geliştireceğiz. Sömürü düzeninin sürmesini isteyenler ve bundan çıkarı olanlar, emperyalizme bağımlılığı isteyenler bölüyor, biz birleştireceğiz. Çünkü biz devrimciyiz. Bağımsız ve demokratik bir ülkede kardeşçe yaşamak ve kendi geleceğimiz hakkında kendimiz karar vermek istiyoruz. Politikalarımız, taktiklerimiz, şiarlarımız, sloganlarımız, kullandığımız kavramlar buna hizmet edecek, belirsizliği giderecek ve halklarımıza gerçekleri kavratacaktır, kavratmalıdır. Çünkü, gerçekleri kavratmayan, halkın bilincini ve örgütlülüğünü geliştirmeyen, devrim hedefini netleştirmeyenler devrimci değildir. Devrimci olan, halkın çıkarına olan birleştirendir. Devrim ve kurtuluşa yaklaştırandır. Oligarşinin zulüm düzenini yıkmayı hedefleyendir. Bunu hedeflemeyen devrimci değildir. Halkı devrime yakınlaştıran devrimci, uzaklaştıran değildir. **Devrimi hedeflemeyen bir politikanın, siyasi hareketin geleceği yoktur.**

Mücadele, ittifaklar ve propaganda ayrılık üzerine değil devrim üzerine şekillendirilmelidir. Tüm güçler devrime yönlendirilmeli, bunun önünde engel oluşturan, halkların önünü tıkayan, ufkunu, iktidar bilincini körelten "teori" ve politikalar terk edilmelidir... Birlikte mücadele, birlikte örgütlenme ve birlikte kurtuluş şiarı taşınmalıdır. Çünkü Türk, Kürt, Çerkez, Gürcü, Laz, Arap milliyet ve kökenden halkımızın çıkarı devrimdedir. Çünkü halkların birliği devrimin temel taşlarından birisidir. Devrim de halkların birliğini ve ortak mücadelesini örgütleyen devrimcilerin öncülüğünde gerçekleşecektir.★

YENİ DÜNYA DÜZENİ, ABD VE PKK

Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, bir yandan ortaya çıkan yeni pazarları sömürgeleştirme, diğer yandan da ezilen dünya halklarının içine düştüğü moralsizliği, ideolojide yaşanan güvensizliği ve savrulmaları derinleştirip kendine yedekleme, ezilen halkların ulusal ve sınıfsal mücadelesinin radikal yanını törpüleyip, baskı altında tutarak teslim almadır. Sosyalist sistemin dağılmasından sonra emperyalizmin ideolojik etki alanına girip, emperyalizmin beyniyle düşünmeye başlayan reformist-opörtünist anlayışlarla, küçük burjuva ulusalcı güçlerin kendine güvensiz, dar milliyetçi bakış açıları, günü birlik faydacı davranışlarıyla, emperyalizme yenilikçi, değişimci, demokrasi, insan hakları vb. misyonlar yükleyip emperyalist çözüm önerilerine yanaşmaları emperyalizmi güçlendirmiş ve cesaretlendirmiştir. Bunun ilk değil ama son örneği PKK olmuştur:

“Geçtiğimiz on yılda, dünya ölçüsünde büyük bir değişim yaşandı. Dengeler parçalandı, deyim yerindeyse dünyanın çivisi çıktı. Şimdi ise yapılan, çiviye tekrardan çakma faaliyetidir. Dünyanın yeniden şekillendiği, 20. yüzyıl anlayışlarının önemli değişiklikleri yaşadığı, yine siyasi yapılanmaların, dünya düzeyinde de ittifaklar ve sistemlerin çok ciddi, köklü bir değişimi yaşadığı bir süreç oldu. Geçen on yıl bu anlamda bir değişim süreciydi. Bunu yürüten, buna hakim olan ABD, buna “Yeni Dünya Düzeni” dedi ve dünya ölçüsünde geline nokta, bu konuda da önemli bir düzey tutturuldu. Bunu görmek, anlamak ve kabul etmemiz gerekiyor.” (Serxwebun’dan. Ağustos 1999 Sayı: 212)

PKK’NİN YENİ DÜNYA DÜZENİNİ “GÖRMESİ”, “ANLAMASI” VE “KABUL ETMESİ” İMRALI’DAN ÇOK ÖNCELERE

DAYANMAKTADIR. PKK, SOSYALİST SİSTEMİN DAĞILMAYA BAŞLADIĞI 1990'LI YILLARIN HEMEN BAŞINDA, ÖNDERLİĞİNİ ABD'NİN YAPTIĞI EMPERYALİZMİN BU POLİTİKASININ ETKİSİ ALTINA GİRMİŞTİR. SSCB'NİN VAROLDUĞU KOŞULLARDA SOLUK BORUSU BULDUĞUNU SANAN PKK, EMPERYALİZMİN YDD İLE KENDİNİ DÜNYANIN TEK HAKİMİ İLAN ETMESİYLE BİRLİKTE, BU KEZ YDD'YE TAPINMAYA BAŞLAMIŞTIR. MİLLİYETÇİLİĞİN GÜÇ KARŞISINDA EĞİLMESİ BU SÜREÇTE PKK'NİN PRATİĞİNİ OLUŞTURMUŞTUR. ARTIK TÜM POLİTİKALARINI BU ETKİLENMEYE BAĞLI OLARAK ŞEKİLLENDİRMeye BAŞLAYARAK YDD İÇİNDE BİR YER ARANMAYA ÇIKILMIŞTIR. SÖZÜ PKK BAŞKANLIK KONSEYİ ÜYESİ O. ÖCALAN'A BIRAKIYORUZ:

"Nitekim Parti Önderliğimiz, '93 yılında ilan ettiği ateşkesle, söz konusu değişikliklerle döneme adım atmak istemişti. Bu değişiklikler içte ve dışta oluşturulan engellerle önlendi. Yani başlangıç da yapıldı, ancak ortaya çıkan engellerle başlangıcın yeni adımlarla ilerletilmesi önlendi. İşte bu noktada artık savaş kısır bir döngüye dönmüştü. Ne Türkiye, ne de partimiz savaşta kesin sonuçlara gidemedi ve her iki taraf da kendisini tekrarladı.

'93 sonrasının en temel özelliği, savaşta kendisini tekrarlamaktır. Tekrarlama '98 yılına kadar devam etti. (...) Önderliğimiz, tikanıklığı gidermek amacıyla 1 Eylül '98 tarihinde ateşkesi gündemleştirdi." (Serxwebun Kasım 1999 Sayı: 215)

"TİKANIKLIK" OLARAK TESPİT EDİLEN ASLINDA MİLLİYETÇİLİĞİN İFLASIDIR. KİMİLERİNİN YENİ YENİ GÖRMeye BAŞLAMASININ AKSİNE PKK BU İFLASI ÇOK ÖNCESİNDEN YAŞAMAYA BAŞLAMIŞTIR. AMA MİLLİYETÇİLERİN KÜLTÜRÜDÜR; HER ŞEYİ ABARTIRLAR, BU DA ÖYLE OLMUŞTUR. "TİKANIKLIK" NE OLDUĞU BELİRSİZ "ZAFER", "DEVLETLEŞME" VB. GİBİ DEMOGOJİLERLE GİZLENMEYE ÇALIŞILMIŞTIR. GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ PKK MİLLİYETÇİLİĞİN İFLASINI ÇOK ÖNCEDEN YAŞAMAYA BAŞLAMIŞ, ANCAK ÇÖZÜMÜ DEVRİMCİ BİR MUHASEBEDE ARAYACAĞI YERDE EMPERYALİSTLERİN ÇÖZÜMÜNÜ TEORİZE ETMEYE BAŞLAMIŞTIR. ARTIK HER ŞEY EMPERYALİSTLERE RÜŞTÜNÜ İSPATLAMAK VE KABUL EDİLEBİLİR OLMAK İÇİNDİR. YDD'NİN EGEMENLİĞİ KAFALARA YERLEŞTİĞİNDE ARTIK BU DÜZEN İÇİNDE YER ARAMA VE BU UĞURDA HER ŞEYİ İNKAR KAÇINILMAZ OLUYOR.

"Yüzyılın sonuna geldiğimiz bir süreçte, artık ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi, çözüm yöntemi olarak esas alınmaması gereken, gelişme açısından yeterlilik arz etmeyen, ulusun bütün yönleriyle gelişimine denk düşmeyen bir yöntem olarak kalıyor.

Nitekim bunu esas alan uluslar geri kaldılar. Şimdi bu devletler yıkılıyor. Bu tür bağımsızlık anlayışı, içinde bulunduğu-

"TİKANIKLIK"
OLARAK TESPİT
EDİLEN
ASLINDA
MİLLİYETÇİLİĞİN
İFLASIDIR.
KİMİLERİNİN YENİ
YENİ GÖRMeye
BAŞLAMASININ
AKSİNE PKK BU
İFLASI ÇOK
ÖNCESİNDEN
YAŞAMAYA
BAŞLAMIŞTIR.
AMA
MİLLİYETÇİLERİN
KÜLTÜRÜDÜR;
HER ŞEYİ
ABARTIRLAR, BU
DA ÖYLE
OLMUŞTUR.
"TİKANIKLIK" NE
OLDUĞU BELİRSİZ
"ZAFER",
"DEVLETLEŞME"
VB. GİBİ
DEMOGOJİLERLE
GİZLENMEYE
ÇALIŞILMIŞTIR.

muz dünyaya denk düşmüyor.” (Serxwebun Ağustos 1999 Sayı: 212)

ÇOK AÇIKTIR Kİ BAĞIMSIZLIĞIN O TÜRÜ BU TÜRÜ YOKTUR. YA TAM BAĞIMSIZLIK VARDIR YA DA GÖRÜNÜRDE “BAĞIMSIZ” OLUP ASLINDA EMPERYALİZME GÖBEKTEN BAĞIMLILIK SÖZ KONUSUDUR. PKK’NIN BUGÜNÜN DÜNYASINA DENK DÜŞMÜYOR DİYEREK REDDETTİĞİ TAM BAĞIMSIZLIKTIR. SAVUNDUĞU İSE EMPERYALİZME BAĞIMLILIKTIR. ELBETTE İNKAR BUNUNLA DA KALMIYOR, UKKTH DA BİR ÇIRPIDA REDDEDİLİYOR. PEKİ NEREDE KALDI TAM BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN? “İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÜNYAYA DENK DÜŞMÜYOR” DENİLMEKTEDİR. O HALDE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÜNYA DENİLEN YDD’YE UYGUN BİR TEORİ VE PRATİK GELİŞTİRİLEREK EMPERYALİZMDEN İCAZET DİLENİLECEKTİR. AKSİ TAKTİRDE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ KENDİLERİ İÇİN HAYAT HAKKI GÖRMEKTEDİRLER.

ARTIK HER ŞEY AÇIKTIR PKK, YENİ DÜNYA DÜZENİNİN GÖNÜLLÜ BİR TAŞERONUDUR. KÜRT HALKININ DEĞİL AMA KENDİ KADERİNİ EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİNE BAĞLAMIŞTIR VE TÜM POLİTİKASI EMPERYALİZMİN ÇIKARLARINA GÖRE DÜZENLENMİŞTİR. EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEĞİL, ONLARIN YANINDADIR. BU HALİYLE SİRADAN BİR DÜZEN ÖRGÜTÜDÜR. İŞTE İMRALI SAVUNMASI BU TESLİMİYETİN MANİFESTOSU OLMUŞTUR.

“Dünyamızı, politikayı, düşünce disiplinlerini anlamak ve değerlendirmeye tabi tutmak gerekiyor. ‘Böyle bir dünya istemiyorum, ‘90 öncesi dünyayı isterim’ demekle bir politika geliştiremez. Böyle diyenlere bu dünyada yer yok. O zaman kendi içindeki koşullara göre, mücadele stratejisi ve taktiğine göre değişimi yapmak kaçınılmaz oluyor.” (Serxwebun Ağustos 1999 Sayı: 212)

KAÇINILMAZ OLARAK GÖRÜLEN DEĞİŞİM EMPERYALİZMİN POLİTİKALARINA UYUMDUR. YAŞANAN SÜREÇLE BİRLİKTE ARTIK KÜRT MİLLİYETÇİLERİ’NİN HİÇ BİR “MİLLİ” YANLARI KALMAMIŞ, ABD EMPERYALİZMİNİN BÖLGEYE YÖNELİK POLİTİKALARININ PİYONLUĞU GÖNÜLLÜ OLARAK KABUL EDİLİR OLMUŞTUR.

“Demokratik değişim ve dönüşüme bağlı olarak partimizin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelemizin, rejim karşıtı konumdan çıkacağı hesabı yapılıyor. (...) ABD’nin çözümü, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve İslami hareketin muhalif konumdan çıkarılması için belli demokratik değişim ve dönüşüm açılımlarının yapılması temelindedir. Yani en az düzeyde bir çözüm üretilerek, muhalefeti sistem içine çekmeyi amaçlıyor.” (Serxwebun Kasım 1999 Sayı: 215)

ABD’NİN ÇÖZÜMÜNÜN DÜZEN İÇİ VE EMPERYALİZMİN POLİTİKALARININ TAŞERONU BİR PKK OLDUĞU AÇIKTIR. PEKİ PKK’NIN BU POLİTİKAYA YAKLAŞIMI NEDİR SORUSUNUN CEVABI DA VERİLMEKTEDİR:

“Kaldı ki rejimin demokratik değişim ve dönüşümü sağlandığı oranda, yaşamın istikrarsızlık kaynağı olan Kürt ve İslam muhalefeti karşıt konumdan çıkarılabilir. (...) Ortadoğu’da ortaya çıkan gerçeklik, ‘en alt düzeyde bir çözü-

me evet, ama Kürtlerin üzerine gitmeyi de önlemek gerekir' temelindedir. Onun yolu da hareketi etki altında tutmak, partileri zayıf bırakmaktır. Kaldı ki bu ABD'nin yaklaşımıdır.

(...)

Her şeyden önce Türkiye Kürt hareketini karşısına alarak açılım yapamaz. Tarihi gerçekleri bir tarafa bırakalım, geride bıraktığımız on yıllık süreç bile bunun açık ispatıdır. O zaman Türkiye'nin açılım yapmasının tek yolu vardır; o da sistemini demokratik temelde değişime ve dönüşüme uğratarak, Kürt hareketinin gücünü kendisine katmaktır. Bu yönlü bir çözümü gerçekleştirmek istiyor." (Osman Öcalan Serxwebun Kasım 1999 Sayı: 215)

BU ÇÖZÜMÜN PKK İÇİN ZORUNLULUĞU BİR KEZ DAHA DİLE GETİRİLDİKTEN SONRA BU DEĞİŞİMİN ADI KONULUYOR: DEMOKRATİK CUMHURİYET(!)

"Önderliğimizin ürettiği Demokratik Çözüm Projesi her ne kadar Türkiye'ye yönelik olarak geliştirilmişse de evrensel karakterdedir. 21. yüzyıl çözüm yüzyılıdır. Ayrıca devlet, federasyon ve özerklik fazla yadsınacak şeyler değildir. Ancak bunun yetmediğini, çözümü getirmediklerini görerek, Demokratik Cumhuriyet Projesi ile çözüme yönelmek gerekir." (Serxwebun Kasım-1999 Sayı: 215)

ARTIK HER ŞEY AÇIKTIR PKK, YENİ DÜNYA DÜZENİNİN GÖNÜLLÜ BİR TAŞERONUDUR. KÜRT HALKININ DEĞİL AMA KENDİ KADERİNİ EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİNE BAĞLAMIŞTIR VE TÜM POLİTİKASI EMPERYALİZMİN ÇIKARLARINA GÖRE DÜZENLENMİŞTİR. EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEĞİL, ONLARIN YANINDADIR. BU HALİYLE SIRADAN BİR DÜZEN ÖRGÜTÜDÜR. İŞTE İMRALI SAVUNMASI BU TESLİMİYETİN MANİFESTOSU OLMUŞTUR.

İmralı Savunması, Emperyalizme Teslimiyetin Belgesidir

ABD'nin PKK'ya yaklaşımı, Türkiye devrimci hareketini engelleme ve ezmede araç olarak kullanma, ele geçen fırsatı en iyi şekilde değerlendirme üzerine oturmaktadır. PKK de bugün emperyalizmin yüklediği bu misyonunu yerine getirmektedir.

Oligarşinin PKK'yi ezmeye devam etmesi PKK'nin anti-oligarşik, anti-emperyalist varlığının olduğunu düşündüğünden değildir. Esas olarak da savaşla bir şey kazanılmayacağını gösterip, halkı radikal mücadeleden kopararak teslim alma amaçlıdır. Tepkisiz, kendi hakkını savunmada aciz bir uşak, köle halk yaratmak istenmektedir. Kürt Milliyetçileri'ne yaşatılan tam da budur. PKK artık devrimci barutunu çoktan tüketmiş,

PKK'nin ideolojik politik açıdan geldiği nokta, geçmişin değerleri ve verilen 15 yıllık gerilla mücadelesinde düşen on binlerce gerillasının kanı üzerinde tepinip, emperyalistlere ("onurlu barış" adı altında) kendini, teslimiyetini kabul ettirip düzende kendine yer açma çabasıdır. Siyasal olarak geldiği noktayı, fiziki olarak gelip, teslim olmaları gerçekleştirerek daha ileriye taşımıştır. "Savunma" dan daha yüzlerce alıntı yapılabilir. Ama bir iki alıntı PKK'nin dünyada eşi benzeri görülmemiş ahlak dışı, pragmatist, çıkışını gözler önüne sermeye yetmektedir.

Bu kardeşlik Türk-Kürt halkı arasında istenen bir kardeşlik değil. Oligarşi ve temsilcileriyle, PKK'nin kardeşliğidir. Onlarla barış isteniyor. Türk, Kürt halkını sömüren, sömürü ve zulmü en üst boyutta uygulatan emperyalizmin işbirlikçisi oligarşidir. Bunlar ne Türk halkını ne de bir başka halkı temsil ediyorlar. Türkiye'de emperyalizmin çıkarını temsil eden faşist devlettir. Türk halkı da, Kürt halkı da bu faşist düzenle barışı değil, savaşp bağımsızlığını ilan etmek istiyor. Sorun, dil, kültür, haklarına indirgenemez. Dünyanın hiçbir yerinde dil ve kültürel özerklik için on binlerce insanın savaşarak can verdiği görülmemiştir.

emperyalistlere hizmete hazırdır. Anadolu halkının devrimci savaşını engelleme, halkın bu savaşa katılımını durdurma aracı olarak PKK'yi el altında tutmaya devam edeceklerdir.

Oportünizmin, reformizmin kavramadığı budur. Milliyetçiliğin emperyalizme yaslanarak ülke halkını birbirine düşmanlaştırıp, şovenist duyguları güçlendirip, sınıf savaşından, devrim çıkarından uzaklaştırdığıdır. Bu koşullarda milliyetçiliğe destek verme onunla ortak hareket etmek; devrime, sosyalizme, enternasyonalizme, ezilen emekçi halkın bağımsızlığına ihanettir. **Devrimci enternasyonalizm; anti-oligarşik, anti-emperyalist olmaktadır.**

Bugün PKK'nin geldiği nokta devrimci hareketin doğruluğunu tescil etmiştir. Sömürgecilik, ayrı devrim; açıktan emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma noktasına gelinmesiyle birlikte iflasını gösteriyor. İmralı savunması bunun acı belgesidir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı bir halkın haklılığı, bağımsızlığı savunulmuyor, Kürt halkının özgürlüğünü barış adı altında ege-menlere satmanın teorisi yapılıyor. Teslimiyet savunulup meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Dün ne savunuluyordu, bugün ne savunuluyor? Katı bir "anti-sömürgeci" tutum sergileyen PKK, bugün, dün savunduğunu reddeden bir ideolojik iflas noktasına gelmiş, emperyalizm ve oligarşiden "onurlu barış" istiyor. Peki ne değişti Kürt halkı için? Ne kazanıldı? Aslında ne emperyalizm, ne de oligarşide bir değişme yok, değişen PKK'dir.

Dünün takkiyecisi ideolojik kılıfı bugün düşmüştür. Milliyetçi hareketlerin zorunlu ulaşacağı yere varılmıştır. Dün ne diyorlardı, ne savunuyorlardı, bugün İmralı'da ne savunuluyor?

"Kapitalist sömürgecilik altında ulusal inkarcılığa ve ulusal yok oluşa karşı koymanın tek yolu, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesidir(...) Sömürgeci düzenden bazı reformları gerçekleştirmekle sorunu çözüme kavuşturacağını savunan, çözümlünün devrimde ulusal bağımsızlıkta olduğunu görmeyen tüm görüşler üzerinde ezen ezilen ulus milliyetçiliğinden kaynaklanıp sömürgeciliği meşrulaştırmaya hizmet eder(...)" (Kürdistan Devriminin Yolu Broşürü)

Dün "Sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşının kaçınılmazlığı"nı savunan, reformist çözümü ihanet olarak değerlendiren milliyetçilik, bugün İmralı'da, bırakalım ulusal kurtuluşçuluğu ulusların kaderlerinin tayin hakkının olmayacağını savunuyor.

"(...) Körfez savaşı sonrası Türkiye'yi yakından ilgilendiren gelişmeler, Kürt meselesine çözümü hayati kılıyor ve bunun yolu da gerçekten geçmiş temel ihtiyaç olan kapsamlı bir demokratikleşmeden geçiyordu. PKK burada direndi... Tek çareyi bunda görüyordu. Halbuki reel sosyalizmin çözümlüşünden, demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi. Ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesinin artık geçerliliğini yitirdiğini, bilimsel teknik değişiminin aslında 17. Yüzyıldan beri gelişmenin ürünü olan ulusal-devlet anlayışını çözdüğünü, aynı sınırlar dahilinde de-

mokراسiyi geliştirerek, sınırlara hiç dokunmadan geliştirilecek bir çözümün daha gerçekçi olduğunu görmeliydi. Kısaca, 70'ler programını bırakıp yeni bir programa ulaşmalıydı.” (İmralı Savunmalarından)

Pek çok burjuva ideoloğunun, yazarının bile savunmaya, yazmaya cesaret edemediği savunuldu İmralı'da. Bırakalım Kürt ulusunun bağımsızlığını, Kürdün ulusal varlığı bile savunulamadı. Bu yanı sıra 'bir ulusal hareketin önderi demeye bin şahit ister' bir konumu sergiledi. Artık sosyalizm, devrimcilik hak getire. Emperyalizm ve oligarşinin istemleri doğrultusunda işbirliğinin meşruluğu savunuluyor. “Fırsat verilirse her türlü hizmete hazırım” deniliyor. Devrimin değil karşı-devrimin safında yer almak, karşı devrimi güçlendirmek için çaba harcıyor ve oligarşi ikna edilmek isteniyor. Hem de geçmişte etkilendiği sosyalizmin değerlerine, devrimin yasalarına saldırıp günah çıkartılarak. İşbirliğini geliştirmenin yaratacağı sonuçlar, gelişmeler üzerine savunmada da şunlar söyleniyor:

“(...) PKK ile tarih hem açığa çıkarılıyor, hem de çözüme kavuşturuluyor. Kürtler nasıl ulusal kurtuluşun bir Kuvva-i Milliye gücü rolünü 1920'lerde oynadılarsa, günümüze 2000'li yıllara doğru da, temelde bir Kuvva-i Demokrasiye rolünü PKK ile doğrusu ve yanlış, acısı ve tatlısıyla oynamışlardır. Bu bölücülük değil, belki Türkiye ve Türkler ile en büyük birlik olma, güçlü olma, yeniden Ortadoğu'dan Kafkasya'ya, Balkanlar'a önder olma hareketidir. Özgür birlik dışında bunun yolu yoktur. PKK, bir de bunun kanıtlanması aracıdır.” (Savunmadan)

Emperyalizmin ve oligarşinin Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar politikası savunuluyor ve modern yeniçeri ocağının kulları olmaya hazır olduklarını söylüyor, bu göreve kabul edilmeleri isteniyor. Kürt halkının özgürlüğüyle, değerleriyle alakası olmayan, Kürt halkının ulusal değerlerine sahip çıkma, bağımsızlık özellikleri ve duyguları oligarşiyle uzlaşmanın, düzen içi olmanın aracı olarak kullanılıyor. PKK'nin savunduğu işbirlikçi

burjuva ideolojisidir. Ulusal, yurtsever, devrimci bilinci yadsıyor. Emperyalizm ve oligarşinin icazetine sınırlanarak, bölge halkları üzerinde yürütülen sömürü ve zulme güç katarak yeniçeri usulü çapul yapmak isteniyor.

PKK'nin ideolojik politik açıdan geldiği nokta, geçmişin değerleri ve verilen 15 yıllık gerilla mücadelesinde düşen on binlerce gerillasının kanı üzerinde tepinip, emperyalistlere (“onurlu barış” adı altında) kendini, teslimiyetini kabul ettirip düzende kendine yer açma çabasıdır. Siyasal olarak geldiği noktayı, fiziki olarak gelip, teslim olmaları gerçekleştirerek daha ileriye taşımıştır. “Savunma”dan daha yüzlerce alıntı yapılabilir. Ama bir iki alıntı PKK'nin dünyada eşi benzeri görülmemiş ahlak dışı, pragmatist, çıkışını gözler önüne sermeye yetmektedir.

İmralı'da Yürütülen Çizgi; MGK, Genelkurmay Programının Hayata Geçirilişidir

Emperyalizm “Yeni Dünya Düzeni” politikaları çerçevesinde, insan hakları, barış, demokrasi söylemiyle, özellikle küçük burjuva milliyetçi hareketlerin yürüttüğü savaş ve bu savaşların uzun yıllara yayılması karşısında, bu hareketler üzerinde ideolojik bir manyetik etki yaratarak denetimini-inisiyatifi ele geçirmeyi başarmıştır. Belli bir program doğrultusunda emperyalizmin çıkarına hizmet eden planlamayla çözmeye çalışmaktadır. Bu çözüm daha çok emperyalist sömürü karşısında açlık, sefaletle maruz kalan halkların önünü kesmek için, ezerek siyasi kimliğinden soyundurma üzerine oturtmaktadır. Ve ibret verici bir teslimiyeti dayatarak silahlı mücadeleyle bir yere varılamayacağı sorunun çözümünün emperyalizmde olduğu anlayışını güçlendirecek tarzda teslimiyeti zorlamaktadır.

“Bugün, Rusya'dan Ortadoğu'ya kadar dünyanın birçok yerinde, emperyalizm, halkların milliyetçilik temelinde bir mü-

cadeleye yönelip birbirlerini boğazlamalarını büyük bir iştahla, dolaylı veya dolaysız destelemekte veya izlemektedir. Emperyalizme dokunmayan, burjuva iktidarını hedeflemiş bu hareketler kendi çıkarları için “Emperyalistlerden faydalanırım” adına giderek onların denetimi altına girme ve onların çıkarlarına göre gelişip gelişmemesine izin verilen hareketler olma durumuna gelmiş veya gelmek üzeredirler.” (Kongre Belgeleri-1 syf: 136)

Öcalan’ın Suriye’den çıkarılıp, Roma, Kenya ve İmralı’da noktalanan süreç; emperyalizmden çözüm arama, emperyalizmin tam olarak denetimine girme sürecidir. Emperyalizmin çözüm politikaları ve programı İmralı sürecini gerçekleştirmiştir.

İmralı’da işleyen süreçte tamamen emperyalizm ve buna bağlı olarak da MGK ve Genelkurmay plan ve programlamasıyla sürmektedir. PKK’ye tamamen oligarşinin istemi doğrultusunda bir süreç işletilmektedir. Örneğin Öcalan duruşmada şöyle diyordu:

“Rakam 100 bine çıkabilir. Bunu durduralım bari. Bunu durdurmanın imkânı elimizde. Sayın yargıçım, bunlar çok önemli hususlardır. Yargı bu konuda mutlaka duruma el koymalıdır. Adalet el koymalıdır. Ne isteniyorsa ben yaparım.

Son noktayı koyalım diyorum. Son noktayı koyacak imkanlarım var. Bunları ben kullanmak istiyorum. Bana kanal açılmalı ve fikirlerim ister yurtdışına, ister yurtiçine ulaştırılmalı. Devlet, hükümet bir yol, imkan temin etmeli, yasal bir yol bulmalı.

Devlet bana fırsat versin 3 ayda dağdaki 10 bin kişiyi indireyim.”

Teslimiyette öyle bir sabırsızlık var ki, her şey hemen olsun bitsin istiyor. Ama MGK plan ve programları doğrultusunda aceleye getirmeden, bir yandan dağdaki savaşçıları imha edip onursuz bir teslim oluşu dayatırken, diğer yandan da İmralı’da iletişim ağını geliştirip, isteği doğrultusunda açıklamalar yaptırarak programını hayata geçirmektedir. Emperyalizm ve oligarşi savaşan güçlerin kazanımı diye hiçbir şey söylensin istemiyor.

PKK’nin binlerce gerilla gücüne rağmen güçlü ordu-devlet PKK’yi dize getirdi dedirtmek ve bir bütün olarak halkı teslim almak istiyor. MGK’nın planlı davranışına PKK’nin de tereddütsüz destek sunması, sorunu dil, kültür, TV hakkının verilmesine kadar indirip, “barış, Demokratik Cumhuriyet” gibi en geri burjuvaların dahi kabullendiği bu önerileri kabullenilmeyip, kendi programını uygulamada ısrarın amacı açıktır. Onursuz bir teslimiyetle geleceğini garantilemek ve savaşanların burnunu sürtmek...

İşte bütün bunlar MGK’nın, TÜSİAD ve ABD’nin uzun süredir gündemine aldığı, hayata geçirmek için uğraştığı “çözüm” şeklidir. Bugün HADEP’in kapatılmaması, tutuklanan yöneticilerinin serbest bırakılmasının asıl nedeni, ABD ve MGK çözüm programının hayata geçirilişidir. Yoksa MGK HADEP’i seçime sokarak birkaç belediye başkanlığı vermezdi. PKK’nin isteği değil, MGK programının işlerliği sürdürülüyor. İmralı’da MGK konuşuyor, MGK planı işletiliyor.

**Kürt Kültürü,
Dilini İstemekle Sınırlı
Bir Program Ulusal Hareket
Olmakla Alakasız Olmayan,
Emperyalizmin İcazetine
Dayanan, TOBB, TÜSİAD Ve
Diğerlerinin İstemlerini
İfade Eden Gerici Bir Taleptir**

PKK bugün öyle düşünleştirdi ki, binlerce savaşçı gücü savaşan koparıp, bağımsızlığı; dil, kültür ve kendi dilinde yayın yapma özgürlüğünü tanıma derecesine kadar indirdi. Kürt halkı evlatlarını savaşta, salt dil, kültür özgürlüğünün tanınması için göndermedi. Tam bağımsız bir gelecek için, devrim için binlerce gencini feda edip, bunca acı ve zulme göğüs gerdi. (PKK propagandası da bu yöndeydi) PKK burjuva çevrelerinin dile getirdiklerinin bile daha gerisine düşen talepler ileri sürerek teslimiyetine basitte olsa kazanım şalı örtmeye çalışıyor. Bunlar bağımsızlık için savaş iddiasıyla yola çıkan

onurlu, namuslu bir ulusal hareketin isteyeceği talepler değildir.

Bu talebi emperyalistler de, MGK, Genelkurmay, TOBB, TÜSİAD'ın da onayladığı, istediği taleplerdir. Bağımsızlıkçı ulusal hareketten uzak, gerici, reformist burjuva taleplerdir. PKK bu talepleri ileri sürmekle, ulusal hareket kimliğinden uzaklığını ispatlamış oluyor. Kürt ulusal çıkarlarını reddedip oligarşiye yaranmak istemektedir. Bunun içindir ki, yıllardır yürütülen savaşı "ihmalkarlığa" bağlamaktadır. "(...)bir anlamda kardeşler arasındaki haksızlık ve ihmalkarlıktan kaynaklanan çok acı bir çatışma olarak görüp, kardeşçe ana realiteye, Demokratik Cumhuriyet çatısı altında bir barışa gidilmelidir." (İmrallı savunmasından)

Bu kardeşlik Türk-Kürt halkı arasında istenen bir kardeşlik değil. Oligarşi ve temsilcileriyle, PKK'nin kardeşliğidir. Onlarla barış isteniyor. Türk, Kürt halkını sömüren, sömürü ve zulmü en üst boyutta uygulatan emperyalizmin işbirlikçisi oligarşidir. Bunlar ne Türk halkını ne de bir başka halkı temsil ediyorlar. Türkiye'de emperyalizmin çıkarını temsil eden faşist devlettir. Türk halkı da, Kürt halkı da bu faşist düzenle barışı değil, savaşçı bağımsızlığını ilan etmek istiyor. Sorun, dil, kültür, haklarına indirgenemez. **Dünyanın hiçbir yerinde dil ve kültürel özerklik için on binlerce insanın savaşıarak can verdiği görülmemiştir.** PKK teslimiyetin teorisini yapıyor. Kürdün sorunu dil değil, devrimdir. Kendi kaderini tayin hakkı ve özgürce yaşama isteğidir.

PKK'nin istemlerinin kabul görmemesi bir zamanlama, teslimiyeti istediği noktada programı doğrultusunda çözme sorunudur. MGK'nın dil, kültürel özerklik vb. bir sorunu yoktur. Zamanlama dememizin sebebi bundandır.

PKK Devrim Safından Düzen Safına Kaymıştır Kürt Halkının Bağımsızlık Mücadelesiyle İlgisi Yoktur

PKK'nin geçmişini yadsıyarak, sava-

şan güçlerini emperyalizm ve oligarşinin çözüm önerileri doğrultusunda fiziki tasfiyeyi başlatması, tercihini düzenden yana koymanın açık örneğidir. Oligarşinin icazetinde siyasallaşmanın, düzen partisi olmanın hayalini bir an önce gerçekleştirmenin dayanılmaz sabırsızlığını yaşıyor. Kürt ulusal değerlerini çiğneyen PKK, bugün Kürt halkı nezdinde savaş suçlusu durumundadır.

PKK için ok yaydan çıkmıştır. Geri dönülmesi, onurlu hiçbir demokrat, devrimci, yurtseverin düzlemeden gidemeyeceği bir yola girmişlerdir. Devrim safından düzen safına kayılmıştır. Bunun tersini savunanlar devrimci gelenek ve değer yargılarından nasibini alamayan, toplum, bilim fukarası cahil niyetlilerdir. Dünün revizyonist-reformist TKP'si "barışçıl yoldan sosyalizme geçiş" teorisi iflas edip, nasıl reformizme, düzene dönüp hiçleştiyse, PKK de "Demokratik Cumhuriyet"le, barış teorisiyle binlerce silahlı savaşçıyı tasfiyeye çalışarak hızla TKP'nin içine düştüğü batakhaneye doğru yol almaktadır.

Devrimcilik niyetlerle yürümez. Emperyalizme karşı savaşta iktidar alternatifi olmak çetin bir savaşçılığ gerektirir. Gelişen bir savaşı tasfiye edenler düzen yanlısı, emperyalizmin ortakçılarıdır. Kürt halkının bağımsızlığıyla, devrimci demokrasiyle alakaları yoktur. Şu ifade tarzı bağımsızlığa düşmanlığın belgesidir.

"Şiddet ortamının tasfiyesinde üzerime düşen rolü yerine getirdim. Fakat buna rağmen barış sürecinin gelişmesinde hala bazı belirsizlikler var." (A. Öcalan 8 Aralık 1999, Ö. Bakış)

Soruyoruz, A. Öcalan'ın oynadığı bu tasfiyecilik rolünü kim vermiştir, bu senaryonun yönetmeni kimdir?

Yaşanan gelişmeler ve İmrallı başta olmak üzere yapılan açıklamalar bu senaryonun yönetmeninin emperyalizm ve MGK olduğunu göstermiştir. A. Öcalan ve PKK kendilerine verilen tasfiyecilik rolünü gönüllü olarak üstlenmişlerdir. Gelinen bu durum ise devrime ve Kürt bağımsızlık savaşına ihanetin adıdır.★

“ABD ÇİZGİSİ DÖNEKLİK DEĞİLDİR”

Demirel bu görüşmede; kendisinden “barış” isteyen HADEP’lilere anayasa dışına çıkan hak aramaların gayri meşru olduğu dersini verirken, bir yandan da yapılması düşünülen bir yerel yönetim reformundan söz eder. Böylece ağızlarına bir parmak bal çalınan HADEP’liler, derslerini ezberlemek için geri dönerler. Ulucanlar katliamının hemen sonrası Diyarbakır’a giden Demirel-Ecevit ikilisini Kürt halkına alkışlatarak aldıkları ders ezberlediklerini göstereceklerdir.

“Bundan sonra fırsat bulursam, çabam silahlı çatışmanın ortadan kaldırılması ve PKK varlığının yasal zemine çekilmesi, demokratik sistemle bütünleştirilmesi temelinde olacaktır. Devletin duyarlılığıyla, yaratıcı çabalarımı güvenerek bu rolü başarıyla oynayacağıma inanıyorum ve kararlılığımı vurguluyorum. Bir 21. yüzyıl manifestosu olarak algılanması gereken bu demokratik birlik içerikli savunmamın rolünü oynaması için elden gelen her çabayı sergileyeceğim sözünü veriyorum.” (A. Öcalan, DGM’ye Sunulan 29 Mayıs 1999 tarihli dilekçe)

O günden bugüne Öcalan devlete verdiği söz çerçevesinde adım atmayı sürdürdü. İsteddiği “fırsat” kendisine yaratıldı. Öcalan ve PKK bu “fırsatı” oldukça “yaratıcı” değerlendirdiler ve adım adım, hat ta koşar adım teslimiyete ilerlediler. Ama bu birden olmadı, olmadı da. Yaşanan süreç hatırlanırsa bir program dahilinde adım adım örüldüğü görülecektir.

Elbette Susurluk devleti açısından bu “fırsatın” verilmesi boşuna değildi. Daha ilk duruşmada son noktayı koyacağını, üzerine düşeni yapacağını açıklayan Öcalan’a bunları yapabilmesi için kanal gerekiyordu, o kanal ardına kadar açıldı.

Üç ayda gerillaları indirebi-

leceğini açıklayan Öcalan, *“Eğer devlet sorunun çözümü için bir kanal açarsa, dağdakiler için bir af çıkarsa PKK de kendini mevcut duruma uyarlayacaktır. Bana bir kanal açılsa benim o gücüm vardır”* (A. Öcalan, 1.6.1999, Ö. Bakış)

Öcalan kendi deyişiyle *“Türkiye Cumhuriyeti devletinin bu konuda gösterdiği saygın yaklaşımın bir gereği olarak”* açtığı kanal sayesinde kısa zamanda “gücünü” göstermeye başladı. İmralı’da açıklanan teslimiyet PKK tarafından bir manifesto olarak ilan edilmede gecikmedi.

“Savunmayı partimiz için, içinde bulunduğumuz sürece yön veren bir manifesto olarak kabul ettik, ilan ettik.” (PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan: Çözüm için Savaşacağız, Serxwebun, 1999 Temmuz)

İmralı savunmalarının manifesto olarak ilan edilmesinin pratik sonuçlarının yaşanması gecikmedi. Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan’ın da ifade ettiği gibi, henüz askeri bir yenilgi almamış olan gerilla adım adım tasfiye edileceği sürece göre konumlandırılmaya başlandı:

“Mevcut durumda taraftımızdan yürütülmekte olan savaş bir kontrollü savaş durumudur. Tüm gücümüzle yüklediğimiz ve tırmandırmak istediğimiz bir savaş durumu değildir.” (M. Karayılan,

29.7.1999, Ö. Bakış)

Gerillanın tüm gücüyle yüklenmesini ve savaşı tırmandırmasını engelleyen açık ki; İmralı manifestosudur. Çünkü artık, *"Tüm bu özlü gelişmelerden sonra gerek silahlı mücadelenin sona erme ve gerekse PKK'nin kendini bu sürecin Demokratik Cumhuriyet gereklerine göre gözden geçirme ve yeniden yapılandırma önerilerimi de dile getirdim"* (A. Öcalan, İmralı Savunması)

Öcalan'ın yukarıdaki sözleri İmralı sonrası PKK'nin izleyeceği programı da ifade etmektedir. Ki gelişmeler de bu yönde olmuştur. Öcalan İmralı'daki duruşmaların bitmesinden bir ay sonra Ağustos'ta silahlı mücadeleyi bırakma çağrısı yapmanın zamanı geldiğini öngörerek bu çağrısı yapmıştır.

"Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir. Bu nedenle PKK'nin 1 Eylül 1998'den beri, tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden, 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermesi ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inanıyorum." (A. Öcalan)

Öcalan kendisine sunulan fırsat kanalını yaratıcı kullanıyordu gerçekten. Yapılan bu çağrı karşılıksız kalamazdı, kalmadı da. İmralı'daki teslimiyeti manifesto olarak içselleştirenlerin buna vereceği cevap herkes için malumdu:

"Partimiz daha önceki bir

çok açıklamasında da belirttiği gibi, Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın 2 Ağustos tarihli açıklamasına da bütünüyle katılmakta ve her türlü açıklamasını bu temelde yürüteceğini ilan etmektedir." (Başkanlık Konseyi, 6.8.1999, Ö. Bakış)

Başkanlık Konseyinin teyit etmesiyle birlikte PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesi pratik olarak da resmiyet kazanmış oldu. Beklenen bir gelişmeydi bu. İmralı'da konulan son nokta sonrası başlayan bu yeni sürecin temellerinden birisi de böyle yaşama geçiriliyordu.

Böylece 1984'ten bu yana sürdürülen silahlı mücadeleye "Demokratik Cumhuriyet" için son verilmiş oldu. Bir diğer ifade ile her şey "kararlaştırıldığı" gibi işletiliyordu. Ama ortada bir "sorun" vardı. Her ne kadar silahlı mücadeleye son vermek İmralı stratejisinin temel bir adımı olsa da her şey değildi. Önemli olan bundan sonrası, yani bu kararın pratiğini örgütleyerek emperyalizm ve MGK'ya güven vermektir. Öyle ya "barış" mücadelesi zor işti doğrusu. Emperyalizm lafa değil icraata baktığını açıklamakta gecikmedi:

"Öcalan'ın, tutuklandıktan sonra bir dizi açıklama yaptığından haberdarız. Bizim silahlı mücadelenin sona erdirilmesiyle ilgili görüşümüz, örgütün faaliyetlerinin sona erdirilmesini iyi karşılayacağımızdır. (...) PKK geçmişte de jestler yaptı. Ancak bu jestler boş çıktı. Bu nedenle bekle gör politikası ile ifade edebiliriz. (...) Bu nedenle icraata bakıyoruz, sözlere değil." (ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü James

Susurluk devleti hem Osmanlı'nın mirasçısıdır, hem de ABD'li akıl hocalarının tedrisatından geçmiştir. Yani neyi, ne zaman ve nasıl yapacağını bilir. Buna göre elindeki cevheri bir çırpıda kullanmaktan öte kullanımı zamana yayarak, PKK üzerinden tüm halk güçlerine teslimiyeti dayatmak ister. Emperyalizm ve işbirlikçileri açısından artık sorun PKK'nin teslim olmasından çıkarak, tüm devrimci, demokrat, muhalif güçlere teslimiyet dayatmasına dönüşmüştür. Bir diğer ifade ile PKK zaten çantada kekliktir ama emperyalizmin süre avı henüz bitmemiş, tek bir devrimci kalıncaya kadar sürdürülecektir. Hesap budur. Ulucanlar katliamı bir yerde tüm devrimci, ilerici güçlere bunun da mesajıdır.

Rubin, 6.8.1999, Ö. Bakış)

ABD, politikasının ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor, PKK'nin bu politika çerçevesinde hareket edip etmediğini izliyordu. **Elbette emperyalizm için silahlı mücadeleyi bırakmak, bununla da yetinmeyip bugünün dünyasında silahlı mücadelenin gayri meşruluğunu, gereksizliğini teorize etmek ve "terörizm" olarak göstermek, dahası, yeni dünya düzenini savunmak "iyi" karşılanacak bir jesttir.** Ama emperyalizm söylenenlerin somutlanmasını istiyordu. Ta ki ortada bir tek silah kalmayınca kadar sürecek olan bir teslimiyet icraatı istiyordu.

Kuşkusuz ABD sadece Washington'dan demeçlerle yetinmeyip "son nokta"dan sonrasının şekillenışı için bizzat icraat da yaparak değişik ajanlarını, yetkililerini ülkemize daha sık göndermeye başladı. Bunlardan biri de ABD'nin İnsan Haklarından Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Koh'tu. Koh, bizzat emperyalizm adına denetlemeler yaparak ABD operasyonunun bundan sonra hangi ince taktiklerle sürdürülmesi gerektiğine ilişkin akıl hocalığı yapıyordu.

"Kürtler, kendi dilini ve kültürünü, ifade özgürlüğü ve kendi çıkarlarını temsil eden siyasi partiler kurma özgürlüğü dahil, uluslararası hukukun bütün insanlara sağladığı temel insan haklarından yararlanmak ve Türk vatandaşı olarak kalmak istiyorlar. Türkiye'nin toprak bütünlüğünü zedelemek bir yana, bu hakları kabul eden ve Kürt topluluğuna ülkenin istikbalinde gerçek bir şans verecek olan kapsayıcı

bir politika, Türk devletini güçlendirecektir. Kalıcı her çözüm, demokrasinin genişletilmesi, Türkiye'nin bütün insanlarını tam anlamıyla demokratik siyasete katılmaya teşvik edecek cesur ve yaratıcı siyasal, sosyal ve ekonomik önlemlerde ve Güneydoğu'da daha fazla ifade özgürlüğünde aranmalıdır." (Harold Koh, 6.8.1999, Evrensel)

Harold Koh'un açıklamalarında yer alan konular PKK'nin de önüne hedef olarak koyduğu şeylerden başka bir şey değil. Bu yanı sıra ABD ile PKK arasında tam bir uyum olduğu açıktır. Aynı şeyleri adeta kelimesi kelimesine Öcalan ve PKK de açıklamaktadır. Hatta denilebilir ki Öcalan ve PKK giderek bunların bile gerisinde "haklar" ister duruma düşmeye başlamıştır. Artık kaderini ABD'ye bağlayan Öcalan ise İmralı'dan yaptığı açıklamalarla ABD'nin istediği adımları attığına dikkat çekerek "söylediklerinizi yaptım, sıra sizde" demeye getiriyordu:

"Özellikle ABD'ye de seslenmek istiyorum. Çeşitli biçimlerde kamuoyunda ABD'nin Türkiye'den bir takım demokratikleşme reformlarını beklediğini, ama silahlı ortamın engel olduğunu söylüyordu ABD'nin çeşitli yetkilileri. Hatta daha önce bize de bu şekilde iletilmişti. Şimdi onların bu gerekçelerinin ortadan kalktığını düşünüyorum" (Özgür Bakış, 6.8.1999)

PKK'nin attığı bu adımlardan emperyalizm ve işbirlikçileri memnundurlar. Emperyalizmin değişik temsilcileri, TÜSİAD, MGK, Demirel vb. bu memnuniyeti değişik biçim-

"Ordu en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor. (...) Ordu bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işleminin teminat gücü konumundadır" (A. Öcalan İmralı Savunması)

lerde ifade ederek PKK ve Öcalan'ı teşvik edecek açıklamalarda bulunurlar. Örneğin Demirel; *"Tabii bu teröre son verilirse buna herkes çok sevinir. Ama biz bunun için kimseyle pazarlık yapmayız."* diyerek sürecin şekillenişini de ifade etmektedir. Buna göre; PKK bu adımlarını atarak güven verecek ama Susurluk devleti burnundan kıl aldırmayacak, "eşkiya" ile pazarlık yapmayacaktır. PKK buna zaten hazırlıklıdır ve teorisi de daha baştan hazırdır:

"Türkiye gerçekliği dikkate alındığında bu süreç biraz yavaş gelişecek.

Acelecı olmamak gerek. PKK'nın attığı adımlara Türkiye hemen o düzeyde bir karşılık vermeli, biçimindeki bir yaklaşım kesinlikle doğru değil. (...) Kendisini hazırlayınca kadar en azından belli bir süreç geçecektir. Bizim geliştireceğimiz adımların çok hızlı gelişmelere yol açmaması için, bunun belli bir plan dahilinde gelişmesini sağlamak için, en azından temkinli bir yaklaşım içerisinde olacaklardır. Nitekim görünen de bu oluyor." (Cemil Bayık, 7.9.1999, Ö. Bakış)

Süreç biraz yavaş gelişecek... Acelecı olmamak gerek... Hemen karşılık beklenmemeli... Ama PKK'nın kendisi tek bir silahı ve silahlı gerillası kalmayınca kadar teslimiyete koşar adım gitmeli, iyice teslim alınmalı ve sıradan bir düzen partisi olana dek yavaş gelişecek bu süreçte "belli bir plan dahilinde" hızlı adım atmalıdır... Söylenen budur!

"Karşılık beklenmemesi gereken süreç" içinde karşılık sayılabilecek gelişmeler de ol-

muyor değildir. Bunlardan biri de Demirel'in HADEP'li Belediye Başkanlarını Cumhurbaşkanlığı köşkünde ağırılması olmuştur. Demirel bu görüşmede; kendisinden "barış" isteyen HADEP'lilere anayasa dışına çıkan hak aramaların gayrı meşru olduğu dersini verirken, bir yandan da yapılması düşünülen bir yerel yönetim reformundan söz eder. Böylece ağızlarına bir parmak bal çalınan HADEP'liler, derslerini ezberlemek için geri dönerler. Ulucanlar katliamının hemen sonrası Diyarbakır'a giden Demirel-Ecevit ikilisini Kürt halkına alkışlatarak aldıkları dersi ezberlediklerini göstereceklerdir.

Bu arada ARGK'nın "1 Eylül'den itibaren savaşın durdurulması talimatını ARGK güçleri olarak başkomutanımızın bir emri olarak algılıyor ve emir komuta düzeninde yekvücut olarak uygulamaya koyacağımızı belirtiyoruz." açıklamasının pratiği olarak gerilla güçleri ülke dışına çıkartılmaya başlanmıştır. Çıkış sırasında bir yandan ordunun yaptığı saldırılarla gerillalar şehit düşmekte, bir yandan da bizzat Genelkurmay Başkanı'nın ağzından, atılan bu adımların da yeterli görülmediği açıklanmakta daha fazlası istenmektedir:

"Terör örgütü mensuplarının Türkiye'yi terk etmeleri fazla bir önem arz etmemektedir. Tüm terör örgütü mensuplarının silahlarını bırakarak, Anti-Terör yasasından yararlanmaları en doğru ve en uygun hareket tarzıdır. Geçmişte de ateşkes ilan ettikten sonra buna uymadıkları görülmüştür. Bir süre bekleyip, bu hususun görülmesinin geleceğe yö-

"Tabii ki, beklentimiz bu arkadaşların bir an önce serbest bırakılmasıdır. Türkiye'de legal ortamda siyaset yürütecek bir konuma gelmeleridir. Beklentimiz budur. Grubun bileşimi de buna son derece uygundur. (...) İlk gönderdiğimiz gruba askerlerin yaklaşımları bizzat savaş ortamında bulunanlar açısından önemlidir. Basında izlediğimiz bilgilere göre, grubu karşılayan askerlerin 'Hoşgeldiniz arkadaşlar' demesi önemlidir. (...) İstedığımız aslında Türkiye ortamında legal siyasal çalışma koşullarına ulaşabilmektir. Tümünüyle bunun olanakları yok diye bir şey yok." (ARGK Ana Karargah Komutanı Ali Haydar Kaytan, 2.11.1999, Özgür Bakış)

nelik değerlendirmeler yapılabilmesi için faydalı olacağı kıymetlendirilmektedir.” (H. Kıvrıkoğlu’nun Açıklamasından, 11.9.1999, Sabah)

Pavyon dansözlerini askeri kışlalara götürüp “aç aç geceleri” düzenleme geleneği olan ordu, bu kez da PKK’ye “daha, daha fazlası” diyerek atılan adımların arkasını beklemektedir.

Eh artık bu kadarı da fazla olmuştur, bu kadar olmaz ki... Daha ne yapılsın... Dağdaki gerillalara gelip kuzu kuzu “T.C.’ye teslim ol” demenin de bir zamanı var, her şey birden olmaz ki... Ona da sıra gelecek ama o zamana kadar alıştıra alıştıra adım atılacaktır(!) Ne de olsa bu bir eğitim sorunudur(!) Bu nedenle Genelkurmay’ın isteği “gerçekçi” ve “pratik” bulunmaz:

“Anti-terör yasasındaki değişiklik yeterli olmadığı gibi, eskiden kalma pişmanlık yasası esprisi saflarda bir karşı tavır yaratmıştır.” (Öcalan, Serxwebun, Ekim 1999, Sayı: 214)

“Neden teslim ol çağrısı yapmadığım biçimindeki yaklaşım ve sorular, bu işi yokuşa sürme anlayışıdır. Olumsuz bir yaklaşımdır. Gerçekçi değildir. Pratik değildir, uygulama şanssı yoktur. Çıkma derinleştirmeye hizmet etmektedir” (A. Öcalan, 7.8.1999, Evrensel)

Gerçekçi değildir, çünkü teslimiyette atılan adımların görülmemiş bu hızı saflarda olumsuz bir hava yaratma tehlikesi taşımaktadır. Bu haliyle de kimse gelip kuzu kuzu “Demokratik Cumhuriyete” teslim olmayacağından “uygulama şanssı yoktur”.

Peki ne olacak? Koskoca “tarihi” teslimiyet bu sorun nedeniyle son mu bulacak... Elbette değil, Öcalan ve PKK yaratıcıdır(!) Nasıl teslim olacakları konusunda saflarını “eğiterek” çözüm için çıkış yolunu bulacaktır.

“En ciddi yasal sorunlardan birisi budur. Normalde bir çok ülkede denenilen, ‘Barış için af yasası’dır. Devlet şimdilik bunu erken gördüğü gibi, tüm silahlı, hatta silahsız güçlerin gelip adalete sığınmalarından sonra ‘düşünürüz’ demekle yetiniyor. (...) Düşünülen barış için af niyeti tatminkar kılınmalıdır. Yani şu anlayışları aşmak gerekir: Devlet, ‘hele hepsi gelsin sığınsın, sonra düşünürüz’; PKK, ‘tatminkar bir barış affı çıksın, ondan sonra geliriz’ diyor. Bu iki yaklaşım meseleyi kilitler.” (A. Öcalan, Serxwebun, Ekim 1999)

Bilinir, kilidi açılmayan kapıları çilingirler açar. Kürt Milliyetçileri de “kilitlenen” her sorunu açmada pek beceriklidirler. Onlara göre geçmişte sosyalist ülkeler ile emperyalizm dünya barışını kilitlemişti. Yakın süreçte ise kendileri ile “özel savaş klikleri”nin yürüttüğü savaş “barış”ı kilitlemişti. Bunları açmak hep kendilerine düştüğünden, yine iş başa düşmüştür. Çilingir bir kez daha işbaşı yapacaktır. Sorun zorlu ama çilingir becerikli, deneyimlidir. Bugüne kadar epey kilit açmışlardır. Aslında çilingirliğin sırrı, ruhlarına işleyen Ortadoğu politikacılığındadır. Sağa sola yatılıp, kıvrılıp bir çıkış bulunacaktır. O olmazsa bu olacak, bu da uymazsa şu olacaktır. Uzun lafın kisası PKK bir bütün olarak teslim olacaktır olmasına,

“Bazılarının anlattığı gibi ABD çizgisi, dönemlik değildir. Bunu söyleyenler aşağılık kimselerdir, güç olmayan kişiliklerdir. Ucuz değerlendirmelerdir.” (A. Öcalan, İmralı Görüşme Notları)

ama nasıl?

“Gündemde bir af yasası var, bu yasa ‘terör’ için galiba genişletilmeyecek. Aslında bu bir fırsattı. Üzerinde yine de durulabilir. Bu olmazsa, anti-terör yasasındaki değişikliklerle kolaylık sağlanmak istenirse, yasanın genel uygulanması ve cezanın makul bir düzeye getirilmesi talep edilir. ‘Ceza İndirim Yasası’ bundan daha da tercih edilebilir. ‘91 benzeri yaklaşım üzerinde durulabilir. Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incele-meye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. İster dağdaki, ister Avrupa benzeri yurtdışında ve cezaevlerindeki herkese uygulanması gereği vardır. Uygulamanın eşit olması en doğrusudur.” (A. Öcalan, Serxwebun, Ekim 1999)

Öcalan’ın dediği gibi “örgüt kendi rızasıyla” teslim olup nedamet getirmeye başladığına göre affetmekte “Demokratik Cumhuriyet”in şanından sayılmalıdır(!) Kürt halkının kaderini emperyalizme ve işbirlikçilerine peşkeş çekme çabasının yanında istenen nedir ki... Bu da çok görülmeme-li diye düşünülür, ama henüz kilidi açacak bir çözüm de bulunamamıştır. O halde safların hazırlanması açısından da sorunu zamana bırakmak, tarafları hazırlamak ve bu konuda bir tartışma yürütmek ehven-i şer bir çözüm olmaktadır.

Kürt Milliyetçileri kilidi açacak çözümler üzerine yaratıcılıklarını konuştururken, Susurluk devleti de boş durmaz. Hükümet tarafından hazırlanan ve daha çok çetecileri, kontraları, vurguncuları

kapsayan af yasa tasarısı Demirel tarafından veto edilir. Bu veto kararı Kürt Milliyetçileri için yeni bir umuda dönüşür. Süreç “belli bir plan” dahilinde karşılıklı paslaşmalarla devam etmektedir:

“Afyasasının daha da genişletilerek Anayasa’nın eşitlik ve genellik ilkelerine uygun hale getirilmesi zorunludur. Eğer af çıkar, yasal güvence verilirse PKK güçleri sınırların dışına çıkarmak yerine yasal sürece katılabilirler.” (A. Öcalan, 8.9.1999, Ö. Bakış)

Yasal Sürece Katılmak...

İmralı’dan bu yana savunulan temel hedef işte budur: Yasal sürece katılmak... Nedir bu yasal süreç, nasıl katılınacaktır bu sürece... Soruların cevaplarına ilişkin detaylar bir yerde önemli değildir. Aslolan hedefin kendisidir, bu düzen içi bir örgüt olmaktan başka bir şey değildir. Herhangi bir düzen partisi gibi olmaktır hedeflenen. Bunun biçimi, teknik ayrıntıları nasılsa halledilir, ama hedef budur. Bu hedef yaşama geçtiğinde Susurluk devleti de “Demokratik Cumhuriyet” olmuş olacak ve arkasına aldığı bu “PKK gücüyle” emperyalizm adına Kafkaslar’dan Balkanlar’a, Ortadoğu’dan Çin seddine at koşturabilecektir. Hele bir yasal süreç açılınsa görün bakın Susurluk devleti nasıl bölgenin lider devleti olacaktır(!) Tabii af çıkarsa...

Af Çıkarsa...

Genelkurmay Başkanı Kırkoğlu, “sınırların dışına çıkılmasının gelip teslim olsunlar” dememiş miydi, tamam işte af çıksın PKK güçleri gelip teslim olacaktır. Daha ne bekleniyor

“Devlete karşıtlık ve feodal yöntemlerle bir yere varmak mümkün değildir. Cumhuriyetin demokratik inşası esastır. Mesut Yılmaz ve diğer partiler de zaten yeniden inşa ve yapılanmayı savunmaktadır. Partiler buna hızla gelmektedir. Devlete karşıtlık aşılıştır. Cumhuriyete karşıtlık yok. Biz, Cumhuriyeti demokratikleştiriyoruz.” (A. Öcalan, İmralı Görüşme Notları)

ki, böylece yasal sürece de katılıp bugüne kadar bir çok isimle adlandırılan faşizme “Demokratik Cumhuriyet” adı da verilmiş olacaktır. Tabii af çıkarsa...

Yeşilçam filmlerinin unutulmaz adli mahkum görüntülerinden birisi, her gelişmeyi af çıkmasına yoran ve “çıkacak, çıkacak, af çıkacak” diye göbek atan mahkumlar oluşturur. Kürt Milliyetçileri de neredeyse aynı heyecanla af çıkmasını bekler olmuşlardır. Eğer bekledikleri bu af çıkarsa, “Demokratik Cumhuriyet eksekinde” atılmış bir adım sayacakları ise aşıkardır.

Ancak...

Susurluk devleti hem Osmanlı'nın mirasçısıdır, hem de ABD'li akıl hocalarının tedrisatından geçmiştir. Yani neyi, ne zaman ve nasıl yapacağını bilir. Buna göre elindeki cevheri bir çırpıda kullanmaktan öte kullanımı zamana yayarak, PKK üzerinden tüm halk güçlerine teslimiyeti dayatmak ister. Emperyalizm ve işbirlikçileri açısından artık sorun PKK'nin teslim olmasından çıkarak, tüm devrimci, demokrat, muhalif güçlere teslimiyet dayatmasına dönüşmüştür. Bir diğer ifade ile PKK zaten çantada kekliktir ama emperyalizmin sürekliliği henüz bitmemiş, tek bir devrimci kalıncaya kadar sürdürülecektir. Hesap budur. Ulucanlar katliamı bir yerde tüm devrimci, ilerici güçlere bunun da mesajıdır. Yeni Dünya Düzenini kabul etmeyen, teslim olmayanların “son”unun ne olacağı bir kez daha gösterilmiştir. Emperyalizm iki “son” tercihi bırakmaktadır. Ya İmralı'daki gibi “son nokta” konulacaktır ya da direnen herkes Ulucanlar'daki gibi bir “son” ile karşılaşacaktır, demek istenmiştir. Kısaca sürdürülen ABD operasyonunun hedefi sadece PKK'nin teslim alınması olmayıp, esas olarak devrim tehlikesinin bertaraf edilmesidir. PKK bu amaca ulaşmak için kullanılan bir taşerondan başka bir şey değildir artık.

Taşeronun patronuna, uşağın efendisine itiraz edecek, karşı çıkacak hali yoktur. Hem de ne olursa olsun... Karşı çıkılırsa bu ilişki bozulur çünkü. Bu nedenle onca şeyden sonra Yeni Dünya Düzeninin “mi-

litani” olmaktan vazgeçilmeyecektir. Ne olursa olsun... Öyle de olur. Geri çekilen PKK gerillaları çeşitli pusularda katledilirken ‘Yeni Dünya Düzeninin militanları’ Genelkurmay’a toz kondurmamaya devam ederler:

“Genelkurmay'ın tutumudur gibi bir sonuca varmak istemiyoruz. Bunu bazı savaş rantçılarının geliştirdiğini tahmin ediyoruz.” (Cemil Bayık, 7.9.1999, Ö. Bakış)

Aslında bu “tahmin”lerinin ne kadar boş olduğunu en iyi bilen PKK yönetiminin ta kendisidir. Ama artık kuru sıkı bir iki tehditten başka yapacak bir şeyleri yoktur. Kaldı ki, bu tehditler de devletten çok, kendi saflarını yatıştırmak için gündeme getirilmektedir.

“Biz burada şunu anlamalıyız ki, beklenen yumuşama gösterilmedi. Biz stratejik adımlar atmamıza rağmen, devlet operasyonlarda ısrar ediyor. Devlet şimdiye kadar demokratikleşme konusunda ciddi bir yasa ya da anayasal değişikliğe gitmedi. Devlet pişmanlık ve teslimiyet mantığını aşmıyor. Bu böyle yürümez.” (Osman Öcalan, 11.10.1999, Ö. Bakış)

Peki nasıl yürüyecek? Gidilen yol bellidir artık. Bu yolun geri dönüşü vardır ama İmralı'daki teslimiyet bir “manifesto” olduğu sürece bu imkansızdır. Böyle olduğu içindir ki, bu türden tehditler devlet tarafından ciddiye bile alınmaz. Katliamlar ve saldırılar sürer. Bu bir danışıklı dövüştür, alan memnun veren memnun, geri döndürülen gerillanın dökülen kanı bu işin tuzu biberidir adeta. Daha başta “barış yolu zorlu bir yoldur” denerek bu olasılıklara karşı “yapı hazırlanmıştır.”

Bu öyle bir çürümedir ki, tarihte eşine ender rastlanacak tarzıdır. Tarihi boyunca Kürt halkının kanını döken, jenosit ve asimilasyon politikalarının doğrudan uygulayıcısı olan ordu “demokrasi kahramanı” olarak gösterilmek istenmektedir. Düne kadar yazılıp söylenen her şey bir çırpıda unutulmuştur. Binlerce şehidin katili değilmiş gibi, ordu “demokrasi adına” kutsanmaktadır. Yapılan bu değerlendirmelerin, faşist ordunun, kendisi için

yaptığı değerlendirmelerden hiçbir farkı yoktur. Burjuva aydınların bile ordu için söylemediği, söyleyenlerin ise yüzünün kızaracağı açıklamalar yapılmaya başlanmıştır:

“Ordu en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor. (...) Ordu bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işleminin teminat gücü konumundadır” (A. Öcalan, İmralı Savunması)

Ordu için söylenenlerden buna benzer bir çok alıntı yapmak mümkün ama gereksizdir. “İmralı manifestosu”ndaki bu kutsanmadan sonra gerçekleşen katliamları ordu yaptı demeleri zaten mümkün değildir. Ama ortada katledilen gerillalar, halka yönelik sürüp giden baskı ve saldırılar vardır. Bir “suçlu” bulunmak zorunludur ve bulunur da; “savaş rantçıları”... Bu rantçıların kimler olduğu belli değildir, sadece “barışı istemeyen kesimler” denilir bunlar için. Ama kimler olduğu açıkça telaffuz edilmez. Edilmez çünkü geçilen köprü sırat köprüsüdür, net bir açıklama yapmak fincancı katırlarını ürkütüp, bir çuval inciri berbat edebilir. Bu nedenle dünün “özel savaş” tanımında olduğu gibi bugün de “savaş rantçıları” gibi muğlak bir tanımın dışına çıkılmaz. Ne olur ne olmaz, bugün birilerine “savaş rantçısı” deyip yarın ittifak yapmak bile gündeme gelebilir. En iyisi mi muğlak kalın... diye düşünülür.

Dansözlük Ortadoğu’da epey yaygındır. Ortadoğu politikacılığının temel özelliği de bir dansözün bel kıvraklığına sahip olmasında yatar. Yeni Dünya Düzeni militanları da bu kıvraklığa sahiptirler. İşte bu kıvraklıkla karaları ak, akları kara yaparak epey mesafe alsalar da “kuşkular” henüz giderilememiştir.

“Ağustos başındaki çağrım oldukça yankı buldu. Çeşitli yorumlar yapıldı. Devlet daha çok pratik sonuçlarını gözleme yaklaşımını esas aldı. Özellikle geçmişteki benzer çağrılar nedeniyle hayli kuşkulu ve ihtiyatlı olma gereğini duydu. Tavrımızın ve buna katılımımızın stratejik bir çizgi gereği olduğunu daha kap-

samlı çalışma, yaklaşım ve örneklerle iletilmesi gereği vardır. (...) Bizzat Genelkurmay Başkanı’nun tahmini de olsa bir kısım gücümüzün kalabileceğini, olasılık dahilinde de olsa belirtmesi önemlidir. Yani biraz kuşku vardır. Hatta sağ basında ‘hep yaptıkları kış geri çekilmesi ve hazırlıklarıdır’ biçiminde propaganda bile yapılmaktadır. Yine her an silahlı mücadeleye başlayacakmışız gibi tahminler de yapılmaktadır. Ayırteten dışta üslenme durumunuz yanlış değerlendirmelere konu olmaktadır. Bazı tehlikeleri beraberinde getirmektedir.” (A. Öcalan, Serxwebun, Eylül 1999, Sayı: 213)

Biraz Kuşku...

Kuşku ama birazcık... Yani öyle inanamazlık değil de “biraz kuşku” söz konusudur. Bu “kuşku” birazcıktır, çünkü PKK’nin attığı adımların samimiyetini en iyi bilenlerin başında MGK gelmektedir. O halde bu “kuşku”nun giderilmesi gerekmektedir. Yoksa “bazı tehlikeleri beraberinde getirmektedir.” O halde PKK açısından biraz olan kuşkuyu ve bazı tehlikeleri gidermek gereklidir. Giderilmesi için İmralı ile PKK Başkanlık Konseyi arasındaki malum hat tekrar kurulur ve Öcalan PKK Başkanlık Konseyi’ne kuşkuvarın nasıl giderileceğini iletir.

“Kısaca bu adımla Türkiye’de ve dünyada silahlı mücadeleye son vermek kadar, güçlerin Türkiye’den disiplin içinde çekildikleri bilgisini gerçekçi olarak devlete, topluma ve ara güçlere inandırıcı kılmak durumundasınız. Bunda kuşku ve yanlış değerlendirmelere fırsat vermemelisiniz. (...) Uzun uzun gerekçeleri sıralandırılacak bu önerimin temeli, bir demokratik çözüm ve barış grubunun silahlarıyla birlikte, Merkez Komite kararıyla, hazırlanacak öneri ve mektuplarla yasal Demokratik Cumhuriyete katılımını gerçekleştirmesidir.” (A. Öcalan, Serxwebun, Eylül 1999, Sayı: 213)

Hapishanede hiç kaldınız mı veya bir yakınınız kaldı mı? Eğer sorulara cevabınız olumluysa hapishanelerde bir tutsağın dışarıyla görüşmesinin, mektuplaşmasının ne denli zor olduğunu da bilirsiz-

niz. Ama eğer MGK'dan torpilli olarak açılan bir "kanalınız" varsa mesele yoktur, dünyanın her yerine ulaşırsınız. Bir kez daha öyle olur ve tavırlarının "taktik" olmadığını kanıtlamak için bir barış grubunu göndereceklerini bizzat Başkanlık Konseyi açıklar:

"Bu temelde Genel Başkan A. Öcalan yoldaşın talep ve çağrısı üzerine, Türkiye Cumhuriyeti Devleti yetkili makamlarına hitaben Merkez komitemizin kaleme aldığı mektuplarla birlikte bir barış ve demokratik çözüm grubunu Türkiye gönderiyoruz." (24 Eylül 1999, Ö. Bakış)

Adı üstünde bu bir gruptur, teslimiye-
tin öncü grubu demek daha doğru olur. Elbette kuşku biraz olunca bunu gidermek için teslim olacak grup da biraz olacaktır. Söz konusu bu grup Öcalan'ın silahlı mücadeleye son verdiklerini açıklamasından tam iki ay sonra 1 Ekim 1999 tarihinde Türkiye'ye giriş yapar. Kendilerini bekleyenler "Demokratik Cumhuriyetin zinde kuvveti" sayılan ordu olur ve kısa bir sorgudan sonra tutuklanırlar. Bu kendileri açısından da beklenen bir olasılıktır ama geliş amaçları bundan daha ötedir. Teslim olmaya gelen bu gruptan Ali Sapan neden geldiklerine ilişkin şöyle der: *"Geliştirilecek yasal düzenlemelerle Türkiye'deki siyasal yaşama da aktif bir biçimde katılmak ve yeni sürece hizmet etmek amacıyla bu girişi gerçekleştiriyoruz."* (4 Ekim 1999, Ö. Bakış)

"Türkiye'deki siyasal yaşama aktif bir biçimde katılmak" için kaparo ödenmeye başlanmıştır. Her şeyin bir karşılığı vardır, emperyalizme hizmet etmenin karşılığı ise öncelikle o güne kadar şehitler pahasına kazanılan değer ve onuru emperyalizme paspas yapmak, sonra "30 yıldır yanlış yaptık" diyerek nedamet getirerek teslim olmaktır. Bundan sonrası ise şu veya bu biçimde bu çözülmenin, çürümenin, tasfiyeciliğin pratiğini örgütlemektir. PKK'nin yaptığı tam da budur. İşte "barış grubu" adı verilen PKK'lılar bu amaçla Susurluk devletine teslim edilmeye başlanmışlardır. Bu noktadan sonra faşist orduya düşen pek bir şey yoktur. Kendi ayağı ile gelenler "incitmeden" tutsak alınırlar.

"Misafir" umduğu ile değil ama şimdilik bulduğu ile yetinecektir. Her şeyin bir kuralı vardır. Tasfiyeciliğin kurallarını belirleyen ise PKK değil, ABD ve MGK'dır. Hoşuna gitse de gitmese de...

"Arkadaşlarımız cezaevine yatmak için girmediler. Barış ve demokrasinin gelişmesine katılmak için gittiler. Onlar katılsalardı önü açılacaktı, biz bunu daha da güçlendirecektik. Ama bu biçimde yaklaşılr ise bu güven de vermez, güvensizliği de ortadan kaldırmaz, arkasından gelişme de sağlayamaz, bir kilitlenmeye yol açar. Kilitlenme yaratan bu durum değiştirilmeli." (23.10.1999, Duran Kalkan, Ö. Bakış)

Görüldüğü gibi meşhur "kilit" hala açılmamıştır. O halde kilitlenmeyi açacak yeni adımlara ihtiyaç duyulur ve çok geçmeden bir grup daha teslim olmaya gönderilir. Bu kez teslim olma tarihi daha anlamlıdır: 29 Ekim 1999...

İlk grupla ikinci grubun teslim olmasının arasında bir aylık bir süre vardır. İlk grup "yasal sürece katılmak" için gelmiş, ikinci grup da bu amaç ve "çözümü gerçekleştirmeden kendisini çözüme göre düzenleme" adımı olarak cumhuriyetin kuruluş yıldönümünde faşizme teslim edilmiştir.

"PKK başlattığı bu adımla, aslında çözümü gerçekleştirmeden kendisini çözüme göre düzenleme, yeniden yapılandırma sürecine girmiştir." (2. Barış Grubu Sözcüsü Haydar Ergül, 30.9.1999, Ö. Bakış)

Peki nedir bu, "kendini çözüme göre düzenleme"... PKK, artık eski diyebileceğimiz kuruluş stratejisi, programı, örgüt ve mücadele anlayışı ile Yeni Dünya Düzenine uymamaktadır. Bu haliyle bahsedilen tarzda bir "emperyalist çözüm"ün piyonu olmak mümkün değildir. Bu nedenle İmralı'dan itibaren eski stratejisi, programı ve hatta kadro tipi terk edilerek artık emperyalizm ve oligarşinin istediği tarzda bir PKK ve PKK'lı olmanın düzenlenmesi söz konusudur. Oysa ne emperyalizm ne de oligarşide bir değişim söz konusu değildir. Değişen PKK'nin kendisidir. PKK, İmralı sürecinden bugüne bir

yandan teslimiyetinin gereği adımlar atarken bir yandan da attığı adımların, geldiği aşamanın teorisini yapmaktadır.

“Sonuç olarak şunu belirtmek isteriz: Bizim öncülük görevimiz var, biz değişikliğin öncülüğünü devletten bekleyemeyiz. Devletten beklemek aslında işbirlikçiliktir ya da işbirlikçiliğin başka bir biçimidir. Biz değişimi kendimiz yaratacağız. Artık siyaset belirleyen ve değişimi gerçekleştiren konumu yakalayıp gelişmeleri biraz da o yönüyle geliştireceğiz. Bu bizim tarihsel görevimizdir, rolümüzün gereklerini yerine getirmektir. Devletin de kendisini reforme etmesi ve dönüştürmesi için yapabileceğimiz en büyük katkı budur.” (10 Ekim 1999, PKK Başkanlık Konseyi)

“Tabii ki, beklentimiz bu arkadaşların bir an önce serbest bırakılmasıdır. Türkiye’de legal ortamda siyaset yürütecek bir konuma gelmeleridir. Beklentimiz budur. Grubun bileşimi de buna son derece uygundur. (...) İlk gönderdiğimiz gruba askerlerin yaklaşımları bizzat savaş ortamında bulunanlar açısından önemlidir. Basında izlediğimiz bilgilere göre, grubu karşılayan askerlerin ‘Hoşgeldiniz arkadaşlar’ demesi önemlidir. (...) İstedğimiz aslında Türkiye ortamında legal siyasal çalışma koşullarına ulaşabilmektir. Tümünüyle bunun olanakları yok diye bir şey yok.” (ARGK Ana Karargah Komutanı Ali Haydar Kaytan, 2.11.1999, Ö. Bakış)

Her ne kadar teslim olanların “serbest bırakılması” beklense de, Susurluk devleti tek tek tüylerini yolmadan burjuvazinin kümesine almamakta kararlıdır. Ta ki kuşku uyandıracak tek bir tüy kalmayınca kadar sürecektir bu. Susurluk devleti bu yanıyla atası sayılan Osmanlının ustalığını miras almış, zamanında çok tüy dökmüştür. Tarihlerini, örgütlerini yasallaştırmak için “TKP’ye Özgürlük” sloganlarıyla geçirenlerin tüyünü döke döke en sonunda barlara kadar düşürüldüğü hatıralarda henüz çok tazedir. Emperyalizm ve oligarşinin kümesinde bir yer edinmenin “zorluklarını” en iyi bilenlerin başında PKK geldiği için, düzene teslim olmanın gereklerini ikiletmeden yapmaktadır. Bu nedenle bugüne kadar olduğu gibi

bundan sonra da hızlı adımlarla teslim olma yaratıcılıkları devam edecektir. Ta ki, ortada bir tek silah kalmayınca kadar... Ama bu bir süreç olarak işleyecek, PKK bu süreçte çürümenin eşsiz örneklerini göstererek “bütün silahlı güçlerini yasal sürece katılım göstermek amacıyla” tasfiye etmeyi 2000’li yıllarda da sürdürecektir.

“Yasal engellerin kaldırılması ve yeni yasal düzenlemelerin gerçekleşmesi halinde, 2000’li yıllarda PKK’ye bağlı bütün silahlı güçlerin yasal sürece katılım göstermek amacıyla gerekli hazırlıkları yapmış bulunmaktadır.” (A. Öcalan, 6.10.1999, Ö. Bakış)

Öcalan’ın bahsettiği süreç değişik aşamalardan geçerek bir biçimiyle yaşama geçecek, PKK şu veya bu şekilde düzen içi olacaktır. Bunun için silahlı güçler tamamen teslim edilecek, bununla da kalmayıp “bir daha asla” dercesine bu güçlerin rehabilitesi gündeme gelebilecektir.

“Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez. Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir. Örneğin Güneydoğu’da bir çiftlik çalışması, yeni köy kuruluşlarında çalışma, belediyelerde projelerde yer alma biçiminde öneriler geliştirilebilir.”

Eğer anlayış düzeyinde taraflar bu konuda sağlam pozisyona gelirlirse, gerisi biraz daha ayrıntılı uygulamalara ihtiyaç gösterecektir. En pratik ifadesini ne kadar güç inecek, yasal olanlar Cumhuriyete katılacak; ne kadarı bırakılacak, yasal düzene dahil olacak? Burada yine süre ve nice-likler kullanılabilir.” (A. Öcalan)

“Ne kadar güç inecek, yasal olanlar Cumhuriyete katılacak; ne kadarı bırakılacak, yasal düzene dahil olacak?” sorularının cevapları önümüzdeki dönemde PKK’nin atacağı adımlardan başka bir şey değildir. Hiç kuşku yok ki, PKK bu soruları pratikte cevaplayacaktır. Cevapladıkça da devletten de “duyarlı”, “kolaylık sağla-

yan", "cesaret verici" yaklaşımlar bulacaktır.

"Yaşadığım müddetçe, öncelikle PKK'yi şiddet yönteminden arındırma ve Türkiye'nin içine girdiği demokratikleşme sürecine, yasal dönüşümüne hazırlamaktır. (...) Türkiye demokratik yasal sürecine dönüşme ve dönme temelinde devletin de artan bir duyarlılıkla kolaylık sağlayacağına dair umutluyum. Buna ilişkin üst düzey kurum ve yetkililerin cesaret verici yaklaşımları vardır." (A. Öcalan'ın Yargıtay Temyiz Duruşmasına Sunduğu Dilekçeden)

"DEVLETE KARŞITLIK AŞILMIŞTIR CUMHURİYETE KARŞITLIK YOK"

Buraya kadar PKK'nin İmralı sonrası gelişimini ele aldık. Bu gelişim aslında bundan sonrasının da nasıl gelişeceğini göstermiştir. Geline bu nokta, sürecin başında dile getirdiğimiz iki yol ayrımından ilkinin tercih edildiğini somutlamıştır.

"İmralı PKK için bir "son"dur. Sonrası ne olacak? Sonrasının "eskinin tekrarı" olması mümkün değildir. Ya emperyalizmin ve oligarşinin yedeğinde bir güç olunacak, ya devrimcileşilecektir." (Devrimci Sol Dergisi, Sayı:14, İmralı'da Koyulan Son Nokta)

Yaşanan gelişmelerden görüldüğü gibi PKK artık emperyalizm ve oligarşinin yedeğinde bir güç olmayı tercih etmiştir. Bu öyle gizli saklı bir tercih de değildir. İmralı savunmalarından sonra yazılan, söylenen her kelimedede, atılan her adımda bu vardır. PKK artık ABD çizgisinin savunucusu ve taşeronudur. Böyle olduğu içindir ki, artık ilerici, yurtsever ve hatta demokrat hiçbir yanı kalmamıştır. Zira demokrat olmanın bile en temel ölçütleri arasında anti-emperyalist, anti-faşist olmak bir zorunluluktur. Öcalan'ın açıklamaları ise ABD'nin, ordunun vb. halk düşmanı güçlerin nasıl birer "demokrasi kahramanı" oldukları ile doludur.

"Bazılarının anlattığı gibi ABD çizgisi, dönemlik değildir. Bunu söyleyenler aşağılık kimselerdir, güç olmayan kişiliklerdir. Ucuz değerlendirmelerdir." (A. Öcalan, İmralı Görüşme Notları)

ABD'nin, ABD çizgisinin ne olup olmadığını uzun uzun anlatmak gereksizdir. 20. yüzyılın tarihi sıradan insanlar için bile ABD'nin ne olduğu hakkında yeterince açıklayıcıdır. Ama çarpıcı olan şudur ki, bugüne kadar teslim olanların hiçbiri bu kadar Amerikancı olmaya cüret edememişlerdir. Kuşkusuz bu kadar düşkünleşince ister istemez "büyük patron"u kızdırmaya gelmez ve tüm teori ABD çizgisinin aklanması ile doldurulur. İşte "son" budur. Koyulan bu "son nokta" çürüme ve çürümenin salgıladığı kokulardan başka bir şey değildir.

Elbette her son yeni bir başlangıçtır. PKK de "son nokta"yı koyduğuna göre bundan sonra önemli olan artık nasıl bir sürecin içinde olduğudur. Bu hiç kimse için sır değildir, olmamalıdır. Zira her şey herkesin gözlerinin önünde yaşanıyor, yazılıyor, açıklanıyor.

"Şu ana kadar iki aşamayı geride bıraktık. Birinci aşamayı mahkeme süreci ile geride bıraktık. İkinci aşama 2 Ağustos kararı ile geride bırakıldı. Üçüncü aşama barış süreci. Yargıtay kararından sonra, siyasi süreç başladı." (A. Öcalan, İmralı Görüşme Notları)

Görüldüğü gibi PKK bugüne kadar ABD-MGK patentli programında iki aşamayı geçmiştir. İmralı'ya kadar olan süreçte PKK'nin bundan sonra izleyeceği "strateji" olgunlaştırılmış ve İmralı'da bu strateji ilan edilmiştir. 2 Ağustos'ta ise silahlı mücadeleye son verildiği açıklanmış ve artık bunun pratiği örgütlenmeye başlanmıştır. Üçüncü aşama ise içinde bulunduğumuz süreçtir.

"Üçüncü aşama" olarak ifade edilen bu sürecin özellikleri arasında egemenlerin belirleyici bir adım atmayacağı, ama PKK'nin adımlarının derinleşerek süreceği tespit edilmektedir. Bu bir yanıyla doğrudur da. **Zira egemenlerin Kürt halkına vereceği hiçbir şey yoktur, ama çıkarları Kürt halkını pasifize etmekten geçmek-**

tedir. Bugüne kadar soykırım dahil hiçbir saldırı ile bunu başaramamış olmanın “deneyimi” ile bu görevi PKK’ye vermişlerdir.

“Devlet gelsin masaya otursun demek yanlış, gerçekçi değil. Bu aşamaya gelmek önemli. 10 yıllık barış savaşını 9 aya sığdırdım. Üçüncü aşama uzun sürer. Yani siyasi süreç, bir yıl ya da beş yıl sürer. Kolay barış olmaz. Uzun sürer. Çatışmalı geçer. Barış için her şey yapılır.

(...)

Kısa sürede barış beklemeyin. Bu iş biraz uzayacak. Devlet barış için adım atsın diyerek olmaz. Bu, aceleci bir yaklaşımdır. Olsa olsa devlet barış ortamının zeminini hazırlayabilir. Bu konuda sabırlı olmak gerekir. Barış hemen olmaz. Acele edilmesin.” (A. Öcalan, İmralı Notları)

Yani “barış” için çalışılsın, çünkü “Barış gelirse, ekmek, iş ve özgürlük de gelir”... Ama “barış hemen olmaz”, o zamana kadar her şeye katlanın, sömürü ve zulüm kaderiniz olmaya devam etsin, aman bunlara itiraz etmeyin çünkü “şiddet dönemin dili değildir” ama barış için mücadele edin tabi, fakat yanlış anlamayın mücadele dediğimiz “devleti demokratikleştirme” mücadelesidir, yanılıp şaşıp da devlete karşı mücadele etmeyin... Zaten siz devlete karşı mücadele ettiğiniz için devlet de baskı yapmak zorunda kalıyor, siz ulusal baskı, yoksulluk, sömürü, haklar ve özgürlükler diye mücadele edip devleti sıkıştırmazsanız devlet size baskı yapar mı. Yapmaz tabi... O halde tüm bunları bir yana bırakıp “devletin hazırlayacağı barış ortamında” çalışılmalıdır. PKK ve Öcalan’ın tüm söylemlerinin özü, özeti budur.

Bundan sonrası anlaşılacağı gibi “devletin hazırlayacağı barış ortamında” siyasal-yasal-düzen içi bir faaliyet olacaktır. Bir yandan şu veya bu şekilde teslim olmalar sürerken, diğer yandan bu sürecin yasal faaliyetini sürdürecektir olan oluşumlar yaratılmaya çalışılacaktır.

“Son önerilerimde vardı. Devrimci platform önemli tabi. Birçok belirleme yapıyoruz. Akıllı olanlar anlıyor. Kadro geçinenler anlamıyor. Kuvva-i Demokrasiyi boşu-

na söylemedim. Yeni anayasanın, yeni cumhuriyetin temel harcı yapacaksınız, bunu belirtmişim. Türkiye’nin başka ilerleme şansı yok. Bunun için önderlik gerekli. Birçok güç var aslında. Bunları ortak cephede birleştirmek önemli. Hepsini siper almak, ilk seçimde birlikte olmak. Diğer sol geçinenler, demokrat İslam olabilir.” (A. Öcalan, İmralı Notları)

Önümüzdeki sürece ilişkin yaratılmaya çalışılacak adımlardan birisi budur. “Kuvva-i MGK” diyebileceğimiz bir oluşumla Susurluk devletine “muhalif” sayılabilecek “sol”dan islamcılara kadar çeşitli kesimler bu platform içinde devlete yedeklenmeye çalışılacaktır.

“Demokratik Cumhuriyet Partisi gibi bir oluşumun tam zamanıdır. İçinde demokratik islamın temsilcileri de olabilir. İslam, demokratikleşmeyi yeniden tanımlayamazsa yanlış yapar. Demokratik çağdaş bir kavramdır. Gericilere karşı, demokratların birliği olabilir. Böyle bir platform gerekiyor. Demokratik, reformcu bir birlik.” (A. Öcalan, İmralı Notları)

Bahsedilen oluşum tamamen düzen içi bir oluşumdur. Gerek oligarşi gerekse de PKK için böyle bir oluşumun “tam zamanıdır”. Zira PKK’nin düzen içinde meşrulaşmaya ihtiyacı varken, oligarşinin, halkın düzene yönelik memnuniyetsizliğini akitacağı kanallara ihtiyacı vardır. Bunu elindeki hiçbir düzen partisi ile yapma şansı yoktur. Kendisinin yaratmaya çalıştığı Boyner’in YDH’sı gibi oluşumlar ise tutmamıştır. O halde düne kadar “halk için” çalıştığını söyleyen bugünün “dönükleri” ile oluşturulacak böyle bir oluşum ile halkın düzen değişikliği istemleri pasifize edilebilir. Tahkim’den IMF’nin tüm kararlarına gözü kapalı onay verenler bu uygulamaların halkta yaratacağı tepkilerden korkmaktadırlar. Zaten düzene güveni kalmamış ve bunu her vesile ile gösteren **halkı, devrimci alternatiften uzak tutmanın yolu** olarak bir “fırsat” olabilir. Bu konuda oligarşi ile PKK aynı noktada buluşmuşlardır:

“Sadece bizim açımızdan böyle bir sorun yok, devlet açısından da var. Marmara depreminin ardından daha iyi anlaşıldığı gibi, bu devlet sistemiyle fazla bir yere

gidilmez. Bununla gelişme değil gerileme yaşanacaktır. Askeri güç kendi başına bir sistemi yaşatmaya yetmez. (...) Devlet şimdi bu değişim gücünü gösterecek mi, göstermeyecek mi? İşler o kadar ciddidir ki, artık sözle kimse herhangi bir yere varamaz. Mutlaka değişiklik gereklidir. Devletin de ihtiyaç duyduğu değişim; sosyal, siyasal, idari, askeri ve kültürel bütün alanların yeniden ele alınıp reforma tabi tutulmasıdır. Devlet buna şiddetle ihtiyaç duymaktadır.” (10 Ekim 1999, PKK Başkanlık Konseyi)

“Bu devlet sistemiyle fazla bir yere gidilmeyeceği” bellidir, ancak bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde faşizmin değişmesinin eşyanın doğasına aykırı olduğu da bilinir. Bu noktada eğer bir değişimden söz edilecekse bunu sağlayacak olan tek alternatif DEVRİM’dir. Oysa PKK’nin söz ettiği “Devletin de ihtiyaç duyduğu değişim; sosyal, siyasal, idari, askeri ve kültürel bütün alanların yeniden ele alınıp reforma tabi tutulması”ndan başka bir şey değildir. Bu ise ABD, AB ve onların ülkemizdeki işbirlikçisi TÜSIAD vb. gibi kesimlerin çoktandır dile getirdiği demokrasilik oyununda, moda deyimiyle bir “imaj” değişikliğinden öte bir şey değildir. Egemenler açısından değişiklik halkın memnuniyetsizliği, iktidar değişikliği istemesi ve bu isteme denk düşen DEVRİM “tehlikesinin” önünün alınması için gerekli görülmektedir. PKK ise bu demagojiyi kendi çapında “BARIŞ” adı altında sürdürerek halkın değişim istemlerini düzene bağlamaya çalışmaktadır:

“Barış gelirse ekmek, iş ve özgürlük de gelir. (...) Zenginlik, bütünlükten ve demokrasiden geçer.” (A. Öcalan, İmralı Notları)

Bu demagoji artırılarak sürdürülmektedir. Öyle ki “barış” aldatmacasıyla birlikte artık herkesin yüzü gülecek, refah gelecek vb. vb. gibi propagandalar egemenler ve PKK tarafından yürütülmektedir. Ama hepsi boştur, zira tüm bunlar bir yana, halkın gerçek alım gücü her geçen gün düşmekte, yoksulluk bir çığ gibi büyümekte, sadece “YÖK’e Hayır” diyen öğrencilere, emeğinin hakkını isteyen çalı-

şanlara saldırı ve işkenceler sürmekte, Ulucanlar’da tutsaklar ateşli silahlarla katledilmekte, Adana’daki gibi infazlar sürmekte, Türkiye dünyada enflasyon birincisi olmaktadır. Kısaca değişen ve değişecek bir şey yoktur. Değişen PKK’dır ve bu değişimle birlikte yeri artık devletin dizinin dibidir.

“Devlete karşıtlık ve feodal yöntemlerle bir yere varmak mümkün değildir. Cumhuriyetin demokratik inşası esastır. Mesut Yılmaz ve diğer partiler de zaten yeniden inşa ve yapılanmayı savunmaktadır. Partiler buna hızla gelmektedir. Devlete karşıtlık aşılmıştır. Cumhuriyete karşıtlık yok. Biz, Cumhuriyeti demokratikleştiriyoruz.” (A. Öcalan, İmralı Görüşme Notları)

Evet, artık PKK’nin demokrasiden anladığı Mesut Yılmaz gibi düzen politikacılarının anladığından öte değildir. Bu yanılla denilebilir ki, Mesut Yılmaz ne kadar “demokratsa” A. Öcalan gibileri de o kadar demokrattır.

Öcalan ve PKK, bu anlayış içine başkalarını da çekerek tasfiyeciliği büyütmek istemektedirler. Bunun için önümüzdeki süreçte değişik öneriler, girişimler çerçevesinde değişik kesimleri etkileyerek yanlarına çekmeye çalışacaklardır. Bunların içinde bugüne kadar Kürt halkının kanının dökülmesinden doğrudan sorumlu olanlar baş sırayı almaktadır.

“Siyasal çalışmada demokratik tavır esastır. Siyasal çözümden yana partilerin çalışmasına engel olunmamalı. Geçmişte savaştan dolayı hiçbir parti çalışma sürdürmedi. Şimdi çalışmalar hızlandırılabilir. Bizim engel olma durumumuz yok. Ama bunu yaparken çözüm isteyen güçleri kendi güçleriyle birleştirmeleri gerekiyor.” (PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Nizamettin Taş, 28.12.1999, Ö. Bakış)

Bir yandan düzen partilerinin Kürt halkını oy deposu gibi kullanmalarına yeşil ışık yakılırken, diğer yandan bunun daha iyi yapılabilmesi için kendilerine düzen içinde bir yer aramaktadırlar. Bu yeşil ışığı fark eden ANAP ve Mesut Yılmaz gibilerinin “AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçer”

değişleri bu zeminde gerçekleşmiştir. Düzen içinde bu tarzda arayışlarını ve adımlarını sürdüren Öcalan ve PKK'nin görevi artık sadece "dağdaki gerillayı üç ayda indirmek" değildir. O ikinci aşama dedikleri 2 Ağustos sonrası gerçekleştirilmeye başlanmıştır. Artık Susurluk devletine muhalif olan "Reformistini de devrimcisini de içine alma" amaçlı faaliyetler söz konusudur.

"Parti olmazsa bile platform olabilir. %1 ile %0.5 ile kim ne yapabilir. Demokratik Cumhuriyet Platformu gereklidir. Fiilen tüm güçleri çekmeniz gerekir. Reformistini de devrimcisini de içine almalısınız. Kültür, siyasi tanımıyla cevap vermeli. değerlendiremezseniz beş para etmezsiniz. Demokrasi önünde engel yok. Pratik içine girmeli. Fiilen bu kurulur. Bütün güçleri çekmeniz gerekir. (...) Kim bu blokla seçime giderse kazanır. Köylere kadar girip bunu anlatmak gerekir. Türk-Kürt ayrımı da olmamalı burada. Türkiye ile bütünleşme esas alınmalıdır. Demokratik siyaseti başarıya götürmenin yolu budur. (...) Demokratik Cumhuriyet Projesi'ne bütün güçlerin çekilmesi gerekir. Marjinal gruplar, reformcu gruplar da bu grupta yer alabilir. Kürt vurgusunu öne çıkarmaya gerek yok. Yeterince fark ortaya çıkmış zaten. Mesele, bunları bir mozaik gibi birleştirmektir. O da platformdur. (...) Bir blok olursa %100 kazanır." (İmralı Notları, A. Öcalan) (ABÇ)

Ülkemiz solu içindeki reformist ve oportünist kesimlerin seçimlere girerek figüran olma merakı bilinmektedir. Her ne kadar bugüne kadar komik yüzdeleri aşamasalar da, her seçim dönemi şu veya bu teorik açılımla bunu yerine getirerek demokrasicilik oyununa güç veriler. Kimi solun bu zaafını iyi bilen PKK ve Öcalan, bu kesimleri de "ABD çizgisine" çekmeyi zorunlu görmektedir.

Reformist ve kimi oportünist kesimlerin bu politikaya ne kadar angaje olacağını zaman içinde göreceğiz. Ancak burada dikkat edilmesi gereken bu oluşumun bir seçim bloku olmasının ötesinde solun ABD çizgisine çekilme operasyonu olacaktır.

PKK'nin veya böylesi bir oluşumun hedefi ne olacaktır sorusunun cevabı PKK ve Öcalan'ın açıklamalarında vardır. **Hedef; Susurluk devletini demokratikleştirmedir!** Bu amaçla "demokratik ve kültürel talepler" öne çıkarılacak, ancak bu talepler gerçek anlamda haklar ve özgürlükleri kapsamayacaktır. İşin püf noktası burasıdır. Her zamanki gibi "gerçekçi" olacaklar ve alamayacaklarını istemeyeceklerdir.

"Demokratik ve kültürel kimlik iyi anlaşılmalıdır. Siyasi kimlikten farklıdır. Daha çok devletle özgür yurttaş ve özgür toplum temelinde demokratik birliği ifade eder. Kültürel kimlik tarihten gelen varlığına sahiplenmeyi ifade eder." (A. Öcalan, Savcılık Mütalaasına Karşı Savunma)

Püf noktası işte budur. Kürt halkının siyasal hakları zaten "kurucu öge" sayıldığından bir çırpıda yok sayılmakta, ama kültürel kimlik öne çıkarılarak Susurluk devletine yedeklenmeye çalışılmaktadır. Kendinden menkul "kurucu öge" tanımını ise pratik bir değeri olmayan laf-ı güzaf-tan başka bir şey değildir. Bu noktada egemenlerle tam bir uyum olduğu görülmektedir.

"Cumhurbaşkanı da kurucu öge tanımını itiraf etmiştir. Bunun için de kurucu bir halk olarak, halkımızı Demokratik Cumhuriyet'in kuruluşuna, inşasına katılmaya çağırıyorum." (İmralı Notları, A. Öcalan)

Kürt halkının ulusal-demokratik hakları ne idüğü belirsiz bir "anayasal vatandaşlık" içinde yok sayılacaktır. Bunun teorisi zaten hazır. Hal böyle olunca Kürt olmaktan kaynaklanan ulusal hakları söz konusu değildir, tüm bunlar "anayasal vatandaşlık" gibi demagogiler içinde çarpıtılmaya başlanmıştır. Kısaca istenen bu türden "anayasal" bir çözümdür artık. Gelen bu noktanın oligarşi için "kolay ve en masrafsız çözüm" olacağı açıktır. Çünkü bir çırpıda Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkı yok edilmekte, ulusal-demokratik hakları fazla "siyasi" bulunduğu için gereksiz görülmektedir. Bu adımlarla birlikte Kürt halkının düzen için tehlikeli olma potansiyelinin ortadan

kaldırılacağı ve dahası düzene “güç” verecek bir konumda tutulması hesaplanmaktadır. Emperyalizm ve oligarşinin buna bir itirazı olmasından öte, atılan bu adımlar bizzat MGK masalarında hazırlanmıştır.

“Kürtler’in Demokratik Cumhuriyetle bütünleşmesi geliştikçe bu askeri anlamda da karşı tehditten stratejik bir güç kaynağına dönüşecektir. Çözüm bu büyük fırsatı sunuyor. Geleceğe en büyük stratejik yatırım oluyor. Karşılığında verilen, artık dünyanın her tarafında verilen ve verilmesi kaçınılmaz olan, bir taviz olarak da görülemeyecek olan, doğal demokratik ve kültürel haklardır. Kolay ve en masrafsız çözüm derken bunu kastediyorum. (...)

Pratik çözüm Türk ulusal değerlerinin, başta Türkçe olmak üzere temel eğitim dili olarak öğretmek, Kürtçeyi de serbest ifade ve eğitim dili olarak bırakmaktır. Her iki dilin ihtiyaca göre öğrenilmesi aslında anayasanın da bir gereğidir. Dil yasaklama anayasaya aykırıdır.” (A. Öcalan, Savcılık Mütalaasına Karşı Savunma)

PKK tümünden teslim olup kendini kanıtladıktan sonra Susurluk devletinin bu türden kimi kültürel düzenlemeler yapması mümkündür. Bunların neler olabileceğinin mesajını “büyük patron” ABD vermiştir:

“Kürtler, kendi dilini ve kültürünü, ifade özgürlüğü ve kendi çıkarlarını temsil eden siyasi partiler kurma özgürlüğü dahil, uluslararası hukukun bütün insanlara sağladığı temel insan haklarından yararlanmak ve Türk vatandaşı olarak kalmak istiyorlar. Türkiye’nin toprak bütünlüğünü zedelemek bir yana, bu hakları kabul eden ve Kürt topluluğuna ülkenin istikbalinde gerçek bir şans verecek olan kapsayıcı bir politika, Türk devletini güçlendirecektir. Kalıcı her çözüm, demokrasinin genişletilmesi, Türkiye’nin bütün insanlarını tam anlamıyla demokratik siyasete katılmaya teşvik edecek cesur ve yaratıcı siyasal, sosyal ve ekonomik önlemlerde ve Güneydoğu’da daha fazla ifade özgürlüğünde aranmalıdır.” (Harold Koh, 6.8.1999, Evrensel)

Harold Koh’un açıklamalarındaki demagogik yanları bir yana bırakırsak ABD’nin neleri öngördüğü kolaylıkla görülmektedir. Buna göre “çözüm”; “reform”, “demokratikleşme” adı altında Kürt dili ve kültürü özel tercihlerle sınırlı bir şekilde verilir. Ama öyle bir verilir ki bu dil ve kültür, kullanılmaz, kullanılsa dahi hiç kimseye bir yararı olmaz. Yine Demirel’in HADEP’li belediye başkanlarıyla yaptığı görüşmede dile getirdiği tarzda, “reform” adı altında bir mahalli idareler kanunuyla görünüşte belediyelere daha geniş haklar verilir. Buna göre yerel yönetimler görece bir özerkliğe kavuşur. Kendi kaynaklarını kendisi bulur ve kendisi kullanır, yerel açıdan kimi kararlar konusunda doğrudan inisiyatif sahibi olur. Ama bu türden haklar görece, yani oligarşi başka bir yasayla bu hakları istediği zaman geri alma hakkını da elde eder. Çıkarlarıyla çeliştiği anda ve yerde kendi lehine yasal süreci başlatarak bunları budayıp kuşa çevirir.

Türkiye oligarşisi artık sınırlanmış, halka ve devrime hizmet etmeyen kültürel haklardan korkmamaktadır. Esas sorun devrimin önüne geçmektir. Odak nokta burasıdır. Bütün dünyada böyle olmuştur, devrime ihanet edenlere, “ihanet edin anlaşılmaz bazı haklarınızı verelim” denmiş, ihanet gerçekleştikten sonra emperyalistler ve yerli egemenler kendi otoritelerini sağlamlaştırmak için devrim adına ne varsa yok etmek için fiziki, ideolojik, kültürel her türlü saldırıyı gerçekleştirmişlerdir. Bizde de böyle olacaktır. En azından niyet budur. Bugünden bu politikalar ahmakların bile görebileceği açıklıkta sürmektedir. Ama PKK, yandaşları teorize ederek, daha doğrusu kılıfına uydurarak adeta halkla alay etmektedir. PKK, “iyi niyet için geri çekildim, bir grup teslim ettim” derken, Genel Kurmay, “olmaz yetmez hepiniz silahlarınızla teslim olacaksınız” diyor. Ama birden bire teslim olunamaz. Kadrolar, kitleler bu teoriye alıştırılacak, kafalar değiştirilecek, ondan sonra adımlar atılacaktır. Bunlar sağlanmadan atılacak adımların yaratacağı sonuçlar PKK’dan öte oligarşinin aleyhine olacaktır. Bu ne-

denle bugün PKK'ye biçilen görev aynı zamanda saflarını ve kitle tabanını hazırlama ve bir daha elini silaha süremeyecek tarzda beyinleri iğdiş etmektir.

"Ne var ki, içimizde de dönemi anlamakta ve kavramakta, onun gereklerini yerine getirmekte ciddi zorlanmalar yaşanıyor." (PKK Başkanlık Konseyi, 10 Ekim 1999)

"Gelen Barış Grupları yanlış anlaşıldı. Saptırılmaya çalışıldı. 'Teslim oldular' anlayışı yanlış. (...) PKK içinde de Avrupa'da da yanlış anlayanlar çıktı. (...) İçimizde de, neymiş bu Demokratik Cumhuriyet diye alay etmeler var. Talihsizlik olmuştur. Siyasetten anlamadıklarını ortaya koyuyor" (A. Öcalan, İmralı Notları, Aralık 1999, Özgür Halk)

Öcalan tarzı siyasetten anlamayanlar ve Kürt halkı şehit düşen evlatlarının hesabından vazgeçmezse, kapısını ve yüreğini teslim olanlara kapatıp savaşanlara açmayı sürdürürse ne olacaktır... Oligarşi ve Öcalan-PKK için "talihsizlik" olacağı açıktır. Bunu iyi bilen oligarşi elindeki talih kışını iyi kullanmak istemektedir. Böyle olduğu içindir ki, PKK'nin önünde atılan adımların aynı zamanda hazmedilmesi, bilinçlerin dumura uğratılması, doğru ve yanlışların iyice çarpıtılması görevi ve programı vardır. **Doğrudan veya dolaylı PKK ve Genel Kurmay bunda anlaşmıştır. Öcalan'ın hayatı da bu anlaşmanın hayata geçirilip geçirilmemesine bağlıdır.** Teslimiyet gerçekleşene kadar Öcalan'ın yaşamı garanti altına alınmıştır. Bu nedenle hükümet ortaklarının ve düzen partilerinin "asalım" "asmayalım" türü tartışmalarının bugün için pratik bir değeri yoktur, sahtedir. Bizzat Abdullah Öcalan'ın kendisi bu gerçekliğin farkındadır:

"Herhalde Yargıtay süreci 2000 yılına kadar sarkar, öncelik tanınmazsa sürer. AIHM süreci de en az dört yıl sürer. Davanın belgeleri incelenirse eğer, tarihin en kapsamlı davası olduğu görülecektir. BM'ye kadar gider dava. Ben yoğun ve bir gizli diplomasiyle pazarlık konusuyum. Bu pazarlık belli bir neticeye ulaştı. İç-dış politikada kullanılma dönemim başladı." (A. Öcalan, Serxwebun, 1999 Temmuz)

"Ben, beni öldürün desem, onlar 40 kat beni yaşatmak için çalışır. Dışa açılmış, büyüme sürecine girmiş bir Türkiye için yaşamam önemli." (A. Öcalan, İmralı Notları, Aralık 1999, Özgür Halk)

Sanırsanız hemen herkes "Altın Yumurtlayan Tavuk" hikayesini bilir. Rivayete göre köylünün biri bir gün bir tavuk sahibi olur. Sabah tavuğunun yumurtasını almaya gittiğinde tavuğun altında altın bir yumurta bulur. Bir, iki, üç derken yumurtalar böyle sürüp gider. Ama tavuğun sahibi, köylü kurnazı olduğundan dayanamaz ve altın yumurtaların hepsine sahip olmak için tavuğu keser. Böylece 'Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olur', tavuk ölür ve her sabah aldığı altın yumurta devri de biter.

Osmanlı'nın çocuğu olan Susurluk devletinin aç gözlü köylünün durumuna düşmeyeceği açıktır. İktidar bilinciyle davranacak, elindeki altın tavuğu teslimiyet gerçekleşene kadar "40 kat yaşatmak için çalışacaktır." Bunun yasal kılıfı olarak AIHM kararı beklenecek ve A. Öcalan'ın deyimi ile "kullanmak için" yaşatacaktır. Ama bir gün gelir de kullanım değeri kalmazsa Osmanlı'nın çocuklarının yine de ne yapacağı meçhuldür. Hiç kimse unutmamalıdır ki, Osmanlı'da oyun çoktur.

Nitekim oligarşi geleneğine uygun karar aldı. Ertelenen idamın başka bir anlamı yoktur. Bugün kullanmak için asma-mıştır ama yarın için önünü açık bırakarak kendince kullanmanın biteceği zamana kadar idam edilmemesine karar verilmiştir. MİT raporu bu konuda çarpıcıdır; raporda bir çok gerekçe ve neden açıklanmakla birlikte özet olarak Öcalan'ın kullanılmaya devam edilmesi istenmektedir. Oligarşi aynı zamanda aldıkları kararda çok net ifadelerle, 'bize hizmetten vazgeçersen asarız' diyerek idamı ertelemektedir. PKK ve Öcalan da hemen arka arkaya yaptıkları açıklamalarla devletin endişe etmemesini dile getirip şükranlarını belirterek, devletle birlikte olduklarını ilan ettiler. Üç beş çatlak sesin dışında, faşist MHP, diğer iktidar partileri, Genel Kurmay, emperyalizm ve PKK, herkes memnun. Faşizmi korumak için cumhuriyet tarihinin en renkli ve en büyük işbirliği yaratıldılar.★

YAVUZ SULTAN SELİM'İN AKINCILIĞI VEYA KÜRT MİLLİYETÇİLERİ'NİN KENDİLERİNE BİÇTİKLERİ YENİ ROL

Bugün hemen herkesin üzerinde hemfikir olduğu nokta; Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'ın emperyalizmin çıkarlı için stratejik bölgeler olmasıdır. Kuşkusuz bu bölgeler emperyalizm için dün de böyleydi. Ancak bugün çok daha fazla öne çıkan, önem gösteren bir gerçeğe sahiptir.

Nedir bu bölgeyi böylesine önemli yapan?

Bölgenin ekonomik potansiyeli, yeraltı ve hammadde kaynaklarının zenginliği bu bölgelerin stratejik önemini artıran etkenlerin başında gelmektedir. Yine bu bölgeler Asya ile Avrupa arasında geçişi sağlayan bölgeler olmasıyla coğrafi, askeri açıdan da önemli bir yere sahiptir.

Türkiye bu bölgenin odak noktasında bulunmaktadır. Bu yalnızca coğrafi açıdan değil söz konusu bölgelerdeki devletlerle tarihi, kültürel, sosyal, etnik, dinsel vb. ortaklıklarıyla da odaktır. Özcesi emperyalizmin bölgede hakimiyet kurmasında Türkiye oligarşisi emperyalizmin eli durumundadır. Emperyalistler kendi ellerini değil bu eli kullanarak müdahalelerde bulunmaktadır. Bu özellikleriyle emperyalizm için Türkiye ve Türkiye oligarşisi vazgeçilmezdir.

1999 Kasım'ında İstanbul'da gerçekleştirilen AGİT Zirvesi aynı zamanda emperyalistlerin bölgedeki dengeleri yeniden şekillendirmek, kendi hakimiyetlerini pekiştirmek için oluşturdukları bir platformdu. Emperyalistler bu platformda çelişkilerini masaya yatırdılar.

Tüm gösterişine rağmen aradıkları uzlaşmayı sağlayamadılar. Çelişkilerle oturdukları masadan, yeni çelişkilerle ayrıldılar. Bu gerçeklikte bölgenin ve bu bölgenin göbeğinde yer alan Türkiye'nin öneminin artacağını göstermektedir. Yeri gelmişken belirtmek gerekir ki; Türkiye'nin emperyalistlerin birbirleriyle boy ölçüştükleri bu zirvede yer alması ABD emperyalizmi açısından diğer emperyalistlere karşı bir araç, bir oyuncak olmasından öte bir anlamı yoktur. Türkiye oligarşisinin sözcülerinin tüm şatafatlı söylemleri bu gerçeği değiştirmez. Ülkemiz nasıl ki masa dışında ABD emperyalizminin çıkar kavgasında kullandığı bir araç durumundaysa, masada da bundan başka bir fonksiyonu olmamıştır.

Emperyalizm, ABD emperyalizmi bu zirvede de Türkiye oligarşisine Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar'da yeni roller biçmiştir.

Özde değişen hiçbir şey yoktur;

Türkiye oligarşisi, emperyalizmin çıkarları uğruna, emperyalizmin Yugoslav halklarına saldırısında olduğu gibi, emperyalistlere direnen ülkelere yönelik emperyalist saldırılar için ülke topraklarını gönüllü olarak emperyalistlerin hizmetine açacak, askerlerini gönderecektir. İsrail siyonizmiyle girilen ve giderek geliştirilen ekonomik-askeri ilişkiler emperyalizmin Ortadoğu'da kontrolü sağlaması, etkinliğini artırması açısından önemlidir. Yani Türkiye, emperyalizmin bölgedeki vurucu gücü olmaya hazırlanmaktadır.

Kafkaslardaki Türki Cumhuriyetleriyle geliştirilen ekonomik, siyasi, askeri ilişkiler de ABD emperyalizminin bölgeye bakışını ve bu bakışında Türkiye oligarşisine biçtiği rolü göstermektedir. Türkiye'nin bölgede varolan önemi emperyalistlerin ilgisini artırmakta, aralarındaki çıkar çatışması ve hakimiyet kavgasının ülkemize yansımalarına da yol açmaktadır.

Özetlersek;

Emperyalizm Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'daki hesaplarını yaparken en büyük işbirlikçisi olan Türkiye oligarşisinden de bir takım beklentileri vardır. Bunları üç genel başlık altında toplayabiliriz.

Birincisi, **askeri beklentileridir. Emperyalizm Türk ordusuna bölgede jandarmalık yapma görevi vermiştir.** Ordu yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte, daha baştan içte devrim tehlikesine karşı örgütlenirken, zamanla işbirlikçiliğinin de gelişmesiyle emperyalizmin talimatları doğrultusunda her türlü görevi yapacak duruma getirilmiştir. Somali'ye, Bosna'ya, Kosova'ya bu talimatlarla gidilmiştir. Halen bölge halklarını tehdit eden en büyük askeri güçtür. İsrail'le yapılan ikili anlaşmalarda da görüldüğü gibi, emperyalizm bölge halklarına işbirlikçileri aracılığıyla gözdağı vermektedir. Bunun en somut örneği Suriye krizinde yaşanmıştır. O güne kadar emperyalizme cılız da olsa bir direnme gösteren Suriye'deki Hafız Esad iktidarına PKK bahane edilip savaş tehditleriyle geri adım attırılmıştır.

İkincisi, **politik beklentilerdir.** Türkiye oligarşisi bölgede hem emperyalizmin propagandasını yapmakta, hem de henüz emperyalizmin denetimine girmemiş ülkeleri emperyalist politikalara çekmeye çalışmaktadır. Bunu yaparken Ortadoğu'da Müslümanlık, Kafkaslar ve Balkanlar'da ise Türki'lik kimliğini kullanmaktadır. Bölge ülkeleriyle yürütülen tüm siyasi ilişkiler bu çerçevededir.

Bu iki başlık emperyalizmin ülkemizi nasıl bir karşıdevrimci karargah olarak kullandığını da göstermektedir. Hem üsleriyle, hem de ideolojik, politik araçlarıyla bölge halklarını durmadan bombardımana tutan emperyalizm, bununla da yetinmeyip doğrudan işbirlikçisini görevlendirmektedir. Böylece teşhir olmuş emperyalist yüzünü maskeleymeye çalışmakta deyim yerindeyse ateşi maşayla tutmaktadır.

Üçüncüsü ise **ekonomik beklentilerdir.** ABD emperyalizmi, özellikle Kafkaslar ve Ortadoğu'da yürüttüğü egemenlik kurma çabasında Türkiye oligarşisini bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istemektedir. Bu amaçla çeşitli yardım ortaklıkları yapılmış, acentalıklar vb dağıtılmıştır. Yine bunu yaparken en fazla kullanılan araç Türk milliyetçiliği olmaktadır.

KÜRT MİLLİYETÇİLERİ DE YENİ DÜNYA DÜZENİNDE ROL İSTİYOR

Değişen Ne? Değişen Kim?

Kafkaslar'daki Türk Cumhuriyetleriyle geliştirilen ekonomik, siyasi, askeri ilişkiler de ABD emperyalizminin bölgeye bakışını ve bu bakış da Türkiye oligarşisine biçtiği rolü göstermektedir. Türkiye'nin bölgede varolan önemi emperyalistlerin ilgisini artırmakta, aralarındaki çıkar çatışması ve hakimiyet kavgasının ülkemize yansımalarına da yol açmaktadır.

Değişen milliyetçilerdir. Milliyetçiler her ne kadar "büyüklük" havasını bir kenara bırakmasalar da, dünyanın odağına kendilerini oturtsalar da güçleri tükenmiş, kendi halkına, gücüne güveni kalmamış, stratejisi, taktikleri iflas etmiş ve emperyalizmden medet ummaya başlamıştır. Değişim tek yönlüdür, eşitsizdir. Önce emperyalistler arası çelişiklere dayanmaya çalışmış ancak "Büyük Roma Yürüyüşü" bu taktiği de iflas ettirmiş ve Yeni Dünya Düzeni'nin efendisi ABD emperyalizmiyle uzlaşmadan, onu ikna etmeden bu sistemde yer alamayacağını görmüştür. PKK'nin içinde yer almayı arzuladığı bu sistem "Yeni Dünya Düzeni" dir.

"Dünya değişti", "Süreç değişti", "koşullar değişti" vb vb. Bu söylemler özellikle '90'lı yılların başından itibaren çok daha sık kullanılmaya başlandı. Teslimiyet ve ihanet bu söylemlerin ardından gelmeye başladı. Yani bu söylemler teslimiyetin meşrulaşmasında teorik zemini oluşturdular. Evet bilimsel açıdan hiçbir şey aynı kalmazdı, mutlaka değişim yaşanırdı. Ancak gerçekte değişen neydi? Bu değişim özde mi, biçimde mi bir değişimdi?

Gelinen noktada birçok şeyin "değiştiği"ni söyleyenlerin başında Kürt Milliyetçileri de gelmektedir. Teslimiyetin teorisi de bu zemin üzerinde yükseltilmektedir.

"Süreç değişiyor ve biz çözüm arıyoruz. O nedenle geçmişteki gibi davranışlar gösteremeyiz. Çözümü değil de, mücadeleyi geliştirmek istediğimiz dönemin sloganlarıyla, mücadele biçimleriyle bu dönemi götüremeyiz. Bu dönem çözüm dönemi. Çözüm arayışımız, 15 Şubat'tan sonra biraz farklılık arz etmiştir. Karşı tarafla farklı bir diyalog zemini ararken, uluslararası güçler bizi böyle bir duruma sürüklediler. Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramamız gerekir. Sistem içine girmiş olarak, sıfırdan başlayarak yeniden çözüm adımı atıp ulusal, kültürel sorunumuzu çözüp, adım adım geliştirmemiz bizim için bir zorunluluk oldu. Bunu da herkesin iyi görmesi, anlaması önemli." (PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan, 6 Haziran 1999 Özgür Politika)

Böyle diyor Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan. Evet, herkesin yaşananları iyi görmesi, anlaması önemli. Ancak yaşananlar nedir?

PKK, bu değişimi nereye oturtuyor? PKK'nin değerlendirmelerine bakıldığında söyledikleri öz olarak şunlardır; Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte dünyada yeni güç dengeleri oluştu. Bu dengeler hala yerli yerine oturmuş değildir. Özellikle Ortadoğu bu denge arayışlarının en çetin şekilde yaşandığı bölgelerin başında geliyor. Sovyetler Birliği varken emperyalizm çok daha katı, çok daha uzlaşmaz davranıyordu. Ancak şimdi Sovyetler Birliği kalmadı. Bu durumda emperyalizmin önceki koşullardaki belirlediği yaklaşımların zemini de ortadan kalktı. Yani emperyalizm katılığı bir kenara bıraktı. Böylesi bir sistemde uzlaşmanın, barışın zemini de vardır, diyorlar.

"Yeni sistem" in özellikleri nedir?

"Her şeyden önce eskisi gibi katı bir merkezileşme yok. Merkezileşmiş iki kutbun karşılıklı mevzilenmeleri yok. Kuşkusuz karşılıklı her alanda mücadeleler var; ama Sovyetler ve ABD emperyalizmi arasındaki o çok ileri düzeydeki şiddetli mücadelenin yattığı bir tıkanma yok. Kuşkusuz bugünkü dünyada Amerika'nın egemenliği var. Fakat mevcut ABD egemenliği, '90 öncesi gibi değil. O zamanki egemenlik merkeziydi, çok katıydı, askeri bir mevzilenmeyi ifade ediyordu. Şimdi bu düzeyde değil, merkezi-

leşme azalmıştır. Kendisi öncülük etse ve egemen olsa da, diğer birçok güç de belli bir etkinlik gösterme, egemen olma mücadelesi içinde. Bunun içinde karşı sistemde olan güçler var. Kendi sistemi içinde, ABD'nin eski sistemi içinde olan güçler var. ABD, kendi öncülüğünü koruyor, siyasal ve askeri olarak dünyanın birçok bölgesinde geliştirmeye çalışıyor. Ancak diğer güçleri de dikkate alarak herkeşe kendine göre bir yer vermeye çalışıyor. Böyle yapmazsa herkesi karşısına alacağını iyi biliyor." (Ağustos 1999, Serxwebun, Dünyadaki Değişimin Özellikleri Ve Partimizin Yenilenme Yaklaşımları)

Milliyetçi hareket yeni sistemin özelliklerini böyle değerlendiriyor. Değerlendirmesini somutlamak için de örnekler veriyor; Arap-İsrail yakınlaşması, Suriye ile uzlaşma arayışlarının geliştirilmesi, öteden beri aralarında karşılıklı "düşmanlığın" olduğu Türkiye ve Yunanistan'ın yakınlaştırılması çabaları vb. Filistin-İsrail, İRA-İngiltere ... "yoğun görüşme, diyalog ve ittifaklar" ortamı yaşanıyor. "Büyük uzlaşma" süreci diye değerlendiriyor milliyetçi anlayış yaşanan gelişmeleri.

Herkes bu sisteme, bu sürece ayak uydurmalı diyorlar. Bu sürece ayak uyduramayanlar yok olur diyor. Öyle ki emperyalizmin- ABD emperyalizminin dahi bu yeni sürece uymanın zorunluluğunu gördüğünü söylüyorlar. Her şey yeni sürecin dengelerinde aranmalıdır:

"Tabii bu denge arayışı sadece Sovyetler'in boşalttığı alanlarda değil, dünyanın her tarafında kendisini gösteriyor. Bu anlamda dünya yeniden bir paylaşımı ve bunun doğurduğu çelişkili çatışma ve uzlaşmaları yaşıyor. '90 öncesi ittifaklar ve dostluklar yerine, yeni ittifak sistemleri, yeni dostluklar ve yeni düşmanlıklar geliyor. Yeni dönemin bu özelliği, ittifakların-düşmanlıkların niteliğine de etki edebiliyor. Bu ilişkiler oldukça kaygan bir zeminde geliştiğinden her an birbirine dönüşebiliyor. Tüm güçler bu doğrultuda oluşacak olan yeni dengede sağlam bir yer kapma arayışına girmiş durumda. Her güç kendine en uygun bir pozisyonu oluşturmak için en ince diplomatik hesaplardan tutalım, en kanlı savaşların içinde yer almaktan dahi çekinmemektedir. Yeni dengede güçlü pozisyon edinme neyi gerektiriyorsa bunların tümü devreye sokuluyor. Bu bağlamda en irisinden en küçüğüne bütün güçler belli bir değer kazanmış durumda. Çünkü henüz dengelerin oturmadığı böylesi bir süreçte her gücün belli bir ittifak değeri vardır. Kiminin bölgesel, kiminin uluslararası, kiminin de daha dar kapsamlı; ama her güç mutlaka bir değer taşımaktadır." (Şubat 1999, Serxwebun, "PKK Kongreleri; V, Zafer ve Kurtuluş Kongresi V. Kongre")

Yeni süreçte, denge arayışlarının olduğu yeni sistemde PKK de kendine yer bulmak istiyor. Peki kim adına, ne pahasına? Bunların milliyetçiler için önemi yoktur. Onlar

Kürt Milliyetçileri emperyalizmin Yeni Dünya Düzeninde yer alabilmek için kendilerini emperyalizme ispat etmek zorunda olduklarını çok iyi biliyorlar. Bunun için de, teoride teslimiyetin zemini oluşturulup meşrulaştırılırken, pratikte de buna uygun adımlar atılmıştır. Ancak tüm bu çabalara rağmen milliyetçi anlayış beklediğini yine de bulamamıştır. Bunun sonucu olarak da teslimiyetini daha da derinleştirmiştir. Önce "sınırların dışına çekilme", ardından silahlı mücadelenin tasfiye edilmesi, ve hemen ardından "barış grubu" adı altında teslimiyet gruplarının devreye sokulması... Süreç derinleşerek devam etmiştir.

Son süreçte İsrail ve Suriye yakınlaşması PKK'nin söylediği gibi "yeni sistem"de emperyalizmin uzlaşmanın, diyalogun "gerekliğini, zorunluluğunu" görmesi değildir. Burada asıl olan Suriye'nin emperyalizmin dayatmasına boyun eğmesidir, Yeni Dünya Düzeni sınırları içine çekilmesidir. PKK'nin kendisinin geldiği nokta da budur zaten. Emperyalizm tam bir teslimiyet ve boyun eğiş istemektedir, en küçük bir muhalefete, devrimci, ilerici öze tahammülü yoktur. PKK, yıllarca bu gerçeği görmek, anlamak istemedi. Bu nedenle tüm uzlaşma arayışlarına, ateşkeslerine vb. hiçbir cevap alamadı. Bu durum PKK'yi ileriye değil tam tersine geriye, tam bir teslim oluşa doğru getirdi.

için önemli olan bu sistemde kendine yer bulmaktır. Bunun için herkesle-emperyalistlerle ittifak yapılabilir. Edilen onca "büyük" lafların özü; emperyalizmin değiştiği, dünyanın en çalkantılı ve en stratejik bölgesi olan Ortadoğu'da denge arayışlarına bağlı olarak PKK'nin dikkate değer, yadsınamaz bir güç olduğu bu anlamda PKK'nin de yeni sisteme dahil edilmesidir.

Değişen milliyetçilerdir. Milliyetçiler her ne kadar "büyüklük" havasını bir kenara bırakmasalar da, dünyanın odağına kendilerini oturtsalar da güçleri tükenmiş, kendi halkına, gücüne güveni kalmamış, stratejisi, taktikleri iflas etmiş ve emperyalizmden medet ummaya başlamıştır. Değişim tek yönlüdür, eşitsizdir. Önce emperyalistler arası çelişkiler dayanmaya çalışmış ancak "Büyük Roma Yürüyüşü" bu taktiği de iflas ettirmiş ve Yeni Dünya Düzeninin efendisi ABD emperyalizmiyle uzlaşmadan, onu ikna etmeden bu sistemde yer alamayacağını görmüştür. PKK'nin içinde yer almayı arzuladığı bu sistem "Yeni Dünya Düzeni"dir.

"...Bu süreç içerisinde 'Yeni dünya düzeni' ekseninde yaşanan gelişmeler, yer yer devam eden direnç noktalarına karşılık egemen olmaya doğru yol alıyor. Ortaya çıkan bu gerçeklik ezilen halklar, sınıflar ve güçlerin çıkarlarını temsil etme karakteri ağırlık kazanan mücadelelerle sonuç almayı daha geçerli hale getirmektedir. Burada çelişkilerin ortadan kalkma duru-

mu değil, çözüm yönteminin stratejik, taktik ve eylemsel değişikliği söz konusudur. Mücadelede çok yönlülük, diğer bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Dolayısıyla cephe savaşı ve silahlı mücadelenin vazgeçilmez tek yöntem olma gerçeği aşılmıştır..." (Ağustos 1999, Sexwebun, 'Halklarımızın En Büyük Özlemi Olan Barış Ve Demokrasiyi Kazanmak İçin Tüm Gücümüzü Seferber Edelim, PKK-Merkez Komitesi' imzalı yazıdan)

Bu sözler, Genişletilmiş 2. Merkez Komite Toplantısı kararlarından alınmıştır. PKK, bu sözlerle emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni'nin hakimiyetini kabul ediyor. **Emperyalizmin on yıllardır devrimci, yurtsever güçleri getirmek istediği nokta da bundan başka bir şey değildi.** Benim çizdiğim sınırların dışına çıkmayın, her şeyi bu sınırlar içinde yapın, diyordu. Bu dün de böyleydi bugün de böyle. Sürece, koşullara göre değişiklik gösterse de özdeki bu durum değişmemiştir. Tersini söylemek emperyalizm gerçeğini; ezilen halkların daha fazla sömürüsü, daha fazla kar uğruna katledilmesi, zulüm görmesi gerçeğini reddetmektir.

Milliyetçi anlayışa göre bu yeni döneme "TC" de uyacaktır, uymak zorundadır. Emperyalizm bunu ona dayatmaktadır. Bunun sonucu olarak da devlet, Kürt çözümüne yanaşacaktır. Bugüne kadar "Kürt sözcüğünü dahi telaffuz etmeyen TC'nin" bugün "Kürt sözcüğünü İmralı'da açıklıkla telaffuz etmesi" bu gerçeğin göstergesi olarak

ifade edilmiştir.

Kürt Milliyetçileri emperyalizmin Yeni Dünya Düzeninde yer alabilmek için kendilerini emperyalizme ispat etmek zorunda olduklarını çok iyi biliyorlar. Bunun içinde, teoride teslimiyetin zeminini oluşturulup meşrulaştırılırken, pratikte de buna uygun adımlar atılmıştır. Ancak tüm bu çabalara rağmen milliyetçi anlayış beklediğini yine de bulamamıştır. Bunun sonucu olarak da teslimiyetini daha da derinleştirmiştir. Önce “sınırların dışına çekilme”, ardından silahlı mücadelenin tasfiye edilmesi, ve hemen ardından “barış grubu” adı altında teslimiyet gruplarının devreye sokulması... Süreç derinleşerek devam etmiştir.

HER ŞEY KENDİNİ, EMPERYALİZM VE OLİGARŞİYE KAZANDIRMAK İÇİN

PKK, yalnızca emperyalizmi ikna çabalarının yetersiz olduğunu görmüş ve Türkiye oligarşisine de çağrılar yapmaya başlamıştır.

Bütün çaba, bütün taktikler, hemen her şey, hatta geçmiş tarih teslimiyet için yeniden ele alınmış ve ikna çabaları olarak kullanılmıştır. Bakın PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan 23-24 Nisan 1999 tarihli Özgür Politikada neler demiş:

“Şimdi 21. Yüzyıla girerken Türkiye’nin önünde 16. Yüzyılda olduğu gibi bir sorun var. İlerlemeyi sağlamak için kendisini güçlü kılacak ilişki ve ittifaklara ihtiyacı var.

ABD’yle İsrail’le ilişki sağlamaya çalışıyor. Bunlar belli bir güç veriyor. Fakat yetmez, yerel düzeyde kendini güçlendirmeye ihtiyacı var. Bu noktada Kürdistan sorunu bu durumuyla ve böyle bir açılma zorunluluğu ile aslında terslik oluşturuyor...

Türkiye devletinin Kürdistan ile çelişki, çatışma ve savaş içerisinde olması kesinlikle böyle bir yönelimi için engeldir. 16.Yüzyılda böyle bir yönelim sağlarken, Kürdistan’a uygun bir yaklaşım geliştirmek zorunda kaldı. O zaman geliştirilen yaklaşım; Kürt beylikleri ile Yavuz Selim arasında belli bir ilişki ve ittifak temelinde Osmanlı, Doğuda yıllarca süren bir imparatorluk gelişimine yol açtı. Şimdi bu alanlara açılımı başarıyla yürütebilmesi için Kürdistan’daki sorunu, kendisi için yakıcı hale gelmiş olan sorunu çözmekle yüz yüze...

Eğer Osmanlı yöneticilerinin yaptığına benzer biçimde tarihten ders çıkarırsa, güncel duruma uyarlanmış politikalar üretebilir. Kürtlerle çözümlü, anlaşmayı esas alırsa, Kürt ulusunun gücünü arkasına alır ve onun desteği ile birleşirse Doğuya ve Güneye yönelik açılımını yürütebilir...”

Emperyalizm, Kürt Milliyetçileri’nin kafalarını böyle sine çarpmıştır. Büyük politika, büyük değerlendirmeler adına söylenenler devrimci, yurtsever bakış açısından çok çok uzak, onunla hiçbir ilgisi olmayan şeylerdir.

Oligarşi, emperyalizm tarihinden çok iyi ders çıkartıyor. Bu dersler ışığında da ayakta

PKK, yalnızca bununla da sınırlı kalmıyor. Yeni dünya düzeninin hakim ve egemen olduğunu, herkesin kabul etmese de buna geleceğini söylüyor ve silahlı mücadele yürüten örgütleri de engelleyeceğini belirtiyor. PKK, barış, savaş, özgürlük, demokrasi, devlet, devrim, emperyalizm, faşizm vb temel birçok olguyu çarpıtarak, içini boşaltarak emperyalizmin halklarda yaratmaya çalıştığı yanılsamaya, ideolojik saldırıya destek veriyor. Kürt Milliyetçileri bunu yaparken sol, sosyalist söylemlerden de vazgeçmiyor. Bir yandan kendini emperyalizme ispat etmek için devrimcilerden, devrimci değerlerden tam bir kopuşa yönelirken diğer yandan da solu kendi batağına çekmek, yanıltmak için sol söylemleri kullanmaya devam ediyor.

Oysa Türkiye faşizminin tüm dünyaya teşhir olmuş faşist yüzü artık hiçbir makyajı kabul edebilecek durumda değildir. Kürt Milliyetçileri makyaj malzemesi olmaya gönüllüler. Ama onlar da ne işkenceleri, kayıpları, katliamları ne de hak ve özgürlükler kapsamındaki onca yokluğu telafi edemezler... 20. yüzyılın son on yılı sosyalist ülkelerdeki revizyonist iktidarların yıkılıp, sosyalist bloğun dağılmasıyla sonuçlansa da 21. yüzyıl emperyalizmin akıl hocalarının söylediği gibi "ayaklanmalar yüzyılı" olacaktır. Ve son sözü halklar söyleyecektir. 21. yüzyıl devrim dalgasının yükseldiği, sosyalizmin atağa geçtiği bir yeni bir yüzyıl olacaktır. Tarih bunu gösterecektir.

kalmaya, sömürüsünü devam ettirmeye çalışıyor. Peki Kürt Milliyetçileri tarihten ne ders çıkartmışlar? Anlaşılan o ki, hiçbir ders çıkartamamışlardır. Deniyor ki; Yavuz Selim, Kürt Beylikleri ile bir ilişki ve ittifak temelinde Doğuda yıllarca süren bir imparatorluk gelişimine yol açtı. Ve bu olumlanıyor. Şimdi içinde bulunduğumuz yüzyılda bunu neden yapmayalım diyorlar. **Osmanlı'nın talancı zihniyeti savunularak, böylesi bir tarihe sahip çıkılarak politika yapılmaya çalışılıyor.** Doğuda yıllarca süren imparatorluk halkların azgınca sömürülmesi, tüm değerlerinin talan edilmesi, halkların birbirine kırdırılması ve zulüm üzerinde yükselmiştir. Bu zulümden, talandan tüm Anadolu halkları, Kürt halkı da nasibini almıştır. PKK, bu tarihe mi sahip çıkıyor? Evet, **PKK'nin sahip çıktığı tarih egemenlerin tarihi; uzlaşmacı, kendi halkını satan Kürt Beylerinin, talancı, Osmanlı'nın tarihidir. Anadolu halklarının, Kürt halkının onurlu tarihi değildir.**

Türkiye'nin ilerlemeyi sağlamak için kendisini güçlü kılacak ilişki ve ittifaklara ihtiyacı var ve Kürt ulusunun gücünü arkasına alırsa açılım yürütebilir, deniyor. Şimdi soralım; bu nasıl bir ilerleme olacaktır? Nasıl bir açılım sağlanacaktır? Açıktır ki bu "ilerleme" ve "açılım" ezilen halklar lehine olmayacaktır. Tersini söylemek halkları aldatmaktır, büyük yalancılıktır. Peki nerede kaldı "faşist TC" değerlendirmeleri? Emperyalizmin Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da "TC"yi nasıl "öne sürdüğü"... Böylesi

bir "TC" ile mi ittifak yapılacaktır?

Açıktır ki Türkiye oligarşisinin ilerlemesi, bölgede açılım sağlamasının tek anlamı vardır; emperyalizm adına halkları sömürmek, baskı altına almak, Yeni Dünya Düzenine karşı çıkan halkları, devrimci güçleri ezmek... Açılımın, ilerlemenin özeti budur. PKK, işte böylesi bir güçle; emperyalizmin işbirlikçisi, bölgedeki karşı-devrimci vurucu gücü, faşist bir devletle ittifak yapmayı düşünüyor. Yoksa PKK, Türkiye oligarşisiyle ittifak gerçekleştirdiğinde onun faşist karakterini değiştireceğini, demokratikleştireceğini mi düşünüyor? Oysa bu kendini aldatmaktan da öte halkları aldatmaktan başka bir anlama gelmez.

Değişen, emperyalizm ve oligarşi değildir. Emperyalizm ve oligarşi sürece, koşullara uygun tarzda politikalar, taktikler, planlar geliştiriyorlar. Ancak gözden kaçırılması gereken temel olgu; bu planların, politikaların özüdür. Bu öz değişmezdir. Bu öz; dünyanın hakimi olma, kendine muhalefet eden hiçbir gücün olmaması, risksiz, istikrarlı daha fazla, sömürü ve kar koşullarıdır. Emperyalistlerin içinde bulunduğumuz süreçte ekonomik, askeri, siyasi tüm alanlarda attığı adımlara bakıldığında bu gerçek çok daha iyi görülecektir. BM'nin ABD'nin kararlarının onay yeri haline getirilmesi, NATO'nun dünyanın her yerinde vurucu güç haline getirilmesi, her türlü evrensel hukuk normlarının çiğnenip bir tarafa atılması,

yeni güvenlik arayışları, Dünya Ticaret Örgütü'nün oluşturulması çabaları, Yeni sömürgelerde gündeme getirilen Tahkim Yasaları, MIA gibi kurumlarla emperyalist tekellerin sömürsünün güvence altına alınması çabaları bunun göstergeleridir.

PKK, Kürt ulusunu da emperyalizm ve oligarşiye, onun politikalarına yedeklemekten söz ediyor. Açıkça PKK, kendi gittiği batağa Kürt halkını da çekmek istiyor. PKK'nin, emperyalizm ve oligarşi nezdinde yüklendiği misyon da budur. Ve emperyalizm ve oligarşiye verdiği mesajlarda misyonunu ortaya koyuyor. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan 23 Haziran 1999 tarihli, esas hakkında mütalaaya cevap verirken bu konuya ilişkin şunları söylüyor:

"Çıkmazda ve çatışma sürecinde ileriapta devlete yabancılaşmış, ters düşmüş Kürt halk yığınlarının da bu çözüm tarzıyla rahat kazanılacağı açıktır"

Peki Abdullah Öcalan, Türkiye oligarşisinin Kürt halkını kazanmasını niye istiyor? Sorunun cevabı, yine Öcalan'da:

"Unutmamak gerekir ki; tarihte Malazgirt'te, Çaldıran'da, Erzurum'da nasıl en kritik anda bu dostluk kazanmak için vazgeçilmezse, günümüzde demokratikleşme anlamında benzer bir süreci arz ediyor ve bunu da ancak demokratik birlik yoluyla, incinmiş duyguların güvenle, barışla kazanılması ve pekiştirilmesiyle olacaktır."

Yine tarihten verilen örneklerle ifade edilen; Kürt halkı en kritik anlarda sizin yanınızda oldu şimdi de olabilir. Peki bugün neden "en kritik an" dır? Çünkü devrim güçleri güçlenmekte ve egemenler ise sürekli kan kaybetmektedir. An'ın kritikliği buradadır.

Taze kan arayışındaki oligarşiye gerekli olanı Abdullah Öcalan vaat etmektedir.

"Güç kaybettirme alan ve odağından güç alınan zengin bir bölge ve özgür va-

tandaşlara sahip olma durumuna geçilecektir. Ortadoğu'da Kürtleri çok yönlü kazanmak, çok ciddi ve stratejik bir tehlike konusu olabilecek ve geçmişte olduğu gibi gelecekte daha da gelişecek bu durumu tersine çevirmek Türkiye'nin en temel stratejik görevi olmaktadır. Kürtlerin halk olarak kazanılması Ortadoğu'nun kazanılmasıdır. Türkiye tarihini bu halkla kazandığı gibi, bugünkü büyük çıkmazdan ve açık çatışmadan da bu halkın tümünün barışla dostlukla kazanılmasıyla kurtulacak ve geleceğinin de büyük kazanımına bu halkla ulaşılacaktır."

İşte Kürt Milliyetçileri'nin son dönem politikalarının özeti budur. Bugüne kadar emperyalizmle çatışmamaya binbir özen gösteren Kürt Milliyetçileri, emperyalizm hakim olan tek güçtür, o halde onunla çatışmak yerine iyi geçinmeye bakmalıyız demektedirler. Teslimiye-tin tüm teorisi bu minval üzerinde dönmektedir. Bunun için emperyalizme çağrılar yapılmakta, bunun için emperyalizmden medet umulmaktadır.

Ama göz ardı edilmemesi gereken bir gerçeklik vardır; emperyalizmle iyi geçinmenin yolunun emperyalizmin politikalarını savunmaktan geçtiği gerçeği. Kürt Milliyetçileri de bu gerçeği görmüşler ve bu konuda emre amade olduklarını her fırsatta tekrarlamışlardır. Bu aynı zamanda Kürt Milliyetçileri'nin kendilerini emperyalizme kanıtlama çabalarıdır.

Kürt Milliyetçilerinin emperyalizme hizmet noktasında söyledikleri bunun ispatıdır.

Kürt Milliyetçileri'nin bu politikaları, emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni politikalarıyla örtüşen politikalardır. PKK de bunu bilmekte ve emperyalizmin istediği noktaya geldiğini, Yeni Dünya Düzenini kabul ettiğini söylemektedir. Ve bu noktada asıl mesaj Yeni Dünya Düzeninin efendisi ABD emperyalizmine verilmektedir.

ABD emperyalizmi dünyanın tek hakimi olmak, dünyanın sorunlu bölgele-rindeki -ki bunların başında Ortadoğu,

Balkanlar ve Kafkaslar gelmektedir- sorunlara müdahale ederek kendi çözümünü dayatmakta böylelikle de bu bölgelerde hakimiyeti kendi lehine çevirmek istemektedir.

Ortadoğu'da Filistin halkına teslimiyeti dayatarak İsrail'le anlaşmaya zorlaması, giderek bu teslimiyeti ayak direyen Suriye vb. ülkelere de dayatmasının özü budur. Son süreçte İsrail ve Suriye yaklaşması PKK'nin söylediği gibi "yeni sistem"de emperyalizmin uzlaşmanın, diyalogun "gerekliliğini, zorunluluğunu" görmesi değildir. Burada asıl olan Suriye'nin emperyalizmin dayatmasına boyun eğmesidir, Yeni Dünya Düzeni sınırları içine çekilmesidir. PKK'nin kendisinin geldiği nokta da budur zaten. Emperyalizm tam bir teslimiyet ve boyun eğiş istemektedir, en küçük bir muhalefete, devrimci, ilerici öze tahammülü yoktur. PKK, yıllarca bu gerçeği görmek, anlamak istemedi. Bu nedenle tüm uzlaşma arayışlarına, ateşkeslerine vb. hiçbir cevap alamadı. Bu durum PKK'yi ileriye değil tam tersine geriye, tam bir teslim oluşa doğru getirdi.

ABD, emperyalizmi kendi hakimiyetinde bir Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar istiyor. Bunda, özellikle de Türkiye oligarşisine önemli roller veriyor. Türkiye oligarşisi ABD emperyalizminin desteğini de arkasına alarak açıldığı bu alanlarda sömürüden kendisine de pay düşeceğini bildiğinden iştahı kabarıyor.

Ancak bir sorun vardır. Türkiye oligarşisi derin bir kriz yaşamaktadır. İçte siyasi istikrarı sağlayamamaktadır. Türkiye ekonomisi IMF sözcülerinin de belirttiği gibi çökmüş, iflas etmiş durumdadır. Bu durum, bu istikrarsızlık emperyalizmin Türkiye oligarşisine bölgede verdiği rol açısından ciddi, önemli bir açmazdır.

Kürt Milliyetçileri de bu noktaya işaret etmektedirler. Türkiye'nin bu istikrarsızlığının en önemli, hatta tek kaynağının Kürt sorununun çözülmemiş olması, oligarşinin buna yanaşmaması olduğunu söylemektedirler. Hemen belirtelim, söz konusu çözüm emperyalist çözümünden başka bir şey değildir. Kürt

Milliyetçileri oligarşinin PKK'yle anlaşmasıyla -anlaşmanın özü de PKK'nin siyasal bir güç olarak düzen içinde kabul edilmesidir- istikrarsızlığın sona ereceğini ve bu durumda Türkiye oligarşisinin bölgeye rahat açılım sağlayacağını söylüyorlar.

Birincisi, oligarşinin içinde bulunduğu istikrarsızlık çok daha derindir ve emperyalizmin istikrarsızlığıdır. İkincisi kendi kafalarında şekillendiği gibi, yani emperyalist çözümle Kürt sorununa müdahale edildiğinde krizden kurtulamayacaktır. **Çünkü bu çözüm Kürt halkına hiçbir şey vermeyecektir.** Daha yoğun bir sömürüyü beraberinde getirecektir. Ancak PKK açısından bunun hiç önemi yoktur. Bölge halklarının- başta Kürt halkı olmak üzere emperyalistlerce azgınca sömürülmesi, emperyalist çıkarlar uğruna birbirine kırdırılması, katledilmesi önemli değildir. Söylenenlerin, yapılanların, atılan teslimiyet adımlarının anlamı budur.

"Bölgesel liderlik özgücüne dayalı olarak en iddialı konuma gelecektir. Özellikle Kürtlerin bölgesel dostluğu, bölgesel gücüne büyük katkı sağlayacaktır. Tarih-te olduğu gibi günümüzde ve gelecekte de Kürtlerin bu rolü Ortadoğu'da haklı ve güçlü olmanın temeli olacaktır. Stratejik bir tehlike olmak görülmekten çıkıp, dayanan temel bir güç haline gelecektir.

Bu temelde Balkanlar'dan Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya kadar güçlenmenin yolu açılacaktır..."

Sonuç olarak PKK, emperyalizmin ağızıyla konuşmaktadır. Tüm devrimci, yurtsever özelliklerini yitirmiştir. Siyasi çözüm arayışları da emperyalizmin ona biçtiği rolden başka bir şey değildir.

Nedir bunlar?

Birinci olarak, emperyalizm dünya çapında bir tasfiyeciliği dayatmaktadır. Bölgedeki önemi nedeniyle Türkiye devriminin tasfiye edilmesi de emperyalizm ve oligarşinin öncelikli hedeflerinden biridir.

PKK de ülkemiz ve Ortadoğu cephe-

sinden bu tasfiyede rol oynamak istiyor. Bunun ilk adımı olarak gerillanın dağıtılması, silahlı mücadelenin gereksizliğinin propagandası ve güçlerin parça parça teslim edilmesidir. Silahlı mücadelenin tasfiyesi noktasında PKK Başkanlık Konseyi Üyelerinden Osman Öcalan 1 Eylül'de MEDYA TV'de yaptığı konuşmada *"silahlı mücadelenin ortadan kaldırılması için çaba göstereceğiz. Bu yönde örgütlenmelere de olanak tanıyacağız"* diyor. Bu açıklamanın ardından Abdullah Öcalan da, İmralı'dan yaptığı açıklamayla PKK'nin yeni politikalarına karşı çıkan, özellikle silahlı mücadeleye devam etmek isteyen kesimlerin *"etkisizleştirilmesi"* talimatını vermiştir.

PKK, yalnızca bununla da sınırlı kalmıyor. Yeni dünya düzeninin hakim ve egemen olduğunu, herkesin kabul etmesi de buna geleceğini söylüyor ve silahlı mücadele yürüten örgütleri de engelleceğini belirtiyor. PKK, barış, savaş, özgürlük, demokrasi, devlet, devrim, emperyalizm, faşizm vb temel birçok olguyu çarpıtarak, içini boşaltarak emperyalizmin halklarda yaratmaya çalıştığı yanılsamaya, ideolojik saldırıya destek veriyor. Kürt Milliyetçileri bunu yaparken sol, sosyalist söylemlerden de vazgeçmiyor. **Bir yandan kendini emperyalizme ispat etmek için devrimcilerden, devrimci değerlerden tam bir kopuşa yönelirken diğer yandan da solu kendi batağına çekmek, yanıltmak için sol söylemleri kullanmaya devam ediyor.**

İkinci olarak, emperyalizm bölgedeki devrimci, yurtsever güçleri tasfiye edip önünü düzlerken, bununla da yetinmemekte bu güçleri işbirlikçileştirip kendi çıkarları için kullanmaya yönelmektedir. Kürt Milliyetçileri de bölgede önemli bir güç kaynağı olduklarını belirterek emperyalizmin, oligarşinin hizmetine girmeye açık olduğunu hemen her fırsatta dile getirmektedir.

Üçüncü olarak, Susurluk devletinin bölgedeki rolünü yerine getirmesi için istikrara ihtiyacı vardır. Düzenlen hızlı bir kopuşun yaşandığı bir gerçeklik içinde Kürt halkı gibi önemli bir potansiye-

lin düzen içine çekilmesi, düzenle barıştırılması Susurluk devletine büyük bir taze kan sağlayacaktır.

Dördüncü olarak, Türkiye oligarşisi ekonomik ve askeri gücünü, PKK gibi teslimiyete, düzen içine dönmeye hazır bir güce karşı kullanmaktan çıkarak bu gücünü bölgedeki diğer devrimci, ilerici güç ve odaklara yöneltmek istemektedir. Emperyalizm ve oligarşinin çıkarları bunu gerektiriyor. PKK de bunu istiyor ve söylüyor. Ve bunu büyük bir pişkinlikle dile getiriyor.

Nitekim idam kararının ertelenmesi sonrası yapılan PKK-MK açıklamasında; silahlı mücadeleye devam etmekte ısrara eden güçlere dikkat çekilip oligarşiyi uyarıyor ve kendisinin de bu konuda üzerine düşeni yapacağını ima ediyor. Yani gerilla artık oligarşinin silahlı gücüne dönüşmekte adım atıyor.

Türkiye oligarşisi ne Kürt halkının ne de Türk halkının hiçbir ekonomik sorununu çözmeyecektir, çözemeyecektir. Emekçileri mezarda emekliliğe mahkum eden, özelleştirmelerle işsizliği çıkartan, sendikasıylaştıran, IMF kararlarıyla ülkemizi, halklarımızı yoksulluğa, sefaletle iten Susurluk devleti hiçbir sorunumuzu çözemez. Kürt Milliyetçileri'ne ne gam. Onların gözünü düzenin nimetleri bürümüştür. Onlar halkı değil Susurluk devletini düşünüyorlar. Kürt halkına değil emperyalizme ve oligarşiyeye sesleniyorlar.

"Sorunun çıkmaz ve çatışma sürecinden kurtulması ekonomik olarak gelişmenin önünün alabildiğine açılması demektir. Milli bütçeyi savaş nedeniyle sadece yutmuyor, verimsiz yatırımlar kadar, ekonomisinin dengesiz gelişimine rant tarzına yöneltiliyor, bu da günümüzde en ağırlaşan bunalımın temel nedeni oluyor. Hangi düzeyde seyrederse etsin, bu kadar geniş alanda ve uzun sürede hiçbir ekonomi bu savaşa dayanamaz. Dolayısıyla çözüm en çarpıcı sonuçlarını ekonomik alan üzerinde gösterecektir. Askeri giderlerde kısıntıdan tutalım, bölgenin zengin ekonomik kaynaklarının harekete geçirilmesi kadar,

GAP projesine aktarılacak savaş kaynaklarıyla, bölgede çarpıcı ekonomik gelişmeler kaçınılmazdır. Türkiye'nin bölgesel ekonomik yapısı da bölge olanakları kadar, oradan Ortadoğu'ya taşırılmasıyla gerçekten bir hamle sürecine girecektir.” (Abdullah Öcalan, 23 Haziran 1999 tarihli ek savunmasından)

Beşinci olarak, Türkiye'nin demokratikleşme sorunu vardır. Devrimciler açısından demokrasi sorunu devrim sorunudur ve bununla çözülebilir. Emperyalizm ve oligarşi açısından ise demokratikleşme konusu bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Demokratikleşmenin özü, düzene muhalif kesimlerin düzen içine çekilmesinden başka bir şey değildir. Kürt Milliyetçileri kendilerini bu noktada da çözücü görüyorlar.

“Cumhuriyetin kuruluşundan beri, demokratikleşmenin bir engel haline getirilen gittikçe de ağırlaşan sorunun demokratik çözümü en çok Türkiye genelinde siyasi yapının demokratikleşmesinde kilit rol oynayacaktır. Demokratik siyaseti kilitleyen neden olmaktan böyle çıkarılacaktır. Tüm siyasi darlığın, geriliğin temelinde sorunun bu çıkmazı yatmaktadır. Partilerin, parlamentonun rolünü yeterince oynamayışının da yine bununla bağlantısı açıktır.” (Abdullah Öcalan, esas hakkındaki mütalaaya ek cevap)

Bu sözlerden çıkan sonuç ise bir; cumhuriyet tarihinden bugüne gerçekleşen Kürt isyanları olmasaydı, İki, partiler ve parlamento rolünü yeterince oynasaydı demokratikleşme sorunu olmayacaktı. Dolayısıyla siyasi istikrarsızlık da olmayacaktıdır. Gerçekten de Kürt halkı ulusal taleplerle isyan etmeseydi, mesela Ağrı isyanı, Dersim isyanları gibi başkaldırıları olmasaydı Susurluk devletin bayağı işine gelirdi. Kürt halkını rahatça asimile eder, dilediği gibi kullanabilirdi.

Ama partilerin, parlamentonun rolünü yeterince oynamayışından ne anlamak gerekir? Nasıl bir rol oynamalarını

bekliyorlardı ki? Aslında bekledikleri bir şey yoktur. Çünkü Kürt Milliyetçileri de gayet iyi bilmektedirler ki; tüm düzen partileri ve parlamento emperyalizmin onlara verdiği rolü oynamaktadırlar. Abdullah Öcalan, Kürt halkının tarihini mahkum ederken de bunu bilmektedir.

“... Dolayısıyla bölge halkının demokratikleşmesi tüm Türkiye'nin siyasi yapılarında zincirleme bir etkiye yol açacaktır. Devletin birliği ve gücü bu demokratikleşme hamlesinden çok şey kazanacaktır. Siyaset rant getirme aracı olmaktan çıkacak, yaratıcı işleri olan en yüce bir kuruma dönüşecektir.”

Kısacası sorunun demokratik çözümü birikmiş tüm iç sorunların çözüm kilidi, dolayısıyla geleceğin Türkiye'sinin çok yönlü kazanmasının temelidir. İçteki sorunlarını böyle çözmüş bir Türkiye dışa yönelik hamle kazanmış demektir.” (Abdullah Öcalan, Esas Hakkındaki Mütalaaya Ek Savunmasından)

Demokratikleşmeyi hastalık derecesinde öne çıkartan Öcalan, bu anlayışıyla aslında ülkemizdeki faşizm gerçeğini, emperyalizme bağımlılık olgusunu da gizlemektedir. Çünkü faşizm ve emperyalizm gerçeğiyle hareket edildiğinde teslimiyetin teorisini yapamayacaklardır. Sırf teslim oluşlarının, emperyalizme yamanmalarının teorisini yapabilmek için emperyalizmi ve oligarşiyi aklamaktadırlar.

Kürt Milliyetçileri demokratikleşmeden ne anlamaktadır? Bakın ek savunmasında Öcalan ne diyor:

“Sovyet sisteminin 1990'lara doğru çözümlü, en az 200 yıl önceki Fransız ihtilali kadar demokratik dönüşüm üzerinde etkide bulunma potansiyeli taşır. Gerçekten başta Doğu Avrupa olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinde demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açmıştır. Nasıl, Sovyet Ekim Devrimi Türkiye'nin ulusal kurtuluşunda en önemli dış katkıya yol açmışsa; bu çözümlü de yanı başındaki Türkiye ve diğer Türkiye Cumhuriyetleri üzerinde soğuk savaş dö-

neminden kalma ve demokratikleşmeyi zorlaştıran statükodan uzaklaşma yönünde, o kadar derinden olumlu gelişmelere yol açmıştır.”

Yani Öcalan’a göre demokratikleşme demek Yeni Dünya Düzeni politikaları demektir. Oysa gerçekte Yeni Dünya Düzeni politikaları emperyalizmin daha da saldırganlaşmasının, sömürsünü daha da azgınlaştırmasını ifade etmektedir. Amerikan emperyalizminin başını çektiği emperyalistler, halklara karşı savaşlarında artık çok daha pervasızdırlar. Körfez Savaşından Somali’ye Kosova’ya D. Timor’a kadar dünyanın her yerinde emperyalist saldırganlık kendisini göstermektedir.

Ama Öcalan tüm bu gerçekleri görmezden gelerek Yeni Dünya Düzeninin demokrasi anlayışını ülkemizde de hakim kılmak için emperyalizmin hizmetindedir.

“Türkiye’nin siyasi konuşlarında ve anayasal hukukunda Kürt sorununun en pratik çözümünün demokratik ve kültürel haklarını kullanmadan geçtiği, çıkmazın böyle aşılabacağı ve şiddetle artık bir yere varılamayacağı dava dolayısıyla daha iyi anlaşılmalıdır.”

Derken Öcalan, bir takım hak kırıntılarıyla sorunun çözüleceğini söylemektedir. Hem böylece dışa karşı da içe karşı da demokratikleşildiği görüntüsü verilebilecektir.

Oysa Türkiye faşizminin tüm dünyaya teşhir olmuş faşist yüzü artık hiçbir makyajı kabul edebilecek durumda değildir. Kürt Milliyetçileri makyaj malzemesi olmaya gönüllüler. Ama onlar da ne işkenceleri, kayıpları, katliamları ne de hak ve özgürlükler kapsamındaki onca yokluğu telafi edemezler.

Öcalan diyor ki;

“Bölge halkının demokratik ve kültürel kimlikle ulusal bütünlüğe katılması, cumhuriyetin daha güçlü demokratikleşmesi olacaktır. Ortak vatan ve devletin

gönüllü özümsemesi en büyük güçtür. Geçmişin bütün korku ve endişeleri böyle aşılabacak geleceğe duyulan güven böyle sarsılmaz olacaktır.”

Hepsi boş laf. Bu düzen yerli yerinde durdukça ne Kürt ne de Türk halkına ne de diğer halklara hiçbir şey veremez. Demokratikleşme de halkların birliği de ancak demokratik halk iktidarında sağlanacaktır. Bunun dışındaki her “çözüm” emperyalizme hizmet eden “çözüm”dür.

EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENCİLİĞİYLE BİRLEŞEN TESLİMİYETÇİLİK KÜRT HALKININ, HALKLARIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEK

PKK, dilediği yolu seçmekte özgürdür. Ve PKK, yolunu seçmiştir. Bu yol, emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni savunuculuğudur. Bu yol devrimin tasfiyesi-ne soyunma yoludur.

PKK, kendine ne paye biçerse biçsin gerçek ortadadır; gerçek emperyalizm ve oligarşinin PKK’yi “suyunu sıkıp potasını çıkartırcasına” teslimiyete çekmesidir. PKK’nin de buna bir itirazı yoktur. Bunu çok açık ifade etmektedir.

Ancak halklar, emperyalizme ve onun Yeni Dünya Düzenine boyun eğmeyecektir. Emperyalistler onca “ihtişamlarına” rağmen büyük bir korku içindedirler. Bu korku, halkların bir gün geçmişten çok daha güçlü biçimde ayağa kalkacağı korkusudur.

20. yüzyılın son on yılı sosyalist ülkelerdeki revizyonist iktidarların yıkılıp, sosyalist bloğun dağılmasıyla sonuçlansa da 21. yüzyıl emperyalizmin akıl hocalarının söylediği gibi “ayaklanmalar yüzyılı” olacaktır. Ve son sözü halklar söyleyecektir. 21. yüzyıl devrim dalgasının yükseldiği, sosyalizmin atağa geçtiği bir yeni bir yüzyıl olacaktır. Tarih bunu gösterecektir.★

“BARIŞ” HER DALA KONAN SOYSUZ BİR GÜVERCİN MİDİR?

“...siyasi, ideolojik ve felsefi mücadelede kelimeler aynı zamanda silah, patlayıcı ya da uyuşturucu madde ve zehirdir. Bazen sınıf mücadelesi bir kelimenin diğer bir kelimeye karşı mücadelesinde özetlenebilir. Bazı kelimeler kendi aralarında düşman gibi dövüş yaparlar... Kelimeler üzerindeki bu savaş siyasi mücadelenin bir parçasıdır.”

(Louis Althusser, Aktaran Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:122)

Bugünlerde MHP'den PKK'ye, AB'den ABD'ye, Demirel'den Ufuk Uras'a kadar çeşitlilikteki kişi ve kesimlerin sık sık kullandıkları kavramların başında “barış” geliyor. Bu kesimlerce adeta her şeyin sihirli anahtarı olarak “barış” gösteriliyor. Barış olursa her şey düzelecek deniyor. Hal böyle olunca tüm kötülüklerin anası olarak da savaş suçlu bulunuyor. Teori bu olunca savaşanlar kötü, barışanlar iyi sayılıyor. Davulun sesi uzaktan hoş gelirmiş. “Barış” kelimesi de uzaktan hoş geliyor. Ama kim savaşıyor, kim barışıyor; savaş ne, barış ne demeye başlayınca “barış” diyenlerin niyeti de su yüzüne çıkmaya başlıyor. Çünkü bir yerde zulüm ve sömür varsa ona karşı mücadele de, savaş da var demektir. Bugünün dünyasında da zulüm ve sömür tarihte eşi görülmedik boyutlarda sürdürülmektedir. Hele ki ülkemizde daha bir pervasızca uygulanmaktadır. Bu durum da “barış” ve savaşın anlamı nedir?

Savaş Ve Barış

Bilindiği gibi 1990'lı yılların başında sosyalist sistemin yıkılmaya başlamasıyla birlikte, artık kendisini karşı konulmaz bir güç ilan eden emperyalizm, dünya hakimiyetini de her şeyiyle ele geçirdiğini düşünmektedir. Bu hakimiyeti güçlendirmek için Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da ve de Avrupa'da halklara karşı büyük bir saldırı kam-

panyası başlatıldı. Siyasi, ekonomik ve askeri alanda sürdürülen bu saldırı ve komplolar aynı zamanda ideolojik ve kültürel planda da yoğunlaştırıldı. “İlericilik”, “gericilik”, “çağdaşlık”, “özgürlük” gibi kavramların yanında “savaş” ve “barış” da bu ideolojik saldırının hedefi oldular. Pragmatizme saplanmış milliyetçiler ve küçük-burjuva hareketlerin de yardımı ile içleri boşaltıldı, çarpıtılarak adeta tersyüz edildiler. Öyle ki, neredeyse savaşın ve barışın niteliği, gerçek koşulları anlaşılmaz bir hale dönüştürüldü. Dünya halklarının emperyalizme karşı ulusal ve sosyal temeldeki başkaldırı mücadelesi gayri meşru gösterilmeye çalışılırken, emperyalistlerin kendi yasalarını da çiğneyen haydutlukları “demokrasi” adına, “insan hakları” adına, “barış” adına kutsanır oldu. Özgürlükleri için dövüşen halkların ellerine silah alması, savaşması “kötü” gösterilirken, emperyalizmin “barış” adına herhangi bir ülkeyi boydan boya bombalayıp yakıp yıkması “iyi” gösterilmeye çalışılıyor.

Peki bunca kötülenen savaş nedir? Bilimsel dünya görüşünün, sosyalizmin kurucusu Marksist-Leninist ustaların da savaş üzerine araştırmalarıyla otorite kabul ettikleri Clausewitz'e göre savaş, politikanın bir uzantısıdır. Kısa ve özlü tanımıyla “politika-nın silahlarla sürdürülmesidir.”

Politika ve askerlik mesleğiyle şu ya da bu şekilde bir yakınlığı bulunan hemen herkes

Clausewitz'in bu tanımını bilir. En basitinden böyle bir tanım-lamayı duymuştur. Akılda tutul-ması da zor olmayan bir tanım-dır bu. Ancak, hemen belirtelim ki, yapılan yanlışların, düşülen hataların en başında; "savaşın politikanın başka araçlarla bir devamı olduğu" gerçeğinin unutulması gelmektedir. Unu-tulması derken elbette ki, ta-nımdaki sözcükleri değil, onun taşıdığı anlamı kastediyoruz. Böyle bir şey olur mu? Bu, iki kere ikinin dört ettiğini bilip, ama bir matematik problemi çözerken bunu unutmak gibi bir şey. Nasıl olur da unutulur? Evet, çok basit bir gerçek bu, ama unutulmaktadır. Unutul-ması da bilmemezlikten değil, tamamıyla sübjektif nedenlerle-dir. Burjuvazinin ideolojik bula-nıklık yaratmak amaçlı saldırı-larının bu unutmada belli bir payı olsa da, esas olarak bu kavram-ların anlamını unutturan; dava-ya inançsızlık, kendi haklılık ve meşruluğuna inanmama, kendi gücüne ve zaferi kazanacağına güvenmeme, düşman güçlerini abartma ve ondan duyulan kor-kudur... Bunların dışında bir açıklaması yoktur ve olamaz. Çünkü sınıfsal ya da ulusal temelde gelişmiş bir savaşta bur-juvazinin emekçi halkları yalan-larıyla kandırmaya çalışması anlaşılırdır. Bunlarla belli ölçü-lerde de olsa halk yığınlarını kendi politikalarına yedekleme-yi hedefler. Kendi politikalarına yedeklemeyi başardığı ölçüde de gerçekte olması gereken yer-den, yani devrimci saflardan koparılan yığınların bir kısmı karşı-devrimin kitle tabanını oluştururken, önemli bir kısmı ise tarafsızlaştırılarak dolaylı yoldan karşı-devrimin destekçi-si bir konuma getirilmiş olurlar.

Ya "sol" adına, "devrim" adı-

na, "özgürlük", "bağımsızlık", "kurtuluş" diye yola çıkan ya da bunları savunur görünenlerin halkı aldatma çabalarına ne de-meli? Evet, **sübjektif kaygı ve hesaplar...** Ancak sübjektif kay-gılar giderek süreç içerisinde kendi teorisini de yaratır. Bu du-rum halkın, bir biçimde aldatıl-ması düşmanın açık gizli politi-kalarına hizmet eder hale geti-rilmesini, emperyalizmin ve oli-garşilerin karşı-devrimci politi-kalarını hayata geçirmelerini kolaylaştırır.

Savaş ve barış konularında halkın yararına olmayan politi-kalar doğaldır ki, tek bir biçim-de ortaya çıkmazlar. Çok çeşitli-dir. Bunun en klasik biçimlerin-den biri; *"her türlü şiddete ve sa-vaşa karşı"* olmadır. Bu iddiada olanlar için savaşın her türlü-sü "kötüdür" ve reddedilmelidir. Çünkü savaşta genç, yaşlı, ço-cuk, kadın, erkek binlerce, mil-yonlarca insan ölmekte, sakat kalmaktadır. Köyler, kasabalar, kentler, hatta ülkeler savaş si-lahlarıyla yerle bir olmakta, in-sanlarla birlikte kültürler, tarih, doğa... tahrip olmaktadır. Ba-ğımsızlık, demokrasi, sosya-lizm, özgürlük de dahil hiçbir şey için savaşmaya değmez, in-san hayatı kutsaldır, derler. San-ki emperyalizme ve işbirlikçile-rine karşı savaşanlar insan ha-yatını değersiz görüyormuşçası-na savunulur bunlar! Emperya-lizm ve işbirlikçi oligarşilerin sömürü, baskı ve zulmü altın-daki insan hayatını ve savaşları sorgulamazlar. Sömürü ve zu-lüm altında her gün milyonlar-ca insanın, en doğal gereksi-nimlerini karşılamadan, yani, yetersiz beslenmeden, hastalık-lardan, ilaçsızlıktan ölmesini görmezler. Önlenebilir doğal afetlerden, emperyalistlerin ya-rattığı çevre kirliliğinden binler-

Zira tarihte yaşanmış bütün savaşlar nitelik bakımından ikiye ayrılırlar: Haklı ve haksız savaşlar. Ezilenlerin ezenlere karşı yürüttükleri savaşlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadeleleri, ırkçılığa karşı mücadele haklı savaşlardır. Çağımızda gericiği temsil eden emperyalizme ve işbirlikçi iktidarlarına darbe vuran, onu geriletken her savaş ilericidir ve meşrudur.

ce insanın sakat kaldığını, öldüğünü unuturlar. Savaşların ilerici mi, gerici mi, haklı mı, haksız mı olduğunun önemi yoktur onlar için. Savaş kötüdür, her koşulda karşı çıkılmalı, barış savunulmalıdır.

Devrimciler ise bu soruna, tam bir riyakarlık örneği olan burjuva hümanizmasıyla bakmazlar. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Hollandalı, İskandinavlı ve İsviçreli sosyal-demokratlar arasında savunulmaya başlanan "silahsızlanma" düşüncesine karşı Lenin, kesin bir belirleme yaparak, *"Sosyalistler sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olmazlar"* diyor. (Sosyalizm ve Savaş Syf:55)

Lenin'in de vurguladığı gibi, devrimciler her türlü savaşa karşı çıkmazlar. Zira tarihte yaşanmış bütün savaşlar nitelik bakımından ikiye ayrılırlar: Haklı ve haksız savaşlar. Ezilenlerin ezenlere karşı yürüttükleri savaşlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadeleleri, ırkçılığa karşı mücadele haklı savaşlardır. Çağımızda gericiliği temsil eden emperyalizme ve işbirlikçi iktidarlara darbe vuran, onu gerileten her savaş **ilericidir ve meşrudur**. O nedenle de devrimciler tarafından savunulur ve desteklenir. Savaşa haklılık ve devrimci bir öz kazandıran da budur. Çağımızda devrimcilerin önderliğinde zafere ulaşmış Sovyet, Çin, Kore, Vietnam, Küba gibi sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarının yanı sıra, millici sınıfların önderliğinde verilmiş ulusal kurtuluş savaşları da vardır. Ve bunlar da haklı ve ilerici savaşlardır. Küçük-burjuvazinin radikal kesimlerinin milliyetçilik temelinde önderlik ettiği Türkiye ve Cezayir ulusal kurtuluş savaşları

bu duruma örnektir.

Sosyalist ya da küçük-burjuva iktidarlara, emperyalistlerin açık saldırılarına, kompolarına, ablukalarına ve gerici kışkırtmalara karşı yürüttüğü, emperyalizme karşı bağımsızlığını koruma diye ifade edebileceğimiz savaşlar; 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Alman faşizmine karşı Kızıl Ordu'nun Anayurdu Savunma Savaşı, Doğu Avrupa'da yine faşizme karşı Partizan Savaşları ve yakın geçmişte yaşanan emperyalist saldırıya karşı direnen ülkelerin bu karşı koyuşları haklı savaşlardır. Yine geçmişte ırkçılığa karşı savaşlar içinde sayabileceğimiz Afrika Ulusal Kongresi'nin (ANC) Güney Afrika Cumhuriyeti'nin "Apartheid" politikalarına karşı savaşı da haklı bir savaştır.

Haksız Savaşlar

Haksız savaş; *"Bir sınıfın, devletin, ulusun, siyasi grubun (ve bunların gerici müttefiklerinin) bir başka sınıfı, ulusu, devleti, siyasal grubu (ve bunların müttefiklerini) baskı altına alarak, sömürmek, emeğine, toprağına ve diğer mülküne el koymak amacıyla kendi politik iradesinin örgütlenmiş zor (ordu, milis) aracılığıyla karşı tarafa kabul ettirme eylemidir."* (Mücadele Gazetesi, Sayı:8, syf:13)

Köle sahiplerinin kölelere karşı sürdürdüğü savaşlar, örneğin Spartaküs Ayaklanması'na karşı köleciler Roma İmparatorluğu'nun verdiği savaş haksız savaştır. Feodal dönemde feodal devletlerin ya da toprak beylerinin serflere (köylülere) karşı yürüttükleri savaşlar; Şeyh Bedrettin, Şahkulu vb. Anadolu halk ayaklanmalarının kanla bastırılması, Thomas Munzer ayaklan-

Savaş egemen sömürücü sınıflar arasında ise ve biri diğerine göre daha ileri bir toplumu kurmayı hedeflemiyorsa, karşıdaki güçlerin (bu bir kabile, devlet ya da ulus olabilir) bağımsızlığını tehdit edip ortadan kaldırıyor, ekonomik ve siyasi olarak sömürgeleştiriyorsa, hangi biçim altında sürdürülürse sürdürülsün, gericidir, haksız savaşlardır.

masına karşı Prusya Krallığı'nın sürdürdüğü savaş vb. haksız savaşlardır.

Yine aynı sınıftan sömürücü egemenler arasındaki savaşların hepsi haksız savaşlardır. Osmanlı ile Çarlık Rusyası, Osmanlı'nın yağma ve talan savaşları, İngiliz, Portekiz ve İspanyolların kıta ötesi (Latin Amerika'daki, Güney Afrika'daki) sömürge savaşları, Avrupa ve Amerika kıtasındaki sömürge savaşları bu türden savaşlar kapsamındadır ve haksız savaşlardır. Emperyalist dönemde ise, aynı şekilde emperyalist devletlerin kendi aralarındaki 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları, Japon emperyalizminin Çin'i işgali, Fransız ve ABD emperyalizminin Vietnam'ı işgali, Kore işgali vb. işgal ve savaşlar haksız savaşlardır.

Savaş egemen sömürücü sınıflar arasında ise ve biri diğerine göre daha ileri bir toplumu kurmayı hedeflemiyorsa, karşı-sındaki güçlerin (bu bir kabile, devlet ya da ulus olabilir) bağımsızlığını tehdit edip ortadan kaldırıyor, ekonomik ve siyasi olarak sömürgeleştiriyorsa, hangi biçim altında sürdürülürse sürdürülsün, gerici, haksız savaşlardır. Bu tespit sadece bir dönemle sınırlı olmayıp kölec, feodal, kapitalist ve emperyalist bütün dönemler için geçerlidir.

Savaş sadece farklı ülkeler arasında yaşanmamıştır ve yaşanmaz da. Sınıf savaşımının doğal bir sonucu olarak iç savaşlar da gündeme gelmektedir. Haklı-haksız savaş ya da devrimci ve karşı-devrimci niteliği bu savaşlar için de geçerlidir. Bu türden iç savaşlarda bunu belirleyen ise, savaşı başlatan sınıf ya da politik grupların niteliği ve amaçlarıdır.

Ancak şurası unutulmamalı-

dır ki, **karşı-devrimci savaş**, iç savaş biçimine bürünsün ya da bürünmesin, mutlaka **emperyalizmle işbirliği yapar veya objektif olarak onun politikalarına hizmet eder**. Dolayısıyla genel olarak savaş konusunda ilerici ya da gerici sınıflandırmadaki devrimci perspektif, iç savaşlar açısından da doğrudur ve geçerlidir. Örneğin Sovyet Devrimi sonrası Çarlığın kalıntısı gerici sınıfların emperyalistlerin desteğiyle ayaklanmaları karşı-devrimci bir iç savaştır.

Karşı-devrimci iç savaş proletaryanın ya da halk demokrasilerinin iktidar olduğu ülkelerde çoğunlukla yaşanmıştır. Ancak anti-emperyalist cephe içerisinde yer alan ve genellikle küçük-burjuva milliyetçilerinin iktidar olduğu ülkelerde de emperyalizmin teşvik, kışkırtma, destek ve hatta doğrudan organizasyonu ile gerçekleşen komplolar, darbeler, ayaklanmalar, karşı-devrimci iç savaşlardır. Örneğin 11 Eylül 1973'te Şili'de Sosyalist Allende iktidarına karşı gerçekleşen darbe ve onu takip eden iç çatışmalar da karşı-devrimci iç savaşa özgün bir örnektir.

Devrimci İç Savaş

Devrimci iç savaş; sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, ezen ve **sömürücü sınıflar iktidarını yıkmak** için başlatılan savaştır. Bir ülkedeki ezilen, sömürülen sınıflar ya da halkların kendi iktidarlarnı kurma, bağımsızlıklarını kazanma mücadelesinin savaş halini almasıdır. Bir başka ifadeyle politik mücadelenin en üst biçimidir.

"İç savaş ve devrimci mücadelenin doğrudan bir ilişkisi vardır. Burada söz konusu olan

Bu kesimler haklı ve haksızlığına bakmadan her türlü şiddete karşı olmayı işleyerek, devrimci eylemleri de karalama noktasına kadar geldiler. Öyle ki işkencecilerin, halk düşmanlarının, hainlerin cezalandırılmasını bile bu mantıkla karalamaya kalktılar, işbirlikçi-hainleri sahiplenme utanmazlığını gösterdiler.

Faşist yönetim altındaki halklarımızın hak, adalet, eşitlik için mücadeleleri her zaman kanla bastırıldı. Bu gerçeklik devrimci savaşın da bilimsel ve nesnel temelidir. Bir diğer ifade ile zulmün olduğu yerde isyan etmek siyasal, ahlaki ve meşru bir zorunluluktur.

Sovyet, Çin, Arnavutluk, Bulgaristan, Küba, Vietnam vb. ülkelerin devrimlerinde olduğu gibi proletaryanın ya da Cezayir ve İran devriminde olduğu gibi, nesnel olarak ilerici bir rol oynayan küçük-burjuvazinin önderlik yaptığı ve genelde tüm emekçi sınıf ve tabakaların burjuvaziden iktidarı almak için harekete geçtiği savaştır..." (Mücadele Gazetesi, Sayı:8, syf:15)

Dünyanın her bir yerinde devrimci iç savaş, tarihsel olarak haklı ve ilerici bir niteliğe sahiptir. Ancak bunu başlatma ve sürdürme biçimi her ülkenin tarihsel olarak içerisinde bulunduğu somut koşullara bağlıdır... Devrimci iç savaş emperyalist-kapitalist bir niteliğe sahip Rusya'da proletaryanın silahlı ayaklanması biçiminde gerçekleşmişken, yarı-sömürge, yarı-feodal Çin ve Vietnam gibi ülkelerde kırdan şehirlerin kuşatıldığı bir halk savaşı stratejisi ile zafere ulaşmıştır.

"Özel-Kirli Savaş" Deyimleri Savaşın Haklı-Haksız Olduğunu Anlatmamaktadır

Düşmanın yürüttüğü savaşı da, biz devrimcilerin yürüttüğü savaşı da niteliğiyle halklarımıza anlatmak gibi bir görevimiz var. Bu düşmanla savaşmak kadar önemlidir. Ve bu görevimizi yerine getirirken anlatmak istediklerimizi en açık, en yalın haliyle anlatmalıyız. Seçtiğimiz kavramlar amacımızı ifade etmelidir.

Oysa ülkemizde süren savaşı ifade ederken Kürt Milliyetçileri olsun, küçük burjuva aydınlar ve reformizm olsun, böylesi bir

dikkat ve seçiciliği göstermiyorlar. Bazı kavramlar hiçbir özen gösterilmeden geliş güzel kulanılabilmektedir. İşte bunlardan biri de ülkemizde oligarşinin halklarımıza karşı yürüttüğü savaşı "özel savaş", "kirli savaş" olarak nitelemeleridir.

Bu kavramları kullanan Kürt milliyetçileri, küçük burjuva aydınlar ve reformizm, bunların belirsiz, yoruma açık oluşunun yaratacağı bilinç bulanıklığının verdiği zararı düşünmemiş, küçümsemiştir. Hatta çoğu kere bu yanlış kavramlar bilinçli olarak seçilerek kullanılmaktadır. Özellikle uzlaşmacılığın derinleşmesiyle birlikte daha yaygın kullanılan "Özel savaş", kirli savaş kavramları sınıfsal bir öz taşımadıkları için bilinçli olarak tercih edilme nedeni olmuştur.

"Özel savaş" deyiminin anlamı, normal askeri faaliyetin dışında kontrgerilla faaliyetidir. Bu deyim, yıllarca kontrgerilla faaliyetini gizlemek için emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından ortaya atılmış ve kullanılmaktadır. Ülkemizde de her katliam, provokasyon, işkence, suikastın ardından faşizm, kontrgerilla tartışmalarını geçiştirmek için "kontrgerilla diye bir şey yok", Özel Harp Dairesi var" açıklamalarını yapmıştır. Özel Harp Dairesi'nin görevini ise, "Özel Harp Dairesi bir düşmanın istilasına karşı memleketi korumak ve milli direnişi örgütlemek, yardımcı olmak amacıyla kuruldu" şeklinde açıklamışlardır. Yani, güya Özel Harp Dairesi, işgalci bir güce karşı yurt savunması gibi bir amaç için kurulduğu belirtiliyor. Oysa bu kontrgerilla örgütlenmesi işgalci güce karşı değil, bizzat emperyalizmin direktifleriyle devrimcilere ve halklarımıza karşı kurulmuş, kullanılmış ve halen

de kullanılmaktadır.

Ancak “Özel Savaş” deyimini yeterli olmamış olacak ki, bir süre sonra “kirli savaş” kavramı ortaya atıldı... Neydi “kirli savaş”? Kayıplar, katliamlar, köy yakmalar, infazlar, işkence, tecavüz, bombalamalar, köyleri ilçeleri topa tutma ve daha sayılabileceğimiz birçok karşı-devrimci faaliyet... Bu saldırıların hepsini planlayan ve uygulayan kontrgerilladır. Marmara Gemisi’nin batırılması, 1 Mayıs 1977, 16 Mart, Maraş, Çorum ve daha nice katliamlar Özel Harp Dairesi denilen bu kontrgerilla karargahında planlanıp düzenlenmiştir. Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar’ın ifadesiyle “1000 operasyon”u da bu amaç doğrultusunda yapmıştır. Savaşın gelişmesiyle bu kontrgerilla faaliyetleri, savaşın temel faaliyeti haline gelmiştir. Yani ortada yeni bir kavrama ihtiyaç yoktur. Kontrgerilla denildiğinde, halkımız bunun Susurluk devleti olduğunu anlıyor, biliyor. Kontrgerilla deyimini, özel savaş ve “kirli savaş” deyimleri gibi kimliksiz de değildir. Kontrgerilla, devletin gerillanın ve halkın karşısına çıkardığı silahlı-silahsız savaş gücü demektir. Bu yanı sıra sınıfsal bir niteliği ifade ediyor. Bu kavramı kullanmak, şekilsiz, sınırları belli olmayan ve karşı-devrimin uyguladığı şiddeti ifade etmede yetersiz kalan “özel savaş”, “kirli savaş” vb. kavramları kullanmaya göre doğru olanıydı. Ancak, sınıfsal niteliği ifade eden deyimlerden özenle kaçınmak kaygısından kontrgerilla kavramı yerine özel savaş ya da kirli savaş deyimleri kullanıldı.

Savaşın özeli, kirlisi olmaz. Haklı ve haksız savaşlar vardır. Öncelikle kavranması gereken de budur. Karşı-devrimci sınıf-

lar, sömürgeci ve emperyalist devletlerin tarihlerine bakıldığında en vahşi, en barbar ve aşağılık yöntemlerin bu kesimler tarafından bu kesimler tarafından kullanıldığını görürüz. Dolayısıyla bugünkü savaşta bir kirlilik ya da bir özel yöntem varsa, bu, onların bütün tarihlerinde vardır. Onların tarihi kirle, vahşetle ve barbarlıkla doludur. Onların tarihinde temiz bir sayfa yoktur.

“Kirli savaş” “Özel Savaş” gibi bir kavramları kullanmanın ne anlamı, ne de faydası vardır. Bu tür kavramlarla amaç devrimci bir bilinç oluşturmak mıdır? Yoksa bilinç köreltmek midir? PKK şahsında bu sorunun cevabı artık verilmiştir. Yıllardır savaş bu içerikte “özelleştirme” gayretinin nedenleri artık herkesçe malumdur.

Savaş Ve Sol

Yakın geçmişte sınıf mücadelesine düzenin penceresinden bakan silahlı ve silahsız reformistler, ülkemizde süren sınıf savaşına, silahlı savaşıma dair kavramların içeriğini boşaltmaya çalıştılar. Bu kesimlerin temel hedefi “*Savaş dursun, akan kan dursun*”, “*Barış hemen şimdiki*” vb. gibi sloganlarda ifadesini bulmaktadır. Burada açığa çıkan haklı, haksız savaş ayrımı yapmadan toptancı bir mantıkla savaşa karşı olma. Elbette bu kesimler böyle bir savaş “karşıtlığı”nın ezenlere hizmet ettiğini bilmiyor değillerdi. Bilinçli olarak sınıf savaşımının en şiddetli biçimi olan savaşa, devrimci savaşa karşıydılar. Silahlı mücadelenin gerilemesi halinde kendilerinin güçleneceğini düşünüyorlardı. Bu nedenle savaş ve barış konusunda sosyalizmin ustaları Marks, Engels,

Karşılıklı birbirinin düzenini yıkmak ve birbirlerini ortadan kaldırmak için savaşanlar arasında barış olmaz. Geçici ateşkesler, gerilemeler, duraksamalar yaşanabilir. Ancak bunlar geçicidir ve savaş daha şiddetli çatışmalarla yeniden başlar ve sürer. Ta ki taraflardan birinin kesin zaferine kadar. Bu, sınıf çatışmasının bir gerçeğidir. Bir başladı mı sonuna kadar gitmek gerek. Kim ki, ezenle ezilen arasında başlayan bir savaşı durdurmaya çalışıyorsa ezenin yanında saf tutuyor demektir.

Devrimcilerin görevi, elimizde birer silah olan savaş, barış, demokrasi, özgürlük, halkların kardeşliği vb. kavramların çarpıtılmasını engellemek, bulanıklaştırılmasına izin vermeyerek berraklığı sağlamak, safları netleştirmek, netleşmeye zorlamaktır. Devrimcilerin görevi, faşizmin iktidar olduğu bir ülkede özgürlüğün, bağımsızlığın, sömürsüz günlerin ve Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkların bir arada kardeşçe yaşamasının ancak Demokratik Halk İktidarı'nda olabileceğini göstermektir.

Lenin, Stalin ve Mao'nun ne dediğinin önemi yoktu onlar için. Kavramların içeriğinin boşalıyor olması ise işlerine geliyordu. Böylece emperyalizmin demogojilerinin gönüllü savunucuları oldular. Bu kesimler haklı ve haksızlığına bakmadan her türlü şiddete karşı olmayı işleyerek, devrimci eylemleri de karalama noktasına kadar geldiler. Öyle ki işkencecilerin, halk düşmanlarının, hainlerin cezalandırılmasını bile bu mantıkla karalamaya kalktılar, işbirlikçi-hainleri sahiplenme utanmazlığını gösterdiler.

Devrimci savaşa karşı çıkanlara bir kez daha hatırlatalım. Ülkemiz emperyalizmin siyasi, ekonomik, kültürel hegemonyası altında, işbirlikçi oligarşi tarafından faşist devlet biçimiyle yönetilmektedir. Faşizmin varlığı demek; zorun, terörün ve her türlü baskının varlığı demektir. Yani Engels'in ünlü tarihsel deyişiyle ifade edersek; **ilk silahı patlatan burjuvalar olmuş ve o günden bu yana da halka yönelen bu silah hiç susmamıştır.** Burjuvazinin kendi yasalarını dahi çiğnemesinden sonra halklarımızın buna harfiyen itaat etmesi, boyun eğmesi mi halkı kurtaracak? Yüzyıllardır boyun eğildi. Yetmedi mi? Halk baskı ve teröre karşı koymadıkça sömürücülerin sömürüsü mü azaldı, zulüm mü eksildi? Hayır. Bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. Faşist yönetim altındaki halklarımızın hak, adalet, eşitlik için mücadeleleri her zaman kanla bastırıldı. Bu gerçeklik devrimci savaşın da bilimsel ve nesnel temelidir. Bir diğer ifade ile zulmün olduğu yerde isyan etmek siyasal, ahlaki ve meşru bir zorunluluktur. Çünkü halkı zulümden, hak ve özgürlüklerin gasp edilmesin-

den kurtaracak olan tek yol devrimdir. Devrim ise; halk düşmanlarının zoruna karşı halkın devrimci şiddeti ile gelişecektir. Bu gerçeklere rağmen "şiddet düşmanlığı" adına devrimci mücadeleye karşı çıkmak, dün olduğu gibi bugün de halkın zulüm ve sömürü altında yaşamasını istemek anlamına gelmektedir. Ne yazık ki, "her türlü şiddete düşmanız" diyen kesimler, bilinçli veya bilinçsiz bu konumdadırlar.

Oportünist sol ise sosyalist sistemin dağılmasından etkilenmiş, kıblesini kaybetmenin verdiği şaşkınlıkla, ideolojik boalamayı derinliğine yaşamış ve kavramların keyfi bir şekilde tahrip edilmesine katılmıştır. Oportünizm, PKK ile "barış" kampanyaları düzenlemiş, ucundan kıyısından bunların içinde yer almıştır. Nasıl bir barış, Kiminle barış soruları, oportünizmi ilgilendirmemiştir. Teoride bu kavramların devrimci içeriğine bağlı olduğunu söyleyen oportünizm, sıra kavramların gereğini yapmaya geldiğinde, reformizmden farklı davranmamış, PKK'nin "barışmaya" giden sürecine destek olmuştur.

Milliyetçiliğin iflasıyla yüz yüze kalan PKK de, dağlarda binlerce gerillası olmasına karşın, zafer kazanma umudunu yitirerek reformist bir silahlı harekete dönüştükçe, silahsız reformistlerle aynı noktalarda buluşmuştur. PKK de "savaş"ın gereksizliğinden, "barış"tan, ateşkes ilan etmeye, yıllardır savaştığı "sömürgeci TC" ile anlaşmaktan, birlikte kapitalist düzen içinde yaşayabileceğinden söz etmeye başladı. Nihayet ve bunların doğal devamı olarak öylesine bir savrulma yaşadılar ki; sömürgeci, katliamcı, asimilasyoncu, inkarcı, işkenceci,

dünyanın en gaddar, en zalim devleti olarak gördükleri faşizm, bir anda “Demokratik Cumhuriyet” oluverdi. Devrimci politikalara, kavramlara yönelik çarpıtmaları PKK çok daha pervasızca yaptı. Kavramların devrimci içeriği adeta unutulmak, unutturulmak istendi. Doğruyla yanlış iç içe geçirildi. Ve nihayet tüm bunların üzerinde İmralı teslimiyeti inşa edilerek adına “barış” dendi.

Barış Her Dala Konan Soysuz Bir Güvercin Midir?

Savaş kavramının çarpıtılması gibi “barış” kavramının da başına aynı şeyler gelmiş, içeriği boşaltılmış, anlamsızlaştırılmıştır. Barış deyiminin şekilsiz, belirsiz hale getirilmesi daha önce de ifade ettiğimiz gibi “masum” bir nedene dayanmıyor. Böylesi bir çarpıtma bilinçli yapılmaktadır. Çünkü, barışın bu hali Kürt Milliyetçilerine, reformistlere bir manevra yaratmaktadır. Savundukları ideoloji ile bir uygunluk göstermektedir. Bir diğer ifade ile düzeniçi konumlarının açıklaması olmaktadır.

Önce genel olarak “sol”daki barış yaklaşımına kısaca bir göz atalım.

“Sol”un yaşadığı kafa karışıklığı ya da en azından önemli bir kısmının silahlı savaşa duyduğu müzmin düşmanlık yeni değildir...

Dünyada bir “barış” furyası estiriliyor. Ne olup olmadığına bakılmaksızın savaşlar kötüleniyor. Bu çerçevede savaş karşıtlığı “barış severlik”, silahlı mücadele düşmanlığı elbette yeni bir şey değildir. Dünya tarihinde “sol”dan bu düşünceleri savunan çeşitli akımlar da olmuştur. Ülkemizde bu akımların temsilciliğini ise esas olarak TKP-TİP geleneği yapmıştır. TKP, Gorbacov ihaneti ile birlikte reformist çizgisinden de vazgeçerek tamamen düzene döndü. Ama emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni” ideolojisi ile birlikte bunun savunuculuğuna soyunanlar TKP’nin boşalttığı yeri fazlasıyla doldurmuş, bu alanda bir boşluk yaşanmasına izin vermemişlerdir.. 12 Eylül yenilgisiyle ideolojik olarak da bir tasfiyecilik sürecine giren kimi sol gruplar, (DY, KSD, TKEP ve daha pek çok küçük-burjuva örgütlenme) TKP’nin bıraktığı boşluğu hızla doldurdular. Yeniden ayağa kalkma gücünü kendinde

bulamayan bu çevrelerin yaptıkları ilk şey, silahlı mücadelenin, gerilla mücadelesinin ve halk savaşının karalanması olmuştur. Ancak ülkemizde bir savaşın olması nedeniyle bunlar seslerini pek duyuramadılar. Bu çevreler cılız seslerini asıl olarak Kürt milliyetçiliğinin “ateşkes”, “barış” söylemiyle birlikte yükseltmiş koro halinde, “barış” demeye başlamışlardır. Bu kesimlerin emperyalizm ve işbirlikçileri ile ‘barış içinde birlikte yaşamaktan’ rahatsız olmadıkları açıktır. Bu istemleri sadece kendileri ile sınırlı kalsa aslında bunlara söylenecek çok fazla bir şey de yoktur. Ancak varolan devrimci savaş kendi rahatlarını, statülerini de bozduğu için devrime, mücadeleye saldırımlarına göz yumulamaz. Dahası “barış” adı altında halka teslimiyet propagandaları yapmaları hoş görülemez.

Barış Nedir?

Barış; karşılıklı olarak savaşan güçlerin, savaşa gerekçe olan politik hedeflerinin bir kısmından vazgeçmeleri ve aralarındaki çatışmalara son vermeleridir. Bu tür barışlar çoğunlukla devletler arasında gerçekleşir. Ancak iç savaşlarda iktidar için savaşan, ezen ve ezilen sınıf ya da ulusların savaşında barış imzalamak, karşılıklı uzlaşmalara varmak imkansızdır. Dolayısıyla sınıflar savaşı daima kendi gerçekliği içinde sürer. Çünkü, söz konusu olan iktidardır, iktidarı ele geçirmektir, kendi iktidarını kurmaktır. Dolayısıyla yenen, yenilene yeni düzende hayat hakkı tanınmaz.

Karşılıklı birbirinin düzenini yıkmak ve birbirlerini ortadan kaldırmak için savaşanlar arasında barış olmaz. Geçici ateşkesler, gerilemeler, duraksamalar yaşanabilir. Ancak bunlar geçicidir ve savaş daha şiddetli çatışmalarla yeniden başlar ve sürer. Ta ki taraflardan birinin kesin zaferine kadar. Bu, sınıf çatışmasının bir gerçeğidir. Bir başladı mı sonuna kadar gitmek gerek. Kim ki, ezenle ezilen arasında başlayan bir savaşı durdurmaya çalışıyorsa ezenin yanında saf tutuyor demektir.

Bu nedenle bugün savunulan “barış”ın egemen sınıfların “barışı” olacağı açıktır. Bu yol devrime inançsızların yoludur. İnançsızca düzene sığınmaktır. Böylesi bir “ba-

rış"ın anlamı emperyalizme ve oligarşiye teslim olmaktır. Yaşanan durum tam da budur.

Teslim olmak barış mıdır? Barış teslim olmakla sağlanamaz. Barışseverlik düzene sığınmak değildir. Gerçek barışı savunanlar, barışseverler, bunun savaşı kazanılacağını bilen ve bunun için mücadele eden devrimcilerdir. Devrimciler, savaşın sınıflar arası çatışmalardan, çelişkilerden doğduğunu bildikleri için, barışın da egemen sınıflar iktidarının yıkılmasıyla geleceğini bilirler.

Buna rağmen son 10 yılda, halkların kurtuluşu için yola çıkmış ya da bu amaçla yola çıktığını iddia eden birçok örgüt savaşıkları devletlere "barış" adı altında teslim oldular. Bunda sosyalist sistemin dağılmasının büyük payı vardır. Büyük hain Gorbaçov, sosyalist sistemi tasfiye ederken direnenleri emperyalizmle el ele vererek, karşıdevrimler yoluyla devirdi ve kurşuna dizdi. Bu büyük ihanetin ardından korkunç bir propaganda bombardımanı başlatıldı. "Sosyalizm emekçilerin sorunlarını çözmedi", "Sosyalizm kurtuluş değildir" denilerek yoğun bir saldırı kampanyası başlatıldı. Bu emperyalist propaganda kampanyası için milyarlarca dolar harcandı. Bunun yanında kapitalizmin nimetleri sayılıp döküldü. Kapitalizmin kanlı soygun tarihi hatırlatıldığına ise, "emperyalizmin değiştiği" propagandası yapıldı. Marksizm-Leninizme güçlü bir inançla bağlı olmayanlar, ideolojik gıdasını küçük burjuvaziden alanlar emperyalistlerin ve işbirlikçi iktidarların bu saldırılarıyla kısa sürede "barış" masalarına oturmaya başladılar. Hem de yıllarca "çözülmesi için devrim gereklidir" dedikleri, bu uğurda nice bedeller ödedikleri, hiçbir sorun çözülmeden. Ezenle ezilenin konumunda hiçbir değişiklik olmadan teslim oldular. Sonuçta silah bırakıp dağlardan inen gerilla liderlerinden kimisi teker teker sokaklarda katledildi, tehlikeli bulunmayan kimileri ise 'tavuk yetiştirmeye' başladılar. Değiştiğine inandıkları -en azında umdukları- emperyalizmin ve işbirlikçilerinin değişmediğini yaşayarak gördüler.

Buna rağmen hala emperyalizmin demokrasi masallarına, kurtarıcı rolü oynayabileceğine inanmaya devam edenler var. Bu kesimler içerisinde ülkemiz reformistleri ve

Kürt Milliyetçileri kendi orijinaliteleriyle ilginç bir konumdadırlar.

Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşiler kendi "barış"ının propagandasını yapmaktadır. Propagandalarının içeriği "silahlarınızı bırakın", "ideolojiniz öldü", "gelin teslim olun ve barış içinde yaşayın" şeklindedir. Emperyalizmin bu propagandaları ile reformizmin, Kürt Milliyetçilerinin barış çağrıları aynı noktada çakışıyor. İster reformizmin barış çağrısı, ister Kürt Milliyetçilerinin barış çağrısı olsun, her ikisi de emperyalizmin işine gelmektedir. Çünkü ortada hiç olmayacak olan bir "barış" değil teslimiyet vardır.

Teslimiyet, ideallerinden vazgeçme, düşmanın iradesini kabul etmektir. Kendi haklılığına ve meşruluğuna inanmama ile başlayan bu süreç düşmanla bütünleşme, onun hizmetine girmeye kadar uzanmaktadır. Dünyada pek çok örneği yaşanmış, yaşanmaktadır. Ülkemizde de bunun son örneğini Kürt milliyetçisi PKK oluşturmaktadır. 15 yıldır uğruna kan döktükleri her şeyi reddetmiştir. iddialarından vazgeçmiştir. Bu bir barış değil, teslimiyettir...

Devrimcilerin görevi; elimizde birer silah olan savaş, barış, demokrasi, özgürlük, halkların kardeşliği vb. kavramların çarpıtılmasını engellemek, bulanıklaştırılmasına izin vermeyerek berraklığı sağlamak, safları netleştirmek, netleşmeye zorlamaktır. **Devrimcilerin görevi;** faşizmin iktidar olduğu bir ülkede özgürlüğün, bağımsızlığın, sömürsüz günlerin ve Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkların bir arada kardeşçe yaşamasının ancak Demokratik Halk İktidarı'nda olabileceğini göstermektir. **Devrimcilerin görevi;** oligarşi içi çatışmaların bir sonucu olarak bu düzenin siyasetçi ve bürokratlarının bile itiraf ettiği, demokrasi olmadığı, gerçeğini tersyüz ederek demokrasiymiş gibi göstermek, ona övgüler dizmek ve oligarşiye "yeni ufuklar" vaat etmek değil, halkın taleplerini karşılayacak olan Demokratik Halk İktidarı için birleşmek, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin devlet çarkını yerle bir etmek için silah elde savaşmak, savaş büyüttür. Devrimciler işte bunun için vardır ve işte bunun için asla yok edilemezler. **Devrimcilerin görevi;** barışı savaşarak kazanmaktır. Ve gerçek barışı halklara armağan etmektir.★

PKK, ÇARPIK KEMALİZM ANLAYIŞIYLA KENDİ MİLLİYETÇİLİĞİNİ GİZLEMeye ÇALIŞMIŞTIR

Topraklarımızda bir PKK olgusu yaşandı, yaşanıyor. 1978'de "bağımsızlık" talebiyle siyasi arenada yerini alan PKK, bugün düzen içinde bir yer edinmek için çırpınıyor. PKK bu noktaya ne tesadüflerle ne de komplolar sonucu gelmiştir. PKK'yi bu noktaya getiren milliyetçi ideolojisi ve bu ideolojinin yön verdiği pratiğidir. PKK'yi bugüne getiren yanlış tespitlerinden biri de Kemalizm'dir. Ancak PKK'nin "Kemalizm" ile ilgisi sadece bir yanlış tahlil konusu değildir. PKK sadece bununla kalmamış önce kendince bir Kemalizm tahlili yapmış, ardından ülkemiz solunu "Kemalistler" diye suçlamaya, karalamaya başlamıştır. Uzun yıllar PKK literatüründe Kemalizm, ülkemiz solu için kullanılan bir hakarete dönüşmüştür. Kuşkusuz bunların ciddiye alınır bir yanı olmamıştır. Ancak uzun yıllar solu Kemalizm'le suçlayan PKK, nihayet İmralı'da Kemalizm'in nimetlerini keşfetmeye başlamıştır.

Tam da bu noktada İmralı öncesi PKK literatüründe Kemalizm'in nasıl ele alındığına bakmakta yarar vardır. Kemalizm'le ilgili neler denmiştir ki? İşte PKK'den Kemalizm'le ilgili kimi inciler:

"Aslında Kemalizm dar milliyetçiliktir, Misak-ı Milli-ciliktir."

"(...) Kemalizm ve Siyonizm ikiz kardeşler. (...) Kemalizm halklar düşmanı, faşist bir ideolojidir."

"Kemalizm kendi faşist diktatoryasını 'cumhuriyet' adıyla iktidarlaştırmıştır (...) faşizmi bile sollamıştır. (...) "

"(...) M. Kemal'in düşüncesi, anlayışı, eğilimleri neyse, bu cumhuriyette odur. Onun komploculuğu, eklektizmi, lümpenizmi, kendine has faşizmi, Vandallığı, taklitçiliği, caniliği bu cumhuriyette vücut bulmuştur. Çünkü TC, Onun eseridir. (...) "

"Hitler ve Mussolini'nin TC'den de önce faşist türü bir rejim mimarı oldu. Hitler'in M. Kemal'den 'öğretmenim' diye bahsetmesinin nedeni budur. (...) "

Değişik zamanlarda yapılan böylesi tespitlere yüzlerce örnek bulmak mümkündür. Kemalizm tespitinde yanlışlığa düşen kuşkusuz sadece PKK değildir. Ancak yanlış Kemalizm tespiti yapanların arasında PKK'nın apayrı bir yeri vardır. Bu ayrıcalığı ona sağlayan şey, siyasi arenada yer aldığı günden, İmralı'da ilan edilen teslimiyet günlerine kadar, Kemalizm'i saldırılarına araç olarak kullanmalarıdır. Ve yine her türlü olumsuzluğun kaynağı ilan ettiği Kemalizm ve şovenizm

PKK, hiçbir devrimci, ilerici, yurtsever örgütün Türkiye Kürdistanı'nda işi yoktur demektedir. PKK'ye göre kendi dışındaki siyasi örgütlerin görevi PKK'ye "dışarıdan erternasyonalist destek olmak"tır.

PKK, solu bağımsız bir siyasi örgüt olarak değil de, kendisine destek sunan tepki hareketi olarak görmek istemiştir.

tespitiyle kendi milliyetçiliğini gizleme hesapları içerisinde olmasıdır.

PKK Kemalizm Tespitini Dışındaki Tüm Güçlere Saldırmak İçin Kullanmıştır

Sol da Kemalizm konusunda PKK'nin düştüğü yanlış düşmüştür. Solun büyük çoğunluğu Kemalistlerin daha Kurtuluş Savaşı yıllarında emperyalizmle işbirliği içerisinde olduğunu, Cumhuriyet'le birlikte de bu ilişkileri geliştirdiğini söylemektedir. Söylenenler bununla sınırlı değildir. Pek çoğu Türkiye Kürdistanı'nı sömürge olarak Osmanlı İmparatorluğu'ndan devralındığını, Türkiye Kürdistanı'nın da Kemalistlerce sömürgeleştirildiğini iddia etmektedirler. Ve yine, Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal yapısının yanlış değerlendirilmesini bir sonucu olarak Kemalizm'i faşizm, yönetimi de faşist diktatörlük olarak tanımlamaktadır.

Kürt Milliyetçisi PKK'ye göre her olumsuzluğun kaynağında Kemalizm vardır. Bu anlayışı öylesine bir hale getirmiştir ki, toplumun genelinden başlayıp bölgelere, illere, örgütlere ve hatta kişiliklere kadar indirgemıştır.

PKK'ye göre *"toplumun 'ortak gurur' kaynağı veya 'dayanağı' olan Türk ırkçılığı kırılamamıştır. Ne toplumun insanlaşmakta önü açılabilmiş, ne de tek tek bireyler bu doğrultuda ruhlarını eğitebilmişlerdir. (...)"* (Özgür Halk, Mart 1996, sayı:64, syf 41-43)

Türk toplumunu "ırkçı" olmakla suçlayan PKK, böylece Türk olan, onu andıran her şeyi yok etmek için Kürtler adına saldırı hakkını da elde etmiş oluyordu. Bu konuda yapılan tespitler halka yönelik saldırıların da ilanıydı.

Türk toplumunun geneli için bunları söyleyen PKK, Kürdistan'ın parçası olarak değerlendirdiği Dersim halkı için de benzer şeyler söylemektedir. PKK'ye göre Dersim halkı; *"Kemalizm'in etkisinde olmasının ötesinde, Kemalizm'i benimsemiş ve hatta bunun misyonerliğine soyunmuş"* tur. Bu durumda ya Dersim kimliğine sahip çıkmalıdır, ya da PKK tarafından "hizaya sokulacak"tır. Der-

sim halkını hizaya sokmak için yapmadığını bırakmaz PKK. Öyle ki, PKK'nin estirdiği terörü protesto etmek için Dersim halkı kontak ve kepenk kapatır.

PKK'ye göre solun durumu da farklı değildir: *"Kemalizm'in etkisinden çıkamamıştır."* Böylece sola saldırmanın da önü açılır.

Kişiler düzeyinde yaşanan eksik, zaaf ve olumsuzlukların bütünü PKK tarafından "Kemalist kişilik"le tanımlanmıştır. Bu kez kişi ya "Kemalist ajan" ilan edilip, ölüm de dahil her türlü ceza ile karşı karşıya kalır, ya da PKK kendi siyasi çizgisinin olumsuzluklarını "Kemalizm'in etkisinde kalmış, ajanlaşmış... kişiliği" deyip olumsuzluğu o kişiye yıkarak kendisini aklama yolunu seçmiştir.

Kemalistlere nasıl davranılacağı ise 1978'de hazırlanan Kürdistan Devriminin Yolu'nda gayet açık bir şekilde konulmuştur. İşte söylenenler:

"Bu kadar açık gerçekleri görmeyen beyinler, ancak Kemalizm'in en küçük hücrelerine kadar sızdığı kafalarda olabilir. Gerçekleri bu kafalara göstermek için Kemalist zehiri bu kafalardan akıtmak, zehirin akıtılamadığı kafaları ise parçalamak gerekir."

Söylenenler gayet açıktır. PKK için ideolojik mücadele, tarafsızlaştırma, emek harçarak kazanma diye bir şey yoktur. Tek doğru kendisidir ve herkes, her örgüt PKK'nin söylediklerini talimat olarak algılamalıdır. Algılamıyor ve PKK'ye tabi olmuyorsa Cash'dır, işbirlikçidir, Kemalizm'in gönüllü ajanıdır vb.

vb... Özcesi, PKK kendi milliyetçiliğini gizleyecek çarpık bir Kemalizm tanımını geliştirmiş ve bunu istediği gibi eğip bükerek saldırılarının aracı olarak kullanmıştır.

Bu yanlış anlayış, sol ve yurtsever örgütlerden halka kadar, saldırganın da teorik gıdasını oluşturmuştur. Böylece “Kemalist” sayılan tüm güçler ve hatta kişileri imha etmek meşru görülerek kan dökülmüştür.

PKK Türkiye Kürdistanı'nda Örgütlenme Ve Mücadeleyi Kendi Dışındaki Devrimci, Yurtsever Örgüt Ve Kişilere Yasaklamıştır

İşte PKK'nin Türkiye Kürdistanı'nda faaliyet yürüten ve yürütecek olan devrimci, yurtsever örgüt ve kişilerle ilgili söylediklerinden birkaç örnek:

“Türkiye solculuğunun bu alandaki varlığı ile, kendi egemenlerinin halkı eritme ve Misak-ı Milli sınırları içinde ‘tek dil, tek ulus’ yaratma arasındaki dolaysız bir bağı vardır.”

“Geleneksel solculuk ülkemizi (Türkiye Kürdistan'ı kastediliyor-bn.) kendilerinin doğal ve ayrılmaz bir parçası olarak ele alıp burada faaliyette bulunduğu sürece, Kemalizm'in buradaki egemenliğini meşrulaştırmış sayılacaktır. Bu solculuk, Kemalizm'in bu alandaki asimilasyon politikasının ürünlerini derlemekten vazgeçmediği sürece, onu tarihsel suçlarının ortağı olmaktan kurtara-

mayacaktır.” (Özgür Halk, Ocak 1994, syf 27-30)

PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi'nin Ekim '93 tarihli bildirisinde ise anlayış daha çıplak haliyle ifade edilmiştir:

“Kendisine ‘sol, ilerici, devrimci, demokrat’ diyenler, Kürdistan'da faaliyet gösteren her güç PKK ve Kürt halkının gerçekliğini kabul etmek zorundadır. Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay alma durumundadır.”

Bu sözlerin (ki bu konuda da yüzlerce örnek vermek mümkün) devrimci, yurtsever bir örgüte ait olabileceğini söylemenin anlamsızlığı ortadadır. Söylenenlerse hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır. PKK, hiçbir devrimci, ilerici, yurtsever örgütün Türkiye Kürdistanı'nda işi yoktur demektedir. PKK'ye göre kendi dışındaki siyasi örgütlerin görevi PKK'ye “dışarıdan enternasyonalist destek olmak”tır. PKK, solu bağımsız bir siyasi örgüt olarak değil de, kendisine destek sunan tepki hareketi olarak görmek istemiştir. Ve yine söylenenlerle açığa çıkan bir gerçek de; PKK'nin kendi dışındaki güçleri itham ettiği milliyetçilik tanımlamasının tam da kendisine uyduğuur.

İşte böylesine koyu bir milliyetçilik kulvarında kulaç atan PKK, kendi dışındaki güçleri ve bu arada Marksist-Leninistleri de Kemalistlikle, sosyal-şoven olmakla itham etmiştir. Neden mi Marksist-

Kürt milliyetçiliğinin gelişmesi ile birlikte, Kemalistlere ne kadar çok faşist dersin o kadar solcu olursun anlayışıyla hareket edilmiş, Kemalistlere faşist demek adeta moda haline gelmiştir. Kürt milliyetçilerine ve kimi sola göre Kürdistan için “sömürge” tespiti yapmayan ve Kemalistlere faşist demeyen herkes “sosyal-şoven” dir.

Leninistleri “sosyal-şoven” olmakla itham ediyor PKK?..

Çünkü Marksist-Leninistler Kürt, Türk ulusu vd. azınlık milliyetlerden tüm Anadolu halklarının birlikte örgütlenip birlikte kurtuluşunu savunmakta, bu perspektif doğrultusunda mücadele etmektedir. Temel olanın devrim olduğu, Kürt halkının ulusal talepleri de dahil tüm sorunlarının Demokratik Halk İktidarı’nda çözüleceğini iddia etmektedir.

Peki koyu milliyetçi PKK bu gerçeği haykıran Marksist-Leninistleri ne ile suçlamaktadır?

PKK’ye göre M-L’ler “Misak-ı Milli’de tek bir devrim”i savunmakta, Kürtlerin kurtuluşunu Türkiye devrimine bağlamakta; “Misak-ı Milli olarak ülkemizi tanımlamakta”dır. Böyle olunca da, M-L’ler bir ülke olarak Kürdistan’a yer vermiyorlarmış. Bunlar, Kürtleri kısıvrak kendine bağlama oluyormuş...

Peki bir kez daha soruyoruz: Tüm Anadolu halklarının ortak örgütlenme ve ortak kurtuluşunu ve UKKTH’nı kayıtsız-şartsız savunan Marksist-Leninistler mi milliyetçi-şovenisttir, yoksa her koşulda “ayrı bir devlet” (tabii bu da geçmişte kaldı) diyenler mi? Açık ki, kendinden başka herkese yasak koyan PKK, olsa olsa koyu bir Kürt Milliyetçisi-dir.

Bu öyle bir milliyetçiliktir ki; **kendi dışında her şeye düşman kesilmiş ve dost düşman ayrımını kaybetmiştir.** Bu çarpıklığı ile PKK kendi dışındaki güçleri Kemalist, sosyal-şoven olmakla suçlayarak, halka, devrimci-yurtsever örgütlere saldırıda sınır tanımamış, pratiğiyle şovenizmin geliştirilmesine zemin hazırlamıştır.

Milliyetçi özü nedeniyle daha baştan ezen-ezilen ayrımına sahip olmayan PKK için düşman; tüm Türk halkıdır, PKK’yi kabul etmeyen Kürt halkıdır, PKK politikalarına angaje olmayan soldur, ilerici, demokrat, yurtseverlerdir... PKK içerisinde olmasına rağmen her ne sebeple olursa olsun PKK düşünceleriyle çelişkiye düşenler, eleştirenlerdir... Kısa-

ca, PKK’ye kayıtsız şartsız desteğini sunmayan herkes, her kurum PKK’nin düşmanıdır. Ancak bununla kalınmaz, kendisini Kürtlerin tek temsilcisi kabul ettiğinden yukarıda saydıklarımız Kemalist, sosyal-şoven, Cash nitelemeleriyle Kürtlerin düşmanı ilan edilir.

PKK’nin bugüne kadar ki pratiği, dünyada hiçbir devrimci, yurtsever örgütün pratiğinde olmayan olumsuzluklarla, suçlarla doludur. Özellikle 12 Eylül 1980 cuntası öncesinde, dışındaki Kürt milliyetçi örgütler başta olmak üzere, hemen tüm ilerici, yurtsever örgütlerle çatışıp yüzlerce devrimcinin, yurtseverin ölümüne neden olmuştur. Bununla da kalınmamış, ajan örgüt denilerek Tekoşin, Sterka Sor ve KUK gibi Kürt örgütlerinin siyasi arenadan yok olmasıyla sonuçlanan suikastlar gerçekleştirmiştir.

PKK, 12 Eylül öncesinde ve sonrasında hem “Kemalist” saydığı devrimci, yurtseverleri katletmiş, hem de uygulamaya çalıştığı ‘siyaset yasağı’ nedeniyle halkın örgütlenmesini engellemiştir. Birinci dereceden tarafı olduğu ‘sol içi çatışma’ nedeniyle, halkta devrimcilere olan güveni zedelemiştir.

Bugün düzen içinde, yani Misak-ı Milli sınırları içinde kendine yer edinmek için tüm güçlerini seferber eden PKK, “TC’nin alana dayattığı kontrgerilla faaliyeti” diyerek, 1993 Ekim’inde Dersim’de 4 TDKP’liyi katletmiş, diğer gerilla güçlerine tehditler savurmuştur.

PKK’nin Kemalizm’i doğru çözümlemeyip dost-düşman ayrımı yapmaksızın, kendi çıkarına görmediği her düşünce ve gelişmeye saldırıda araç olarak kullanmasının, devrim mücadelesi açısından olumsuzlukları bunlarla sınırlı değil kuşkusuz. Olumsuzluklardan biri de, emperyalist işgale karşı Milli Kurtuluş Savaşı yıllarında halkta haklı olarak oluşan sempatiyi dikkate almadan kimi değer ve sembollere saldırmasıdır. Örneğin, hiç gereği yokken bayrağa, M. Kemal’e ait resim, heykel, büst ve sözlerinin yazılı olduğu şeylere saldırı ve bunların tahribi en başta gelmektedir. Böy-

lesi anlamsız tavırlar, öncelikle Türk halkında bunu yapanlara ve yapanlar nezdinde de devrimcilere karşı antipatinin oluşmasına neden olmuştur. Halkta oluşan bu antipatiyi oligarşi hem şovenizm propagandası için, hem de devrimci mücadeleye ve devrimcilere karşı ideolojik ve fiili saldırı aracı olarak kullanmıştır.

Sol'un Kemalizm Tespitinde Yanlışı, Yanlışta Israrı Ve Samimiyetsizliği

Sol da Kemalizm konusunda PKK'nin düştüğü yanlışla düşmüştür. Solun büyük çoğunluğu Kemalistlerin daha Kurtuluş Savaşı yıllarında emperyalizmle işbirliği içerisinde olduğunu, Cumhuriyetle birlikte de bu ilişkileri geliştirdiğini söylemektedir. Söylenenler bununla sınırlı değildir. Pek çoğu Türkiye Kürdistanı'nı sömürge olarak Osmanlı İmparatorluğu'ndan devralındığını, Türkiye Kürdistanı'nın da Kemalistlerce sömürgeleştirildiğini iddia etmektedirler. Ve yine, Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal yapısının yanlış değerlendirilmesinin bir sonucu olarak Kemalizm'i faşizm, yönetimi de faşist diktatörlük olarak tanımlamaktadır.

M. Kemal ve Kemalizm böyle değerlendirildiğinde açık ki, hiçbir olumlu, ilerici yan bulmak mümkün değildir. Zaten bulan da yok. Üstüne üstlük, Kemalizm'i yerli yerine oturtan Marksist-Leninistleri tıpkı Kürt Milliyetçisi PKK gibi Kemalistlikle, Misak-ı Milli, sosyal-şoven olmakla suçlamaktadırlar.

Hayatın pratiği solu mahkum etse de maalesef sol, Kemalizm ve Kürt sorununa yönelik tespit ve pratiklerinde de yanlışta ısrarlı olmuştur. PKK'nin geldiği nokta Marksist-Leninistleri doğrulasa da, onlar yanlışta ısrar etmiş, M-L'lere karşı ithamlarını sürdürmüşlerdir. Bu nedenle sol, PKK'nin suç ortağı olmuştur. Öyle ki PKK'nin kendi dışındaki sola ve halka yönelik saldırılarına destek

olanlar bile çıkmıştır.

PKK'dan etkilenme öyle bir noktaya varmıştır ki; PKK'nin devrimcileri katletmesi karşısında, (Dersim'de 4 TDKP'linin katledilmesi hatırlansın) Kürdistan'da PKK dışındaki güçlerin durumu sorgulanmaya çalışılmış, PKK saldırısı bir yandan yanlıştır denirken, diğer yandan esas sorumluların PKK ile aynı saflarda savaşmayan diğer sol gruplar olduğuna vurgu yapılmıştır. PKK'nin birlik konusunda yaklaşımı bilinmiyormuş gibi. Her siyaset, devrim anlayışı ne olursa olsun kendi çalışmasını yapar, elbette düşman karşısında bir araya gelmek gerekiyorsa gelinir de, ama hiçbir güç kendi bağımsızlığını başka bir örgütün iradesine teslim etmez. Bunu istemek, PKK'ye tabi olun demektir. PKK de bunu söylüyor zaten. Benden izinsiz burada çalışma yapamazsınız diyor. Ne farkı var? PKK gerçeği, milliyetçilik tanınmayınca, güce tapma olunca böylesi "garip" değerlendirmeler de yapılabilir.

Kimi örgütler de, PKK'nin gerçekleştirdiği katliamlarla ilgili olarak; "Milliyetçi hareketten ne beklenebilir ki. Yapacağı budur" diyerek sessiz kalıyorlardı. Marksist-Leninistler eleştirdiğinde de, kraldan daha kralcı kesilenler olmuştur. Kimileri, Mavi Çarşı Katliamı'nda olduğu gibi; "kendiliğinden", şartsız refleksi, "anlık öfke sonucu" gerçekleştirildiğini iddia edebilmiş, "kastı aşan eylem ama anlamak lazım" diyebilmişlerdir. Kısaca, PKK'nin tam da milliyetçi örgütlere has olan "kısasa kısas" eylem anlayışı sol tarafından tıpkı PKK gibi "savaş bu, olur böyle şeyler", "kurşun adres sormaz" diye yumuşatılarak desteklenmiştir.

Pek çoğu için Türkiye'nin yeni-sömürgeleşme sürecini ve bunun görevlerini yerli yerine koymak her şeyin sonu olarak görülmektedir. Doğrudur, ideolojik-politik tespitlerinde yapacakları özelleştire, sosyalist-devrim diyen "işçileri" de, oligarşi içinde işbirlikçi tekelci burjuvaziye görme yerine feodal-komprador burjuvaziden söz edenleri de aynı

noktada toplayacak veya yakınlaştıracaktır.

Bir diğer nokta da, Kürdistan'ın bir parçasının da içinde olduğu tüm Türkiye'nin emperyalizmin sömürgesi olduğu gerçeğini kabul etmek de pek çoğu için zor geliyor. Zor geliyor çünkü, o zaman Türkiye Kürdistanı'nda da mücadele etmeleri-savaşmaları "zorunluluk" olacaktır. Oysa, hem "sömürgecilik" tespitleri, hem de Kürt Milliyetçi hareketinin giderek güçlenmesi onları böylesi 'zorlu' görevden feragat etmelerini sağlamaktadır. Ve yine bu gruptakiler için kendileri yer almadıklarından başkalarının teori ve pratikleri üzerine ahkam kesmenin koşulları da yok olacaktır. Daha pek çok şey söylenebilir. Ancak öne çıkanları bunlardır.

Türkiye solu, Kemalistlere karşı aldığı tavırda da samimiyetsizdir. Çünkü Kemalizm ve Kemalistler için her türden olumsuzluğu söyleyip, karşı-devrim güçlerinin en bilinçli kesimi olarak değerlendirseler de tutarsızlıkları sırtıtmaktadır. Zira Kemalistleri faşist olarak değerlendirenlerin Kemalistlere karşı niye savaşmadıkları cevap bekleyen bir büyük soru ve açmazdır. Çok açıktır ki hayat çarpık teorileri tuzla buz etmekte ve bu çarpıklığı taşıyanları kendisine uydurmaktadır. Ne yazık ki bu gerçeği kabul edip muhasebe yapmak oportünizm için zordur. Ancak bu yapılmadığı oranda tutarsızlıklar da büyüyerek devam etmektedir. Örneğin Kemalizm için faşistler diyenler ne hikmetse kontrgerillanın hedefi olup katledilen "Kemalist aydınlar"ın cenazelerinde sloganlarıyla mutlaka yer almaktadırlar. Ve tabii adama sorarlar: Bunca olumsuzluğun birinci dereceden sorumlusu olanların cenazesinde ne işiniz var diye?..

**Nedir Kemalizm,
Marksist-Leninistler
Kemalizm'e Nasıl
Yaklaşmışlardır**

PKK'da dahil Türkiye Solunun Mark-

sist-Leninistlere saldırı araçlarından biri olarak kullanmaya çalıştıkları Kemalizm tanımı M. Çayan'da, hiçbir çarpıtmaya yer bırakmayacak kadar nettir:

"Kemalizm, emperyalizmin işgali altındaki bir ülkenin devrimci-milliyetçilerinin bir milli kurtuluş bayrağıdır. Kemalizm'in özü, emperyalizme karşı tavır alıştır. Kemalizm'i bir burjuva ideolojisi, veya bütün olarak küçük burjuvazinin veyahut asker-sivil bütün aydın zümresinin ideolojisi saymak kesin olarak yanlıştır." (Kesintisiz Devrim II-III, syf 325)

"Kemalizm, küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik temelinde anti-emperyalist bir tavır alışındır. Bu yüzden, Kemalizm soldur; milli kurtuluşçuluktur. Kemalizm, milliyetçilerin, emperyalizme karşı aldıkları radikal politik tutumdur." (Age, syf 326)

M. Çayan'ın Kemalizm de dahil tüm teorik tezlerini siyasi faaliyetlerinin temelinde oturtan Marksist-Leninistlerin Kemalizm'e yaklaşmalarında da hiçbir muğlaklığa yer yoktur. Her dönem de bunu özellikle vurgulamışlardır.

"Cumhuriyet döneminde Kemalistlerin siyaseti, Kürtleri eritme ve jenosititi" diyen M-L'ler, bu konuda değişik tarihlerde şunları söylemişlerdir.

"Kemalistlerin Kürt meselesindeki tavırları sınıf temelinden ötürü tutarsızdır. Başlangıçta Türk-Kürt ittifakına gerek duyan Kemalistler, Türk ulusal devriminden sonra buna ihtiyaç duymuyordular. (...)"

Emperyalizme karşı ulusal kurtuluşçu olan Kemalistler, Kürt halkı karşısında şovenist davrandılar. Küçük burjuvazinin ikili tabiatının kaçınılmaz sonucu buydu." (Dava Dosyası-1, Kürdistan'da ve Türkiye'de Kürt Sorunu, syf 113)

"Kemalistlerin Kürt ulusunun varlığını yadsıyan, onları zor ve baskıyla eritmeye tabi tutan politikaları gerici, şovenist. Misak-ı Milli adına bir ulusun yok edilmesidir. (...)" (Haklıyız Kazanacağız Cilt:2, syf 866)

"Kemalistler iktidara geldikten sonra ulusal sorundaki şovenist tavırlarıyla, köylülerin ve işçilerin demokratik istem-

lerini zorla bastıran tutumlarıyla gerici bir konumdadırlar. Ama uluslararası planda emperyalizme karşı kısmi anlamda da olsa tavırlarını devam ettirmeleri, onların ilerici yanıydı. Ve bu yan desteklenmelidir. (...)" (Age, syf 867)

Marksist-Leninistler bunları söylemelerine rağmen başta Kürt Milliyetçileri olmak üzere hemen bir çok örgüt, Marksist-Leninistleri Kemalistlikle, Misak-ı Milli ve şovenist olmakla itham etmektedirler. Kürt milliyetçiliğinin gelişmesi ile birlikte, Kemalistlere ne kadar çok faşist dersen o kadar solcu olursun anlayışıyla hareket edilmiş, Kemalistlere faşist demek adeta moda haline gelmiştir.

Kürt milliyetçilerine ve kimi sola göre Kürdistan için "sömürge" tespiti yapmayan ve Kemalistlere faşist demeyen herkes "sosyal-şoven" dir.

Şu bir gerçektir ki, Kürdistan için "sömürge" tespiti yapanların hiçbiri bugüne kadar emperyalizme ne kadar vurgu yaparlarsa yapsınlar, çağımızda sömürgeciliğin iktisadi, sosyal ve siyasal ifadesini emperyalizmde bulduğu gerçeğini görmek istememektedirler.

Bu anlayış sahiplerine göre ulusal baskı ile sömürgecilik ilişkisi aynıdır. Yani ulusal baskı uygulayan Kemalistler (ve oligarşi) aynı zamanda sömürgecilik ilişkilerinin de yürütücüsüdür. Kısaca emperyalizmin üzerinden atlamaktadırlar. Kemalizm'i bu şekilde değerlendiren Marksist-Leninistlerin Kemalistlere yaklaşımı da teorik tespitleriyle uyum içerisinde olmuştur.

Solun değerlendirmelerinin özü aslında Kemalizm'i en çok sözde sahiplenlerin egemen sınıflar olmasından kaynaklanmaktadır. Yani egemen sınıflar sahipleniyorsa o zaman sen kötü diyeceksin, tu kaka diyeceksin. Hem de en fazla dersen en solcu olacaksın. Bu egemen sınıfların ideolojik etkisinde hareket etmektir. Bugün kim Kemalistim demiyor ki; MHP'den Çiller'e, Genelkurmaydan şeriatçılara kadar herkes Kemalistim diyor. Demek ki, toplumda bir etkisi var ki, herkes sahip çıkmaya çalışı-

yor. Bu kadar farklı yerlerde olan anlayışların hepsinin Kemalist olması mümkün olmadığına göre o zaman gerçek nedir? ML'lerin, devrimcilerin görevi gerçeğe ulaşmak, gerçeğe göre tespitler yapmaktır. Kemalizm'in elbette bütününe sahip çıkmak mümkün değildir. Ancak her şeyiyle de reddetmek ayrı bir yanıştır. Kemalizm'in anti-emperyalist yanını görüp ona karşı alınacak tavrı da belirlemek, egemenlerin elinden bu silahın alınmasıdır. Solun reddiyeci anlayışı burada da kendini göstermiş ve Kemalizm tümünden reddedilerek egemen güçlerin çarpıtması ve demagogilerine terk edilmiştir. Kemalizm'i sadece baskıcı yanına bakarak faşist diye nitелеmek; küçük-burjuvazinin sınıfsal karakterinden bihaber olmakla birlikte faşizmin ne olup olmadığı konusunda da kafa karışıklığıdır. Sadece uygulanan baskı ve milliyetçi yanlarına bakarak o zaman PKK'ye de pekala faşist demek gerekiyor. Baskıysa, Türkiye Kürdistanı'nda halktan ve devrimci yurtseverlerden yüzlerce insanı katletmiştir, milliyetçilikse bu konuda Kemalizm'i sollayacak kadar milliyetçidir. "Sosyalistim" diyerek bunları yapması mıdır değişen? Aksine Kemalizm'in böyle bir iddiası da yoktur. Biz "en solcu" değiliz, olmayacağız. Biz tarihimizde ne varsa olumlu yanlarını alacak, olumsuzluklarını mahkum edeceğiz. Kemalizm konusunda da yapılması gereken budur. Niteliğine göre kimdir şimdi Kemalistler, nerede örgütlenmişler ya da örgütlü müdürler, devrimde konumları niteliğine uygun olarak ne olacaktır, devrimciler Kemalistlere karşı nasıl yaklaşacaklardır? Bunlara devrimcilerin vereceği cevaplar gerçekçi olmak zorundadır.

Kemalistlerin Bugünkü Durumu Ve Olası Gelişmeler

Kemalizm'i yerli yerine oturtamayanlar, ne yazık ki bugün dahi başta Genelkurmay ve ordu olmak üzere pek çok devlet kurumunu ve devleti Kemalist olarak nitelendirmektedirler. Ve tabii

kendini Kemalist olarak lanse eden bu kurumların ve bir bütün olarak oligarşinin demagojilerine de prim vermektedirler. Oysa biliniyor ki, ordu ve sivil bürokrasideki Kemalistler ve Kemalist anlayışı tasfiye eden oligarşinin kendisidir. Emperyalizmle girilen ilişkiler oligarşiye bunu yaptırmıştır. 27 Mayıs 1960 darbesi Kemalistlerin kendilerini tasfiye etmek isteyenlere karşı direnişidir. 12 Mart cuntası ile bir bütün olarak Kemalistlerin tasfiyesinde ileri adımların atıldığı süreç olur. 12 Eylül sürecinde ise tek tek Kemalistlerin de tasfiyesi yaşanır. Genelkurmay Kemalizm'in milliyetçi yanını almış, anti-emperyalist yanını inkar etmiştir. Bu yanıla Genelkurmay Kemalist değildir.

Kısaca ifade etmek gerekirse bugün kendisine Kemalist diyenlerin oluşturduğu Atatürkçü Düşünce Derneği de dahil, hiçbir kurum Kemalizm'i ifade etmemektedir. Çünkü, Kemalizm'in temel ölçütü işgal altındaki ülkede emperyalizme karşı tavır alış, milli bağımsızlıkçılıktır. Peki bugün bu kesimlerin ve devletin hangi kurumu bu tanıma uymaktadır? Hiç biri. Hele hele, emperyalizmin işgal gücü haline gelen orduyu Kemalist olarak tanımlamanın imkanı yoktur.

Tüm bu nedenlerle Türkiye'de Kemalizm'den söz etmenin anlamsızlığı açıktır. Söz edilecekse, tek tek Kemalistlerden söz edilebilir. Onların niteliğini belirleyen de yine emperyalizme tavır alışlarıdır.

Kemalist olduğunu söyleyenlerin Kürt sorununa yaklaşımları biliniyor. Sosyal-şoven anlayışın hem teorisyeni hem de devletin bu yöndeki destekçileridirler. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı (UKKTH) ise kesinkes reddetmektedirler. MGK'nın laiklik-şeriatçılık ikilemiyle kendine kitle tabanı yaratma politikalarının gönüllü destekçilerinin başında da "Kemalistler" gelmektedir. Kısaca, bugünkü durumlarıyla oligarşiye taze kan taşıdıkları için karşı-devrim hizmet etmektedirler.

İşte, halkların kurtuluşu için savaşılan-

lara, savaştığını söyleyenlere tam da bu noktada görev düşmektedir. Tek tek Kemalistler de açık ki, halkın geniş kesimi gibi oligarşinin demagojilerinden etkilanmekte, küçük burjuvazinin en temel özelliği olan kendine güvensizlik duygusu içerisinde sırtını düzene yaslamaktadırlar. Bunları karşı-devrimin yörüngesinden kurtarmanın yolu hiç kuşkusuz anti-emperyalist muhalefetin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır. Bu, devrim cephesini genişletmek, karşı-devrim cephesini daraltmak için de gereklidir. Bu devrimci görev yerine getirildiğinde, oligarşinin halklar arasında düşmanlığı körükleyen milliyetçi demagojilerine güçlü destek sunan silahlarından biri boşa çıkarılmış olacaktır. Daha da ötesi hem kendi varlıklarıyla, hem de etkilediği halk sınıf ve katmanlarıyla devrime hizmet edeceklerdir. Bunun için öncelikle yapılması gereken, ne kadar zor olursa olsun devlet gerçeğinin bu kesim nezdinde de teşhir edilmesi gerekmektedir. Bu gerçeği anlamayan kimi siyasetler, bolca keskinlikler arasında solumsuzca sözler de sarf ediyorlar. Vatan mı dedin, hemen şovenizm damgası yapıyor. Onun için bunlar çok kolay. Neredeyse karşı-devrimci ilan edecek ama söyleyemiyor. Alışkındırlar yaparlar. Vatanları olmayanlar "coğrafya" derler, bir sakıncası yoktur. Kemalistlere "faşisttir" diyenler, şeriatçılar gibi yapar ve şiddet uygularlar. O kendi bilecekleri iştir. Bu arkadaşlar hiç merak etmesin, biz otuz yıldır gidişatımızın ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Vatan da diyeceğiz, vatanseverlere çağrı da yapacağız. Otuz yıldır yaptığımız gibi.

Kemalizm'in ne olup-olmadığının böylesine açığa çıkarılmasıyla oligarşinin ve sivil faşistlerin Kemalizm-Atatürkçülük demagojilerinin de önü alınmış olacaktır. Bu başarıldığında oligarşi, krizinin her yükseldiği dönemde halka saldırıda kullandığı en temel aracından yoksun kalacaktır. İşte Kemalizm'in ne olup-olmadığının doğru tespiti ve Kemalistlere yaklaşımın önemi bu ölçüde büyüktür.

Bugün Gerçek “Kemalistler” Kürt Milliyetçileridir

PKK'nin Kemalizm tespitinin yanlış olduğunu ve 1990 sonrasında tüm gücünü düzen içinde yer edinmek için harcaması nedeniyle de kendi anladığı şekliyle “Kemalizm” kulvarına girdiğini ifade etmiştik. Bugün ise koyu bir “kemalistliğe” soyunmuşlardır ki, bu ibret vericidir.

İmralı'da A. Öcalan'a yaptırılan ve PKK'nin itirazsız kabul ettiği “savunma”lar ve sonrasında yapılan açıklamalar ortadadır. Geçmiş PKK mücadelesi red ve mahkum edilmiştir. Onun yerine konulan ise emperyalist çözümdür. O, olur-olmaz her olumsuzluğun tanımlanmasında kullandıkları Kemalizm küfürlerini de oligarşi kendilerine yedirmiştir. Daha önceki bölümlerde Kemalizmle ilgili olarak söylenenlere değindiğimizden kıyaslamaya gitmeden olduğu gibi A. Öcalan'ın “savunması”ndan birkaç aktarma yapmakla yetineceğiz:

“(...) Türkiye’de ortak bir ulustan bahsetmenin yadırganacak bir tarafı yoktur. (...) Atatürk milliyetçiliği ırk, köken milliyetçiliği olmadığı, esasında tarihten süzülen bir kültür ulusçuluğunu esas aldığı (...)”

“Türkiye’yi Misak-ı Milli olarak başta ortak bir vatan olarak kabul, hem Kürtler hem Türkler için bir ulusal yemin olarak kabul edilir. (...) En iyi, anlamlı ve mümkün olan özgürlük ve bağımsızlık, bu yer Kürdistan da olsa ancak Türkiye’nin genel Misak-ı Milli sınırları içinde mümkündür. (...)”

“Üst kimlik olarak hepimiz Türküz” diyerek, Kemalizm’in inkarcılığının sloganlaşması demek olan “tek vatan, tek devlet, tek ulus” kabul edilmiş, Kürt ulusunun varlığı reddedilmiştir aslında. M. Kemal’in “Ne Mutlu Türküm Diyene” sözleri anlamlı bulunur. En hızlı Misak-ı Millici, Atatürkçü kesilmiştir A. Öcalan ve PKK’liler.

Bununla sınırlı değil söylenenler. Daha önce “kirli savaşın kurmayı” olarak

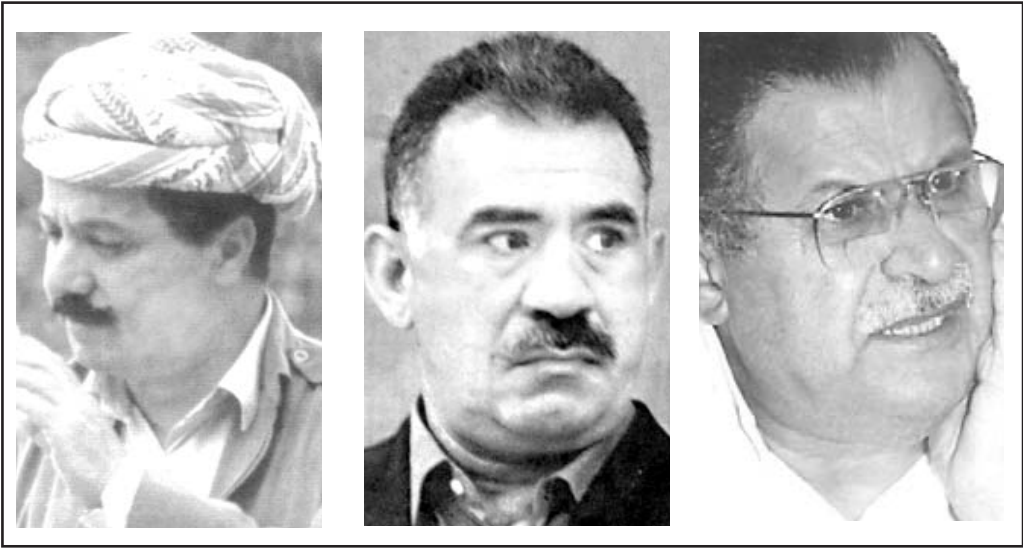
tanımlanan ordu ile ilgili olarak, savunmada; *“(...) bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmanın ve işleminin teminat gücü konumunda”* olduğu; devletin tüm kurumları içinse; *“büyük demokrasi arayışında oldukları; ...anlamlı bir demokratikleşmeden yana oldukları”* keşfedilir.

“Olası gelişmeler” başlığı altında şayet bize düzen içerisinde yer açarsanız Türkiye’nin önü açılacak, biz de her türlü hizmete hazır olacağız denilmiştir. Balkanlar’da, Kafkasya ve Orta Asya’da yeni seferlerde yer alacaklarını taahhüt etmişlerdir... Gerillanın korucu olarak veya bölge ülkelerine saldırı için kullanılabileceğini de söylemişlerdir.

Bugün kendini “Kemalist aydın” olarak tanımlayanlar bile bunları söylememektedirler. Aksine, yarım ağız da olsa Yeni Dünya Düzeni’ne karşı çıkmakta, “ulusal onur” vb. diyerek ABD emperyalizminin denetiminden çıkılmasını istemektedirler. Pekî, PKK gibi veya benzer düşünenler yok mu? Kendilerini “2. Cumhuriyetçi” olarak tanımlayan YDD’cilerle, anti-ABD’ci gözükse de MGK işbirlikçisi Aydınlıkçılar da benzer şeyler söylemektedirler.

Karşı-devrimci, ihbarcı burjuva milliyetçisi Aydınlıkçılar, özellikle Genelkurmay ve ordunun Kemalistliğine toz kondurmamaktadırlar. Doğu Perinçek A. Öcalan’ın söyledikleriyle ilgili olarak, *‘Hiç kimse Öcalan’ın söylediklerinin içeriğine bir itirazda bulunmamaktadır’* dedikten sonra; *“(...) Ancak ne ölçüde olursa olsun, bu ifadelerin Kürt kitleleri içinde kardeşlik ve birlik yönündeki eğilimleri güçlendireceği, Atatürk ve ordu düşmanlığını kıran etkileri olacağı kuşkusuzdur (...)”* (13 Haziran 1999, Aydınlık, sayı:62, syf 3) diyerek, PKK’nin geldiği noktayı alkışlamaktadır.

Evet, PKK bugün en hızlısından “Kemalist”liğe adaydır. Bu konuda kendini kabul ettirebilmek için PKK’nin tasfiyesi de dahil ileri adımlar atmıştır. Bugün karşı-devrimci burjuva milliyetçisi Aydınlık’la aynı kavşakta buluşmuşlardır.★

Geçmişten Bugüne Milliyetçi Kürt Hareketlerinin Kaderi;

KENDİ ÖZGÜCÜNE GÜVENSİZLİK VE DIŞ GÜÇLERE BEL BAĞLAMA

Geçmişten bugüne tüm Kürt milliyetçi hareketlerinin ortak özelliklerinden birisi, kendi özgüçlerine güvensizlik olmuştur. Tarihte çokça Kürt ayaklanması olmasına rağmen sonuçta hemen tümü başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelelerinin başarıya ulaşamamasında çeşitli etkenlerle birlikte bu özellikleri belirleyici olmuştur denilebilir. Kürt hareketleri bu özellikleriyle çeşitli güçlerin kendi çıkarları doğrultusunda, kendi politikaları için kullanmasından kurtulamamıştır. En son PKK, ilk çıkışında, uzak ve yakın tarihimizdeki Kürt hareketlerinin reformist ve icazetçi özelliklerini mahkum etmesiyle farklılık ifade ediyordu. Ancak PKK de, esas olarak Sovyetler Birliği'ne ve Türkiye'yle çelişkisi olan bölge devletlerine dayanarak mücadelesini sürdürmeyi düşünmüş, bunu teorileştirmiş ve diğer sosyalist ülkelerle birlikte Sovyetler Birliği'nde de geri dönüşlerin yaşanmasıyla birlikte emperyalist ülkelere bel

bağlamıştır. Kürt Hareketleri tarihindeki temel özellik yine değişmemiş, PKK de emperyalizmin politikalarına yedeklenme ve tasfiye sürecini yaşamaktan kurtulamamıştır.

DÜNDEN BUGÜNE BELLİ BAŞLI KÜRT HAREKETLERİ

Çaldıran Savaşı (1514) Kürdistan tarihinin önemli dönüm noktalarından birisidir. Bu savaşta Kürdistan toprakları Osmanlı ve Safevi ordularının kozlarını paylaştıkları bir alan haline gelir. Birbirlerine üstünlük sağlamak isteyen her iki devlet de, aşiretler halinde yaşayan Kürtlere yönelirler. Safeviler Şii olmasından kaynaklı, sünni Kürt aşiretlere karşı zor kullanıp, alevi Kürt aşiretlerle ilişkilerini güçlendirip, geliştirirler. Buna karşılık Osmanlılar mezhep birliğini de kullanarak diyalog yolunu seçerler. Osmanlıların bu dönemdeki politikalarını hayata geçirmede Bitlis emiri İdris-i Bitli-

si'nin önemli bir rolü olmuştur. Kürt halkının tarihinde "ilk cahş" olarak anılan İdris-i Bitlisi, Osmanlı'nın, Kürtdistan'daki sağ kolu durumundadır. Yoğun çabaları sonucunda birçok aşiret Osmanlı egemenliğini tanır. Çaldıran savaşı sonrasında İdris-i Bitlisi'nin girişimleri ile Yavuz Sultan Selim ile 23 Kürt beyliği arasında bir anlaşma imzalanır. Bu anlaşmaya göre;

"1- Osmanlı yönetimine bağlı olarak Kürt emirliklerinin özerklikleri korunacak,

2- Kürt emirliklerinde de yönetim babadan oğula geçerek sürecek, eskiden beri yürümekte olan yönetim yürürlükte kalacak ve bu konuda ferman padişahтан çıkacak.

3- Kürtler, Türklere bütün savaşlarda yardım edecekler.

4- Türkler de, Kürtleri bütün dış saldırılardan koruyacaklar.

5- Kürtler devlete verilmesi gereken her türlü vergiyi ödeyecekler.

Bu anlaşma Sultan Selim ile ona boyun eğen Kürt emirlikleri arasında yapılmıştır." (M.Emin Zeki. Kürdistan Tarihi Sayfa:83)

Bu anlaşma ile Kürdistan'daki Osmanlı egemenliği perçinlenir. Osmanlılar anlaşma sonrasında bölgede yeni bir düzenlemeye giderler. Çeşitli kategorilerde küçük beylikler oluşturulur ve böylelikle Kürt beylikleri birbirinden yalıtılır. Bu yeni yapılanmanın mimarı Yavuz'un Kürdistan'daki sağ kolu, Osmanlı'nın sadık kulu İdris-i Bitlisi'den başkası değildir. İdris-i Bitlisi işbirlikçiliğin karşılığını alır. Çaldıran seferine çıkarken 40.000 Aleviyi katletmesi nedeniyle -bunların arasında çok sayıda Kürt Alevisi de vardır- "Yavuz" namını alan Sultan Süleyman'ın sevgi ve güvenini kazanır. İdris-i Bitlisi tarafından Kürdistan'da

oluşturulan idari yapılanmayla **Kürt beylikleri Osmanlı'nın elindeki güçlü bir silaha dönüşürler.** Osmanlı'nın bir nevi özerklik bahsettikleri beylikler, Kürdistan ve Anadolu'daki katliamlarda başrollerden birisini oynarlar.

Çaldıran savaşı sonrasında Kürtler, yüzyıllardır yaşadıkları aşiret yapılanması üzerine feodal üretim ilişkilerini oturtmuşlardır. Kürtlerdeki bu aşiret yapılanması Osmanlı'nın 19. Yüzyıldaki saldırılarıyla beyliklerin askeri zorla dağıtılmasına karşın varlığını korur. Bu dönem Avrupa'da gelişen Kapitalizm, hızla sömürge ağı ile dünyaya açılmaya başladı. Bu dönemde Önsyanın, Avrupa'nın büyük toprak parçalarını elinde tutan, dolayısıyla da bir halklar hapishanesi durumunda olan Osmanlı, o güçlü görünümüne rağmen üzerine bir karabasan gibi çöken Kapitalizm karşısında tutunamayarak sömürgeleşti. Batı Avrupa'dan yayılan ulusal bilinç Osmanlı'da ezilen ulusların genç burjuvalarını ve aydınlarını hareketlendirdi. Bunların, "vatan" sloganı ile ezen ulusun feodallerine karşı açtığı savaşlarla, Avrupa kapitalizminin de yardım ve destekleri ile peş peşe Osmanlı'ya karşı zafer elde ederek ulusal devletlerini kurmuş, ulusal bütünlüklerini sağlamışlardır. Kürtler ise bu dönem boyunca uluslaşma yolunda etkili adımlar atamamışlardır. Etkili adımlar atmanın da ötesinde, birçok aşiret gelişen Kürt isyanlarına karşı merkezi feodal yapının yanında yer alarak Osmanlı'nın katliamlarına ortak olmuştur. Kürtlerde, uluslaşma yönündeki iç dinamikler cılız yada güçlü herhangi bir şekilde gelişmemiş, uç vermemiş olduğundan ulusal temelde bir hareket yarata-mamışlardır. Bunun temel nedeni; **dışa kapalı, kendine yeten aşiret ekonomisinin öncü güc rolü-**

Umudunu Rus birliklerinin ilerlemesine bağlayan, bu olmayınca Van'ın güneyindeki dağlık bölgeye çekilen Yezdan, bu kez umut olarak İngilizlere sarılır. İngilizlerin, Osmanlı hükümetiyle arasında arabuluculuk yapma teklifini kabul eder. Görüşmeleri başlatmak için İngilizlerin davetlisi olarak konsolosluğa giden Yezdan burada yakalanarak Osmanlı subaylarına teslim edilir. Böylece kendi özgücüne, halkına değil de dış güçlere bel bağlayan Yezdan İzzettin Şer bunun bedelini yaşamıyla öder. Öndersiz kalan ayaklanmacılar ise bir süre dağlarda kalsa da dağılırlar.

1919 yılında Kemalistler, anti-emperyalist bir temelde Anadolu'nun işgal edilmesine karşı tavır alır. Emperyalizme karşı Anadolu halklarının birliğini sağlamaya özel bir önem verirler. Bu çerçevede **Kürtlerle ittifak kurma çabalarını yoğunlaştırırlar**. Bu çabalarla birlikte Kürtlere yönelik birçok vaat de dile getirilir. Bunların başında da, emperyalizme karşı bağımsızlık kazanıldıktan sonra özerk bir yapılanma oluşturulacağı sözü gelmektedir.

nü üstlenecek, ulusal bütünlüğü sağlayacak burjuvazinin oluşumunun önünde engel teşkil etmesidir. Kürtler bu dönemde birbirinden bağımsız yüzlerce aşiret halinde yaşayan, şu veya bu çıkarları doğrultusunda arasıra bir araya gelip kendi aşiretlerinin ortak çıkarlarını savunmaya çalışan, o çıkarlar elde edildiğinde veya kaybedildiğinde yine kendi içlerine kapanan ve genellikle göçer olarak yaşayan, ticaretle ve dış dünyayla pek ilişkisi olmayan kapalı bir ekonomiye sahip köylü toplumdur.

Egemen olan bilinç ulus değil **aşiret bilincidir**. Tüm bunlara karşın Kürt beylikleri çeşitli defalar, çeşitli nedenlerle (Osmanlı'nın beylikleri tasfiye politikaları, aşiretler arası çelişkiler, asker ve vergi vermek istememe vb.) Osmanlıya karşı ayaklanmışlardır. Genel anlamda bu ayaklanmaların talepleri hiçbir zaman ulusal bir içeriğe dönüşmemiş, aşiret çıkarlarını aşamamıştır. Kaldı ki, bu feodal direnme temelinde gelişen isyanlar Osmanlı tarafından, diğer Kürt aşiretlerinin kışkırtılıp, örgütlenmesi ile zalim ve kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Buna verilebilecek en somut örnek **Hamidiye Alayları'dır**. Bu alaylar hem Kürt isyanlarına hem de Ermeni halkının mücadelesine karşı etkili olarak kullanılmış, bir çok katliam gerçekleştirmişlerdir. Aşiret örgütlenmesini dağıtamayan, tüm Kürt toplumunu bağrında toplayan bir örgütlenmeye gidemeyen, bunun zeminini yaratamayan Kürtler, Osmanlı'nın her saldırısında kendi aşiret yapısını ve onun hakim olduğu toprakları korumaya çalışmayı yeğlemiştir. Mücadele bunlarla sınırlı olduğundan dar kalmış, tüm Kürdistan'ı kaplayamamıştır.

Bu tür ayaklanmaların ilklerinden sayabileceğimiz Şerefhan ayaklanması buna tipik bir örnektir. Bitlis Emiri Şerefhan görevden alınır, ancak yerine oğlu atanması gerekirken Osmanlı'nın merkezden bir Vali ataması üzerine ayaklanma patlak verir. Ayaklanma 1600'lerden beri süren Osmanlı-İran savaşlarıyla da bütünlüşince uzun süre devam eder. Ayaklanma Osmanlı'nın Bitlis Emirliğine Şerefhan'ın oğlunu atamayı kabul etmesiyle sona ermiştir. Belirleyici olan aşiretin çıkarı olmuştur.

Yine başka bir örnek; Osmanlı İran seferi için Canpolat aşiretinden asker ister. Çeşitli çıkar hesapları içinde olan aşiret reisleri asker vermez. Osmanlı sefer dönüşü aşiret resini öldürür. Bunun üzerine yeni aşiret reisi (ki oğludur) Osmanlıya isyan eder. Bu ayaklanma o dönemde Anadolu'yu saran Celali ayaklanmaları nedeniyle uzun süre ayakta kalır. Ancak Doğuda giderek kendine sorun olmaya başlayan bu ayaklanma Osmanlı tarafından, Kürt aşiretlerinden oluşturulan 40.000 kişilik bir güç ile bastırılır. Ayaklanmaların feodal özüne karşın, ayaklanmalar hiçbir dönem durmamış, gerek Osmanlı'ya karşı, gerekse de Osmanlı sonrası ayaklanmalar yaşanmıştır.

Bu dönemde yaşanan ayaklanmalar esas itibariyle feodal çıkarlara dayanmakla birlikte, Avrupa'daki gelişen ulusal uyanışlardan da etkilenme hiç yok değildir. Bu etkilenme daha sonra yaşanacak ayaklanmalarda daha belirgin olur ve giderek ulusal yanı ağır basan ayaklanmalar yaşanmaya başlanır. Bir anlamda feodal içerikli bu ayaklanmalar, ulusal direnişlere evrilen sürecin birer halkası durumundadır diyebiliriz.

Şeyh Ubeydullah ayaklanmasındaki (1880) "Otonom Kürdistan" şiarı bunun bir ifadesidir. Ancak bu otonomi istemini, eskinin tekrar ikamesi olarak değerlendirmek gerekir. Ancak yine de Kürt ulusal bilincinin gelişimindeki önemli kilometre taşlarından birisidir. Ayaklanmalarda öne çıkan bir yan da; kendi halkına, özgücüne dayanmak yerine dış güçlere umut bağlanmasıdır. Elbetteki bu umutlar her seferinde kaçınılmaz olarak hüsrana sonuçlanır. Çünkü her devlet kendi çıkarları doğrultusunda ayaklanmalarla ilgilenmektedir. Onları ilgilendiren Kürt halkının içinde bulunduğu koşullar ya da Kürt halkının geleceği değil, bölgedeki çıkarlarıdır. Kapitalizmin doğası gereği, halkların çıkarları, kapitalistlerin çıkarlarına her zaman feda edilebilir. Ayaklanmalara bakışları ve aldıkları tavır da bu anlayışa göre şekillenir.

Baban beyliğine dışarıdan bir vali atanması üzerine isyan eden beyliğin varisi Abdurrahman Paşa'nın başlattığı ayaklanma, dış güçlere bel bağlamanın çarpıcı bir örneğidir. Ayaklanma sırasında Abdurrahman Paşa her sıkıştığında İran'a çekilir ve burada Şah'tan destek alır. Ancak bir süre sonra bu sorunu kökten çözümlmek isteyen Osmanlı, Abdurrahman Paşa'nın üzerine yürümeden önce İran'la anlaşır. İran Abdurrahman Paşa'ya verdiği desteği keser. Çaresiz kalan Abdurrahman Paşa zorunlu olarak yeniden Osmanlı egemenliğine boyun eğder.

Yezdan İzzettin Şer ayaklanması, bu konuda tarihten öğrenmesini bilenler için oldukça önemli bir isyandır. Bedirhan Bey ayaklanmasında, amcası Bedirhan Beye ihanet ederek, ayaklanmanın bastırılmasında önemli bir payı olan Yezdan İzzettin Şer,

ayaklanma sonrası Hakkari paşalığıyla ödüllendirilmişti. Ancak bir süre sonra görevinden alınarak yerine bir Osmanlı paşası vali olarak atanır. Osmanlı-Rus savaşı sırasında Osmanlı ordularının Kürdistan'dan çekilmesini fırsat bilen Yezdan İzzettin Şer 1853 de ayaklandı. Kendi gücünden çok, Rus birliklerine güvenen Yezdan İzzettin Şer Rusya'yla ilişki geliştirmek istese de, kışın bastırmasıyla Rus birliklerinin bölgeden çekilmesi sonucunda bu istek sonuçsuz kalır. Bu sırada Rusya'nın Osmanlı karşısında başarı kazanmasını uzak doğudaki çıkarlarına karşı tehlike olarak gören İngiltere, ayaklanmaya müdahale eder. Musul'daki İngiliz konsolosluğu aracılığıyla Yezdan'la görüşmeler yapılır. Umudunu Rus birliklerinin ilerlemesine bağlayan, bu olmayınca Van'ın güneyindeki dağlık bölgeye çekilen Yezdan, bu kez umut olarak İngilizlere sarılır. İngilizlerin, Osmanlı hükümetiyle arasında arabuluculuk yapma teklifini kabul eder. Görüşmeleri başlatmak için **İngilizlerin davetlisi olarak konsolosluğa giden Yezdan, burada yakalanarak Osmanlı subaylarına teslim edilir.** Böylece kendi özgücüne, halkına değil de dış güçlere bel bağlayan Yezdan İzzettin Şer bunun bedelini yaşamıyla öder. Öndersiz kalan ayaklanmacılar ise bir süre dağlarda kalsa da dağılırlar.

20. yüzyılın hemen başında, İstanbul merkez olmakla beraber, Kürt aydınları arasında ulus düşüncesinin gelişmeye başladığı görülür. Hatta Hamidiye Alaylarıyla birlikte kurulan ve Osmanlı'ya, Kürdistan'da körü körüne bağlı işbirlikçi bir tabaka yaratmayı hedefleyen Aşiret Mektepleri öğrencilerinin milliyetçi duygulardan etkilenmesi üzerine 1906 yılında kapatılır. II. Abdül-

Bu ayaklanmalar uluslaşma sürecine hizmet etmişse de çok başlı feodal zemin ulusal bütünlüğün sağlanmasını engellemiştir. Birçok aşiret ayaklanmalarında ya tarafsız kalmış ya da Kemalistlerle işbirliğine girmiştir. Örneğin Sünni Kürt aşiretlerin başlattığı Şeyh Sait ayaklanmasına Alevi Dersim aşiretleri seyirci kalır. Dersim ayaklanmasına da Sünni aşiretler seyirci kalmışlar, hatta bazıları ordu güçleri ile birlikte ayaklanmanın bastırılmasına katılmışlardır.

Molla Mustafa Barzani, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin dört generalinden biri olarak, 1946'da Cumhuriyete saldıran İran'a karşı mücadele ederken, 1960 sonrası geliştirilen faydacı çizgi onu İran'la ittifak içine itiyordu. Bu çizgi sayesinde Şah'tan sağlanan para ve malzeme yardımı belli bir dönem Barzani'nin güçlenmesini sağlarken gelecek açısından ise bu yardımlar ancak dış destekle ayakta durabilen bir yapı oluşturarak kendi sonunu hazırlıyordu.

hamit'in istibdat yönetimine karşı Kürt aydınları, Jön Türkler'le birlikte hareket eder. 1908 Jön Türk hareketiyle birlikte doğan, görece özgürlük ortamından peş peşe dernekler açılır, dergi-gazete gibi yayınlar çıkarılır. İstanbul'da başlayan dernekleşme faaliyeti kısa sürede Kürdistan'a da yayılır. Ancak Kürt halkı, içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal koşullar gereği henüz ulusal bilinçlenme adımlarının çok gerisindedir. Bu nedenle de ulus bilinci tüm dernekleşme, yayın vb. faaliyetlere karşın az sayıdaki aydın tarafından geniş halk yığınlarına taşınmaz. Dernekler dar ve güdük kalır.

Rus tarihçi Lazarf, 1908'den sonra kurulan Kürt örgütler için *"... Aslında küçük derneklerdi ve programları belirsizlik gösteriyordu. ... Baskıcı iktidarlara karşı Kürdistan'da yığınların kitlesel protesto eylemlerini ve ilişkilerini kuramadılar..."* (Kürdistan ve Kürt Sorunu 19. yy. sonlarından 1917'ye kadar) demektedir. Meşrutiyetin ilanı ile bu aydınlar "Bağımsız Kürdistan" söylemlerinden de büyük oranda uzaklaştılar. Kürdistan sorununu bir yerde kültürel gelişim çerçevesine indirgediler. Çıkardıkları dergi gazete vb. yayın organları da bu doğrultuda, siyasi yönden dar kalırken, daha çok " Kürtlerin medenileştirilmesi", "Cahilliklerinin giderilmesi" vb. konular öne çıkarılır. Bağımsız Kürdistan propagandası doğrultusunda, örgüt-parti vb. yapılar oluşturma çabasına ise girilmez. Dönemin temel amacı olarak, Musul bölgesindeki Baban aşiretinden Babanzade İsmail Hakkı'nın deyişiyle, *"Osmanlı ailesi içinde kıymetli bir üye haline gelmiş olmak..."* benimsenir.

I. Paylaşım Savaşı sırasında,

daha sonra Kürt tarihinde önemli bir yer tutacak olan Barzaniler'in ilk isyanı baş gösterir. Barzaniler'in tarihi uzun bir direniş tarihi olmasının yanında hep yarım kalan, hep bölge egemen sınıflarına güvenen, hep dış güçlere bel bağlayan, bu nedenle de ihanetlere uğrayan bir tarihtir. 1907 baharında artan vergi yükü karşısında, Barzani aşiret reisi Şeyh Abdülselam Barzani ve bazı aşiret reisleri padişaha "isyan anlamına gelen" bir telgraf çekerler. Telgrafta; Kürt dilinin Kürt bölgelerinde resmi dil olması, Kürtçe öğrenim, Kürdistan'daki memurların Kürt olması, Kürdistan'da toplanan vergilerin Kürdistan'daki yol, okul vb. giderler için kullanılması ve İslam hukukunun uygulanması istenir. Bu hareket diğer aşiretlerde de isyancı bir havanın doğmasına neden olur. Bu gelişmeler üzerine Osmanlı bölgeye asker sevk eder. Buna karşın telgraftan çekilmesini isteyen aşiret reisleri bir tavır göstermez, hatta bir kısmı Osmanlı ordusuyla işbirliği yapar. Barzaniler ise, iki ay süren bir savaşa tutuşurlar ve sonunda Şeyh Abdülselam tutuklanır. İki yıl sonra ise padişah tarafından affedilerek serbest bırakılır.

I. Paylaşım Savaşı sırasında, Osmanlı bölgeden daha fazla asker ve vergi ister. Bu istek Barzaniler tarafından geri çevrilir. Osmanlı isteğinin geri çevrilmesini ayaklanma olarak kabul eder ve Barzaniler'in üzerine yürür. Bir hainin oyunu sonucu yakalanan Abdülselam Barzani diğer aşiretlere örnek teşkil etmesi için asılır. 20.yy'a girildiğinde gittikçe küçülen Osmanlı'nın elinde sadece Kürdistan, Arap Yarımadası ve Afrika'nın kuzeyi kalmıştır. Bu şartlar altında Alman emperyalizminin müttefiki olarak girilen I. Paylaşım Savaşı, Osmanlı

İmparatorluğu gibi Kürdistan da emperyalistlerce işgal edilir ve paylaşılır. Ulusal bir bütünlük sağlayamamış olan Kürtlerin bir bölümü Osmanlı'yla birlikte hareket ederler. Bunun nedeni; bir yandan Osmanlı'nın baskı ve vaatleriyken, diğer yandan da Rusya'dan aktif destek gören Ermeni Ulusal Hareketi'dir. Ermenilerin Kürdistan'ı da kapsayan bağımsız bir Ermenistan kuracakları düşüncesi ve Osmanlı'nın da bu yöndeki demagoji ve kışkırtmaları, Kuzey Kürdistan'daki aşiretlerin büyük bir bölümünün Osmanlı safında savaşmasını sağlamıştır. Ancak bu tavır Kürtler üzerindeki Osmanlı baskısının azaltmasını getirmemiştir. Bunun da en açık kanıtı; Rus ve Ermeni saldırılarından korumak adına yurtlarından sürgün edilen yaklaşık 700 bin Kürdün önemli bir bölümü, yollarda açlık, susuzluk ve diğer nedenlerden ölmesidir. (Göç edilen ve ölenlerin sayıları konusunda çeşitli kaynaklarda geçen rakamlar farklılık arz etmekle birlikte, ölenlerin sayısı on binlerle ifade edilmektedir.) Savaş sonrası imzalanan Mondros ve Sevr Anlaşmalarıyla, Osmanlı toprakları galip emperyalist devletler arasında resmi olarak da paylaşılır.

Sevr anlaşmasının önemli bir özelliği, Kürtlere "özerklik" hakkı tanınmasıdır. Bu nedenle de **Sevr, özellikle geçmişte Kürt Milliyetçileri tarafından savunulur olmuştur.** Ancak bu sınıf bakış açısından uzak, pragmatist bir yaklaşımın ifadesidir. Oysa Sevr, her şeyden önce emperyalist niteliğinden ötürü savunulamaz. Kürtlere "özerklik" söylemi ise, halkları emperyalizm karşısında bölen-parçalayan bu nedenle de emperyalizmi güçlendiren bir aldatmacadan öte bir şey değildir. Emperyalistlerin hedefi; Osmanlı devleti sınırları içinde bulunan Arap

şeyhliklerinin, Kuzey Afrika uluslarının ve Anadolu'da Ermenilerle Kürtlerin, her birini bir devletçik şeklinde örgütleyerek denetimi altına almaktır. Tüm bu devletçikler Kürtlerin dışında başarıya da ulaşır. Yani emperyalizm istediği türden bir paylaşımı hayata geçirir. Tüm bu nedenlerle Sevr'i savunmak gerici bir konuma düşmek demektir. Çünkü emperyalist dönemde Leninizm'in ulusal soruna yaklaşımı "*emperyalizmi zayıflatan ulusal hareketlerin ilerici olabileceği*"dir. Ancak soruna milliyetçi gözle bakmak bu ilkeyi unutarak, Sevr'e övgüler dizerek ilerici bir misyon yüklemeyi getirmektedir.

Sevr anlaşmasında geçen, emperyalistlerce bahsedilen özerkliğin ne menem bir şey olduğu aynı dönemde Irak'taki özerklik talepli Şeyh Mahmut Berzenci hareketinin İngiltere tarafından kanla bastırılması ile pratikte de kanıtlanmıştır.

Şeyh Mahmut Berzenci, 1918 yılında "otonom Kürdistan" isteğiyle Osmanlı'ya karşı savaşa tutuşur. Ancak bu hareket de kendi halkının gücüne dayanmaktan çok, bölgedeki petrol kaynaklarını denetimi altında tutmak isteyen İngilizlere dayanmaktaydı. Şeyh Mahmut önderliğindeki Hamavend şeyhleri ve Süleymaniye ileri gelenleri İngilizleri bölgeye davet ederler. Böylelikle İngilizler bölgeye yerleşirler. Ancak Osmanlı'nın Kerkük'ü almasıyla çekilen İngiliz birlikleri, Kasım ayı sonunda yapılan bir anlaşma ile yeniden bölgeye yerleşir. Şeyh Mahmut Berzenci de 'Kürdistan Kralı' ilan edilir. Aralık ayında bölgeyi gezen İngiliz emperyalizmi temsilcisine 40 kadar aşiret reisinin imzasını taşıyan bir belge verilir. Bu belgede; "*... majestelerinin hükümeti, Doğu halklarının Türk mezaliminden kurtarılıp,*

Sömürgecilik teorisi; Kürt

Milliyetçileri için ulusal temelde mücadele etmenin temel dayanağı olmuştur. Nerede ise varlık koşulu olarak görülmüştür.

Her şey sömürgecilik tespiti üzerine oturtulmuştur.

'70'li yılların eksilmez tartışma konularından biri olan sömürgecilik tespiti, Kürtleri savunmanın kıstası olarak görülmüştür.

Öyle ki, bu tespitte Marksist-Leninist bir kılıf bile uydurulmaya çalışılmıştır. Bunun

içindir ki, sömürgecilik tespiti yapmayan ne hainliği kalmıştır ne de Kemalistliği.

Kürt milliyetçi örgütlerin emperyalizme karşı tutarsızlıkları, tavırsızlıkları Ortadoğu ve Kürt hareketi açısından önemli sonuçlar doğurmuştur. Öncelikle emperyalizme karşı tavırsızlık Çekiç Güç'e onay verilmesi emperyalizmden medet umulması başta Kürt halkı olmak üzere halkların anti-emperyalist bilincini muğlaklaştırmıştır. Bununla birlikte emperyalizmin Ortadoğu başta olmak üzere dünyada istediği yere, istediği gibi müdahale etmesi, istedikleri gibi at oynatması meşrulaştırıldı. Burjuva feodal önderlikler "yardım", "koruma" adına bölgeye yerleşen emperyalizme karşı tavır almayarak emperyalizmin planlarını istediği gibi hayata geçirmesinin önünü açmıştır.

onlara bağımsızlıklarının gerçekleşmesi için yardım etme niyetini açıklamış olduğundan, Kürdistan halkının temsilcileri olan şefler, hükümetten İngiliz himayesine alınmalarını ve birliğin yararlarından yoksun kalmamak için Irak'a bağlanmalarını rica ederler... Eğer hükümet Kürtlere yardım eder ve onları korursa, onlar da onun emir ve görüşlerini kabullenmeyi taahhüt ederler." denilmektedir.

Açıktır görüldüğü gibi, burada da amaç ne bağımsız bir Kürdistan'dır ne de uluslaşma çabasıdır. Şeyhlere, aşiret reislerine otonomi yetmektedir. Bunun yolu olarak da, güçlü bir devletin "emir ve görüşleri" doğrultusunda hareket edilmekten kaçınılmamaktadır. İngilizler, Kürtlerin bu isteğini ilk başlarda çıkarlarına uygun bulur ve desteklerler. Ancak bir süre sonra Ortadoğu'daki gelişmeler, Irak'ta Arapların iktidarı almasını daha olanaklı ve gerçekçi hale getirir. Bunun üzerine Şeyh Mahmut Berzenci'ye sırtını çeviren İngilizler Kürtlere karşı tavır alırlar. Şeyh Faysal Irak kralı ilan edilir. Berzenci, İngilizlerin kuklası olan Faysal'ı tanımayarak yenden kendini Kürdistan Kralı ilan eder. Bu gelişme karşısında bölgedeki denetimini kaybetmek istemeyen İngilizler, Kürtlere karşı saldırılarını başlatırlar. İngiliz hava kuvvetlerinin 3 Mart 1923'te başlattığı saldırılarda Kürt köyleri bombalanır, çocuk, kadın demeden Kürt halkı katledilir. Yaşanan bu vahşet sonucunda Berzenci hareketi 1924 yılında fiili olarak yenilir. Berzenci hareketi ilk döneminde, İngilizlerle işbirliği içinde Osmanlı'ya karşı gelişirken, daha sonra İngiliz desteğini yitirip İngiltere'yi karşısına alınca bu sefer İngiltere'ye ve güdümündeki Arap (Faysal) iktidarına karşı

gelişmiştir. İşte bu dönemde (1923-24) Anadolu Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin önderliğini üstlenmiş olan Kemalistler tarafından etkin olarak desteklenmiştir. Elbette ki, bu destek Kemalistlerin bölgede etkin bir rol üstlenme isteklerinin dışında düşünülemez.

1919 yılında Kemalistler, anti-emperyalist bir temelde Anadolu'nun işgal edilmesine karşı tavır alır. Emperyalizme karşı Anadolu halklarının birliğini sağlamaya özel bir önem verirler. Bu çerçevede **Kürtlerle ittifak kurma çabalarını yoğunlaştırırlar**. Bu çabalarla birlikte Kürtlere yönelik birçok vaat de dile getirilir. Bunların başında da, emperyalizme karşı bağımsızlık kazanıldıktan sonra, özerk bir yapılanma oluşturulacağı sözü gelmektedir. Mustafa Kemal daha ulusal kurtuluş savaşının başında bunu; *"Kürtlerin serbest gelişimlerini temin için ırk'ı ve içtimai hukuklar aynen kabul edildi. Böylece, yabancıların Kürtlerin üzerinde yapacağı propagandaların bu şekilde önünün alınacağı, Kürtlere malum olması hususu belirtildi."* Şeklindeki sözleriyle ifade etmektedir.

Bu dönemde Kürtler aşiretler halinde yaşayarak feodal yapılarını devam ettirmekteydiler. Ulusal bir hareket yaratacak olan, ulusal bilincin hala uzağındadırlar. Bununla birlikte emperyalistlerin 1. Paylaşım Savaşı sonucunda bölgeyi işgal etmeleri ve buna karşı gelişen Anadolu Ulusal Kurtuluş Savaşı karşısında Kürtler ikili bir tavır sergilerler. Kimi Kürt aşiretleri anti-emperyalist bir temelde, gelişen Kurtuluş Savaşı içerisinde yer alırken, kimi aşiretler de emperyalizmin yedeğine düşerler. Bu durum, Kürt halkının içinde bulunduğu feodal yapının kaçır-

nılmaz bir sonucuydu. Kimin yanında, hangi istemlerle yer alacaklarını belirleyen bölgedeki güçler dengesidir. Feodal aşiret yapısı bu ikili tavır alışı, yani ilericiliği ve gericiği aynı toplumsal yapı içerisinde var etmiştir. Kemalistler, Kürtlerin de desteğini almalarıyla Kurtuluş Savaşı'nı başarıya ulaştırdılar. Bunun yanında Kurtuluş Savaşı sırasında emperyalizmin de kışkırtmalarıyla ayaklanmalar ve feodal isyanlar da görülür.

1919 yılı yaz aylarında Malatya'da patlak veren Kürt ayaklanması, İngilizlerin ulusal kurtuluş mücadelesinin önünü kesme amaçlı destekledikleri ve fiili olarak da ayaklanmanın organizasyonu içerisinde yer aldıkları bir harekettir. *"...Kemalistlerin 'devrimciliğinden' korkan emperyalist devletlerin Kemalistlere karşı, Kürt hareketi de dahil, onlardan memnun olmayan bütün güçleri kullanma uğrunda gayret göstermeleri sonucunda daha da gerginleşti. 1919 yılının yaz mevsiminde Malatya'da patlak veren isyan, ele alınan dönemde Kürt hareketinin ilk ciddi etkinliği olarak kabul edilir. Bu ayaklanmanın hazırlanmasına Kürdistan Teali Cemiyeti'nin kimi üyeleriyle birlikte İngiliz Binbaşı Noel de katıldı."* (Yeni ve Yakın Çağda Kürt Siyaset Tarihi, Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi syf 113).

Girişilen bu isyan, Kuvva-ı Milliye güçlerinin ayaklanma hazırlıklarını öğrenerek bölgeye kuvvet sevk etmesi sonucunda başarısızlığa uğrar. Bölgedeki aşiretlerin etkin desteğini de sağlayamayan ayaklanmacılar dağılırlar. Anadolu Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin sürdüğü koşullarda 1921 yılında Koçgiri Ayaklanması patlak verir. **Bu ayaklanma ulusal taleplere sahip olması yanıyla haklı bir temele oturmasına karşılık,**

içinde bulunulan süreç, koşullar ve bu koşulların biçimlendirdiği ilişkiler bütünü açısından gerici bir konuma düşmüştür. Çünkü, emperyalizm çağında ulusal bir hareketi ele alıp değerlendirirken emperyalizme karşı tavrına bakarak nitelemek gerekir.

Açıktır ki, ayaklanmanın yaşandığı dönemde Ulusal Kurtuluş Savaşı, emperyalizme karşı mücadelenin bayraktarlığını yapmaktadır. Ve emperyalizme darbeler vuran bir konumdur. Koçgiri ayaklanması da, yaşanan süreç itibarıyla haklı taleplere sahip olmasına karşın genelin çıkarlarıyla çelişen bir konumdur. Bu özelliği itibarıyla de tarih önünde gerici bir konuma düşmekten kurtulamamıştır. Kurtuluş Savaşı sürdüğü dönemde Kemalistler, Kürtlere karşı mümkün olduğunca "kardeşçe" yaklaşmışlardır. TBMM açıldığında ilk mecliste 72 Kürt Milletvekili bulunuyordu. Kürsüden yapılan konuşmada ise, *"Bu kürsüde konuşma hakkı iki millete aittir; Kürtler ve Türklerle"* denmekteydi. Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın resmileştirilmesi olan Lozan Anlaşması'nda, azınlıklar konusunda yaşanan sorunla ilgili, meclisteki Kürt milletvekilleri konferansa telgraflar çekerek, Türkiye adına görüşmelere katılan komisyonun Kürtleri de temsil ettiğini belirtiyorlardı.

Kemalistler Anadolu topraklarındaki emperyalist işgale resmi olarak son veren Lozan Anlaşması'yla, "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde toprak bütünlüklerini sağlayıp, iktidarlarını pekiştirdikten sonra ise içe yönelirler. Başlangıçta Kürt-Türk ittifakına ihtiyaç duyan Kemalistler, savaş sonrası buna ihtiyaç duymuyorlardı. Mecliste temsil edilen, meclis kürsüsünden konuşma hakkına sahip iki ulustan biri olduğu söylenen Kürtler, bir anda Kemalist-

Sevr anlaşmasının önemli bir özelliği, Kürtlere "özerklik" hakkı tanınmasıdır.

Bu nedenle de **Sevr, özellikle geçmişte Kürt Milliyetçileri tarafından savunulmuş**tır. Ancak bu sınıf bakış açısından uzak pragmatist bir yaklaşımın ifadesidir. Oysa Sevr her şeyden önce emperyalist niteliğinden ötürü savunulamaz. Kürtlere "özerklik" söylemi ise, halkları emperyalizm karşısında bölen-parçalayan bu nedenle de emperyalizmi güçlendiren bir aldatmacadan öte bir şey değildir. Emperyalistlerin hedefi; Osmanlı devleti sınırları içinde bulunan Arap şeyhliklerinin, Kuzey Afrika uluslarının ve Anadolu'da Ermenilerle Kürtlerin, her birini bir devletçik şeklinde örgütleyerek denetimi altına almaktır.

Gerek Barzani-Talabani, gerekse de PKK'nin politikaları; emperyalistler arası çelişkiler, emperyalistlerle bölge devletleri arasındaki çelişkiler ve bölge devletlerinin kendi aralarındaki çelişkiler üzerine oturmuştur. İttifaklar da buna göre şekillenmiştir. Çıkışları söylemleri ne olursa olsun emperyalist çözüm noktasında ortaklık yakalanmıştır. Milliyetçiliğin Kürt halkını getirdiği nokta emperyalizmden yardım dilenme her yönüyle emperyalizme muhtaç değildir. Nitekim burjuva feodal önderlikler çözümü ABD'nin himayesine girmekte bulmuşlardır. Gelineen noktada emperyalizmin elinde bir oyuncak durumuna düşülmüştür.

lerin ağzında "Dağ Türkleri" olup çıkmışlardı. Kürtlere verilen "Özerklik-Otonomi" vaatlerinin üzerine sünger çekerek, ulusal sorunu, tam da küçük burjuva diktatörlüklerin karakterine yakışır bir tarzda, asimilasyon ve soykırımla çözmeye yöneldiler.

Kemalist iktidarın, Kürt halkına yönelik inkarı ve asimilasyonu temel alan politikaları, ulusal ve ulusal yanı ağır basan Kürt ayaklanmalarının birbiri ardı sıra gelişmesini sağladı. Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısında değişim yapacak gücü olmayan Kemalist yönetim ise, ayaklanan Kürt halkını denetimi altında tutmak için feodal yapılarla çatışmaktan da kaçınmıştır. Zaten Kürdistan'da feodalizmi çözecek bir sermaye birikimi, gelişmiş bir burjuvazi de olmadığından ister istemez Kürt feodalleriyle işbirliğine gitmiş, devlet otoritesini tanıyan işbirlikçi Kürt egemenlerini güçlendirmiştir. Ulusal baskının olduğu yerde bu baskılara karşı ulusal başkaldırıların, ayaklanmaların olmayacağı düşünülemez. Ancak bu ayaklanmalar Kürt halkının feodal yapısından ötürü başarısızlıkla sonuçlanmaktan kurtulamadı. Kemalizm'in asimilasyon politikaları karşısındaki bu ayaklanmalar feodal bir toplumsal zeminde, ulusal direnme ve birleşme süreci niteliğindedir.

Bu dönemde nitelikleri itibarıyla öne çıkan üç önemli ayaklanma vardır. bunlardan Şeyh Said Ayaklanması (1925) dini motifler taşımasına karşılık harekette belirleyici olan yan hareketin ulusal özüdür. Şeyh Said ayaklanması sonrasında çok geçmeden Kürt ayaklanmalarının en örgütlü ayaklanması olan Ağrı İsyanı başlar. Bu hareket, 1930 yılında gelişiminin en yüksek seyrine ulaşırsa da, Türkiye-İran işbirliğiyle

bastırıldı. Bu hareketin öncülüğünü yapan HOYBUN Cemiyeti asker, tüccar, aydın ve feodal yöneticilerden oluşan bir çeşitlilik gösteriyordu. Ayaklanmanın ulusal talepleri Şeyh Said isyanına göre çok daha belirgindi.

Dersim Ayaklanmasını (1938) önemli kılansa ayaklanmanın ulusal yanının çok belirgin olması ile birlikte, büyük bir vahşetle bastırılmış olmasıdır. Kemalistlerin Kürt halkına yönelik saldırılarında sıranın Dersime geldiğini gören aşiretler Seyit Rıza önderliğinde örgütlenmeye çalışırlar. Ancak aşiretler arası çelişkiler, önyargılar ve Kemalizm'in vahşetinin yarattığı çekince geniş bir birliğin önünde engel olur. Ulusal baskıların karşısında bir kez daha topyekün direnilememesi, hareketin görülmemiş bir vahşetle bastırılmasına yol açar.

Bu ayaklanmalar uluslaşma sürecine hizmet etmişse de çok başlı feodal zemin ulusal bütünlüğün sağlanmasını engellemiştir. Birçok aşiret ayaklanmalarda ya tarafsız kalmış yada Kemalistlerle işbirliğine girmiştir. Örneğin Sünni Kürt aşiretlerin başlattığı Şeyh Said ayaklanmasına Alevi Dersim aşiretleri seyirci kahr. Dersim ayaklanmasına da Sünni aşiretler seyirci kalmışlar, hatta bazıları ordu güçleri ile birlikte ayaklanmanın bastırılmasına katılmışlardır. Türkiye Kürdistanı'nda, Dersim ayaklanması kanla bastırılarak Kürt hareketi ağır bir darbe alırken Kürdistan'ın diğer parçalarında gözle görülür bir hareketlilik söz konusudur.

IRAK-İRAN KÜRDİSTANI VE İŞBİRLİĞİ, İHANETLER KISIR DÖNGÜSÜ

Mahabat Kürt Cumhuriyetine

kadar İran Kürt Ulusal hareketinin gerçekleş-tirdiği tek başkaldırı 1914 yılında 3000 kişilik bir kuvvetle Ruslara karşı gerçekleştirilen Simko ayaklanmasıdır. 1931'de bastırılan bu ayaklanmadan sonra, 1941'de İran'ın kuzeyinden Sovyetler Birliği İran'a girerken, güneyden de İngilizler tarafından işgal edildi. Bu tarihten sonra Sovyetler Birliği'nin çabalarıyla Kürt aydınlarının başını çektiği örgütlenmeler hızla yayıldı. Bu çalışmalar sonucunda Komel'e Jiyane'ye Kürdistan (Kürdistan Diriliş Toplu-luğu) kuruldu. Bu örgütlenme daha sonra 1945 yılında Kürdistan Demokrat Partisi'ne dönüşerek tüm örgütlenme faaliyetlerini tek çatı altında topladı. Gerek uluslararası koşullar, gerekse İran içlerine kadar Sovyet birlikle-rinin girmesi ve Kürtlere açık destek vermesi, Kürt ulusal hareketi için tarihi bir "fırsattı." Sonuçta bu koşullar değerlendirilerek 22 Ocak 1946'da **Mahabat Kürt Cumhuriyeti** ilan edildi. Kadı Muhammed kurulan Cumhuriyetin Cumhurbaşkanı, Başbakan ise Bükan aşireti önde gelenlerinden Hacı Baba Şeyh idi. **Bakanlar kurulu daha çok aşiret önde gelenle-rinden ya da akrabalarından oluşmuştu.** Böylece Mahabat Cumhuriyeti aşiret ilişkileri temeline dayalı bir yapıyla kurulmuş oluyordu. Aynı yıllarda Irak'ta ayaklanmış olan Molla Mustafa Barzani de, Irak iktidarının saldırıları karşısında İran'a geçerek cumhuriyete katılır. Elinde bulunan iyi yetişmiş üç bin kişilik aske-ri güçle, cumhuriyetin askeri gücünü oluşturur. Kendisi de orduyu yöneten dört general-den biri olarak atanır.

İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin kurul-masından kısa bir süre sonra Molla Mustafa Barzani partinin bir kolunun da Irak'ta kurul-ması için adamları aracılığıyla çalışmalara başladı. Barzani başkanlığındaki bir komis-yonca hazırlanan bildiri Irak'taki Kürt grupla-rına iletilerek Irak Kürdistan Demokrat Parti-si'nin gerekliliği anlatılır. Bu görüşmeler so-nucunda Rızgariye Kurd ve Şoreş partilerinin de katılımıyla IKDP kurulur. Partinin başkan-lığına Molla Mustafa Barzani getirilir.

Kürt halkının özgücünden çok, uluslararası dengelere dayanan ve Sovyetler Birliği'nin açık desteği ile kurulmuş olan Mahabat Cum-huriyeti fazla uzun ömürlü olmadı. Savaşın sona ermesi ile, üzerinde yükseldiği zeminin sallanmaya ve uluslararası dengelerin değiş-meye başlaması cumhuriyet için sonun baş-

langıcı oldu. Özellikle Sovyetler Birliği'nin as-keri güçlerini bölgeden çekmesi ile İngiliz em-peryalizminin desteklediği İran Şah rejiminin saldırıları karşısında, 5 Aralık 1946'da, Maha-bat Kürt Cumhuriyeti kısa ömrünü doldura-rak yıkıldı. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin yı-kılışındaki temel etkenler, feodal toplumsal yapı, aşiret ilişkileri, kendi özgücünden çok güçlü bir devlete sırtını dayama isteğidir. Gü-ven yerine önyargılardan kaynaklanan ihtiya-tlılık, ilişkilerin temel biçimi olmuştur. Irak'tan gelerek Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ne katılan Barzaniler'in durumu buna örnektir. Barzaniler Irak'tan geldikleri için askeri olarak kabul görmelerine karşın, politik hiyerarşi içe-risinde yer alamamışlardır. Ortak ulusal çıkar-ların değil, feodal aşiret çıkarlarının temel alındığı böylesi bir birlik, adı devlet de olsa zor karşısında dağılmaya mahkumdur. Nitekim İran Şahı'nın saldırıları karşısında birçok aşiret lideri Şahla uzlaşma yollarını ararlar. An-cak bu uzlaşmacı eğilimler hatta öteden beri Şahla işbirliği içerisinde olanlar bilindiği hal-de, bunlara yönelik hiçbir tavır geliştirilmemiş cezalandırma yoluna gidilmemiştir. İran Kürt Ulusal Hareketi, İran'da Musaddık'ın iktidar olduğu dönemde (1953) yeniden canlanma olanağı bulur, ancak CIA güdümlü bir darbe ile yeniden iktidarı eline geçiren Şah'ın baskı-ları karşısında yeniden uzun bir sessizlik dö-nemine girer.

Bu sessizlik dönemine damgasını vuran ise **uzlaşmacılık** olur. Şah rejiminin kısmi re-formlarla bazı ulusal hakları tanıması bu ses-sizlik ve uzlaşmacılığı derinleştirdi. Elbette bu haklar, Kürt halkı için ulusal öğelerini geliştir-me anlamında olanaklar sunan bir adımdı. Ancak bunun yanında Kürt hareketinin uzlaş-macı karakterini daha da güçlendirdi. 1960'lı yılların başlarında İran KDP savaşçıları, Irak Kürdistanı'nda mücadeleyi yükseltmiş bulu-nan IKDP ile birlikte Irak'a karşı savaştılar. Bu yıllarda İran ve Irak KDP'leri arasındaki ilişki-ler oldukça sıcak ve dostçaydı. Ancak 1961 sonlarında **Irak KDP İran Şahı ile geliştirmiş olduğu faydacı ilişkiler** nedeniyle İran KDP'den Şaha karşı savaşımını durdurmasını isteyince İKDP-İKDP arasında varolan dostluk ilişkileri son bulur. Molla Mustafa Barzani, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin dört genera-linden biri olarak, 1946'da Cumhuriyete saldı-ran İran'a karşı mücadele ederken, 1960 son-

rası geliştirilen faydacı çizgi onu İran'la ittifak içine itiyordu. Bu çizgi sayesinde Şah'tan sağlanan para ve malzeme yardımı belli bir dönem Barzani'nin güçlenmesini sağlarken, gelecek açısından ise bu yardımlar ancak dış destekle ayakta durabilen bir yapı oluşturarak kendi sonunu hazırlıyordu.

Irak Kürt Ulusal Hareketinin yükselişi ise II. Paylaşım Savaşı yıllarında başlar. 1943 yılında Molla Mustafa Barzani savaş boyunca önemli başarılar elde eder. Böylece kısmi bir takım hakları Irak hükümetine kabul ettirdi. Ancak savaşın bitimiyle birlikte, İngiltere tarafından desteklenen Irak hükümeti saldırıya geçti. Bazı Kürt aşiretlerini de yanına çekmeyi başaran Irak güçlerine dayanamayan Molla Mustafa Barzani, önce İran'a geçip Mahabat Kürt Cumhuriyetine katıldı. Cumhuriyetin İran tarafından dağıtılması ile de Sovyetler Birliği'ne sığındı.

27 MAYIS KOŞULLARINDA TÜRKİYE KÜRDİSTANI

Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmeler Türkiye Kürdistanı'nda da kısa sürede yansısını bulur. 1958'de Molla Mustafa Barzani'nin Irak'a dönmesi ve yükselen mücadele ile birlikte Türkiye'de gerçekleşen 27 Mayıs 1960 politik devrimi Türkiye'deki tüm güçlerin örgütlenmelerinin önünü açtı. Birbiri ardına Kürt yayınları basılırken örgütlenme çalışmaları da sürdürüldü. Bunun sonucunda Silopi'de Abdulkadir Ökten, Sait Elçi, Ömer Turan, Faik Bucak ve bazı Kürt aydınları tarafından, 1961 yılında Kürdistan Demokrat Partisi Mesulluğu adlı gizli bir teşkilat kurulur. Örgüt, Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi'ne giden yolun ilk basamağıdır. KDPM çeşitli Kürt örgütleri ile ilişki içerisinde olmasına karşın, temel olarak IKDP'nin etkisi altındadır. Aradan dört yıl geçtikten sonra bu örgütlenme TKDP adını alarak partileşti. Partinin genel sekreteri Faik Bucak'tı. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak (Doktor Şiwan) partide öne çıkan diğer isimlerdi. TKDP Türkiye sınırları içinde özerkliği savunuyordu. Partinin genel sekreteri Faik Bucak bir yıl sonra Urfa'da silahlı saldırıya uğrayarak öldürülür. Faik Bucak'ın ölümüyle yerine Sait Elçi atanır. Gelişen Kürt milliyetçiliği karşısında polis bir dizi operasyonlara başlar. Sait Elçi ve bazı partililer 1968'de tutuklanırlar.

Bu dönem parti içerisinde görüş ayrılıkları da baş gösterir. Partinin önemli isimlerinden Sait Kırmızıtoprak, partiyi aşırı milliyetçilikle suçlar ve sola kayması yönünde propaganda başlar. 1969 yılında hapisten çıkan Sait Elçi, korumu adına Sait Kırmızıtoprak'ı Irak'a gönderir. Buna karşın Sait Kırmızıtoprak burada TKDP'ye karşı eleştirilerini sertleştirir ve bir süre sonra da ayrılarak, Kürdistan Demokrat Partisi'ni kurar.

12 Mart 1971 darbesi sonrasında Sait Elçi de Irak'a geçer ve aradaki görüş ayrılıklarının kaldırılması için Sait Kırmızıtoprak'tan bir çağrı alır. Bu buluşma sonrasında, nasıl olduğu net olmamakla birlikte toplantıya katılanların hepsi öldürülür.

Sonuçta Ortadoğu politikacılığının yarattığı bu ayak oyunları TKDP'nin dağılmasını ve süreç içerisinde yok olmasını getirdi. Devrimci mücadelenin ülke çapında yükseldiği, gençlik hareketinin ivme kazandığı 1960'lı yıllar, Kürt ulusal hareketinde de yeni arayışları doğurmuştur. Üniversitelerde okuyan Kürt gençleri, aydınları daha çok TİP ve daha sonra kurulan TKP ve Dev-Genç içerisinde yer alıyorlardı. TİP içinde bulunan Kürtlerin de ısrarlarıyla "Doğu Sorununu" ele almak ve bölgede kendine taban yaratmak için 1967'den itibaren Doğu Mitingleri adı altında bir dizi mitingler düzenlenmeye başlandı. Bu mitingler halkın bilinçlenmesinde olumlu sonuçlar doğurdu. TİP'in, Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal baskıyı ve "Doğu Sorunu" adıyla da olsa ulusal sorunu ilk kez dile getirmesi, Türkiye Kürdistanı'ndaki muhalefetin TİP'e yönelmesini getirir. Tüm bunlarla birlikte Ankara ve İstanbul Üniversitelerinde okuyan bazı Kürt öğrenciler ulusal bilincin geliştirileceği bir dernek kurma kararı alırlar. Bunun sonucunda 1969 yılı Mayıs ayında, Ankara'da **Devrimci Doğu Kültür Ocakları (DDKO)** adını taşıyan yasal bir dernek kurulur. Derneğin amacı *"Türkiye'deki ırkçı-şoven, resmi ideoloji kaynaklı bütün şartlanmaları kırmak, halkların kardeşçe ve eşitçe yaşayabilmeleri yönünde mücadele veren demokrat ve devrimci kuruluşlar yelpazesinde yerlerini almak"* olarak belirtiliyordu. Ankara'da derneğin açılmasından sonra İstanbul'da da bir dernek kurulur. Bunların ardından Türkiye Kürdistanı'nda açılan derneklerle sayı dokuza ulaştı. Dernekler Kürt kültürüne yönelik çalışmalarının yanı sıra,

bölgede yoğunlaşan baskılar karşısında telgraf çekme, baskıları belgeleme vb çalışmalar da yürütüyorlardı.

DDKO'nun faaliyetleri kısa sürede dikkat çeker ve 16 Ekim 1970'te DDKO'ya yönelik tutuklamalar başlar. Gelişen operasyonlarla bir çok yönetici ve üye tutuklanır. 12 Mart cuntası sonrasında ise DDKO'lar süresiz olarak kapatılırlar.

Kürt Milliyetçi Hareketlerinin Ortak Özelliği: SÖMÜRGEÇİLİK TESPİTİ

12 Mart darbesiyle, Kürt ulusal hareketi de ağır darbeler aldı. TKDP'nin, DDKO'nun birçok üyesi işkenceden geçirildi, tutuklandı. '74'lerden sonra devrimci mücadelenin yükselmeye başlamasıyla beraber, dağınıklık yaşayan ulusal harekette de kıpırdanmalar başladı. Yeni bir çok örgütlenme ortaya çıkarken; sol, sosyalist söylemler daha sık ve yaygın olarak kullanılmaya başlandı. Birçok Kürt milliyetçi grup ve örgüt kendini sosyalist, komünist olarak ifade etti. Programlarında sol söylemlere yer verdi. Söylemi, programı ne olursa olsun, bu dönemde reformistinden silahlı mücadeleyi savunana kadar, tüm milliyetçi örgütlerin hemfikir oldukları ortak bir nokta vardır; Kürt milliyetçiliğinin ideolojik gıdası olan "sömürgecilik" teorisi.

Sömürgecilik teorisi; Kürt Milliyetçileri için ulusal temelde mücadele etmenin temel dayanağı olmuştur. Nerede ise varlık koşulu olarak görülmüştür. Her şey sömürgecilik tespiti üzerine oturtulmuştur. '70'li yılların eksilmez tartışma konularından biri olan sömürgecilik tespiti, Kürtleri savunmanın kıstası olarak görülmüştür. Öyle ki, bu tespite Marksist-Leninist bir kılıf bile uydurulmaya çalışılmıştır. Bunun içindir ki, sömürgecilik tespiti yapmayan ne hainliği kalmıştır ne de Kemalistliği. Sömürgecilik tespitini kendine dayanak yapan milliyetçi örgütler, ayrı örgüt, ayrı devrim anlayışı çerçevesinde örgütlendiler. Ve bunu tek geçerli yol olarak gördüler.

Her şeyi sömürgecilik tespitleri üzerine oturtan milliyetçi anlayış, zamanla tıkanmaktan, düzenin yedeğine düşmekten kurtulamamıştır. Çünkü; sömürgecilik tespitiyle daha baştan, ayrı örgütlenme, ayrı devrim mutlaklaştırılmıştır. Böylelikle daha ilk adımda halk-

ların ortak mücadelesini bölen bir anlayış savunulmuştur. Öte taraftan, her ne kadar "Kürdistan Devrimi"nden söz ediliyor olsa da, bu tespit ülkemiz gerçekliğiyle değerlendirildiğinde devrim perspektifi yoktur. Nitekim yapılan tespitler, saptanan hedefler ülke gerçeğine çarpıp, sonuçsuz kalınca, çözüm düzenle uzlaşmada aranmaya başlanmıştır. **Bağımsızlığın yerini federasyon, otonomi derken zamanla hak kırıntıları almıştır.** Ayrıca milliyetler temelinde örgütlenme halkların ortak mücadelesinin önünde engel olmasının yanında egemenlerin şovenizmi daha etkin kullanmasına da yol açmıştır.

Yine sömürgecilik tespitine göre, her şeyin merkezine "Türk sömürgeciliği" konulduğu için **emperyalizm tali plana atılmıştır.** Bu mantıkla, emperyalizme yurtseverlik temelinde de olsa tavır alınmadığı gibi, zamanla emperyalizmden medet umar hale gelmiş, emperyalizmin icazetine sığınmış ve ondan çözüm istenir noktaya gelinmiştir. Çünkü, emperyalizm gerçeğini yumuşatan, görmezden gelen her milliyetçi anlayış böylesi bir potansiyel taşımaktadır.

MİLLİYETÇİLİK AÇMAZDIR

Kürt milliyetçi hareketlerinin emperyalizme karşı mücadele pratiğine baktığımızda tavırsızlık, işbirliği ve icazetçiliği görürüz. Çünkü daha yolun başında sınıfsal mücadele reddedilip, ulusal mücadele temel alınmıştır. Sömürgecilik tespiti dayanak yapılarak emperyalizme karşı tavırsızlığın teorisi hazırlanmıştır. Özellikle emperyalizme ters düşmemek noktasında çaba gösterilmiş, **tek kurşun dahi sıkılmamanın övgüsü yapılmıştır.** Sonuçta geline nokta emperyalizmin icazetini kabul etmek, yedeğine düşmek olmuştur. Esas sorunu, bulunduğu parçadaki devlete karşı mücadele olarak alan, emperyalizme karşı tavır almayan milliyetçi önderlikler, emperyalizmden medet umma, onunla ilişkiye geçme ve zamanla emperyalizm tarafından kullanılma noktasına gelmekten kurtulamamışlardır. Kürt milliyetçi hareketleri, Kürt halkının kurtuluşu sorununa ulusal temelde yaklaşmışlar, kendilerini yalnızca Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlamak misyonuyla sınırlandırmışlardır. Kürt ulusunun kurtuluşunu, bulundukları ül-

ke halklarının ulusal ve sınıfsal kurtuluş sorunundan ayırmışlardır. Kürdistan devrimini ayrı bir devrim olarak görmüş, örgütlenme, mücadele ve hedeflerini bu çerçevede oluşturmuşlardır. Bunun yanında milliyetçi hareketler bulundukları parçadaki “sömürgeci” devlete karşı mücadelede destek ve güç aramak adına, birbirleriyle çelişkileri olan bölge devletleri tarafından da kullanılmışlardır.

Bölge devletlerine ya da emperyalizme yaslanma siyasetinin Kürt ulusal hareketi için çok acı sonuçları olmuştur. İran ve Irak’taki burjuva feodal önderliklerin yaşadıkları bunun en açık örnekleridir. Her parçadaki Kürt Milliyetçileri diğer parçadaki egemen güçlerin desteğini almak için en berbat politikalara başvurmuş, birbirlerine karşı emperyalizm ve bölge devletlerinin çıkarları için savaşmışlardır. Sonuçta fatura ise; katledilen, yerinden yurdundan göç ettirilen, umutları yıkılarak aynı trajediyi tekrar tekrar yaşayan Kürt halkına çıkmıştır.

Elbette, tüm yaşanan bu acıların sorumlusu emperyalizm ve yerli işbirlikçileridir. Fakat bununla beraber emperyalizmin icazetine sığınan sırtını Kürdistan’ın diğer parçalarındaki egemenlere dayayan burjuva feodal önderlikler de belirleyici sorumluluklar taşımaktadır.

Kürt Milliyetçilerinin kendi aralarındaki çatışmalardan ilk akla gelen Barzani ve Talabani olmaktadır. Fakat bu durum sadece Barzani ve Talabani ile sınırlı değildir. Barzani’den Talabani’den İran KDP’sine, PKK’ye kadar tüm Kürt milliyetçi örgütler bu gerçekliğin içerisinde. Çünkü hepsine yön veren milliyetçilik, feodalizm ve pragmatizmdir. Bir bölge devletine yaslanma Kürt örgütleri tarafından neredeyse Kürdistan’da silahlı mücadele yürütmek için temel koşul olarak ele alınmıştır.

İran KDP lideri Kasımlı, Irak’tan aldıkları desteğin zorunluluğunu şöyle anlatmaktadır:

“Biz mecburuz diğer devletlerden yardım alalım.(...) Biz bağımsızlığımızı savunuyoruz, fakat diğer yandan da Irak bizim için bir yoldur. Bunu anlamak gerek. Bu mecburiyetimizi anlamak gerekiyor.” (A. Kasımlı ile röportaj, Medya Güneşi, Sayı: 10 syf 5)

Kürt milliyetçi örgütleri bölge devletlerinden destek sağlamayı, bu şekilde mücadelenin başlıca koşulu olarak alınca, bu kez doğal olarak çabaları bu ülke devletleriyle hep “iyi

ilişkiler” içinde olmak yönünde olmuştur. Kuşkusuz bu “iyi ilişkiler”in bedeli vardır, bu ilişkilerin kurulduğu devletin istekleri vardır. “İyi ilişkiler”i koruma mantığı, herhangi bir ilkeye dayanmayan, katıksız bir pragmatizm olduğundan, bu “iyi ilişkiler” adına komşu ülkelerdeki Kürt hareketlerinin ezilmesine bir başka Kürt hareketi göz yummuş, görmezlikten gelmiş, daha da öteye giderek, bölge devletleriyle işbirliği içinde diğer ülkedeki Kürt milliyetçi hareketinin bastırılmasına yardımcı olmuştur.

Kürt burjuva feodal önderlikler arasındaki ilişkilere bakıldığında **kimin ne zaman dost, kimin ne zaman düşman** olduğunun belirsiz olduğu bir tablo ortaya çıkmaktadır. Günü gelmiş çatışılmış. Günü gelmiş Irak’a, İran’a, Suriye’ye, Türkiye’ye bel bağlanmış; o da yetmemiş emperyalizme çağrılar yapılmıştır. Neticede emperyalizmin elinde bir oyuncak haline gelinmiştir. Fakat yaşananlardan ders alınmamış, sonuç çıkarılmamış icazetçiliğin batağında yol alınmaya devam edilmiştir. İşbirlikçilik, icazetçilik, Kürt Milliyetçilerinin emperyalizme karşı, teorideki tavır alışlarını dahi ortadan kaldırıp, açıktan emperyalizm övülür duruma gelinmiştir. Burjuva feodal hareketler kendi özgücüne güvensizdir ve sürekli sırtını yaslayacakları bir güç ararlar. Bu gücün niteliği, konumu, hatta geleneksel olarak Kürt halkına yaklaşımı hiç de önem taşımamaktadır. Bu yüzdendir ki, söylemi, gelişme düzeyi ne olursa olsun kullanma adına kullanılmaktan kurtulamamışlardır. Barzani ve Talabani arasındaki ilişkiyi bu yanıyla incelediğimizde bunun sayısız örneğini görmekteyiz. 1958 yılında Irak’ta Faysal krallığının, İngiliz nüfuzuna son veren Albay Abdulkasım Kasım önderliğindeki politik devrim, Kürt halkı için de önemli kazanımlar getirdi. Pratikte geniş bir kullanım alanı bulamamışsa da, Anayasada; *“Araplar ve Kürtler bu milleti teşkil ederler. Anayasa bu iki milletin eşit haklarını Irak birliği içinde garanti eder”* şeklinde belirlenen bu kazanımlar ileri adımlardı. Ancak A. Kasım’ın, devrimin ardından toprak reformu uygulamak ve tarımsal gelirleri vergilendirmek istemesi Kürt feodal önderliğin tepkisini çekti. Diğer yandan Kasım’ın, Anayasada vaat edilen hakları tanımaması, bir süre sonra da IKDP’ye yönelik baskıları gündeme getirmesi üzerine silahlı savaş başladı.

Yaşanan çatışmalar üç yıl sürdü. Bu süre içerisinde bölgede fiili olarak otonomi durumu yaratıldı. Barzani'nin Şah rejimi ile geliştirdiği "iyi ilişkiler" sonrası, Irak Kürt ulusal hareketi, Irak rejimine karşı Şah ve emperyalizm tarafından kullanılan bir koz olacak ve iki ülkenin anlaşmaya vardığı her durumda Kürt ulusal hareketi zor anlar yaşayacaktır.

Barzani ile Talabani arasındaki ilk ayrılık ve çatışmalar '60'lı yıllarda başlar. Barzani'nin, 1958'te Kasım'ın darbesinden sonra Kürdistan'a dönüp Barzan bölgesine yerleşmesiyle Irak Kürtleri için yeni bir süreç başlamıştır. '60'lı yıllar boyunca Irak Kürdistanı'nda pek çok çatışma, ateşkes birbirini izler. İstisnasız birkaç yılda bir olan her darbeye Kürtlere çok çeşitli vaatlerde bulunulur. Fakat sonuç hepsinde de katliamlar olur. Yapılan ateşkesler ise, daha çok BAAS rejiminin kendi iç çelişkileri sonrasında gündeme gelmiş ve her ateşkes sürecini yeniden kanlı çatışmalar izlemiştir. KDP içerisindeki ilk ciddi ayrılıklar 1964 yılında yaşandı. Parti içerisinde Barzani ve 'Politbüro Grubu' diye iki kesim çıktı. Talabani'nin de içinde yer aldığı 'Politbüro Grubu', Barzani'yi "feodallikle" suçluyor, yer yer sol söylemler kullanıyordu. Bu süreçte başlayan çatışmalarda 'Politbüro Grubu' İran'dan destek almaktadır. Ve çatışmalar sonucunda Talabani çareyi İran'a sığınmakta bulur. Ancak 1965 yılında Barzani'nin çıkardığı afla İran'dan geri dönebilir. Fakat bir süre sonra bu kez Irak iktidarı ile işbirliğine girer. Bu durumu anlaşılınca da 1966 yılında Bağdat'a kaçar. Ve Barzani'ye karşı, Irak ile birlikte mücadele eder.

Çatışmalar 1967 yılından 1974 yılına kadar çeşitli aralıklarla devam etti. Bu arada Talabani'nin Saddam'la birlikte olduğu bu dönemde, Barzani ise İran Şahı ile birliktedir. Ve hedefte İran KDP'si vardır. 1961 yılında ayaklanmada Şah'ın desteğini alan Barzani, bunun karşılığı olarak da İKDP'ye eylemlerini durdurma çağrısı yapar. İKDP'nin 1967 yılında başlayan ve 18 ay süren ayaklanmasının bastırılması için Şah'la birlikte olur. BAAS İktidarı, 1966 yılında imzalanan 12 maddelik Haziran deklarasyonunu kabul ettiğini açıklarken, yapılan görüşmelerde Talabani'nin hazır bulunmasını ön koşul olarak koyar. Yani, Talabani işbirliğinin karşılığı olarak "muhatap" alınır. Hiç kuşkusuz

buradaki amaç Kürt hareketini bölmektir. Barzani-Talabani çatışması bu dönem boyunca sürdü. Yapılan görüşmelerden sonra, 8 Mart 1970'te Kürtlere otonomi veren bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma İKDP saflarında "barış" beklentilerini büyüttü. Fakat 4 yıl gibi bir süre geçmesine rağmen BAAS yönetimi hiçbir adım atmazken, Kürtleri sürekli oyalamaya devam eder. Otonomi anlaşması bir türlü hayata geçirilmez.

Bu arada 1971 yılında İran'la Irak arasında sınır anlaşmazlığı gündeme gelir. İran Basra Körfezi'ndeki bazı adaları işgal eder. Irak ise buna misilleme olarak, 40 bini Kürt olan toplam 50 bin kişiyi İran yanlısı olduğu gerekçeyle sınır dışı eder. Irak bu süreçte, giderek ABD'ye karşı tavır almaya başlarken SSCB ile de ilişkilerini geliştirir. Nitekim 9 Nisan 1972'de Irak'la SSCB arasında "dostluk ve işbirliği anlaşması" imzalanır. Irak yönetimi oluşturduğu anti-emperyalist imajla birçok ilerici kesimin de desteğini alır. Barzani ise sırtını yaslayabileceği yeni bir güç aramaya koyulmuştur. Niyetleri, çok da güvenmediklerini söyledikleri, İran Şahı aracılığıyla ABD emperyalizmiyle ilişkiye geçmektir. İran Şahı ile ilişkiye geçen KDP, böylelikle başta Arap ilerici güçleri olmak üzere geniş bir ilerici kesimden de uzaklaşıyordu. Nitekim BAAS, bu durumdan fazlasıyla faydalandı ve ABD ile İran'la işbirliğine giren KDP'yi tecrit etmesini, köşeye sıkıştırmasını bildi. Irak 1970 yılında imzalanan otonomi anlaşmasına uymadığı gibi '74 yılında kendi istediği biçimde bir "otonomi"yi Barzani'ye rağmen hayata geçirdi. Böylece BAAS kendi denetimi altında bir yerel bölge oluşturdu. 28 Şubat 1974'te ise, kendi çağrısıyla oluşturduğu ve içinde Irak Komünist Partisi'nin de olduğu "İlerici Ulusal Cephe"nin dışında olan tüm örgütleri yasadışı ilan etti. Nihayetinde 1974 yılında Barzani, bu kez İran ile ABD desteğine güvenerek ayaklandı. İran Barzani'ye silah yardımıyla bulunup, her türlü desteği sundu. Fakat bu destek 1975 yılına kadar devam etti. ABD'nin niyeti ve politikası çok açıktır. ABD, Kürtleri bölgedeki çıkarlarına ters düşen Irak'a karşı kullanmayı amaçlamıştır. Nihayetinde Irak sıkıştırılıp, sonrasında ise İran ile Irak arasında anlaşma sağlanınca Kürtlerin ezilmesine onay verilmiştir. ABD bu politikasını; "bizim politikamızın amacı BAAS'ı devirmek değil siyasetini de-

giştirmesini sağlamaktır" diye ifade etmiştir.

1975 yılında İran'la Irak, sınır geçişlerini düzenleyen bir anlaşma imzalar. Bu anlaşmanın maddelerinden biri de; İran'ın, Irak Kürtlerine destek vermeyeceği şeklindedir. Ayrıca iki ülke "sınırların kapatılması ve iki ülke için zararlı görülen faaliyetlere izin ve destek verilmemesi" üzerine de anlaşır. Bu anlaşmadan sonra Irak, Kürtlere yönelik büyük bir saldırıya geçti. Barzani'nin İran'a, ABD'ye yardım için yalvarıp yakarması hiçbir sonuç vermedi. Barzani, Mart 1975'te ABD Dışişleri Bakanı Kissinger'e gönderdiği son telgrafta şöyle diyordu;

"... korumasız halkımız görülmemiş bir şekilde yok olma tehlikesindedir. İran bize sınırlarını kapatmış ve yardımı kesmiştir. Aynı anda Irak bize karşı en büyük saldırısını başlatmış bulunuyor. Bizim halkımız ve hareketimiz görülmemiş bir şekilde yok edilmektedir. Bütün dünya buna suskun kalmış. Baylar biz inanıyoruz ki, ABD halkımıza karşı moral ve politik sorumluluk taşımaktadır. Bu durum karşısında sizlerden şunları rica ediyoruz: 1- Bize karşı başlatılan saldırının durdurulmasını, konuşma fırsatının yaratılmasını, halkımız için bir çözüm yolunun bulunmasını veya en azından itibarımızın korunmasını istiyoruz. 2- Bütün insani baskılar kullanılarak İran'ın halkımıza bu tarihi facia ve acılı anında yardım etmesini sağlayın. En azından yaşamamız için yardım etsinler ki, savaşımıza bulunduğumuz yerden devam edelim. Bir çözüm yolu buluncaya kadar.

Sayın Dışişleri Bakanı; Biz çok endişeliyiz. Sizin fiili hareketinizi acele bekliyoruz. ABD'nin Kürtlere karşı vurdumduymaz gibi hareket edeceğine kesinlikle inanmıyoruz." (Aktaran Barzani, M. Sıraç Bilgin, s.286)

Barzani'nin bu tür çağrılarına ABD cevap verme ihtiyacı bile duymaz. Sonuç; Barzani ağır bir yenilgi aldı, KDP dağıldı. Emperyalizme, bölge devletlerine bel bağlamanın faturası binlerce Kürdün katledilmesi olurken Barzani ise mülteci olarak ABD'ye sığınır.

Bu yenilgi milliyetçi hareketlerin kendi öz güçlerine güvensizliğinin, kullanma adına nasıl kullanılan bir araca dönüştüğünün çarpıcı bir örneğidir. Fakat milliyetçi önderlikler bundan ders almadıkları için, aynı açmazlar, tıka-

nıklıklar daha boyutlu yaşanarak sürmüştür. Sonuçta icazetçiliğin batağında kulaç atılmaya devam edilmiş, aynı pratik tekrar tekrar sergilenmiştir. Ağır yenilgi alan Kürt milliyetçi hareketi '76 sonrasında yeniden toparlanmaya çalışır. 1979 yılında ABD'de ölen Molla Mustafa Barzani'nin yerini oğlu Mesut Barzani alırken, KDP'den ayrılan Talabani ise KYB'yi oluşturdu. Aralarındaki çatışma ve çekişme ise bundan sonra çeşitli biçimlerde hep sürdü.

1981 yılında Körfez'de başlayan İran-İrak savaşı Kürt ulusal hareketleri için değerlendirilecekleri bir ortam yarattı. Çünkü Kürdistan'ı ilhak etmiş, iki bölge devletin merkezi denetimini zayıflatan, bölgesel bir durum ortaya çıkmıştır. Gerek Irak, gerekse de İran önemli güç kaybına uğramıştır. Yapılması gereken bölge devletlerinin yedeğine düşmeden ezilen bölge halklarıyla birlikte ortak mücadele vermektir. Fakat böyle yapılmamış, nerede ise çizgi haline gelen, bölge devletlerinden birine yaslanma, onun icazetinde hareket etme politikası, yani milliyetçi, kendi özgücüne güvensiz, pragmatist politikalar sürdürülmüştür. Irak Kürtleri sırtlarını yine İran'a yaslamışlardır. Irak ise İran'daki Kürtlere aynı şekilde yaklaşmıştır. Fakat savaş bitince Irak'ın yaptığı ilk iş, Kürt halkını ezmek olmuştur.

Saddam, Halepçe gibi bir katliamı Kürt halkına yaşatırken, İran da aynı politikaları İran Kürdistanı'nda uyguluyordu. Yaklaşık 10 yıl sonra bu kez Körfez Savaşı'nda yine benzer tabloyla karşılaşmak mümkün. Savaş sonrasında ABD'ye güvenip ayaklanan Kürt Milliyetçileri bir kez daha emperyalizme bel bağlamanın sonucunu yaşar. ABD Körfez Savaşı'nda Saddam'ı yenilgiye uğrattıktan sonra, bu kez elinin altında tuttuğu "Kürt Kartı"nı devreye soktu. Irak'ın çekildiği, darbe yediği bir sırada, Kürtlere ve Şiilere, Saddam'a karşı ayaklanma çağrısı yaptı. ABD bunu, deviremediği Saddam'ı bir iç müdahale ile devirmek, Irak halklarını birbirlerine kırdırmak için yaptı. Fakat ayaklanma bastırıldı. Oysa ayaklanmanın başlangıcında burjuva feodal önderlikler çok umutluydular. Ne de olsa dünyanın efendiliğine soyunan ABD'nin desteğini almışlardı. Ancak destek beklenen gibi olmaz. Daha ayaklanmanın hemen öncesinde Talabani şöyle diyordu: *"Bu defa Amerika'yı yanıma aldık. Federasyon kurma yolunda ilk somut adım atılıyor."* (Milliyet, 5 nisan 1991) Fa-

kat sonuç yine katliam, yine göç olmuş, Kürt halkı bir kez daha milliyetçi önderliklerin icazetçiliğinin, işbirliğinin sonucunu yaşamıştır. Talabani, “Amerika sahtekarlık yapıyor” diyerek yaşadığı hayal kırıklığını ifade etse de, işbirlikçilikten vazgeçmediği için ilerleyen yıllarda da aynı hayal kırıklığını yaşamaya devam edecektir.

Oysa emperyalizm Ortadoğu’da güçten düşürülmüş, kendine muhtaç ülkeler istiyor. “Yeni Dünya Düzeni”ni bu şekilde biçimlendirmek istiyor. Bunun için halkları bölüyor, birbirine kırdırıyor, güçten düşürüyor. Nitekim ABD, Körfez Savaşıyla Saddam’ı güçten düşürürken, Kürt milliyetçi önderlikleri de kendine muhtaç hale getirdi. Denetimine aldı ve zamanla istediği gibi kullandı. ABD emperyalizminin bölgeye yerleşmesinde ve kendine geniş bir manevra alanı yaratmasında, emperyalizme karşı tavırsız kalan ve kurtuluşu emperyalizmle işbirliği yapmakta gören, işbirlikçi Kürt önderlikler önemli bir pay sahibi olmuştur. Emperyalizm ve bölge devletlerinin çıkar hesaplarından sonuç elde edilmeye çalışılmış, bir devlet olsun da nasıl olursa olsun denilerek her şeyi ile ABD’nin himayesine seve seve girilmiştir. Bunun için Çekiç Güç’e bile göz yumulmuştur.

Körfez Savaşı sonrasında, emperyalizmin politikaları çerçevesinde oluşturulan “Kürt Federe Devleti”, çatışmaların geçici bir süre için de olsa durmasını beraberinde getirdi. Mayıs 1992’de Çekiç Güç’ün denetimi altında seçimler yapıldı. Oluşturulan parlamentoda Barzani ve Talabani 50’şer milletvekiliyle yer aldılar. Eylül ayında da peşmergeler güçlerini birleştirdiler. Emperyalizmin denetiminde atılan bu adımlar 1994 yılında yeniden başlayan çatışmalarla kesintiye uğradı. Yine çatışmalar ateşkesler birbirini izledi. Nihayetinde 8 Nisan 1995’te ateşkes ilan edildi. Hemen ardından da Amerika’nın müdahalesiyle Barzani ve Talabani Dublin’de masaya oturmak zorunda kaldılar. Ancak Dublin sürecinin ömrü de uzun sürmedi. 1996 yılının Ağustos ayında çatışmalar yeniden başladı. Bu kez Talabani İran’ın yardımıyla saldırıya geçerken, Barzani ise Saddam’la birlikte olarak cevap verdi. Tüm yaşananlara rağmen Kürt Milliyetçilerinin çözümü yine emperyalizm oldu. Bu süreçte en “zararlı” çıkan Talabani, her ne kadar “bundan

sonra artık özgücümüzle hareket edeceğiz” dese de değişen bir şey olmamıştır. Sonrasında çağrılar yine emperyalizme olmuştur. Saddam’la birlikte hareket eden Barzani ise artık Ankara’dadır. Ve hem emperyalizm hem de oligarşiyle görüşmelerdedir. Sonrasında yine çatışmalar, yine zirveler... Ve şimdi yine başa dönülerek emperyalizmin icazetiyle bir devlet oluşturmak istenmektedir. ABD, Kürtleri Ortadoğu’da istediği gibi kullanabileceği bir güç haline getirmek istemektedir. (Bu amacına da bugün için ulaştı denilebilir.) Bunun için kendine bağlı uydu bir devlet kurmak da dahil olmak üzere her türlü yönteme başvuruyor. Barzani ve Talabani ise emperyalizmin yedeğinde olduğu için emperyalistlerin planına dünden razıdır. Emperyalizm, Ortadoğu politikalarında Kürtlere her zaman için bir rol biçmiştir. Bunun için Kürt önderliklere vaatlerde bulunulmuş, payeler dağıtılmıştır. Fakat yeri geldiğinde de Kürt halkının katledilmesine göç ettirilmesine de onay verilmiştir. Esas olarak Kürt milliyetçi örgütlerin emperyalizme karşı tutarsızlıkları, tavırsızlıkları Ortadoğu ve Kürt hareketi açısından önemli sonuçlar doğurmuştur.

Öncelikle emperyalizme karşı tavırsızlık Çekiç Güç’e onay verilmesi emperyalizmden medet umulması başta Kürt halkı olmak üzere halkların anti-emperyalist bilincini güçleştirmiştir. Bununla birlikte emperyalizmin Ortadoğu başta olmak üzere dünyada istediği yere, istediği gibi müdahale etmesi, istedikleri gibi at oynatması meşrulaştırıldı. Burjuva feodal önderlikler “yardım”, “koruma” adına bölgeye yerleşen emperyalizme karşı tavır almayarak, emperyalizmin planlarını istediği gibi hayata geçirmesinin önünü açmıştır. Ayrıca, yüzleri emperyalizme dönük olduğu için, Irak’taki Arap halkıyla olan bağlar koparılmış, halkların geleceğini birlikte örme gerçeğinden de gittikçe uzaklaşmıştır.

BARZANİ-TALABANİ VE TÜRKİYE OLİGARŞİSİ

‘90’lı yıllara kadar, daha çok Irak ve İran gibi bölge devletlerinin arasında gidip gelen Barzani ve Talabani bu süreçten itibaren kendilerine yeni bir ittifak buldular. Kendi özgücüne güvensizlik “kendi Kürdüyle” sorunlu

olan Türkiye ile ilişkileri beraberinde getirdi. Bu ilişkiler özellikle Özal döneminde gelişti. Barzani ve Talabani Ankara'da ağırlandı. Ceplerine Türkiye Cumhuriyeti diplomatik pasaportu kondu. İstedikleri yardımlar yerine getirildi. Tabi tüm bunlar Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt Milliyetçilerine karşı tavır almaları ve devletin yanında çatışmaları, emperyalizmin ve oligarşinin bölgedeki çıkarlarını koruma, kollama ve Özal iktidarının Kürt hamiliği politikalarına hizmet edilmesi karşılığında yapıldı.

Talabani, oligarşi ile girilen bu ittifakı şöyle değerlendiriyordu:

"Sayın Özal'ın başlattığı süreç sadece Türklerle Kürtler arasında değil, aynı zamanda bütün bölgenin, bütün Ortadoğu'nun geleceği için tarihi niteliktedir. Bu süreçler ilerler ve gelişirse Türkiye sadece Irak'taki değil, aynı zamanda İran ve Suriye'dekiler de dahil olmak üzere Ortadoğu'daki 20-25 milyon Kürdün hayranlığını ve desteğini elde edecektir." (Basından)

Oligarşiye övgülerle süren bu ihanet öyle noktalara ulaşmıştır ki, PKK'ye karşı birlikte operasyonlar bile yapılmıştır. Zaman zaman Talabani bu çatışmaların dışında kalsa da, esas olarak PKK milliyetçiliğinin tasfiyesi için o da elinden geleni yapmıştır. Devletin sınır ötesi operasyonlarının bir çoğunda Irak Kürt milletçileri de aktif olarak yerlerini almışlardır. Bugün de hala Ankara, Barzani ve Talabani'nin Washington'dan sonra ikinci adresi olmaya devam etmektedir.

BARZANİ-TALABANİ arasındaki çatışmalara '90'lı yıllarla birlikte Irak Kürdistanı'nda bir güç olmaya çalışan PKK de katılır. PKK'nin Barzani ve Talabani ile arasındaki ilişkiler de milliyetçiliğin pragmatizmine göre şekillenmiş, Ortadoğu politikacılığının tüm "incelikleri" gösterilmiştir. Yine güncel çıkarlar, mülkiyetçilik ve dengeler ittifaklara yön vermiştir. Bu ilişkilerde kullanılma, başka güçlere bel bağlama, birbirinin kuyusunu kazma vardır. Ortaklaşılın nokta yurtseverlik değil, emperyalizmden çözüm beklemektir.

Talabani'nin 1988'de PKK ile yaptığı ittifak için söyledikleri Kürt milliyetçi örgütlerin kendi aralarındaki ittifaklarının hangi "ilkel" üzerinde şekillendiğini göstermektedir. *"Bu bir etki-tepki meselesi olarak görülmeli-*

dir. Biz Irak Kürtleri olarak Saddam rejimine karşı mücadele veriyorduk. Türkiye'nin Irak'la resmi düzeyde ilişkisi vardır. Bu belli ölçülerde bize karşı bir ilişkiydi. (...) Bu 'mihvere' karşı bir 'karşı mihver' olarak algılanmalıdır PKK ile ilişki. Yani Türkiye'nin Irak rejimiyle işbirliği bizi PKK'ye itti." (Güneş gazetesi, 27 Şubat 1991, Cengiz Çandar ile röportaj)

Burjuva feodal Kürt Milliyetçilerinin pragmatizmini gösteren bu örnek sadece Talabani'ye ait değildir. PKK'nin mantığı da çok farklı olmamıştır. PKK, KDP ile olan ittifakları için "O ciddi bir şey değildi. KDP ittifaktan anlamaz. Aşılması gereken bir oluşumdur" diyerek pragmatizmini ortaya koymaktadır. İlişkiler, ittifaklar böyle şekillendiğinde kimin kiminle ne zaman, ne kadar dost olduğu belirsizleşmiştir. Her şey sürece, çıkarlara göre şekillenmiştir. Örneğin Talabani 1988 yılında PKK ile ittifak halindedir. '90 yılında ise Vedat Aydın katledildiğinde OHAL Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nu ziyaret eder. '92 yılında PKK'ye karşı düzenlenen operasyona katılır. Nitekim Ekim 1992 yılında PKK, Talabani için şunları söylemektedir.

"Talabani'nin bir yanı feodal, bir yanı burjuvaydı. Aydıncı ama kararlısından değil, karsız ve korkak olanlarından, başkalarına yarananlarından, halkına güvenmeyenlerinden. (...) Bir diğer adı '66'nın çaşıydı. Celal, Kürt tarihinde iç çatışmaların ve bozgunculüğün adıydı. 1963'te direnişi terk etmiş... Celal kimin adamıydı? Gençliğinde Maocu, 1963'e kadar KDP'li, 1963-66 arasında Şahçı, 1966-70 arasında Irak Baasçı... Tüm bunları Kürt halkı için mi yapıyordu? Kesinlikle hayır. O, Tahran'ın, Washington'un, Londra, Paris, Bonn ve Ankara'nın adamıydı... (...) Celal'de ilke yoktu..." (Berxwedan, Ekim 1992, Özel Sayı, syf:7)

Fakat çok değil kısa bir süre sonra, 17 Mart 1993 tarihinde PKK tek taraflı ateşkes ilan ederken Abdullah Öcalan'ın hemen yanı başında, daha önce "Hamidiye alayları komutanı" olan Talabani vardır. *"Güneyle ilişkilere gelince; 14 yıl boyunca biz bu ilişkilere Mam Celal ile başladık. Bugün gördüğünüz gibi tekrar ileri bir düzeyde görüşmelerimiz oldu. Birbirimize oldukça muhtaç olduğumuza inanıyoruz. Her şeyden önce Mam Celal'in kendisi bu ilişkilere büyük özen göstermiştir.*

Biz buna gereken karşılığı vermişiz. İnanyorum ki, bundan sonra bir daha yıkılmamacasına bu ilişkiler kardeşçe sürer.” (BİR MUHA-TAP ARIYORUM - Abdullah ÖCALAN)

Her şey her an değişebilir. Dost olan düşman, düşman olan da dost-ittifak olabilir. Bir sakıncası yoktur milliyetçilik için.

PKK, çıkışında söylem düzeyinde her ne kadar Barzani ve Talabani'den önemli farklılıklar taşısa da bugün geline aşamada aynılaşmış, hatta Barzani ve Talabani, geçmişten bugüne dek bağımsızlık istemediğini belirterek PKK'den daha tutarlı davranmışlardır. Bağımsızlıktan bir takım hakların verilmesine kadar gerileme emperyalizmden icazet dileme, sömürü düzenine karşı olmama, dahası güç verme isteği, Barzani'den Talabani'den daha geri noktalara düşmek demektir.

Barzani, Talabani ve PKK... Hepsinin ortak özelliği devrim istememektir. Hepsi de “çözüm”ü emperyalizmin masalarında, konferanslarında arıyorlar. Hepsi de Kürtlük adına hareket ettiğini söylüyor, ancak kendi çıkarları söz konusu olduğunda Kürt halkının çıkarlarını satmakta tereddüt göstermiyorlar. Emperyalizmden çözüm umma, bölge devletlerine yaslanma, icazet, teslimiyet her üçünde de ortak nokta olmuştur.

EMPERYALİZME YASLANILARAK KURTULUŞ OLMAZ

Yaşananlar tekrar tekrar göstermektedir ki, halkların kurtuluşu emperyalizme ve işbirlikçilerine bel bağlamakla sağlanamaz. Bu anlayışın gideceği yer işbirliği ve ihanettir. Kürt burjuva feodal önderliklerin pratiğinde ortaya çıkan gerçek; **milliyetçiliğin nihai anlamda çözüm olamayacağıdır**. Milliyetçilik halkları kurtuluşa götüremez. Çünkü izlenen politikalarda güncel anlamda çeşitli başarılar elde edilse bile, sonuçta gelinip dayatılan kapı emperyalizm olmaktadır. Emperyalizme karşı savaşılmadığı için de mücadele başarıya ulaşmamaktadır. Gerek Barzani-Talabani, gerekse de PKK'nin politikaları; emperyalistler arası çelişkiler, emperyalistlerle bölge devletleri arasındaki çelişkiler ve bölge devletlerinin kendi aralarındaki çelişkiler

üzerine oturmuştur. İttifaklar da buna göre şekillenmiştir. Çıkışları söylemleri ne olursa olsun emperyalist çözüm noktasında ortaklık yakalanmıştır. Milliyetçiliğin Kürt halkını getirdiği nokta emperyalizmden yardım dileme her yönüyle emperyalizme muhtaç olma-dır. Nitekim burjuva feodal önderlikler çözümü ABD'nin himayesine girmekte bulmuşlardır. Çözümü ABD'nin çözümünde bulmuşlardır. **Gelinen noktada emperyalizmin elinde bir oyuncak durumuna düşülmüştür**. Emperyalizm daha baştan itibaren milliyetçi hareketlerin gelişimine göz yummuş, önünü açmış hatta giderek desteklemiştir. Emperyalizm, milliyetçilikle halkları bölüyor, yoruyor, güçten düşürüyor ve zamanla kendi denetimine alıyor. Özellikle bugün Ortadoğu'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da körüklenen milliyetçiliğin arkasında emperyalizmin bu politikası yatmaktadır.

Emperyalizm, milliyetçiliği körüklerken halkları birbirine kırdırıp güçten düşürdükten sonra da müdahale ediyor. İşte yakın süreçte gündeme gelen Yugoslavya sorunu bunun en canlı örneğidir. Emperyalizm Yugoslavya halklarını bölmüş, parçalamış, birbirine kırdırılmış ve hemen ardından da müdahale etmiştir. Yine çeşitli biçimlerde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini de, emperyalizm izlediği politikalarla ehlileştirmeye ve zaman içerisinde kendisiyle uyumlu duruma getirmeye çalışmıştır. Kendi özgüçlerine güvensiz, burjuva feodal Kürt Milliyetçileri de önce bölge devletlerinden en nihayetinde de ABD'den çözüm aramışlardır. Washington neredeyse hepsinin kiblesi olmuştur. Kimisi Washington'un, Ankara'nın yollarını arşınlar-ken, kimisi de emperyalizmin ve oligarşinin ağzından çıkan her sözde “derin” anlamlar arayıp bulmakta ustalaşmışlardır. Burjuva feodal milliyetçi hareketlerin kendi özgücüne güvensiz ve başka güçlere bel bağlayan anlayışı, gerek emperyalizme, gerekse de bölge devletlerine yararlanabilecekleri elverişli bir ortam sağlamıştır. Daha '70'li yıllarda Barzani hareketiyle ilk ilişkileri şekillendiren ABD zaman içerisinde istediği sonuçları elde etmiştir.

PKK için süreç biraz daha farklı şekillense de PKK de aynı noktaya geldi. PKK programında geçen anti-emperyalist söylemlere

rağmen emperyalizme hiç yönelmedi. Buna özel bir önem verildi. Öyle ki, Kürdistan'ın orta yerinde birçok emperyalist hedef bulunurken, Çekiç Güç Kürdistan'a yerleştirilirken hiçbir tavır alınmadı. Buna karşın özellikle '90'lı yıllarla birlikte tikanlıkların daha fazla derinleşmesiyle sıkça mesajlar verilme-ye çalışıldı. ABD'ye karşı olunmadığı söylen-di. ABD'ye tek bir kurşun sıklamamakla övün-üldü. Emperyalizme olmadık taahhütler verildi, mektuplar yazıldı, neden çözümüyorsunuz diye sitemler bile edildi.

Yurtseverlik kavramının içi doldurulup emperyalizme karşı tavır alınmadıkça aynı son yaşanmaktadır. Belki, yer, tarih, zaman değişiyor ama Kürt milliyetçiliğinin icazetçiliği hiç değişmiyor. Bu çözümsüzlüğün faturasını ise hep halk ödüyor.

PKK ortaya çıktığı koşullarda sosyalizmden etkilenmesi ile diğer Kürt milliyetçisi örgütlerden farklıydı. Ancak sömürgecilik teorisinde ısrar PKK'yi de diğer Kürt milliyetçisi örgütlerin vardıgı sondan kurtaramamıştır. PKK'nin ortaya çıktığı koşullar dünyada ve ülkemizde sosyalizmin prestijinin, gücünün yüksek olduğu, çeşitli ülkelerde ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının başarıya ulaşarak, emperyalizmden kopuşların sağlandığı yıllardır. Dünyada olduğu gibi ülkemizde de '70'li yıllar sosyalizmin prestijinin ve etkisinin en yüksek olduğu yıllardır. Özellikle, '71 devrimci çıkışı, tüm kesimleri olduğu gibi Kürt halkını da derinden etkilemiştir. Gerek silahlı mücadele gerekse de ulusal sorunun çözümünde temel doğruların ortaya konması, o süreçte küçük-burjuva milliyetçi hareketler üzerinde de etkili olmuştur. Bu etkilenmeyi PKK üzerinde de görmek mümkündür ve aynı zamanda PKK'yi diğer milliyetçi reformist Kürt gruplarından ayıran önemli bir ayrım noktası olmuştur. İdeolojik-politik hattındaki birçok açmaza rağmen, reformizmi mahkum edip, ulusal bağımsızlıkçı bir anlayışla silahlı mücadeleyi savunması, PKK'yi diğer reformist Kürt gruplarından ayırmış ve gelişiminin koşullarını yaratmıştır.

Yine bu dönem devrimci gelişmeden etkilenen PKK, emperyalizme ve başka ülkelere dayanan Kürt gruplarının bu pratiğini de mahkum ederek ortaya çıkmış, ancak bu çizgisini sürdüremeyerek bu grupların daha da

gerisine düşmekten kurtulamamıştır. İsimlerinde sosyalist, işçi vb. tanımlamalar olanlar ya da farklı isimdekilerin ortak noktaları nihayetinde emperyalizme dayanmak, işbirliği ve faşist rejimlerle uzlaşma arayışları ve uzlaşmalarıdır.

Ortaya çıkışlarında devrimci, sosyalist söylemlere ve çeşitli boyutlarda geliştirilen mücadelelere, yürütülen savaşa, ödenen bedellere rağmen bir aşamadan sonra geline-nen ideolojik yanlışlarıdır. Bu yanlışları PKK, pratiğinde sezgisel de olsa görmüş, ancak değiştirecek ideolojik cesaret gösterilememiştir.

Mücadelenin başlangıcından itibaren ülke koşullarının doğru çözümlenememesi, yanlış tespitler ve bu yanlış tespitler üzerine oturtulan yanlış politika ve taktikler tikanıklığı, tikanıklık devrim hedefinden uzaklaşmayı getirmiştir. PKK'nin de diğer tüm Kürt Milliyetçisi örgütlenmeler gibi, yanlış tespitlerinin temelini "sömürgecilik" tespiti oluşturmaktadır. PKK tüm strateji ve taktiklerini bu yanlış tespit üzerine oturtmuştur. Milliyetçi kafanın yönlendirdiği PKK, emperyalizmi, yeni sömürgeciligi, Türkiye'nin ekonomik ve siyasi koşullarını tümünden yanlış tahlil etmiştir.

Yeni-sömürgecilik ilişkileri iki ulusu tek bir toplumsal yapıda birleştirmiştir. PKK bu gerçek üzerine şekillenen, Türkiye'deki halkların birlikteliğini, kültürel ilişkilerini tahlil edemedi. Yanlış subjektif değerlendirmelerle, milliyetçi bakış açısıyla, Türkiye'deki halkların ortak mücadelesi ve ortak devrim bakış açısı yerine, sadece Kürt halkının ulusal sorununu çözmeyi amaçlayan, bunun için milliyetçiliği körükleyerek, özellikle Kürt halkını diğer halklara karşı şartlandıran bir politika izledi. Türk halkına karşı düşmanca bir politika benimsendi. Yapay bir şekilde devletin Türk-Kürt çatışması, Türk-Kürt düşmanlığı yaratma, halkları parçalayarak birbiriyle savaşarak yönetme politikasına kendi cephesinden ortak oldu. Kendince böyle bir çatışmadan medet umar duruma geldi.

Ancak Türkiye koşulları çok farklıydı ve özellikle 90'lı yıllarda PKK de bu gerçeği görmeye başladı. Milliyetçi politikanın gelişme şansı bir yere kadardı ve nitekim öylede ol-

muştı. PKK için aslında tek yol vardı. Yanlışlarını değiştirecek cesareti gösterecek, devrimci çizgiyi benimseyecekti. Milliyetçilik mahkum edilmeliydi. Bu, kısaca PKK'nin yanlış milliyetçi ideolojiyi bir kenara bırakarak halkların kurtuluş mücadelesini benimsemesini gerektiriyordu. Ancak PKK bu doğru değişim sürecine girmek yerine, gittikçe emperyalizme yaslanan milliyetçiliği derinleştirme yolunu seçti.

“Devleti kullanan çetecilik ve gerilladaki aşınma, her ne kadar sorumlu tutulsa da yine de doğrusu, ‘90 başlarındaki hem dünya hem devletteki gelişmeyi görüp yanıt oluşturmadı. (...) Görülüyor ki, PKK gerçekten büyük bir yol ayrımında, ya klasik çizgisinde daha katılaşp, sertleşip, geniş iç ve dış olanaklara dayanarak yaşamını sürdürecektir, ya da, dünya ve Türkiye realitelerini doğru değerlendirip, silahlı mücadele aşamasını belli yasal güvenceler temelinde, temel taktik olarak bırakıp, yine programına Türkiye bütünselliğini esas alıp, genel bir demokrasi programıyla daha da ayrıntılı işlenmiş bir Kürt toplumunun, dönüşüm programını, siyasal-yasal eylem ve örgüt biçimini esas alan bir yapıya kendini dönüştürecektir. Tarihi aşama kesinlikle budur.” (Abdullah Öcalan Savunma Sayfa 63)

PKK, Abdullah Öcalan'ın savunmasında da '90'lı yıllara ilişkin ifade ettiği gibi bundan sonrası için nasıl yürüyeceğine karar vermek durumundaydı. Asıl olarak milliyetçi çizgi mücadelenin pratiği içerisinde iflas etmiş ve değişim zorunluluğu ortaya çıkmıştı. Değişim devrimci bir zeminde yapılmalıydı ancak yine Abdullah Öcalan'ın açık olarak ifade ettiği gibi, değişim bir bütün olarak emperyalizmin politikalarına endekslenme, Türkiye oligarşisi ile uzlaşma ve giderek düzenin bir parçası olma zemininde gerçekleştirilecekti. Adım adım pratikte de uygulanan bu oldu.

PKK 1990'da Sovyetlerin yıkılmasıyla sosyalist sistemden umudunu kesti, artık çözümü emperyalizmde bulmuştu.

Önce Avrupa emperyalizminden “çözüm” beklendi. Sayısız çağrılar yapıldı. Avrupa kapıları bunun için aşındırıldı. Siyasallaşma, diplomasi adına emperyalizm ile ilişkiler geliştirip, kendini kullandırdı. Büyük politika yapanlar elbette büyük kullanılırlar. Bugün İmralı'da kullanıldığını ifade etmesinin hiç-

bir anlamı ve kıymeti olmadığı gibi ciddiyeti de yoktur. Aynı mantık devam etmekte, hatta emperyalizme hizmette daha da gayretlidirler. Avrupa yerine bu kez de oligarşi ve ABD emperyalizminin politikaları yaşama geçirilmektedir. Değişen bir şey yoktur.

“Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir.” (Cemil Bayık Özgür Politika 20 Haziran 1999) PKK bir yandan yanlış tespit ve yanlış pratiklerin sonucu tikanırken, diğer yandan yarattığı bu tablonun altında kaldı ve tamamen emperyalizmin desteğini alma çabası büyüdü, bunun için çeşitli manevralarla emperyalizme övgüler artarak sürdü.

Başlı başına bugün İmralı'dan yayılan politikalar, emperyalizmin ve oligarşinin politikasından başka bir şey değildir.

Başlangıçta sözde farklı özellikler, söylemler taşısalar da, tüm Kürt hareketleri emperyalist çözüm politikalarında birleşmişler, emperyalizmin desteğini almak için bayraklarından, söylemlerine, hedeflerine kadar hemen her şeyi değiştirmişlerdir. Barzani'nin, Talabani'nin, Öcalan'ın çıkışlarındaki farklılıklarına karşın milliyetçilik ortak noktalarıdır, faydacılıkları, dış güçlere dayanmaları, emperyalizmin aleti olmaları, tarihten bu yana kullanılmaları temel ortak noktalarıdır. Bu noktada yeri gelmiş bu üçlü birbirleriyle ittifak kurmuş, yeri gelmiş birbirleriyle emperyalizmin ve bölge devletlerinin çıkarları için çatışmıştır. Ulusal zeminde de hareket edilse bu temel yanlışlar değişmediğinde, ulusal hareket olmanın temel özellikleri yerine getirilmediğinde; Kürt halkının birbiriyle çatıştırılması, birbirine düşman edilmesi, kullanılması, diğer halklarla çatıştırılması tablosu da değişmeyecektir. Oysa en yalın haliyle ulusal bir hareket olmak ulusal ve sınıfsal baskının temelini oluşturan emperyalizme karşı olmayı, emperyalizme karşı savaşımayı gerektirmektedir. Bu temel özellikleri taşımayan ulusal kurtuluş mücadelelerinin başarıya ulaşması mümkün olmadığı gibi ilericisi olduğundan da söz edilemez. Barzani, Talabani gibi PKK de İmralı'da koyduğu son nokta ile bir kez daha bu gerçeği somutlaştırmıştır.★

Demokratik Cumhuriyet'in görüntüsü mü?

KÜRT MİLLİYETÇİLERİ DEMOKRATİK DEVRİMİ DEVRİMCİLERE ÖĞRETEMEZ

"İstenilen; artık yasalara uygun, barış içinde mücadele hakkını kullanmaktır." (Abdullah Öcalan, Serxwebun sayı 214)

PKK'nin geldiği nokta burasıdır. "Bağımsız Kürdistan" ve daha sonrasında dillendirilen "özerklik", "federasyon" vb. hemen her şey bir yana bırakıldı. "Faşist, Kemalist Diktatörlük" dedikleri devletin, "demokratikliğini" keşfettiler. Kürt halkının ödediği onca bedelin; şehitlerin, acının, işkencenin, sürgünün unutulup, düzen içi olmanın hesapları yapılıyor.

Ortakdaki durum, tam bir teslimiyettir. Ama her türlü durumdan "zafer" çıkarma maharetine sahip olan Kürt Milliyetçileri, teslimiyetlerini de "başarı", "büyük bir açılım", "çağın görevlerini kavrama" olarak göstermeye çalışıyorlar.

Kürt Milliyetçileri'nde teori bol. Her şeyin teorisini yapabilme "yeteneğine" sahip olduktan sonra, teslimiyetin de teorisi yapılabiliyor. Gerçi, teori bilimsellikten, mevcut durumu ifade etmekten uzak olunca birbiriyle çelişen şeyler de ortaya çıkmıyor değil.

İçinde bulundukları teslimiyet için bir taraftan, *"Batıda sol görevini yapmadı,*

biz de sıkıştık, büyük bir kuşatma altında daydık. Boğulmamak için böyle bir adıma attık" derken, diğer taraftan da *"Sürecin, dünya ve bölgesel gerçekliğin özüne en uygun çözüm Demokratik Cumhuriyet çözümüdür"* demeleri bunun en çarpıcı örneklerindendir. Duruma göre politika yapma, dün söylediklerini bugün reddetme Kürt Milliyetçileri'nin yıllardır yaptıkları olunca artık şaşırtıcı da olmuyor.

İmralı savunmasında ortaya atılan "Demokratik Cumhuriyet" ise artık dillerinden düşmez oldu. Faşist devletin "Demokratik Cumhuriyet" için silahlara veda edildi, gerillalar sınır dışına çekildi. Yetmedi; teslim olmalara başlandı. "Demokratik Cumhuriyet"e güven vermek gerekirdi, ne de olsa "güvenmek kadar güven vermek de önemli" değil miydi? Hatta bu durum öylesine uçlaştırıldı ki, *"Ya Demokratik Cumhuriyet, ya ölüm dedim"*e varıldı. (Abdullah Öcalan'la Görüşme Notları, Yeni Özgür Halk, Sayı 4)

"Demokratik Cumhuriyet" in İmralı'da ortaya çıkması tesadüfı değildi. Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasından sonra ABD emperyalizmi ve MGK tarafından

dikte ettirildi. Suriye'den itibaren başlayan ABD operasyonu böylece yeni bir aşamaya girdi. "Roma Yürüyüşü"nde Avrupa emperyalistlerinden istediği "çözümü" bulamayan Kürt Milliyetçileri, ABD emperyalizminin "gücünü" açık olarak görmüş ve ABD çözümünü kabul etmiştir. "Demokratik Cumhuriyet" bir anlamıyla da bunun ifadesidir.

"Demokratik Cumhuriyet" in çerçevesi İmralı'da çizilip önlerine konuldu, genel perspektifi çizildi. Ama, Abdullah Öcalan'ın da ek savunmasında belirttiği gibi, bu, "istenildiği gibi formüle edilememiş"ti. Formüle etmek de, tefsir konusunda uzmanlaşmış olan Kürt Milliyetçileri'ne düşüyordu. İmralı duruşmasının ardından "Demokratik Cumhuriyet" in "teorileri" de ortaya çıkmaya başladı.

Diyorlar ki;

"... 'İktidar olunmadan demokratik dönüşüm sağlanamaz' biçimindeki eski tez yanlıştır." (Dönem Devrimciliğimizin Sınandığı, Rüştümüzü İspatlama Dönemidir, PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan, Serxwebun, sayı 213)

İspat mı?

Hazır. Eski sosyalist ülkeler ne güne duruyor? Zaten, "Bağımsız Kürdistan" hayallerini kendileriyle birlikte yıkan onlar değil miydi? Sosyalist ülkeler bir bir geriye dönüşü yaşayınca ortada sırtını dayayacak kale de kalmamıştı. Ama küçük-burjuva milliyetçileri ideolojileri gereği sırtını bir yere dayamadan dura-

mazlar. Yeni kale, "Bağımsız Kürdistan" ı istemiyordu ama olsun belki özerklik, o da olmazsa federasyon koparabilirdi. Emperyalistler arası çelişkilere oynamak gerekirdi. Bunun için de "barış" kaçınılmazdı. Hem bu "onurlu bir barış" olacaktı. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. ABD emperyalizminin çözümüne fit oldular. Yapılan bunun teorisidir.

Tekrar konunun "uzmanlarına" dönersek, "eski tez" e düz değil de "derinlemesine" nasıl bakıldığını göreceğiz.

Meseleye Lenin'den girmişler. Lenin, Rusya'da sosyalizmin altyapısını oluşturmak için NEP denilen yeni ekonomik düzen ile demokratik devrimi gerçekleştirmek istemiş. Fakat Lenin bu tezi tam olarak geliştirmeden ölmüş. Arkasından gelen Stalin, NEP dönemi tamamlanmadan son vermiş, zorla kamulaştırmalar yapmış. Ardından gelen 2. Paylaşım Savaşı'nda toplum harekete geçirilip, fedakarlık yapmaya zorlanmış. Bu fedakarlıklarla 1970'lere kadar bir gelişme sağlanmış. Ama arkası gelmemiş. Çünkü gelişme suniymiş. Onun bilimsel, teknik, sosyal, kültürel, ekonomik, siyasal zemini döşenmemiş. Bunun sonucu olarak '70'lerde tıkanmış. Tıkanıklık '80'lerde net bir biçimde açığa çıkmış, '90'larda da korkunç bir yıkım gerçekleşmiş. Dünya'da eşi benzeri görülmeeyen bir dağılma yaşanmış. Sosyalizmi savunmak için kimse en ufak bir direniş göstermemiş.

Sonuç; demokratik devrimi, dönüşümü gerçekleştiren-

Kürt Milliyetçileri'nin hala "burjuvazinin ileri yönlerini alma" diye tutturmalarının iler tutar bir yanı yoktur. Burjuvazi bu sayfayı yüzyıl önce kapatmıştır. O günden bugüne burjuvazinin "ilerici" bir tek yönü kalmışsa bize de gösterson. Ama gösteremezler, burjuvazinin öyle bir yanı kalmamıştır. Bunlar, düzeni çileşmelerini meşrulaştırmak için yaptıkları laf kalabalıklığından başka bir şey değildir.

Bir başka örnek daha verirsek, Kürt Milliyetçileri oligarşiye diyor ki; *"Ortadoğu'ya, Balkanlar'a, Kafkaslar'a birlikte açılalım."* Aynı sözleri Clinton da Türkiye'yi ziyareti sırasında söyledi. Kürt Milliyetçileri'nin ABD politikasına ne kadar uyumlu olduğunun göstergeleridir bunlar.

memiş bir ülkede sosyalizmi gerçekleştirmeye kalkmak geçici bazı kazanımlar sağlasa da sonunda yıkılmış. Demokratik devrim süreci "sosyalizm içinde başarılı" denilerek sosyalist aşamanın içerisine taşınmasının doğuracağı sonuçlar "reel sosyalizm" deneyiminde çok belirgin olarak ortaya çıkmış. Öyleyse, demokratik devrimi sosyalist aşamanın içerisine taşımak geçer yol değilmiş.

Peki, ne yapmak gerekirmiş?

Bir kere, demokratik devrimi gerçekleştirmeden, öyle kendini tecrit etmemek, savunma konumunda sıkışıp kalmamak için emperyalizmle iç içe yaşama, iç içe yaşarken de onun olumlu değerlerini alma, olumsuzluklarıyla mücadele etmek gerekirmiş. Demokratik devrim böyle gerçekleştirmiş.

İnanmıyor musunuz? O zaman Kürt Milliyetçileri'ne bakın; iktidar olmadan demokratik devrim nasıl sağlanırmış görün. İktidar olmadan, siyasal, askeri, kültürel, diplomatik güç olarak toplumu dönüştürmüşler. Aşiretçi, feodal, yöreci, mahalli bağları yırtıp, ulusal bağlar oluşturmuşlar. Edebiyatından müziğine, tiyatrosuna kadar ulusal-kültürel gelişme sağlanmış, ulusal bilinç geliştirilmiş. Kürt kadını feodal bağlardan kurtarılıp özgürleştirilmiş...

Ulusal mücadelenin yarattığı kimi sonuçları bize "demokratik devrim" olarak yutturmaya kalkıyorlar. Herkes aptal, bir kendilerini akıllı sanıyorlar.

Lenin'in emperyalizm çağında demokratik devrimin nasıl yapılacağı tezini yok say, Stalin'e küfret, Marksizm-Leninizmi en berbat, bugüne kadar kimsenin yapamayacağı şekilde ayağa düşür, teorisinin ruhuna fatiha oku, sağa-sola ahkam kes. Eee, adama sormazlar mı; Ulusların kendi kaderini tayini ne olacak? Diye. Ne de olsa demokratik devrim her şeyden önce ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanır.

Onun da bir yolunu bulup, mevcut duruma uydurmuşlar. Bakın ulusların kendi kaderini tayini hakkında ne diyorlar?

Klasik bağımsızlık anlayışı bugünkü dünyaya denk düşmüyormuş. *"Dünya koşulları artık böyle bir şeyi kaldırmıyor, ulusal sorunun çözümünde zorlanıyor. İki bloka ayrılmış dünyanın ortaya çıkardığı gerçeklik gibi bir durum sunmuyor. Yaşanan gelişmeler içerisinde geri bir çözüm oluyor. Ayrılmak, ayrı devlet kurmak, emperyalist sistemden gelen egemenlik yaklaşımına karşı cephe almak, bütünüyle sistem dışına çıkmak ve kendi kabuğuna çekilmek, ulusları geliştirmiyor, -geliştirmede de. Yüzyılın sonuna geldiğimiz bir süreçte, artık ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi, çözüm yöntemi olarak esas alınmaması gereken, gelişme açısından yeterlilik arz etmeyen, ulusun bütün yönleriyle gelişimine denk düşmeyen bir yöntem olarak kalıyor.*

Nitekim bunu esas alan uluslar geri kaldılar. Şimdi bu devletler yıkılıyor." (Dünyadaki Değişimin Özellikleri Ve Partimizin Yenilenme Yakla-

şımları, Serxwebun, Sayı 212)

Güce tapmanın sonucu bundan daha iyi ifade edilemez herhalde. Sosyalist ve ulusal devletler emperyalizme direnemeyip yıkıldıklarına göre artık bu yöntemde ısrar etmenin anlamı yok, en iyisi, güçlü olandan icazet dilenmek değil mi? Teknik ve bilimsel gelişim zaten sınırları ortadan kaldırdı, dünya globalleşti, bu dünyanın dışında kalmak mümkün değil, bunun için de emperyalizmle uzlaşmak gerekir, Güney Afrika, İrlanda, Filistin vb.lerinde de ulusal sorunun çözümü böyle hallediliyor değil mi?

Öyleyse; “Yaşasın Demokratik Cumhuriyet”, “Ya Demokratik Cumhuriyet, Ya Ölüm”...

Peki, “Demokratik Cumhuriyet” dedikleri nedir?

“... *Demokratik Cumhuriyet çözüm projesi ve devrim tezi şunu içermektedir: Birincisi, iktidar olmadan önce devrimci dönüşümü başarmak; yani burjuvazi iktidardayken, devlet egemen güçleri iktidarken devrimci dönüşüm sağlamak, devrimci gelişme yaratmak mümkündür. Biraz da siyasal mücadeleyi geliştirirsek, yani bu egemen güçleri zorlayarak siyasal iktidar olmayı da şu veya bu düzeyde gerçekleştirirsek, bu demokratik dönüşümü daha da hızlandırabiliriz. Demokratik Cumhuriyet tezinden birincil olarak bunu anlamak gerekiyor. İkincil olarak, iflas etmiş olan tezleri de dikkate alarak şunu çok kesin ve net belirleyebiliriz: Demokratik devrim başlı başına bir süreçtir. Yani sosyalist devrimin bir*

ön aşaması veya sosyalizmin inşasının bir hazırlık süreci değildir. Bu başlıca bir süreç olmak durumundadır. Bu hem zaman açısından önemlidir, hem de toplumu daha üst bir sisteme, sosyalist inşa-ya hazırlamak açısından gereklidir. Eğer çok kısa tutarsan, kestirme bir yol izlersen, tekrar başa dönmek zorundasın. Reel sosyalizmde kanıtlanan budur. Geçici bir başarı sağlasan bile, bu geçici başarı tekrar seni başladığın noktaya bir biçimde getirmek zorundadır.” (Dönem Devrimciliğimizin Sınandığı, Rüşti-müzü İspatlama Dönemidir, PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan, Serxwebun, Sayı 213)

Öcalan'ın idam edilip edilmeyeceğine ilişkin hükümeti oluşturan parti başkanları erteleme kararı aldıkları toplantıdan sonra şu açıklamayı yapmışlardı;

“Genel başkanlar hukuka saygı içinde bu kararın terör örgütü ve yandaşı çevrelerce milleti ve devletiyle Türkiye'nin yüksek menfaatleri aleyhine kullanılmak istendiğinin değerlendirilmesi halinde, erteleme sürece kesilerek, infaz sürecine derhal geçilmesi hususunda görüş birliğine varmışlardır.”

Ve iki gün sonra ise PKK Merkez Komitesinin açıklaması geldi;

“Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin

Ve iki gün sonra ise PKK Merkez Komitesi'nin açıklaması geldi; “Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir... Önemli olan Türkiye'nin önünün kesmek isteyen iç ve dış güçlerin oyunlarına ve engellemelerine fırsat tanınmamasıdır.” İşte gelinen son nokta burası.

Sorunlar hala orta yerde durmaktadır. Ulusal sorun çözümlenmemiştir. Halkın örgütlenme sorunu vardır. Feodalizm tamamen tasfiye edilmemiştir. Bu ülkede bir demokrasi sorunu vardır... Peki, bunları kim çözecek? Emperyalizm şartlarında burjuvazinin, küçük-burjuvazinin önderliğinde bu sorunlar çözülmediğine göre, önderliği kim yapacak? Geriye tek bir sınıf kalıyor; Proletarya. Bu sorunu proletarya çözecektir. Önce proletarya öncülüğünde demokratik devrimin şartları yerine getirilecek, sonra kesintisiz olarak sosyalist devrime geçilecektir.

zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir... Önemli olan Türkiye'nin önünün kesmek isteyen iç ve dış güçlerin oyunlarına ve engellemelerine fırsat tanınmamasıdır."

İşte gelinen son nokta burası. Bu kadar teorik kılıflandırmalar, aldatmacalardan sonra Demokratik Cumhuriyetin ne olduğu bu son açıklama ile çok daha iyi anlaşılmış oldu; **faşizmi savunmak**, faşizme karşı olan güçlere karşı devletle birlikte mücadele etmek, **istikrarı sağlamak** ve bunun için gereken askeri güç dahil olmak üzere devletin emirlerinde hareket etmek ve bir bütün olarak **gerillayı emperyalizmin ve oligarşinin askeri gücü haline getirmek...**

Bu kadar saçmalıklarınıza katlandıktan sonra bize de bir şeyler söylemek düşer herhalde.

Emperyalizm döneminde iktidarı almadan, tekelci burjuvazi iktidardayken demokratik devrim nasıl yapılacaktır? Bu mümkün müdür? Elbette değildir. Teoriyle az-çok haşır neşir olanlar bile bilir ki; bırakalım tekelci burjuvazinin iktidarında demokratik bir devrimin olabilirliğini, emperyalizmin ilerici hiçbir yanı yoktur. En gerici, en barbar, en kan dökücü bir sistemdir, emperyalizm.

Unutulanı ya da unutturulmak isteneni hatırlatmak, bilgileri tazelemek gerekiyor.

DEMOKRATİK DEVRİM NEDİR?

Emperyalizm çağında demokratik devrim nasıl gerçekleşir, kim öncülük eder?

Demokratik devrim tarihte ilk olarak emperyalizm öncesi kapitalizm döneminde burjuvazinin önderliğinde gelişmiştir. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımış, sınıf örgütlenmelerini, halkın örgütlenme, toplanma, siyasal mücadele etme hakkını tanımış ve feodalizmi tasfiye etmiştir. Kitleler o güne kadar, tarih boyunca görmedikleri en geniş hak ve özgürlüklere sahip olmuşlardır.

Niye? Burjuvazi halkları çok düşündüğü için mi yapmıştır bunları? Elbette hayır. Burjuvazinin feodalizme karşı yürüttüğü iktidar mücadelesinin çözümü demokratik devrimlerle mümkün olmuştur. Demokratik devrimi burjuvazi kendi çıkarı için yapmıştır. Feodalizmi tasfiye ederek emekçileri "özgürleştirmeleri" burjuvazi için sömürebilecekleri serbest bir işgücü ortaya çıkarmış ve sömürüsünü kolaylaştırmıştır.

En geniş demokratik hakların sağlanması olarak demokratik devrim her dönem feodalizmi yaşayan toplumların birinci talepleri olmuştur. Ama demokratik devrimler bütün toplumlarda aynı anda yaşanmamıştır. Çünkü, tarih içinde toplumlar düz bir çizgi izlemezler. Bütün toplumlar aynı anda aynı tarihsel gelişimleri yaşamazlar. Buna da eşitsiz gelişim yasası denir. Tarih bu yasaya uygun olarak gelişir. Kimisi feodalizmi yaşarken, kimisi demokratik devrimin sancılarını çeker, kimisi de kapitalizmi çoktan aşmış ve emperyalizm aşamasını yaşamaktadır.

Şimdi asıl soruna gelelim; emperyalist ilişkilerin hakim

olduğu günümüzde demokratik devrimin öncüsü kim olacak ve nasıl gelişecek?

Günümüzde burjuvazi demokratik devrime öncülük edebilir mi? Hayır, edemez. Çünkü, emperyalizm bütün dünyayı bir ahtapot gibi kollarıyla sarmış ve devrime öncülük edebilecek ulusal burjuvazi bırakmamış, bunları ya tasfiye etmiş ya da işbirlikçileştirmiştir. Lafın kisası, emperyalizmle birlikte burjuvazi zaten bir atımlık olan “devrimci barutunu” da yitirmiş, tarih sahnesinde hiçbir ilerici misyonu kalmamıştır. Kürt Milliyetçileri’nin hala “burjuvazinin ileri yönlerini alma” diye tutturmalarının ileri tutar bir yanı yoktur. Burjuvazi bu sayfayı yüzyıl önce kapatmıştır. O günden bugüne burjuvazinin “ilerici” bir tek yönü kalmışsa bize de göstersonlar. Ama gösteremezler, burjuvazinin öyle bir yanı kalmamıştır. Bunlar, düzeniçileşmelerini meşrulaştırmak için yaptıkları laf kalabalıklığından başka bir şey değildir.

Peki, demokratik devrime küçük-burjuvazi önderlik edebilir mi? Bu soruya bir dereceye kadar olumlu cevap verebiliriz. Örnekleri de yaşanmıştır. Kemalizm bunlardan biri ve ilk örneğidir. Kemalizm ülkemizde bir burjuva demokratik devrime önderlik etmeye kalkmıştır. Ama o bir küçük-burjuvadır ve yapacaklarının da bir sınırı vardır. Mesela, feodalizmi bütünüyle tasfiye edememiş, ulusal soruna şovenizmle yaklaşmış, sınıf örgütlenmelerini engellemiş, demokrasiyi uygulamaya yeltenmemiş-

tir bile. Zaten bunları yapsaydı şaşırtıcı olurdu, sınıfsal kökenine ters düşerdi.

Ve Kemalizm’in geldiği nokta ortadadır. Bir süre emperyalizme karşı direnmiş ama sınıfsal kökeni gereği sosyalizmi hedeflemediği için emperyalizme teslim olmuştur. Emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkisi sonucu ülkemiz sömürge tipi faşizmle yönetilmeye başlanmıştır. İşte, **Kürt Milliyetçileri’nin “Demokratik Cumhuriyet” dedikleri, bu faşist düzenden başka bir şey değildir.**

Sorunlar hala orta yerde durmaktadır. Ulusal sorun çözümlenmemiştir. Halkın örgütlenme sorunu vardır. Feodalizm tamamen tasfiye edilmemiştir. Bu ülkede bir demokrasi sorunu vardır...

Peki, bunları kim çözecek? Emperyalizm şartlarında burjuvazinin, küçük-burjuvazinin önderliğinde bu sorunlar çözülmeye göre, önderliği kim yapacak?

Geriye tek bir sınıf kalıyor; Proletarya. Bu sorunu proletarya çözecektir. Önce proletarya öncülüğünde demokratik devrimin şartları yerine getirilecek, sonra kesintisiz olarak sosyalist devrime geçilecektir.

Kürt Milliyetçileri’nin de kendi durumlarını teorize etmek için tersten başvurdıkları Lenin bu konuda şöyle diyor:

“Her şey tam da söylediğimiz gibi oldu. Devrimin seyri, gerekçelerimizin doğruluğunu onayladı. Önce ‘bütün’ köylülükle birlikte monarşiye karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, ortaçağ rejimine

Faşist düzene, emperyalizmin, işbirlikçilerinin ve tüm asalakların saltanatına, son verdiğimizde ülkemize demokrasi gelecektir.

Bunun için de anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimini örgütleyeceğiz. Ülkemizde başka türlü demokratik devrim olmaz.

Başka türlü Demokratik Cumhuriyet olmaz.

Olur diyenler yalan söylüyordur, halkı

kandırıyor.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet ediyordur.

Kürt Milliyetçileri’nin yaptıkları tam da budur. Artık bu oyunlardan, basitliklerden vazgeçin.

Emperyalizme ve oligarşiye hizmet kimseye bir şey kazandırmamıştır.

Size de kazandırmaz. Kazanacağınız tek şey Kürt ve diğer halkların nefreti olur.

karşı (ve bu ölçüde devrim bir burjuva demokratik devrim olarak kalır). Sonra yoksul köylülükle birlikte, yarı proleterlerle birlikte, tüm sömürülenlerle birlikte, kır zenginleri, kulaklar, spekülâtörler de dahil kapitalizme karşı (ve bu ölçüde devrim sosyalist bir devrim olur). Birincisi ile ikincisi arasında yapay olarak bir Çin seddi çekmeye, bu ikisini birbirinden proletaryanın hazırlık derecesinden ve kır yoksullarıyla birleşme derecesinden herhangi bir başka şeyle ayırmaya çalışmak, Marksizm'i muazzam çarpıtmak ve bayağılaştırmak, onun yerine liberalizmi seçmektir."

Demokratik devrimin nasıl olacağı bu kadar nettir. Eğip-bükme, evirip-çevirmeye imkan vermeyecek kadar da açıktır. Bir daha altını çizersek, ne diyor Lenin: **Demokratik devrimin öncüsü proletaryadır**, proletarya bu devrimi **kesintisiz sürdürür; devrimin ilk aşamasında demokratik devrimin görevlerini yerine getirir** ve ikinci aşaması olan sosyalist devrimi gerçekleştirir, ikisi arasında Çin seddi yoktur, böyle bir set oluşturmaya kalkanlar Marksizm'i bayağı hale getiriyorlardı.

Evet, Kürt Milliyetçileri, *"Demokratik devrim başlı başına bir süreçtir. Yani sosyalist devrimin bir ön aşaması veya sosyalizmin inşasının bir hazırlık süreci değildir"* derken, tam da Lenin'in dediği gibi Marksizm'i bayağılaşıtıyorlar, ayaklar altına alıyorlar.

Marksizm-Leninizm'i ayaklar altına alan, emperyalizme övgüler düzen, en temel kavramlardan başlayarak her şeyi tersyüz eden Kürt Milliyetçileri demokratik devrimi bize öğretmeye kalkmasın. Bu büyük bir aymazlıktır, kendini bilmemektir, riyakarlıktır. Durumu Marksizm ile açıklamaya kalkışmak kelimenin gerçek anlamıyla ayıptır. Marksizm-Leninizm, sosyalizm konusunda laf etmek artık Kürt Milliyetçileri'nin haddi değildir. Herkes haddini bilmelidir. Boyunu aşan laflar etmemelidir.

Demokratik Cumhuriyet, Kürt Milli-

yetçileri'nin ortaya çıkardıkları bir kavram değildir. Sonradan benimsedikleri ya da benimsemek zorunda kaldıkları demagogik bir söylemdir. Esas olarak te-kellerin, emperyalistlerin ve MGK'nın görüşüdür. Gerici, katliamcı, faşist yüzlerini gizlemek, halklara yönelik saldırılarını meşrulaştırmak için yüzlerine taktıkları her tarafı lime lime olmuş maske-den başka bir şey değildir.

KONUŞAN KİM BELLİ DEĞİLDİR

Başta da belirttiğimiz gibi bu düşüncenin İmralı'da ortaya çıkması tesadüf değildir. Biçimi ne olursa olsun "Demokratik Cumhuriyet" İmralı'da Abdullah Öcalan'a kabul ettirilmiştir. Bu düşünceyi Kürt Milliyetçileri'nin "resmi" yönetimi de onaylamakta tereddüt etmemiştir. İmralı ve "resmi" yönetim elele verip "Demokratik Cumhuriyet"e hizmet için silahlı mücadeleyi, gerillayı tasfiye etmeye girişmişlerdir. Artık literatürleri de değişmiştir. MGK mı konuşuyor, Kürt Milliyetçileri mi, yoksa ABD emperyalizminin sözcüleri mi belli değildir.

Örneğin, dünya değerlendirilmesi yapılırken *"Yeni aşama, yüzyılın hem kapitalizmi, hem de sosyalizmi, diktatörlük ve totalitarizm yerine insan hakları, kültürel özgürlükler başta olmak üzere demokratik gelişmeye katkı sunmaya zorlamakta, bu yönlü yaratıcı olanın başarı şansını ortaya koymaktadır."* (PKK Demokratik Çözümün Anahtarıdır, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Serxvebun, sayı 213) denilirken, Türkiye için de, *"demokratikleşme yolunda önemli adımların atıldığı, çarpıcı bir geçiş ülkesi"* çözümlemesi yapılıyor.

Şimdi bu sözlerle, Clinton'ın meclis konuşması arasında ne fark var? Hiçbir fark yok. Neredeyse aynı kelimeler konuşulmaktadır. Clinton'la Kürt Milliyetçileri'nin konuşması arasında nüans farklılıkları bile kalmamıştır. Bu hemen her konuda böyledir.

Bir başka örnek daha verirsek, Kürt Milliyetçileri oligarşiye diyor ki; *"Orta-*

doğu'ya, Balkanlar'a, Kafkaslar'a birlikte açılalım." Aynı sözleri Clinton da Türkiye'yi ziyareti sırasında söyledi. Kürt Milliyetçileri'nin ABD politikasına ne kadar uyumlu olduğunun göstergeleridir bunlar. Elbette ABD'nin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar üzerine bir politikası var. ABD emperyalizminin operasyonunun bir parçası da buydu. Bunun için PKK'ya "Bölge politikalarıma engel olursan ezirim, politikalarıma tabi olursan yaşarsın" mesajının verdi. Kürt Milliyetçileri ikinci yolu tercih etti ve bugüne geldi.

ABD emperyalizminin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar üzerinde büyük hesapları vardı ve buralardaki politikalarını hayata geçirebilecek en uygun araç olarak işbirlikçisi Türkiye oligarşisini seçmişti. Bunun için Türkiye oligarşisinin "güçlendirilmesi" ya da moda olan deyimle "yeniden yapılandırılması" gerekirdi. Bunun birinci ayağı "Kürt sorunu"nu çözmek adına Kürt Milliyetçileri'nin ve en genelde de silahlı mücadelenin tasfiye edilmesi idi. Bu politika Kürt Milliyetçileri nezdinde başarılı oldu. Kürt Milliyetçileri artık *"Akıllı ve kendini kandırmayan bir politika, son kişi ve hatta silahıyla geldiğinde, demokratik uzlaşma, barış ve kardeşlik temelinde amacına ulaşmış demektir"* noktasına geldi. (Demokratik Birliği Sağlam Kılmak Temel Görevdir, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Serxwebun, Sayı 214)

Ama önemli bir engel daha vardı. O da, işbirlikçisi Türkiye oligarşisi çökmüş, çürümüş bir devlettir. Üstelik "tebaası" da güvenmiyordu. İşte, bu kokuşmuş, çürümüş, çökmüş devleti halka yeniden benimsetme ve güvenini sağlamak gerekiyordu. "Demokratik Cumhuriyet" bu ABD operasyonunun bir parçası olarak gündeme geldi.

Kürt Milliyetçileri, emperyalizmin çıkarları için Türkiye oligarşisinin yeniden yapılandırılma operasyonunda bir piyondur. Bu piyonluk görevini de seve seve yerine getirmekte ve hatta kraldan daha kralcı davranarak oligarşiye akıllar vermektedir.

Diyorlar ki;

"Demokratik Cumhuriyet"le Kürtler tehdit olmaktan çıkıp oligarşi için stratejik bir güç kaynağına dönüşecek. Üstelik karşılığında da bir şey istemiyoruz. İstediklerimiz sadece doğal demokratik ve kültürel haklar. Türkiye için en masrafsız ve kolay çözüm budur. Bundan daha ucuzunu bulamazsınız.

Kürt sorunun siyasi çözüm yolu açılacak ve siyasi sorun olmaktan çıkacak. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan ona güç verme sürecine gireceğiz. Devletimiz, kendini aşırı kitlemeden kurtaracak, maddi manevi güç kaybını önleyecektir.

Diyorlar ki;

"Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir. (...) Önemli olan Türkiye'nin önünün kesmek isteyen iç ve dış güçlerin oyunlarına ve engellemelerine fırsat tanınmamasıdır. O zaman görülecektir ki; Türkiye, her ferdinin gurur duyup sahiplendiği müreffeh bir ülke, bölgede ve dünyada etkili bir güç haline gelecektir." (İdam kararının askıya alınmasından sonra yapılan PKK-MK açıklamasından)

Faşizmle bütünleşme, askeri güçleri dahil olmak üzere tüm gücünü faşizmin çıkarlarını koruma noktasında kullanma, emperyalizm ve oligarşinin korucusu olma... bundan daha açık ve net olarak ifade edilemezdi. İşte çözüm bu. Baştan beri anlatılan noktaya hızla gelinmiştir artık. Oligarşi açısından da en ucuzu budur elbette. Çağrı yapılan ve teminat verilen *"Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri"* denen faşist düzenin halka zulmeden yöneticilerinden başkası değildir elbette.

Diyorlar ki;

Daha önceki yanlış sürecimizde dev-

lete yabancılaşmış ve ters düşmüş Kürt halkını “Demokratik Cumhuriyet”le daha rahat kazanılacağı açıktır. Üstelik askeri giderler kısıllanacak, bölgenin ekonomik kaynakları harekete geçirilecek, GAP projesine aktarılacak savaş kaynaklarıyla devletimiz bölgede çarpıcı ekonomik gelişmeler yaşayacaktır. Hele bir de bu gelişmeler Ortadoğu’ya taşırılsa gerçekten bir hamle sürecine girilecek.

Diyorlar ki;

Çok fazla kafanıza da takmayın. Türkiye’nin mevcut siyasi koşulu ve anayasasıyla Kürt sorunu çözülür. Bunun için demokratik ve kültürel hakların kullanılmasına izin verin yeter. Üstelik bu diğerlerine de örnek olur. Çıkmanın böyle aşılabacağı ve şiddetle artık bir yere varılamayacağını kafalarına kazırız.

“Demokratik Cumhuriyet”le devletimizin birliği ve gücü artacaktır. Siyaseti rant aracı olmaktan çıkarabiliriz. Özlediğimiz temiz siyasete kavuşabiliriz. Böylece halkı da devlete, düzen içi politikalara bağlayabiliriz.

Kısacası sorunun demokratik çözümü birikmiş tüm iç sorunların çözüm kilididir. Geleceğin Türkiye’sinin çok yönlü kazanmasının temelidir. Ama bu kadar değildir. Dahası da vardır.

Dahası için diyorlar ki;

İçteki sorunları böyle çözmüş bir Türkiye dışa yönelik hamle gücünü de kazanacaktır. En başta AB’ne üyelik sorun olmaktan çıkacak ve gerçekleşecektir. Biz de bu konuda elimizden geleni yapacağız. Avrupa’da ve BM gibi emperyalist kurumlardaki tüm ilişkilerimizi bu yönde seferber edeceğiz. Bundan kuşkunuz olmasın. Her şey Demokratik Cumhuriyetimiz içindir.

“Demokratik Cumhuriyet”imiz içinde bulunduğumuz bölgenin de özgücüne dayalı bir lideri olacaktır. Bizim bölgesel dostluğumuz, bölgesel gücüne büyük bir katkı sağlayacaktır. Kürtlerin bu rolü Ortadoğu’da haklı ve güçlü olmanın temeli olacaktır. Sadece Ortadoğu da değil. Balkanlar’dan Kafkasya’ya oradan orta As-

ya’ya kadar güçlenmenin yolu açılacaktır.” (Abdullah Öcalan, Ek Savunma)

Kürt Milliyetçileri aslında her şeyi açık oynuyorlar. Oligarşiye, bak sana şunları şunları sağlarım, üstelik senden istediğim bir şey de yok, sadece bize yasal olarak çalışma olanağını verin deniliyor.

“Demokratik Cumhuriyet” saçmalıkları bundan başka bir şey değildir. Kendi ahmaklıklarını, riyakarlıklarını halka mal edip emperyalizm ve oligarşinin çıkarları için faşist düzenin yeniden yapılandırılması operasyonudur.

Ama unutmayın ki, bizim ülkemizde de demokrasi olacak. Bizim demokrasmiz, halkın demokrasmisi olacaktır. Ve emperyalizme, işbirlikçilerine icazet dileyerek bu demokrasi kazanılamaz. Her şeyden önce ülkemizde demokrasi sorunu, faşist düzenin ortadan kaldırılması sorunudur. Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccarların hakimiyeti sürdüğü müddetçe demokrasiden bahsedilemez bile.

Faşist düzene, emperyalizmin, işbirlikçilerinin ve tüm asalakların saltanatına, son verdiğimizde ülkemize demokrasi gelecektir. Bunun için de anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimini örgütleyeceğiz. Ülkemizde başka türlü demokratik devrim olmaz. Başka türlü Demokratik Cumhuriyet olmaz. Olur diyenler yalan söylüyordur, halkı kandırıyordur. Emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet ediyordur. Kürt Milliyetçileri’nin yaptıkları tam da budur. Artık bu oyunlardan, basitliklerden vazgeçin. Emperyalizme ve oligarşiye hizmet kimseye bir şey kazandırmamıştır. Size de kazandırmaz. Kazanacağınız tek şey Kürt ve diğer halkların nefreti olur. Yıllarca mücadele vermiş, büyük bedeller ödemiş bir halkı bu kadar aşağılamaktan vazgeçin. Kendinizi bu kadar pespaye bir duruma düşürmeyin. En azından sözde de olsa bir devlet için emperyalizmle işbirliği yapan Barzani ve Talabani kadar tutarlı olun.★

HALKLARI KURTULUŞA GÖTÜRECEK OLAN MİLLİYETÇİLİK DEĞİL, ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELEDİR

İçinde bulunduğumuz süreçte PKK tasfiyeciliği ile birlikte bir çok kavram tersine çevrilmiş, çarpıtılmış ve içi boşaltılmıştır. Ulusal sorun, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, demokrasi, bağımsızlık, emperyalizm, devrim, iktidar bu kavramların başında gelmektedir. Daha da sıralanabilecek bu kavramlar gerçek içeriklerinden arındırılarak çarpıtılmaya çalışılmaktadır. Elbette bu bilinçli bir çabadır. Emperyalizmin ideolojik saldırısının PKK aracılığıyla yürütülmesidir. Halkları kurtuluşa götürecek olan kavramların içi ne kadar boşaltılır, çarpıtılırsa devrimci ideolojiye o kadar darbe indirilmiş olacaktır. Bu planlanmıştır. Tasfiyecilerin bu çabası yeni de değildir. Yıllardır bu çarpıklıklarını meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Eğer bu çabalarında şu veya bu oranda başarılı oldularsa bunda bir diğer sorumluluk da çarpıklıklara

ses çıkartmayanlarda aranmalıdır.

Göz göre göre mızrağın çuvala sığmadığı saçmalıklar "Apocu ideoloji, felsefe, sosyalizm vb." adına savunulurken ses çıkartmayanlar durup düşünmelidirler. Her şey herkesin gözlerinin önünde yaşandı, savunulanların gizlisi saklısı yoktu. ML'nin, sosyalizmin en temel ilke ve değerleri tahrip edilirken susanlar ne yazık ki tasfiyeciliğe güç veriyorlardı. Karşı çıkanlar ise "şovenizmden Kemalizme" uzanan bir dizi demagoji ile itham ediliyorlardı. Bunlar çok kısa bir geçmiş içinde yaşandı, herkesin hafızasında ve dergi sayfalarında sabittir.

Çarpıklık ve saçmalıkları yeterli karşılığı bulamayan Kürt Milliyetçileri ise ML'ye yönelik tahrifat ve saldırılarına devam ettiler. Ancak bu saldırıların başarılı olması mümkün değildi. Ne ka-

dar çarpıtmaya çalışsalar da halklar, ML'nin ışığında kendi kurtuluşlarını elleriyle inşa edeceklerdir. Hiçbir güç, saldırı ve çarpıtmanın bunu engellemesi, durdurması mümkün değildir. Zira halkların tarihi, ML bilimin yasaları, toplumun gelişme dinamiği tasfiyeciler istediği için değişmez. Böyle olduğu içindir ki ulusal sorun, UKKTH, ulusal sorunun çözümü ve devrim gerçekliği YDD'ci ideologlardan aşırılan çarpıklıklarla yok edilemez, değiştirilemez. Buna kalkışanlar olsa olsa kendi çarpıklıklarını itiraf etmiş olurlar. Bugünün PKK gerçeği de bu itiraflardan ve onun pratiğinden oluşmaktadır. ML'nin ışığı tasfiyecilerin çarpıtmaya çalıştığı gerçekleri dün olduğu gibi bugün de aydınlatmaktadır.

Marksist-Leninistlerin Ulusal Hareketlere Bakışı Ve Ulusal Hareketlerin Ortaya Çıktığı Tarihsel Koşullar

Uluslar, feodalizmin yıkılıp kapitalizmin geliştiği süreçte ortaya çıkmışlardır. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, etnik köken, dil, kültür, vb. gibi ayırt edici özelliklere sahip halkların tek bir ulusal pazar talebi etrafında birleşmesiyle uluslar şekillenmiştir.

Batı Avrupa'da ulusal devletler ortaya çıkarken, Doğu Avrupa'da çokuluslu devletler şeklinde biçimlenmiştir. Bu tip çokuluslu devletler, kapitalizmin görece daha fazla geliştiği ve buna paralel olarak uluslaşma sürecinin başladığı fetihçi, sömürgeci devletlerde askeri-bürokratik olarak en gelişmiş halkın devlet birliğini geliştirmesi ve diğer halkları da bu devlet içinde egemenliği altına almasıyla oluşmuştur. Çoku-

luslu devletlerin ortaya çıkışları, bu devlet içinde yer alan diğer halkların, feodalizm ve yeni gelişmekte olan kapitalizm koşullarında henüz uluslaşmadıkları bir evrede gerçekleşmiştir.

Çokuluslu devletler içinde, ezilen halkların uluslaşma sürecine girmeleri ve ortaya çıkan burjuvazinin kendi meta pazarına sahip çıkma istemi karşısında, egemen olarak örgütlenmiş ulusların direnişini çıkardı. Ezilen ulusu zora dayanarak devlet sınırları içinde tutmayı amaçlayan bu tavır, ulusal baskıdır.

Çokuluslu devletlerde yaşanan bu gelişme, tekel öncesi dönemde ulusal sorunun çokuluslu devletin kendi iç sorunu, pazar sorunu olması özelliğini göstermektedir. Yani çokuluslu devlet içinde egemen burjuvaziye karşı yeni doğan ezilen ulus burjuvazisinin mücadele bayrağını yükseltmesi olarak biçimlenmektedir.

"...Burjuva ulusalcılığını biçimlendiren pazar olgusu, ulusal hareketin temelini oluşturmakta ve savaşım esas olarak ezilen ve egemen ulusların burjuvazisi arasında bir savaşım niteliğinde olmakla birlikte, siyasal planda ezilen ulusun bütünüyle, egemen ulus sömürücü sınıfları arasındadır. Çünkü egemen monarşi, ezilen ulusun pazar istemi karşısında bütün hareketli güçlerini (yarı-feodal unsurlar da dahil) harekete geçirir, ezilen ulusun yer değiştirme özgürlüğünü kısıtlar, dilini, okul, kültür ve sanatını, dini inançlarını, demokratik örgütlenme ve katılım haklarını baskı altına alır. Bu olgu pazar savaşımını, "bütün ulusun savaşımı" görüngüsüne sokar..." (Haklıyız Kazanacağız, cilt 2, syf. 885)

Bu dönemde, burjuva ulusal hareketler, genel demokrasi mü-

Küçük burjuvazi sınıfsal yapısı gereği kaypak olduğundan emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götüremez. Yeniden emperyalizmin güdümüne girmesi kaçınılmaz sondur. Bu nedenle emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürecek olan ve ulusal kurtuluşu halkların kurtuluşuyla birleştirecek olan tek güç proletaryadır.

cadelesinin bir parçası olarak proletarya açısından önem taşır. Ve proletarya bu tür hareketleri destekler veya kendi bayrağı altında ulusal baskıya karşı mücadeleyi yürütür.

Emperyalizm döneminde ise, koşullar tümüyle değişmiş ve buna bağlı olarak ulusal sorun da nitelik değiştirmiştir.

Emperyalist aşamada dünyanın büyük kapitalist güçlerce paylaşılması tamamlanmış ve artık tek tek ulusal ekonomilerden söz edilemez olmuştur. Tek tek ulusal ekonomiler dünya ekonomik zincirinin halkaları durumuna gelmişlerdir. Yine bu dönem burjuvazi devrimci barutunu tüketmiş, ulusal hareketlere önderlik misyonunu terk edip ulusları ezen bir güç haline gelmiştir. Burjuva demokratik devrimini gerçekleştiremeyen ülkelerde ulusal sorun ve buna bağlı olarak köylü sorunu varlığını korumaktadır. Ulusal sorunun çözümünden en çok etkilenen kesim köylülerdir. Çünkü sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emperyalist sömürden en fazla etkilenen kesim köylülerdir. Ancak **ulusal sorun, köylünün temel sorunu olan toprak sorununun yanısıra, ulusun dil, kültür ve kendi siyasi devletini kurma gibi sorunlarını da kapsayan bir genişliktedir.**

Bu nedenledir ki, emperyalist dönemde ulusal sorunu, pazar savaşı olarak kavramak yanlıştır. Bu şekilde bir kavrayış, çokuluslu feodal imparatorlukların varlığını sürdürdüğü ve burjuvazinin hala ilerici misyonunu koruduğu, ulusal harekete önderlik ettiğini savunmaktır. Oysa emperyalizmin 1. paylaşım savaşıyla birlikte ve esas olarak da halkların yükselen ulusal-demokratik mücadeleleri sonucu, feodal imparatorluklar

bütünüyle tarih sahnesinden silinmişlerdir. Bu nedenle emperyalist dönemle birlikte, ulusal sorun, esas olarak emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişki-de ifadesini bulmaktadır.

“Böylece ulusal sorun, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir sorun olmaktan çıkıyor, ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline geliyor.” (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu syf 91)

Emperyalizm döneminde burjuvazi gericileşmesine rağmen, emperyalizmin I. ve II. bunalım dönemlerindeki yarı-sömürgelerde “ulusal burjuvazi”nin hala sınırlı da olsa ulusal talepler etrafında emperyalizme tavır alması söz konusu olabilmıştır. Ancak III. bunalım dönemiyle birlikte, *“...‘ulusal burjuva’ olarak nitelebilecek bir toplumsal güçten söz edilemez olmuştur. Toplumsal formasyonu yeni-sömürgeciliğe göre biçimlenen geri bırakılmış ülkelerde, emperyalizme rağmen kendi pazarına sahip çıkma eğiliminde olan burjuvaziden söz edilemez. Emperyalizmin içsel bir olgu olmasıyla, burjuvazi daha embriyon halindeyken emperyalizm ile bütünleşme eğilimindedir ve bundan dolayı da ‘ulusalcı’ bir karakter kazanma dinamikleri köretilmiştir. Bu dönemde emperyalizme karşı ulusal kurtuluş bayrağını milliyetçilik temelinde küçük burjuvazi, enternasyonalizm temelinde ise proletarya omuzlar...”* (Haklıyız Kazanacağız, cilt 2, syf 888)

Küçük burjuvazi sınıfsal yapısı gereği kaypak olduğundan emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götüremez. Yeniden

Bugüne kadar gerek emperyalizme ve gerekse de egemen sınıflara karşı onları doğrudan karşısına alan bir mücadele içine girmeyen milliyetçi hareketin, her şeye rağmen yürüttüğü mücadele objektif olarak emperyalizme ve oligarşiye darbe vururken, bugün bu konumunu yitirmiş, emperyalizmi ve oligarşiyi güçlendiren ve kullanılan bir güç haline gelmiştir. Dolayısıyla bu noktada Marksist-Leninistlerin böylesi bir hareketi desteklemeye devam etmeleri proletaryanın ve genel demokrasi mücadelesinin çıkarına değildir.

Ülkemiz devrim mücadelesinde, "iki ayrı devrim", "sömürge", "iki halkın devrimci güçleri arasında ittifak" gibi düşünceler esas olarak dar milliyetçi bakış açısının ürünü olup, bazı oportünist gruplar da bu anlayışa teslim olmuşlardır. Özellikle PKK hareketinin güçlendiği 1990'lı yıllarda, geçmişte PKK'ye "faşist" diyen hareketler de dahil hemen bir çok siyasi hareket, küçük burjuva milliyetçiliğinin bu anlayışına teslim olmuş, emekçilerin en küçük birimlere kadar milliyetler temelinde örgütlenmesine objektif olarak destek vermişlerdir.

emperyalizmin güdümüne girmesi kaçınılmaz sondur. Bu nedenle emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürecek olan ve ulusal kurtuluşu halkların kurtuluşuyla birleştirecek olan tek güç proletaryadır.

Özellikle 1917 Ekim devrimi sonrasında emperyalizm ve proleter devrimler çağına girilmiş olmasıyla birlikte, emperyalizme karşı gelişen her hareket proleter devrimi güçlendiren bir özellik taşır. Bu nedenledir ki, bir hareketin ilerici veya gericiliğinin kıstası proletarya devrimini güçlendirip, güçlendirmedigine bağlıdır.

"...Tekel öncesi dönemde, bir ulusal hareketin desteklenmesi, onun demokratik ve cumhuriyetçi programı temelinde, feodalizme karşı ilericiliği açısından söz konusu olurken, emperyalizm ile birlikte kıstas değişmiştir. Yeni dönemde ulusal hareketin desteklenip-desteklenmemesi emperyalizme karşı tavrına bağlıdır. Çünkü demokrasi mücadelesi, her türden gericiliğin sosyal temelini oluşturan emperyalizmin boyunduruğuna karşı savaşım içinde bir anlam ifade etmektedir. (...) Marksist-Leninistler günümüzde herhangi bir harekete veya isteme karşı tavrı belirlerken öncelikle şu soruyu sorarlar: Emperyalizmi zayıflatıp, proletarya hareketini -bir başka deyişle dünya demokratik hareketini- güçlendiriyor mu? Bu soruya verilecek olumlu yanıt Marksist-Leninistlerin desteğini gündeme getirirken, olumsuzluk, bu desteğin verilmesinin temel koşulunu -anti emperyalizm koşulunu- ortadan kaldıracaktır. Çağımızda ilericiğin temel kriteri budur. 'Cumhuriyetçilik', 'demokratizm' gibi öğeler, ancak anti-emperyalizmi tamamlayıcı olması anlamında değer kazanırlar. Anti-emperyalizmden yoksunluk, bu 'demokratik' öğeleri içi boş ve nesnel olarak

gericiliğin hizmetine sokulmuş sözcükler haline getirecektir..." (Haklıyz Kazanacağız, cilt 2, syf 889)

O halde emperyalizme karşı tavır almayan, onu zayıflatmayan hiçbir hareketin halkları kurtuluşu götürme şansı olmadığı gibi, gericiliğin hizmetinde olduğu için desteklenmesi de söz konusu olamaz. Özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki halk iktidarlarının dağılmasından sonra emperyalizme tavır alıştır yaşanan kafa karışıklıkları, ideolojiye güvensizliğin yansımaları bu konuda çarpıcıdır. Gerek ulusal hareketlerde ve gerekse de oportünist solda emperyalizme karşı tavır alışlarda yalpalamalar, hızla uzlaşma ve teslimiyet süreçlerine girme son yıllarda çokça yaşadığımız örneklerdir. Yine emperyalizmin dünya halklarına yönelik saldırganlığı karşısında da aynı tavrıları görmek mümkündür. Romanya'da Çavuşesku iktidarını deviren emperyalist komploya tavır almayan, hatta karşı-devrimci hareketi "halk hareketi" olarak değerlendiren, Körfez savaşını "it dalaşı" olarak değerlendirip, emperyalist saldırganlığa sessiz kalan mantığın tutarlı bir anti-emperyalist tavır gösteremeyeceği açıktır. Dolayısıyla tüm bu tavrılar, emperyalizme güç katan, daha da pervasızlaşmasının önünü açan bir sonuç yaratmışlardır.

Oportünizmin böyle yalpa yapan tavrına karşılık, küçük burjuva milliyetçi hareketler çok daha uç boyutta savrulmaları yaşayarak hızla emperyalizmin dümen suyunu girmişlerdir.

Ülkemizde Ulusal Hareketin Ortaya Çıktığı Koşullar

Emperyalizme teslimiyetin en

son örneğini oluşturan ülkemizdeki küçük burjuva milliyetçi hareketin üzerinde yükseldiği nesnel temel, ülkemizin kendine özgü tarihsel koşullarına göre biçimlenmiştir. Kürt milliyetçi hareketinin üzerinde yükseldiği nesnel temel tarihsel koşulları içinde şöyle özetleyebiliriz:

Osmanlı devlet sınırları içindeki halklar uluslaşma sürecine girdiğinde Kürtler henüz feodal üretim biçimini yaşıyorlardı. Ancak Kürtler, ulusal çekirdeğe sahip bir halk olma özelliğini taşımaktadırlar. Osmanlı devlet sınırları içindeki ulusal hareketlerin etkisi ve asimilasyon politikalarına tepki olarak dar bir aydın çevre ile sınırlı da olsa ulusal düşüncelerin gelişmesi söz konusudur. Özellikle İttihat ve Terakki döneminde yaşanan bu gelişme, aşiret yapılarını aşamadığından bağımsız bir ulusal hareket olarak gelişmemiştir, ki gelişmesi de mümkün değildir.

Feodal üretimin hakim üretim biçimi olması ve aşiret örgütlenmesi Kürtler'deki sosyal ve siyasal yapıyı belirlemektedir. Yine, köylüleri "pazar birliği" etrafında birleştirecek bir burjuvazi ya da bu şekilde gelişecek bir harekete önderlik edecek bir küçük burjuvazi yoktur.

Kürtler açısından gerek Osmanlı döneminde ve gerekse de Kemalist iktidar döneminde ulusal baskı devlet içi bir sorun niteliğindedir.

Kemalist iktidar döneminde gelişen Kürt ulusal hareketleri için şunu söyleyebiliriz:

"Cumhuriyet sonrası Kürt milli hareketlerinin niteliği; Kemalizmin gerici, şovenist, jenosit politikasına karşı feodal bir toplumsal zeminde ulusal direnme ve birleşme süreci niteliğindedir.

Ulusal baskının olduğu yerde, ulusal hareketin olması kaçınılmazdır. Fakat Kürt halkının feodal yapısından ötürü, başarısızlık, parçalanmışlık, ulusal birliği sağlayamamada, Kürt milli hareketlerinin ağırlıklı yanıydı. Fakat diyebiliriz ki, feodal birimlerini korumak biçimindeki bu mücadele, Kemalizm karşısında meşru bir direnme hakkı niteliğindedir." (Kürtlerin Tarihi Gelişimi ve Türkiye'de Kürt Meselesi, Devrimci Sol Yayınları, 1979, syf.80-81)

Türkiye'de yeni-sömürgecilik ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte, Türkiye Kürdistanı da bu ilişkiler ağına girmiş ve çarpık da olsa gelişen kapitalizm orada da gelişmeye başlamıştır.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, Kürt feodal sınıfları da baskı politikalarından kurtuluşu Türk egemen sınıflarıyla işbirliğinde bulmuştur. Bir çok Kürt toprak ağası ticarete atılmıştır. Emperyalizmle işbirliği içinde çarpık gelişen tekelci burjuvazinin güçsüzlüğü, toprak ağaları ve tefeci tüccarlarla ittifakını gündeme getirince, Kürt egemen sınıfları da Türk egemen sınıflarıyla birlikte aynı oligarşik yapı içinde yerlerini almışlardır. Yani Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının uygulayıcıları içinde Kürt egemen sınıfları da vardır.

Diğer yandan Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi, bugünkü Kürt milliyetçi hareketlerinin kadro potansiyeline de kaynaklık etmiştir. Kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle birlikte, yoğun bir küçük burjuva sınıf oluşmuş ve büyük şehirlere eğitim için giden bu küçük burjuva kesimlerde, siyasal, sosyal olayların etkisiyle ulusal düşünceler gelişmiştir.

Bu dönem gelişen Kürt küçük burjuva milliyetçi hareketlerinin hemen hepsinin ortak özeliği ise,

Ancak, ortak örgütlenme, tek parti örgütlenmesi olması ezilen ulusun varlığını yadsınamızı getirmez. Tersine ezilen ulusun kendine has özellikleri, talepleri göz önünde bulundurulmak ve örgütlenme de buna göre şekillenmek zorundadır. Aksi halde örgütlenmeyi tek bir ulusun proletaryasının örgütlenmesi düzeyine indirgemiş oluruz.

bir yanıyla 1940'lar sonrasında dünyada gelişen tüm kurtuluş hareketlerinde olduğu gibi, sosyalizmden etkilenecek Marksist-Leninist literatürü kullanmaları ve sosyalizmi savunuyor görünmeleri, diğer yandan ise, (özellikle PKK'de görülen) 1970'lerde gelişen silahlı devrim hareketinin etkilerini büyük oranda taşımalarıdır.

Bu etkilenmeye rağmen, bu küçük burjuva milliyetçi hareketlerin çıkış noktası sınıfsal değil ulusaldır. Hareketin sosyal tabanı ise Kürt küçük burjuva kesimlerdir. Ve bu hareketler milliyetçilik temelinde emperyalizme ve oligarşiye karşı tavır alışlarıyla ilerici-yurtsever konumdadırlar.

Bu anlamda Marksist- Leninistlerin Kürt küçük burjuva milliyetçi hareketine karşı tavrı şu şekilde biçimlenmektedir:

"...Bir yandan ayrı örgütlenmenin halklarımıza verdiği zararları, milliyetçiliğin burjuva niteliğini, Türkiye koşullarında iki halkın kurtuluşunu (Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesi de dahil) devrimci yolunu açıklar, onların burjuva milliyetçi yanlarına karşı ideolojik mücadele verirken; diğer yandan emperyalizm ve oligarşiye karşı olma konumlarını korudukları sürece, onları eylemli olarak destekleriz." (Haklıyız Kazanacağız, cilt 2, syf. 913)

Marksizm-Leninizmin ulusal hareketlere genel bakışının ülkemizdeki biçimlenişi olan bu bakış açısı doğrultusunda, ulusal hareketlere karşı, onları sınıf zeminine çekmek için, ulusal hareketin içinde bulunduğu durumlar da göz önüne alınarak, ideolojik mücadele yürütülmüştür. Bu konuda egemenlerin yalan ve demagojilerine malzeme oluşturacak üslup-tan kaçınılırken, milliyetçilerin devrimci yanları desteklenmiş, devrime zarar veren yanlış eylem çizgisi ve anlayışlarına karşı ise kararlılıkla tavır alınmıştır.

Bu konuda solun tavrı ise sürekli güç dengelerine göre değişen bir seyir izlemiştir. Örneğin 1980 öncesinde milliyetçi hareket ile kanlı-bıçaklı olanlar, milliyetçi hareketi "faşist" olarak değerlendirenler, bu konuda hiçbir ciddi özeleştirme vermeden, daha sonra tam tersi bir tavır içine girmiş olup, milliyetçi hareketin halka zarar veren eylemlerini dahi ki-

namayan bir noktaya gelebilmişlerdir. Bu tavır Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından alakası olmayan ve milliyetçi hareketin olumsuzluklarını besleyen bir tavidir.

Milliyetçi hareketler, emperyalizme ve oligarşiye karşı olup onu zayıflattıkları sürece desteklenirler. Bu konumunu kaybettiğinde ise desteklenmesi söz konusu olamaz. Ki bugün milliyetçi hareketin geldiği nokta budur. Tümüyle emperyalizmin güdümünde gerillayı ve Kürt halkının mücadelesini tasfiyeye soyunmuştur. Bu, halkın genel mücadelesine zarar veren ve emperyalizmi güçlendiren bir tavidir.

Bugüne kadar gerek emperyalizme ve gerekse de egemen sınıflara karşı onları doğrudan karşısına alan bir mücadele içine girmeyen milliyetçi hareketin, her şeye rağmen yürüttüğü mücadele objektif olarak emperyalizme ve oligarşiye darbe vururken, bugün bu konumunu yitirmiş, **emperyalizmi ve oligarşiye güçlendiren ve kullanılan bir güç haline gelmiştir.** Dolayısıyla bu noktada **Marksist-Leninistlerin böylesi bir hareketi desteklemeye devam etmeleri proletaryanın ve genel demokrasi mücadelesinin çıkarına değildir.**

Marksist-Leninistlerin Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkına Bakışı

UKKTH, ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkı dahil olmak üzere, ulusun kendi geleceğini belirleme hakkıdır.

"UKKTH, emperyalizm ve proleter devrimler çağında, demokrasi savaşımının vazgeçilmez bir unsuru olması itibarıyla, proletaryanın dünya ölçeğindeki hareketinin parçasıdır. Ve proletarya, genel demokrasi mücadelesinde bu ilkeye, her şeyden önce burjuvaziye karşı sınıf savaşımını güçlendireceği için titizlikle sahip çıkar. Ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin hakkı ilkesinin, emperyalizm çağında ulusların proleter ve emekçilerinin kendi kaderlerini tayin etmelerine bağlanması tarzındaki devrimci yaklaşımla, UKKTH ilkesini "salt" emekçilerin kendi kaderlerini tayinine indirgemek şeklindeki sosyal-şoven yaklaşım, birbirine taban tabana zıttır." (Haklıyız Kazanacağız, cilt 2, syf. 891-892)

Emperyalizm döneminde ulusların gerçek anlamda özgürlüğüne kavuşması ancak ve ancak proletarya önderliğinde gerçekleşebilir. Bu anlamda, UKKTH, ulusun işçi ve emekçilerinin kendi kaderini özgürce belirlemeleri şeklinde **devrimci bir içeriğe kavuşmuştur**. Ancak bu durum, proletarya hareketine rağmen veya proletaryanın devrimci örgütlülüğüne kavuşmadığı bir süreçte küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen hareketleri, “gelecekte gericileşir” veya “sorunu nasıl olsa sosyalizm çözer” anlayışıyla **dışlamasını getirmez**. Tersine Marksist- Leninistler bu gibi gerekçelerle UKKTH’ı yok sayıp, dışlamayacakları gibi desteklerler.

Çünkü ancak şovenist bir anlayış bu tür gerekçelerle UKKTH’ı reddeder. “Nasılca gelecekte gericileşir” denilerek tarihsel şartlar içinde ortaya çıkan ve anti-emperyalist tavır içinde olan bir hareketin desteklenmemesinin başka bir gerekçesi olamaz. Lenin ve Stalin kendi dönemlerinde gelişen bir çok ulusal hareketi desteklemişlerdir. Bunlardan biri de Kemalist harekettir. O tarihsel süreçte emperyalizme karşı ilerici bir rol üstlenen ve emperyalizme vurduğu darbelerle onu zayıflatan bir hareket olduğu ve proletaryanın genel çıkarlarına hizmet ettiği için desteklemişlerdir. Bu, yanlış değil, olması gereken tavidir.

Yine “nasılca sosyalizm sorunu çözecek” anlayışıyla ulusal hareketin desteklenmemesi tavrına karşılık, Marksist-Leninistler, ulusun kendi iç dinamiğiyle gelişmesine ve halklar arasında kardeşlik ve güven duygularının oluşmasına hizmet edecek bir tavır içine girerler. Çünkü halklar arasındaki karşılıklı güven duygusu proletaryanın çıkarıdır.

Kısacası, Marksist-Leninistler her şart altında UKKTH’nı savunurlar. Bu hakkı savunmak demek, ulusun bağımsız siyasal devletini kurma hakkını savunmaktır.

Elbette Marksist- Leninistlerin desteklemeyeceği ulusal hareketler de söz konusu olabilir. Proletaryanın ve halkların çıkarına ters düşen, gerici bir ulusal hareket desteklenmez.

“...Bazı somut durumlarda, parçanın bütün ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır; o zaman parça atılır. Bir ülkedeki cumhuriyetçi hareket bir başka ülkenin entrikalarının aleti olabilir ve bu işe kilise, mali çevreler ya da

kralcılar katılabilir; biz o zaman, bu somut hareketi desteklememekle görevliyiz, ama bu bahane ile uluslararası sosyal-demokrasinin programından cumhuriyet sloganını silmek gülünç olur.” (Lenin, UKKTH, syf. 192)

Ulusun Ayrılma Hakkı Nedir, Nasıl Bakılmalıdır

Marksist- Leninistler ulusların zorla bir arada tutulmasına karşıdır. Bu nedenle UKKTH’nı ulusun ayrılma hakkı ile bütünleştirerek ele alırlar. Ancak bu hakkın tanınması, ulusun ayrılma zorunluluğunun savunulması anlamına gelmez.

“Ulusların ayrılma özgürlüğü hakkı sorunu ile, ulusun şu ya da bu anda ayrılma zorunluluğu sorununu birbirine karıştırmamak gerek. Proletarya partisi, bu sorunu, duruma göre, her özel durum içinde, tamamen tek başına bir sorun olarak çözümlemelidir.(...) Ben bir ulusa ayrılma hakkını tanıyabilirim, ama bu, onu bunu yapmaya zorluyorum anlamına da gelmez. Ulus ayrılma hakkına sahiptir, ama koşullara göre, bu hakkı kullanmayabilir de. Böylece, kendi payımıza, proletaryanın, proleter devrimin çıkarlarına göre, biz, ayrılığın yararına ya da ona karşı ajitasyon yapmakta özgür kalıyoruz demektir...” (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, syf. 78)

Marksist- Leninistler için önemli olan, her koşulda sorunu proletaryanın genel çıkarlarına göre ele almak ve ona göre çözüm yöntemleri üretmektir. Proletaryanın çıkarlarına ters düştüğü noktada, ayrılma hakkını tanıyor olmamıza karşın, ayrılma istemine karşı ajitasyon yapmak doğru olan tavidir. Ancak bu, ulusun kendi kaderini özgürce belirlemesini dışlamaz. Marksist- Leninistlerin yürüttüğü ajitasyona rağmen, ulus ayrılmakta diretirse ayrılır. Marksist- Leninistler zorla birliğin gerçekleştirilmesi için çalışmazlar.

UKKTH Bakımından Özerklik ve Federasyona Nasıl Bakılmalıdır

En genel haliyle özerklik ve federasyon, gerek burjuva demokratik devrimini yapmış bir

kapitalist devlette ve gerekse de sosyalist devlette ulusal sorunun çözüm yöntemleri olarak karşımıza çıkarlar.

Ülkemizde ulusal hareketin çokça sözünü ettiği ve Kürt sorununda bir çözüm yöntemi olarak ele aldığı bu kavramların anlamı şudur:

Federasyon; iki ya da daha fazla devletin aralarında yaptıkları belli bir anlaşmaya bağlı olarak birleşmeleridir.

Özerklik ise; bir devlet içinde yaşayan bir topluluğun, bölge esasına dayanarak, bağlı olduğu devletin toplumsal, siyasal, hukuki vb. yapısına ters düşmemek kaydıyla, kendi kendini yönetmesidir.

Bunların kapitalist ve sosyalist devletlerdeki biçimlenişleri farklıdır. Bu nedenle federasyon veya özerklik her şart altında kabul edilebilecek çözümler değildir. Daha doğrusu kapitalist devlet içinde bu tür çözümleri savunmak yanlıştır. Çünkü, emperyalizm koşullarında, kapitalist devletler içinde böyle bir formül, sonuç olarak ezilen ulusun haklarının değişik koşullarda ve biçimlerde gasp edilmesinden başka bir anlama gelmez. Böylesi bir çözümün varolan duruma göre daha ileri olduğunu savunmak ise Marksist-Leninistlerin işi değildir.

Bu konuda Lenin'in söyledikleri açıktır:

"... 'Ulusların Kaderlerini Tayin Etme' hakkının niçin sosyal-demokrat açıdan ne federasyon, ne de, özerklik anlamına gelemeyeceğini kavramak zaten kolaydır. Federasyon hakkı, genel olarak ele alındığında, saçma bir şeydir. Çünkü federasyon iki taraf arasında bir anlaşmadır. Marksistler, programlarına genel olarak, federalizm savunmasını kesin olarak alamazlar: Böyle bir şey söz konusu edilemez. Özerkliğe gelince, Marksistler, özerklik 'hakkını' değil, türdeş olmayan ulusal bileşimi ve coğrafi ve diğer koşulları kesin değişiklikler gösteren bir demokratik devletin genel, evrensel ilkesi olarak özerkliğin kendisini savunurlar. Onun için 'ulusların özerklik hakkını' tanımak 'ulusların federasyon hakkını' tanımak kadar saçma bir şey olur." (Lenin, UKKTH, syf.113)

Bu nedenle, Marksist- Leninistler programlarına özerklik ya da federasyon çözümlerini koymazlar; özünde ayrılma hakkı olan ve ulusların tam eşitliğini savunan UKKTH'nı

koyarlar. Federasyon ve özerklik çözümleri ise, ancak çokuluslu kapitalist devlet yıkılıp sosyalizm inşa edilmeye başladıktan sonra programda yer alır. Çünkü ancak o zaman ulusların eşitliğinden söz edilebilir. Ki bu da ancak ulusun "ayrılma hakkı"nın tanınmasından sonra oluşacak birlik ile olanaklıdır.

Peki kapitalizm koşullarında bu çözüm hiç mi gündeme gelmez, ya da gündeme geldiğinde sonuçları nasıl olur?

Bu tür çözümler ancak iç savaşlar ve ulusal çatışmalar sonucu oluşan güç dengelerinin ürünü olarak, "anlaşmalar" biçiminde gündeme gelirler. Bu nedenle de kesinlikle geçicidirler. Çünkü gönüllülüğe değil, zora dayalı olarak kabul ettirilen bu çözümler, güçler dengesinin değişmesiyle birlikte, genellikle egemen sınıflar tarafından reddedilir ve çatışmalar yeniden başlar.

Marksist- Leninist olduğunu, sosyalist olduğunu iddia eden bir hareketin kesinlikle savunamayacağı bu çözümler, ülkemizdeki milliyetçi hareket tarafından geçmişte savunulmuş ve Kürt halkının kurtuluş yolu olarak gösterilmiştir. Ancak İmrallı'da bu çözümlerin de gerisine düşen PKK'nın daha önceleri savunduğu gibi bir federasyon ve özerklik mantık olarak da mümkün değildir. İmrallı öncesini esas alırsak, sözde sosyalizmi savunduğunu söyleyen PKK'nın oluşturacağı sosyalist bir devlet ile kapitalist bir devlet arasında nasıl bir anlaşma olacaktır, hangi kriterlere dayanacaktır? Bunların cevabı, aslında Kürt Milliyetçilerinin sosyalist söyleminin sahte olduğu, özünde burjuva ideolojini savunan milliyetçi hareketler olduklarıdır. Bunun başka izahı yoktur.

Marksist-Leninistler Hangi Tip Devletlerden Yanadır

Marksist- Leninistler genel olarak büyük devletlerden yanadırlar. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin arasında proleter yoldaşlığının geliştirilmesini sağlayan birlikleri hedeflerler. Bu tür birliklerin önündeki engelleri kaldırmanın yolu ise, halklar arasında eşitliğin ve karşılıklı güvenin yaratılmasıdır. Bu nedenle, ulusun ayrılma hakkını savunan UKKTH, enternasyonal birliği yaratmanın ön

koşuludur.

“Büyük proleter devlet anlayışı, tarihsel gelişim yönünde tamamlayıcı bir adım olduğu gibi, ekonomik, kültürel ve siyasi olarak geri halkların, bu durumlarına son vermek ve gelişkin bir düzeye erişmelerini sağlamak açısından da son derece gerekli ve yararlıdır.” (Haklı-yız Kazanacağız, cilt 2, syf. 894)

Sovyetler Birliği içinde on yıllarca halkların kardeşçe bir arada yaşadığına tanık olduk. Henüz ilkel göçebe bir yaşam sürdüren halklar ile kapitalizmi yaşayan halkların tek bir devlet çatısı altında örgütlenmelerinin ekonomik sonucu, geri halkların hızla ekonomik olarak da eşitliğinin sağlanması olmuştur. Bunu sağlayan ve geliştiren esas etken kuşkusuz proletarya iktidarındır. Proletarya iktidarı sayesinde ki, halklar dostluk bağları ile kaynaşmış, birliğin gücünü pekiştirmiştir. Yine birleşmeyi sağlayan ve gerekli kılan önemli etkenlerden biri de, yaşanan emperyalist kuşatmadır. Bu kuşatmaya karşı halkların özgürce yaşamlarını devam ettirebilmeleri ancak ve ancak tek bir devlet çatısı altında birleşmele-riyle mümkündür.

Örgütlenme Ve Devrim Mücadelesi Açısından Ulusal Hareketler

Gerek devrim stratejisi açısından ve gerekse de örgütlenme açısından Marksist- Leninistler için ulusal sorun, sınıf mücadelesi karşısında ikincildir ve biçime ilişkindir. Marksist-Leninistler soruna proletaryanın kurtuluşu ve enternasyonalizm temelinde yaklaşır. Ancak bu, ulusal sorunun küçümsenmesi anlamına gelmeyeceği gibi, tersine ulusal sorunun çözümü proletarya mücadelesi açısından önemli bir yere sahiptir. En başta ulusların proleterleri arasında kardeşlik duygularının ve güvenin yaratılması açısından bu gereklidir.

Ülkemiz devrim mücadelesinde, “iki ayrı devrim”, “sömürge”, “iki halkın devrimci güçleri arasında ittifak” gibi düşünceler esas olarak dar milliyetçi bakış açısının ürünü olup, bazı oportünist gruplar da bu anlayışa teslim olmuşlardır. Özellikle PKK hareketinin

güçlendiği 1990’lı yıllarda, geçmişte PKK’ye “faşist” diyen hareketler de dahil hemen bir çok siyasi hareket, küçük burjuva milliyetçiliğinin bu anlayışına teslim olmuş, emekçilerin en küçük birimlere kadar milliyetler temelinde örgütlenmesine objektif olarak destek vermişlerdir.

Fakat tarihsel süreç, “ayrı devrim” ve “ayrı örgütlenme” anlayışını ve buna dayanak yapılan “sömürge” tespitlerini yerle bir ederken, milliyetçi hareket de bunu deneysel olarak görmüş ve “Türkiyelileşme” gibi ne idüğü belirsiz söylemlerle milliyetçi politikalarını sürdürmeye çalışmıştır. Bu noktada Marksist-Leninistler açısından çokuluslu devletlerde devrim ve örgütlenme anlayışı nettir. Ve bu konuda milliyetçilerle aralarında kalın bir çizgi bulunmaktadır. Ülkemiz halkları ve sol yıllardır teorik ve pratik olarak sürdürülen bu kalın çizginin tanığı olmuşlardır.

Çok uluslu bir devlet içinde devrim hedefini doğru saptamak ancak ulusal baskının hangi sınıflarca uygulandığını doğru tespit etmekle mümkündür. Ve aynı şekilde ülke içinde yaşanan ilişki ve çelişkileri doğru tespit etmeden devrim stratejisi de doğru tespit edilemez.

Bu noktada Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’na baktığımızda;

Türkiye’de ulusal baskı politikası emperyalizmle işbirliği içinde bulunan egemen sınıflarca uygulanmaktadır.

Türk egemen sınıfları, Kürt egemen sınıfları ile aynı oligarşik yapı içinde birleşmişlerdir. Kürt işçilerine, köylülerine, küçük burjuvazisine ve demokratik güçlerine, yani Kürt ulusuna uygulanan ulusal baskı politikasının sorumlusu bu oligarşik yapıdır.

Bu anlamda;

1- Türkiye Kürdistanı’nda kapitalist ilişkiler yeni-sömürgecilik ilişkilerine uygun olarak yukarıdan aşağıya emperyalizm tarafından geliştirilmiştir. Kürdistan dahil tüm Türkiye emperyalizmin sömürü alanı içindedir. Üretim ilişkileri emperyalizmin çıkarlarına göre biçimlenmiştir. Ve bunun sonucu olarak; Kürt egemen sınıfları oligarşi içinde yer alarak, ulusal baskının da araçları durumu-

na gelmişlerdir.

2- Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin Türkiye Kürdistan'ı da dahil bütün Türkiye'de egemen olmasıyla birlikte; Kürt işçi ve emekçileriyle Türk işçi ve emekçileri **aynı ekonomik ve sosyal yapı** içinde kaynaşmışlardır.

Bu iki temel özelliğin yarattığı sonuçları özetlersek;

Türkiye'de gerçekleşecek anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim, her şeyden önce Kürt köylülerinin kurtuluşu anlamına gelecektir. Çünkü Türkiye Kürdistanı'nda her ne kadar çarpık kapitalist ilişkiler olsa da, feodal ilişkiler büyük oranda çözülsün de Kürt halkının büyük kısmı topraksız veya az topraklı köylülerdir. Bu nedenle; Türkiye Kürdistanı'nda işçi, köylü ve diğer emekçilerin devrimci talepleri iki noktada toplanmıştır: Toprak talebi ve kendi kaderini tayin hakkı.

Bu iki sorunun emekçiler lehine çözülmesi ancak ve ancak **siyasal demokrasi ile mümkündür. Yani ulusal kurtuluş sosyal kurtuluş ile iç içe geçmiştir.** Ve bu anlamda Devrimci Halk İktidarı programı, Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirecek olan programdır.

Dolayısıyla Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, merkezi otoriteyi hedefleyen ve Kürt, Türk halklarının ortaklaşa sürdüreceği anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimden geçmektedir. Türk ve Kürt halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşları ile Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve Türk ve Kürt köylülerinin toprak sorununun önündeki engel aynıdır: Emperyalizm ve oligarşi.

Yeni-sömürge Türkiye'de gerçekleşecek anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim Türk işçi, köylü ve emekçilerinin kurtuluşunu sağlayacağı gibi, ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldırmasıyla Kürt işçi, köylü ve küçük burjuva kesimlerinin kendi kaderini serbestçe belirlemesinin koşullarını da yaratacaktır. Toprak ve demokrasi taleplerini karşılayacaktır.

Sorunu "İki ayrı devrim", "Kürt ulusal devrimci hareketi ve Türk proletaryası arasında ittifak" ya da "dayanışma" olarak ele almak dar görüşlülüktür.

Soruna, salt ulusal açıdan yaklaşan bu tür anlayışların Türkiye Kürdistanı'ndaki sınıf-

sal çelişkilerin nasıl çözüleceğine verecek bir cevapları yoktur. Ve bunlar özünde burjuvazinin pazar kavgasının temsilcisi olma konumundadırlar. Çünkü soruna salt ulusal açıdan yaklaşmakta ve kendilerinin de varlığını iddia etmedikleri bir burjuvazinin sorunu olabilecek ulusal bakış açısıyla sorunu ele almaktadırlar. Oysa Kürt ulusunun kurtuluşu ancak sınıfsal zeminde gerçekleşir.

Ayrı devrim teorisyenlerinin ortaya attığı bir diğer iddia da Türkiye Kürdistanı'ndaki toplumsal çelişkilerin farklı olduğu ve dolayısıyla "farklı hareketlenme immesine sahip oldukları" şeklindedir. Tabi iddia böyle olunca da teoride Kürt ulusal hareketi hızla gelişecektir. Bu yaklaşım Türkiye devriminden ayrı bir Kürdistan devrimini kaçınılmaz bulmaktadır. Oysa Türkiye gerçeği hiç de öyle değildir. Sürekli milli krizin varlığı nedeniyle Türkiye'deki çelişkiler derindir ve egemenlerin bu çelişkileri yumuşatacak güçleri yoktur. Yani, Türk halkının çelişkilerini açığa çıkartarak devrime yöneltmenin objektif koşulları mevcuttur. O nedenle "Hareketlenme imeleri farklıdır" vb. demek doğru değildir. Sorun, çelişkileri açığa çıkarıp bu temelde kitleleri örgütleme sorunudur.

Çokuluslu devlet sınırları içinde Marksist-Leninist örgütlenme biçimi ise, tek parti örgütlenmesi, ortak örgütlenmedir. Çokuluslu devlet içinde ayrı örgütlenmekte proletaryanın hiçbir çıkarı yoktur. Bu konuda STALİN'in sözleri açıktır:

"Sözü geçen devleti birleştiren tüm ulusların tüm proleterleri, tek bir bölünmez topluluk olarak örgütlenmelidirler (...) Bizim ulusal sorun üzerindeki görüşümüz (...) belli bir devletin tüm milliyetlerinin proleterleri için bir ve bölünmez topluluk, tek partidir."(Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, syf. 80)

Bu noktada esas sorun, Marksist-Leninist olduğunu iddia edip de ayrı örgütlenmeyi savunularla yaşanmaktadır. Hem Marksist-Leninist, sosyalist olup, hem de ayrı örgütlenmeyi savunmak olmaz. Bunu savunan söylemde kendine ne derse desin, o ancak bir küçük burjuva milliyetçisi, ezilen ulus milliyetçisi olabilir. Ama asla Marksist-Leni-

nist olamaz.

Sorunu ülkemiz açısından ele aldığımızda da Marksist-Leninist anlayış, çok uluslu Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ve Türk işçi ve emekçileri açısından ortak örgütlenme, tek parti örgütlenmesidir. Kaldı ki, LENİN ve STALİN'in Çarlık Rusyası için savunduğu ortak örgütlenme anlayışı ülkemiz açısından çok daha gereklidir ve koşullar da Çarlık Rusyası'na göre çok daha uygundur.

Sömürge-sömürgeci ilişkisinin yaşandığı Çarlık Rusyası'nın aksine, emperyalizmin yeni-sömürgesi durumunda olan Türkiye'de, aynı ekonomik ve sosyal yapı içinde birleşmiş olan Kürt ve Türk emekçileri için ortak örgütlenmeye karşı çıkmak, emekçileri milliyetlerine göre bölme, ortak noktalarını değil, ayırım noktalarını öne çıkararak egemenler karşısında güçten düşürmeye hizmet eder. Ki, Kürt milliyetçi hareketinin yanlış eylem çizgisi ve anlayışı halklar arasında düşmanlık tohumlarının ekilmesi yönünde yıllardır etkili olmaktadır. Marksist-Leninistlerin bu konudaki tüm uyarılarına rağmen bu çizgi terk edilmemiştir ve sonuçları ortadadır.

Emekçi halklar arasında ulusal çitleri kırmak, birliği, kardeşliği ve güveni pekiştirmek, emperyalizme ve oligarşiye karşı ortak kurtuluşu gerçekleştirmek için, Marksist-Leninistler, Türkiye koşullarında ortak örgütlenme, tek parti örgütlenmesini savunurlar.

Ancak, **ortak örgütlenme, tek parti örgütlenmesi olması ezilen ulusun varlığını yadsınamızı getirmez.** Tersine ezilen ulusun kendine has özellikleri, talepleri göz önünde bulundurulmak ve örgütlenme de buna göre şekillenmek zorundadır. Aksi halde örgütlenmeyi tek bir ulusun proletaryasının örgütlenmesi düzeyine indirgemiş oluruz.

Bu anlamda biz; ülkemiz koşullarında ezilen ulus örgütlenmesini bölge örgütlenmesi olarak ele alıyoruz. Yani merkezi örgütlenme olan partinin Kürdistan Bölge Örgütlenmesi (Komitesi) şeklinde...

Kürdistan bölge örgütlenmesi Partinin diğer herhangi bir bölge örgütlenmesi ile bir tutulamaz. Bu örgütlenme, Kürt ulusunun

özelliklerini, taleplerini dikkate alan ve onları kapsayacak bir mücadele çizgisini ortaya koyan bir nitelikte ve esneklikte olacaktır.

Elbette ezilen ulusun istediği gibi örgütlenme hakkı vardır. Bu, proletarya mücadelesi için zararlı ya da yararlı olabilir. Marksist-Leninistler bunu zorla engellemeye çalışmazlar. Ancak bu hakkı kullanan ezilen ulus milliyetçilerinin zararlı kurumlarına karşı da mücadele ederler. Bu zararlı kurumları bertaraf edip, milliyetçi hareketi emekçilerin çıkarına bir rotaya sokabilmek için bu, üzerinden atlanamayacak tarihsel bir görevdir.

Sonuç olarak Marksist-Leninistler açısından;

-Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirlemesi, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminden geçmektedir.

-Sorunu salt ulus açısından değil, sınıfsal temelde ele almak gerekir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yadsıyan, "ulusal-kültürel özerklik", "otonomi", "federasyon" vb. adlar altında devrimci içeriğini boşaltanlara da karşı çıkılmalıdır. Çünkü, burjuva egemenliği altında ulusal-kültürel özerkliği savunmak halkı burjuva kültürün egemenliği altına teslim etmekle eş anlamlıdır.

-Kürt ulusal sorununu her koşulda Mısak-ı Milli sınırları içinde çözme teorileri kabul edilemez, ulusun ayrılma hakkı reddedilemez.

-Gerçekleşecek ortak devrim sonrasında birlik yönünde irade belirtilmesi için ajitasyon-propagandada bulunmak devrimci görevdir. Ayrılık ancak, ulusal sorun halklarımızın kurtuluşunun önündeki temel engel (yani sürecin temel çelişkisi) haline geldiği koşullarda desteklenir.

-Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının sona ermesi bugünden istenmelidir. Sorunu nasılsa devrim çözer anlayışıyla hareket etmek yanlıştır. Ancak mevcut nesnellikte bu sorunun farklı bir şekilde çözümü de mümkün değildir.

-Ezilen ulusun istediği gibi örgütlenme hakkı vardır. Ancak halkları kurtuluşa götürecek olan doğru Marksist-Leninist tavır ortak örgütlenme, tek parti örgütlenmesidir.★

Milliyetçilik Halkların Kurtuluşunu Sağlayamaz

TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİ GÜÇLÜ MİRASI ÜZERİNDE YÜKSELMEMEYE DEVAM EDECEK

Kürt milliyetçi hareketinin bugün teslimiyetle sonuçlanan sürecine baktığımızda, bunun nedenlerini incelediğimizde elbette ilk karşılaştığımız gerçek tutulan yolun yanlışlığı oluyor.

“Sömürgecilik” teorisi ile ayrılığın mutlaklaştırılması ve ortak mücadele ve ortak örgütlenmeyi savunmanın “ihanetçi” ya da “sosyal şoven” damgası yemekte eş anlamlı kabul edilmesiyle başlayan süreç, halkların kardeşliği ve birliği yerine mülkiyetçiliğin; kendi gücüne güven yerine, emperyalizmle her ne koşulda olursa olsun uzlaşmanın esas alınmasıyla devam etti ve bugünlere geldi. Oysa Türkiye devrimci hareketinin tarihinde bu denli açık emperyalizmden icazet istemek, *“Viva İtalya”*

deme noktasına savrulmak görülmemiştir.

Bu tarihte Anadolu halklarının kardeşliğini ve birlikte mücadelesini savunmak vardır. Mahir Çayan’ın deyişiyle “her şart altında sosyalist hareketi güçlendirme” bakışı esastır. Halkların kurtuluşunun burada olduğuna inanç kesindir. Vatan toprakları üzerinde devrimi geliştiren, devrimcileri çoğaltan hareketin kaynağı bu inançtır.

Devrimciler Mahirler’den bu yana, milliyetçilerin eninde sonunda ulaşacakları çizgiyi sadece öngörmekle kalmamışlardır. Aynı zamanda eğriler ve doğruların tam olarak ayrılması, bunun geniş kesimlere mal olması ve Kürt Milliyetçilerinin doğru devrimci çizgiye ulaşmaları için yoğun çaba göstermişlerdir.

Mahirler’den bugüne tarihe bakacak olursak:

“...Bilindiği gibi, devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki, ‘Her şart altında her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır.” (Aydınlık Sosyalist Dergiye Mektup, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Dava Dosyası, Yazılı Belgeler, syf.240-241)

THKP-C Mahir Çayan’ın yazdığı bu kısa mektupla ülkemizde ulusal sorunun nasıl şekilleneceğinin temellerini koyarken milliyetçiliğin gerçek kurtuluş

olmayacağını da net olarak ifade etmiştir. THKP-C, ülkemizde ulusal soruna yönelik doğru bakış açısını ve çözüm yollarını koyarken hiçbir zaman dogmatik ve şabloncu olmadı. Tek başına Marksist-Leninist klasiklerden yapılan alıntılar ve değerlendirmelerle yetinmediler. Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinde ülkemizdeki ulusal sorunun nasıl şekillendiğini, çelişkilerin neler olduğunu inceleyerek, araştırarak doğru tespitlere ve çözüm yollarına ulaştılar. Bir diğer ifade ile ML'yi Anadolu topraklarına uyguladılar.

İşte bu çaba içinde, THKP-C'nin ulusal soruna ilişkin bakış açısının belirlenmesinde Hüseyin Cevahir'in önemli payı vardır. Cevahir, Kürdistan'a sık sık giderek bölgeyi incelemiş, yaşanan sorunları tespit etmiş, THKP-C'nin politikaları bu gözlemler üzerinden şekillendirilmiştir. Cevahir bu çerçevede yaptığı gezilerinden birisi olan Diyarbakır, Bismil, Silvan bölgesindeki tanıklıklarını ve değerlendirmelerini Mayıs 1970 tarihli Aydınlik Sosyalist Dergi'nin 19. sayısında 'Diyarbakır, Bismil, Silvan izlenimleri' başlığı altında kendi imzasıyla yayınlamıştır. "(...) Ülkemizin emperyalizmden, işbirlikçilerinden ve toprak ağalarından temizlenip, halkımızın kurtuluşu ve mutluluğunu istiyorsak, yüzyıllardır Türk halkıyla kader birliği yapmış, düşmana karşı omuz-omuz dövmüş bir Kürt halkı var. Bu halkın Türk halkı gibi çözümlenmemiş binlerce sorunu ortada duruyor. Ağa bas-

kısı, açlık, zulüm, işbirlikçi iktidarın terörü Doğu'da kol geziyor." Cevahir çözüm noktasında ise şöyle yazar: "Doğu sorunu ancak devrimci yoldan çözüme bağlanabilir. Bu; devrimci iktidar uğruna Kürt ve Türk devrimcileri, bütün yurtseverler omuz omuz çalışmalıdırlar. Halklar var olan, gerçek kardeşliği pekiştirmeli, baş düşman emperyalizme karşı mücadele edilmeli ve uyanık olunmalıdır. Tek doğru yol budur. Yoksa hangi saflarda olursa olsun burjuva şovenizmine düşmek emperyalizmin oyununa gelmektir, bölücülüktür." Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir bu sözleri söyledikleri dönem Kürt Milliyetçiliğinin, sömürgecilik tespiti yapanların, ayrı örgütlenmeyi savunanların adı bile yoktur. Ama bugün yaşananlara baktığımız zaman yaşananların adım adım THKP-C'yi doğruladığı son derece açıktır. THKP-C Kızıldereli manifestosuyla birlikte Türkiye devrim tarihine önemli bir direniş mirası bırakırken, devrim mücadelesinde gelecek kuşaklar için de zengin bir ideolojik hazine olmuştur. Milliyetçilik ve açmazları, buna karşı devrimcilerin neler yapması gerektiği üzerine pek çok soru cevaplanmışken, bunlardan ders almayanlar tarihleri boyunca kısır döngüden ve bunun neden olduğu tikanıklıktan kurtulamamışlardır. Fakat THKP-C'nin mirasçıları gerçekleri söylemekten, doğru yolu göstermekten hiçbir zaman vazgeçmemişlerdir. Milliyetçiliğin gerçek yüzünü teşhir ederken, burjuva ideolojisinin uzantısı olan milliyetçiliğe karşı ideolojik mü-

Küçük burjuva milliyetçileri devrimcilerin tüm uyarı ve eleştirilerine rağmen bildikleri yoldan yürümeye devam ettiler. Bu yürüyüşe nefeslerinin yetmediği daha 12 Eylül faşist cuntası gelmeden açığa çıkmıştı. Milliyetçiliğin pek çok dünya pratiğinde de görüldüğü gibi çıkmaza gireceği kesindi ve bunun işaretlerini o süreçte vermeye başlamışlardı. Milliyetçilik onları iyice yalnızlaştırmış, güvенеbilecekleri hiç kimse kalmamıştı. Dar milliyetçi bakış açısının getirdiği, gerek sol içi çatışmayı büyütme, gerekse halkın taleplerine sahip çıkmamak bu yalnızlaşmanın nedenleriydi. Aslında Devrimci Hareket vardı ama, onların aradığı devrimci ilişki tarzı değil, idare etmeye ve pragmatizme dayalı bir ilişkiydi. Bunun için Devrimci Hareketten hep uzak durdular.

cadeleyi de kesintisiz olarak sürdürmüşlerdir. 1980 öncesi Kürdistan'da baskılar artmış, Kürt Milliyetçileri eski rahatlıklarını kaybetmişlerdir. Mücadeleyi sürdürmek için artık büyük bedelleri göze almak gerekiyordu. Ama buna cesareti olmayanlar kaçmak için bin türlü bahaneler bulmakta ustalaşmışlardı. Devrimci Sol bu konuda şunları söylüyordu:

"...Anti-sömürgecilik tespiti yapan siyasetler 'Kürt solu', yapmayanlar ise 'Türk Solu'nu temsil ederler. Ne kadar çok anti-sömürgeciliğe bahsedersen o kadar çok ulusal meseleyi savunan olursun. (...) İşte Kahramanmaraş soykırımını protesto kampanyası bunun en güzel örneği. Bir sürü Kürt milliyetçisi siyasetlerin yaptıkları ortada. Bu siyasetler 'provokasyona geliriz, Kürdistan'ı haritadan silerler' teraneleri adı altında hiçbir şey yapmamayı yeğlediler. Bir şeyler yapmak isteyen de güçlü oldukları yerlerde engellemeye çalıştılar. (...) Bir kez milliyetçi olmaya dursun, dünya onun çizdiği milliyetçi sınırlar içinde döner durur. Milli meselenin, kararlı savunucuları devrimci proletaryadan başkası olmayacağı açık, hem dünya pratiği hem de ülkemiz pratiği bunu göstermiştir." (Devrimci Sol Dergisi MART 1980, Sayı:1 KÜRDİSTAN'DA OLİGARŞİNİN TERÖRÜ VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ başlıklı yazıdan)

Küçük burjuva milliyetçileri devrimcilerin tüm uyarı ve eleştirilerine rağmen bildikleri yoldan yürümeye devam ettiler. Bu yürüyüşe ne-

feslerinin yetmediği daha 12 Eylül faşist cuntası gelmeden açığa çıkmıştı. Milliyetçiliğin pek çok dünya pratiğinde de görüldüğü gibi çıkmaza gireceği kesindi ve bunun işaretlerini o süreçte vermeye başlamışlardı. Milliyetçilik onları iyice yalnızlaştırmış, güvenebilecekleri hiç kimse kalmamıştı. Dar milliyetçi bakış açısının getirdiği, gerek sol içi çatışmayı büyütme, gerekse halkın taleplerine sahip çıkmamak bu yalnızlaşmanın nedenleriydi. Aslında Devrimci Hareket vardı ama, onların aradığı devrimci ilişki tarzı değil, idare etmeye ve pragmatizme dayalı bir ilişkiydi. Bunun için Devrimci Hareketten hep uzak durdular.

Cunta sonrası da böyle oldu. Ülkede cuntaya karşı bir direniş örgütlemeye cesareti olmayanlar yurtdışının nispeten rahat ortamında devrimciliklerini hatırladılar. Milliyetçiler de karşılıklı çıkar ilişkileri içinde geçmişi unutturmak için onlarla birlikte oldu. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) bu koşullarda oluşturuldu. Ama devrimci ilkelere dayanmayan böylesi birlikler kimseyi güçlendirmeyeceği gibi aksine telafisi mümkün olmayan tahribatlar yarattı. Devrimci Hareket o günlerde de söylenmesi gereken doğruları söylemekten çekinmedi. 1982 yılında çıkan "Cephe Üzerine" isimli broşürde şunlar söyleniyordu:

"...12 Eylül öncesi iki halkın tek örgütte örgütlenmesini savunan Marksistlere, Kürt küçük burjuva milliyetçi grupların yaklaşımı dar milliyetçi temeldiydi. Bu siyaset-

Milliyetçi ideolojinin bir sonucu olarak kendi gücüne güvensiz olan PKK, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte uzlaşma adımlarını da atmaya başladı. Bir an evvel masaya oturabilmek için ilkesiz, halka zarar veren eylemlere yönelerek oligarşiyi zorlamayı hedefledi. Gerilla artık uzlaşmak için kurşun sıkıyordu.

ler böyle bir örgütlülüğün olamayacağını, iki halkın tek örgütte örgütlenmesinin, Kürt ulusunun ulusal devrimini geciktireceğini, koşulların Kürt kurtuluş hareketi için olgunlaştığını, bugün Kürdistan'ın metropol Türk devleti tarafından işgal edilmesiyle devrimin objektif şartlarının oluştuğunu, Kürt ulusunun tek başına devrimini gerçekleştireceğini...vb. söylemektedirler. Bu tespitler egemen güçler karşısında devrim güçlerinin bölünmesinden dolayı devrimci mücadeleyi zaafa uğratmış ve gücün bölünmesine yol açmış, karşı-devrim güçleri karşısında devrim güçlerini zayıflatmıştır. Bu düşüncenin tehlikeli yanı, halklar arasında düşmanlıklar yaratmasıdır. (...) Marksistlerin ulusal soruna yaklaşımları ulusal değil, sınıfsal temeldedir." (CEPHE ÜZERİNE Broşürü, DEVRİMCİ SOL, Aralık 1982, syf. 372-373)

Ve daha 1983 yılında, yani PKK henüz silahlı atılımı gerçekleştirmeden önce, DEVRİMCİ SOL bunun yolunun nasıl olacağını gösteriyordu:

"...Özellikle PKK gibi örgütler, milliyetçi görüşler ve azımsanmayacak hata ve zaafalarına rağmen Kürdistan'da silahlı mücadeleyi geliştirerek revizyonizmin barikatlarını parçalamıştır. Ve PKK bugünkü potansiyelini tartışmasız silahlı mücadelesine borçlu olmasına rağmen bugünkü yer aldığı cephe ile izlediği çizgi ise bir yerde geçmişin inkarından başka bir şey değildir... Bugün PKK, Kürt halkının kurtuluşu yolunda pasifizm cephesinden

çıkıp, milliyetçi görüşlerden arınıp, Kürt ve Türk halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesinde yer almalıdır." (HAREKETİMİZİN GELİŞİMİ VE DEVRİMCİ MÜCADELE Broşürü, DEVRİMCİ SOL, Şubat 1983)

Devrimci Sol'un söylediklerinin kanıtlanması için çok fazla zaman geçmesine gerek yoktu. PKK Ağustos 1984'te iki askeri karakolu basarak silahlı mücadeleye başladı. Bu eylemler birçok cephede değişik etkiler yarattı. Düşman 12 Eylül sonrası halkı baskı ve terör cenderesinde tutmaya çalışırken; güçlülüğünden, yenilmezliğinden bahsederken bu eylemle zor duruma düşmüş, demagogileri boşa çıkmıştır. Oportünizm uzun süre bu konuda sessiz kalmış ve eski "karşı-devrimci" vb tespitlerini sürdürmüş; eylemlerin artması ve etki gücü ile; geçmişte yaşananları unutup, ortaya çıkan durumun doğru tahlilini yapıp, doğru sonuçlar çıkarma noktasında her zamanki gibi beceriksiz davranmıştı.

Fakat Devrimci Sol olayı her yönüyle değerlendirmiş, PKK'yi, savunduğu ideolojisini unutmadan, başlattığı eylemlerin sonuçlarını, yarattığı etkiyi Marksist-Leninist tarzda değerlendirmişti. Böylece ne eksik, ne fazla gerçek anlamda bir PKK tablosu ortaya çıkmıştır. PKK'yi değerlendirirken kimi özgül yanlarının yanı sıra bir bütün olarak milliyetçiliğin ve açmazlarının değerlendirmesi de yapmış, eleştirilerini ve neler yapılması gerektiğini "Kürdistan'da Ulusal Silahlı Mücadele Ve M-L'lerin Buna

Ve PKK de, emperyalizme verdiği sinyalleri daha açıktan veriyor, kendisinin uzlaşmaya ne kadar hazır olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Bayrağından Orak-Çekiç'i çıkarması da bunun en somut örneklerinden biridir. "Bağımsız siyasal kimliğinde ve sosyalist ideallerde direnmeyen bir siyasal hareketin sağa savruluşu kaçınılmazdır. PKK, sözü edilen dönemde işte bu savruluşu yaşamıştır. Ve verili dünya koşullarında böyle bir sağa savruluşun nerede duracağını kestirmek zor değildir. Savruluş derinleşecektir. İşçi Partisi adından, Marksizm-Leninizmden vazgeçilecek, ne olduğu belirsiz sosyalizm ise lütfen kullanılacaktır. Bütün bu girişimler sadece bir zamanlama sorunudur." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş 29 Nisan 1995 Sayı: 13 syf 12)

Karşı Tavrı” Broşüründe net bir şekilde ortaya koymuştur:

“Bir kere silahlı hareket, emperyalizmin bölge çıkarlarına genel anlamda karşı mıdır, yoksa tersine emperyalizmin çıkarlarına mı hizmet ediyor? (Buna verilecek yanıt, bu hareketin ML nezdinde konumunu ortaya koyacak ve desteklenir bir hareket mi, değil mi olduğu anlaşılmış olacaktır.) (...) Bir hareketi ilerici veya haklı yanlarından dolayı desteklemek ve yanlış görüşlerinden eleştirmek meşru bir yaklaşım tarzıdır. (...) Emperyalizme karşı gelişmeyen bir hareket, ulusal planda ezen ulusa karşı halk kitlelerinin desteğini alarak kendi ulusal devletini kursa bile, emperyalizmi hedeflemediğinden onun sömürgesi olmaktan kurtulamaz. (...) Ezen ulus milliyetçiliği, ezilen ulus milliyetçiliği aynı şey değildir. Birincisinin kaynaklandığı milliyetçilik kendi dışındaki ulusları baskı altına almak ve onların gelişmelerini engellemektir; ikincisi ise, birincisinin tersine ulusal baskıdan kurtulmak ve ulusal gelişimini tamamlamak için “ayrı” devlet kurmak dahil kendi kendini birinciye bağlı kalmadan belirlemektir. (...) Sömürgecilik tespiti ülkemizde ezilen ulus milliyetçiliğinin yeşermesine ve gelişmesine hizmet eder. Sorunu sınıfsal özünden koparıp, ezilen sınıfı, milliyetçiliğine kurban eder. (...) Soruna bu çerçevede yaklaşmayan bir mücadele çizgisi, ezilen ulus milliyetçi hareketlerine ulus sorununu teslim eder, meşru kılar, dolayısıyla bu yaklaşım ML yaklaşım olmaz...Çünkü, bu tespit muh-

teva olarak ülkenin somut tarihsel şartlarından ayrı örgütlenmenin ve ayrı mücadele etmenin objektif koşullarının varlığı ile birlikte, tek başına kurtulmanın gerçekleştirilebileceği görüşünün doğruluğunu getirirken, bu çerçevede ortak örgütlenme çabalarının objektif koşullarını ortadan kaldırır.” (Kürdistan’da Ulusal Silahlı Mücadele Ve M-L’lerin Buna Karşı Tavrı Broşürü, DEVRİMCİ SOL, 1985)

Devrimci Sol, milliyetçiliği ve açmazlarını Marksist-Leninist tarzda ortaya koyarken, ülkemiz koşullarında doğru devrimci bakış açısının ne olması gerektiğini de belirtiyor. Bu tespitler her ne kadar ülkemiz örneğinden hareketle yapılmış olsa da, diğer ülkelerde de kimi özgünlükler dışında aynı tarzda şekillenmek zorundadır.

Bu değerlendirmelerin önemini arttıran yan; emperyalizmin milliyetçiliği körükleyerek, sosyalist sistemi zayıflatan bir unsur olarak kullanmaya başlamış olmasıdır. Aynı zamanda bu tespitler, emperyalizmin ideolojik saldırılarına karşı dünya çapında yürütülen bir ideolojik savaştır.

“M-L hareketler her konuda olduğu gibi, ulusal soruna da proletaryanın sınıfsal perspektifiyle yaklaşır. Çözümü bu perspektif doğrultusunda arar. Milliyetçiliğin her türlüünün sonuçta yaratacağı çözüm, son tahlilde de ilk tahlilde de kapitalizme ve onun sınıfsal çıkarlarına hizmet edeceğini bilir.

Ulusalçılık, kapitalizmle birlikte toplumların tarih

Görölmüşdür ki, gerilla tek başına her şey değildir. Gerilla savaşının hangi amaca yöneldiği belirleyicidir. Görölmüşdür ki, güç olmak her şey değildir, o gücün hangi politikanın emrinde olduğu önemlidir.

sahnesine çıkmıştır ve onunla birlikte tarihe karışacaktır. Yerine proletaryanın iktidarı alıp, diktatörlüğünü kurduğu sosyalist bir ulus doğacaktır. Buradan da anlaşılacağı gibi, M-L'in arzuladığı ulus, sosyalist ulustur." (Kürdistan'da Ulusal Silahlı Mücadele Ve M-L'lerin Buna Karşı Tavrı Broşürü, DEVRİMCİ SOL, 1985)

Devrimci Sol, milliyetçilik gerçeğinin tanımlamasını doğru bir şekilde yaparken aynı zamanda milliyetçi hareketlerle ittifak sorununun nasıl şekilleneceğini de belirleyerek "Haklıyız Kazanacağız" da şunları söylüyordu:

"Emperyalizm ve oligarşiye karşı tavrı geliştiren tüm siyasal-sosyal güçler proletaryanın ittifakı durumundadırlar. (...) Marksist-Leninist hareketin, Kürt küçük burjuva yurtsever hareketleriyle ittifakını, somut bir gerçeklik haline getirmesi, elbette kendi içinde güçlüklerle sahiptir. Bir yandan Kürt halkını, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleye çekmek, iki halkın ortak örgütlenme ve mücadelesini geliştirmek, diğer yandan halkları ulusal çitlerle bölen ve ulusal örgütlenmeyi temel alan, küçük burjuva milliyetçi hareketle politik ittifak geliştirmek, kendi içinde zorluklar taşısa da, üstesinden gelinemeyecek bir şey değildir. Marksist-Leninistler doğru taktiklerle, bizzat pratiğin ortaya çıkardığı görevler temelinde, bu manevra alanını kendine yaratabilir ve yaratmalıdır da." (HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ 2, syf. 918-919)

Süreç ilerliyor, Ortadoğu'da emperyalizm sömürsüne istikrar sağlamak ve egemenliğini pekiştirmek için çok çeşitli oyunlara başvuru yapıyordu. İran-İrak savaşı da bunlardan bir tanesiydi. 1988 yılına gelindiğinde artık savaş sona doğru yaklaşmaktaydı. Bu savaş dört parçaya bölünen Kürdistan açısından önemliydi. Çünkü İran ve Irak başta olmak üzere savaşın sıcaklığı içindeki ülkeler birbirlerine karşı kullanmak üzere karşı tarafın sınırları içindeki Kürtleri yanına çekmeye çalışıyordu. Başta Kuzey Irak'taki Barzani ve Talabani olmak üzere Kürt Milliyetçi hareketleri de güçlenme hayaliyle bu politikalara angaje oluyorlardı. Devrimci Hareket bu sürecin değerlendirilmesini savaştan etkilenen güçler açısından geniş bir şekilde yaparken Kürt Milliyetçi hareketlerini de gelecek açısından uyarıyordu. Devrimci Hareket, Kürt Milliyetçi hareketlerini bekleyen tehlikeleri sıralıyor ve şöyle devam ediyordu:

"Kuşkusuz her bağımsızlık hareketi, kendi davası için çeşitli güçlerle yardımlaşma, hatta ittifak yapabilir, yapmalıdır da... Ama kendi bağımsızlığını her koşulda koruyarak. Bu ilke yeterince önemsenmeden hareket edilir ve destek alma adına başka güçlerin inisiyatif alanına girilirse bundan zarar görecektir yine o hareket olur." (Yeni ÇÖZÜM, Haziran 1988, Sayı:14, syf.3)

Artık 1990'lı yıllara gelinmişti. Dünyada esen sağcılık rüzgarları kökleri sağlam olmayanları savurup duruyor-

"Dışarı" da mesaja cevap vermekte gecikmedi. PKK'nin karar sonrası yaptığı açıklama daha net ifadeler içeriyor ve bundan sonra sürecin nasıl şekilleneceği açıklanıyordu; "Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir..." (PKK-MK)

du. Kırılmayanlar esnemek zorunda kalıyor, bir süre daha dayanabiliyor ama sonuçta emperyalizmin yedeğine düşmekten de kurtulamıyordu. Bu yıllar Kürt Milliyetçileri açısından askeri anlamda en güçlü dönemdi. Ama ideolojik olarak esen sağcı rüzgarlara karşı koyacak kadar sağlam değildi. Ve o dönemden itibaren bugün geldiği noktayı gösteren işaretleri de vermeye başladı. Devrimci Sol bu işaretleri ilk algılayan ve değerlendirendi oldu. 1992 yılında Şırnak'ın Kontrgerilla tarafından basılması sonrasında şöyle dedi:

"PKK bugün yüzünü Türkiye devrimci hareketine ve emekçi halklara çevirmek ve milliyetçilikten arınıp sınıfsallığa yönelmek zorundadır. Milliyetçi politikalar üzerinde şekillenen tüm strateji ve taktikler belirli bir noktaya kadar gidebilir ve bu nokta burjuvaziyle uzlaşma-görüşme arayışında son bulur. Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin çözümü de sınıfsal mücadelede ve Türkiye devrimindedir. Bunun yolu ise Türkiye devrimci hareketiyle bir 'siyasi çözüm' bulmaktan geçmektedir. Oligarşi ve emperyalizmin bugün 'siyasi çözüm' anlamında ulusal harekete verebileceği hiçbir şey yoktur. Ulusal hareketin tek 'siyasi çözüm'ü, ulusal bağımsızlıktır ve bu da oligarşi ve emperyalizmin görüşme masasında yoktur. PKK'nin engel olarak gördüğü ve bu doğrultuda tasfiyeye çalıştığı Türkiye devrimci hareketi ise bu 'siyasi çözüm'ü savunan ve sağlayacak olan tek güçtür." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 29 Ağustos 1992, Sayı: 9 syf.3)

Milliyetçi ideolojinin bir sonucu olarak kendi gücüne güvensiz olan PKK, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte uzlaşma adımlarını da atmaya başladı. Bir an evvel masaya oturabilmek için ilkesiz, halka zarar veren eylemlere yönelerek oligarşiyi zorlamayı hedefledi. Gerilla artık uzlaşmak için kurşun sıkıyordu.

"Devrimci şiddetin bu tarihsel zorunluluğa hayatiyet kazandırabilmesi, haklılık ve meşruluğunu koruyabilmesi için,

her şeyden önce ezilen halkları temsil edebilmesi, onların isteklerini ve düşüncelerini yansıtabilmesi gereklidir... Devrimci eylemlerde, hele devrimci şiddet eylemlerinde devrimci ilkelere göre hareket edilmediği noktada, bu haklılık ve meşruluğa gölge düşürülmesi, istenmeyen sonuçların ortaya çıkması kaçınılmazdır." (Emperyalizm ve Oligarşiye Karşı Mücadele, 12 Eylül 1992, Sayı: 11, syf.9)

Çetinkaya mağazası, Kapalıçarşı ve Galleria'da patlayan bombalar için PKK hiçbir açıklamada bulunmadı ve kontrgerillanın provokasyonlarına açık kapı bırakmaya başladı.

Yapılan dostça eleştiri ve uyarılar karşısında Kürt Milliyetçileri saldırganlaşıyor, Devrimci Hareketi uzlaşma politikaları karşısında bir engel olarak görüyordu. Bu noktada yalan ve karalamalara başvurmaktan da çekinmiyordu. Devrimcilerden hızla uzaklaşan PKK, aynı hızla icazetini ve teslimiyet politikalarını da derinleştiriyordu.

"...Kürtlerin 'daha demokratik bir koca' olarak emperyalistleri tercih etmesi gerektiğini söylerken, ABD'nin bölgedeki manevralarından pek de rahatsız görünmüyordu. Oysa emperyalizme tavır bir ulusal kurtuluş hareketi için turnusol kağıdıdır. Emperyalistlerle çelişkileri keskinleştirmeyelim tavrı içerisinde, politikalarını bölgedeki gerici-faşist iktidarlar arası çıkar çatışmalarına dayamak büyük hatadır. Bu tür çelişkiler geçici bir süre yarar sağlasa da, ilkesizliğin kendini vuran bir silah olduğu unutulmamalıdır." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele, 21 Kasım 1992 Sayı:21, s.5)

Küçük burjuva dar milliyetçi bakış açısının bir sonucu olarak, bir halk adına konuştuğunu söyleyenler Susurluk Meclisi'nde emperyalist askeri güçlerin ülke topraklarını işgaline onay vermişlerdir. **Bu mandacılıktır. Reddedilen bir efendinin yerine, başka bir efendiye gönüllü köleliği kabul etmektir, ki bu öncelikten daha aşağılayıcıdır, utanç ve-**

ricidir.

Milliyetçiliğin her şeylerini belirlediği ortamda dost, düşman, müttefik kavramlarının içi boşaltılmış, ne olduğu belli olmayan söylemlerle “Kürt ol da ne olursan ol gel” mantığıyla hareket edilmiştir.

“KUM tanımlanırken Kürt ulusunun ‘bütün sınıfları’ndan bahsedilmektedir. Burada sınıfsallık ortadan kaldırılmıştır. Biz PKK’nin Kürt milliyetçiliğini eleştirirken, her şeye Kürt ulusal bakış açısıyla yaklaştığından söz ederken Kemalist olmakla suçlanıyoruz. Peki, ulusal hareket bu durumu neyle açıklayacaktır?” (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele, 27 Şubat 1993 Sayı: 35 syf. 10)

Ve Kürt Milliyetçileri açısından kaçınılmaz sonun işaretleri herkesin görebileceği kadar alenileşiyordu. 1993 yılında Newroz’dan hemen önce milliyetçiler artık yorulduk diyorlar ve masayı gösteriyorlardı:

“Tarih devrimci atılıma takatleri olmayan önderlerin devrimleri masa başlarında karşı-devrimin ellerine teslim etmelerine pek çok kez tanık oldu. 1980 sonrası bunun çok yakın örnekleriyle doludur.” (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 27 Mart 1993 Sayı: 39 syf: 14) Süreç daha önce söylediklerimize doğru yol alıyordu. “Siyasi çözüm” adına yola çıkıldığında, geline nokta ister istemez uzlaşmacılık olacaktı. “Türkiye ve Kürdistan’da ... savaşın boyutlandığı şu kesitte, silahlı mücadelenin boyutlandırılmasına daha çok kafa yormak gerekirken, sık sık ‘siyasi açılım’dan, ‘ateşkes’ten söz edilmesi ve ardından ‘Kürdistan Ulusal Meclisi’nin oluşturulması gelecek açısından böyle bir tehlikenin de varlığı anlamını taşımaktadır.” (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 27 Şubat ‘93 Sayı: 35 syf: 10)

“Mücadelenin daha çok yükseltilmesi, silaha daha çok sarılması gereken böylesi bir aşamada ‘uzlaşma’ manevraları yapmak PKK’ye kaybettirecek, devlete ise ‘kazandıracaktır.’... Devletin gündeme getirdiği ‘taktik’; sonuçta klasik, ama ge-

çerli deyişle ‘ez, silahsızlandır, ehlileştir’ politikasında düğümleniyor. (...) Evet, PKK’nin faşizmin masasında çözüm arama, uzlaşma politikaları tek kelimeyle devlete yarayacak, devletin otoritesini pekiştirmesine yol açacaktır.” (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 29 Mayıs ‘93 Sayı: 48, syf: 9)

Nitekim bu süreçten sonra atılan her adım emperyalizm ve oligarşiye mesajlar vermek için atılıyordu. “Benimle uzlaşın peşinden diğer örgütleri de getirebilirim” anlayışı, yazı yazmaktan, gönderilen mesajlara kadar her şeyi belirler hale geldi. Peşinden götüremediğini ise tasfiye ederek önünü düzlemeyi hedefledi. Bu konuda PKK Dersim Eyalet Komutanlığı’nın açıklaması ibret vericidir:

“Kendisine ‘sol, ilerici, devrimci, demokrat’ diyenler, Kürdistan’da faaliyet gösteren her güç, PKK ve Kürt halk gerçekliğini kabul etmek zorundadır. Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK’dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadırlar.” (Dersim ARGK Eyalet Komutanlığı açıklaması)

Bu satırların, bu mantığın sahibi olanların, sol içi çatışmaya karşı olmalarının, bu konuda “özeleştir” yayınlamalarının hiçbir anlamı yoktur, olmaya-caktır.

Kürt Milliyetçileri Marksist-Leninist teoriden kaçtıkça daha fazla emperyalizmin kucağına gidiyordu. İttifaklar da buna göre şekilleniyordu: Dün “Cash”, bugün “Mam” oluyordu. Dünün ihbarcı hainleri ise dost, müttefik oluyordu. Perinçek ile yürütülen ilişki de bu çerçevede geliyordu.

“İki taraf da çok memnundu. İlkesizlik ve pragmatizm temelindeki bu yakınlashmada Perinçek-Aydınlık çizgisi sol içinde yeniden meşrulaşmaya başlıyordu. Ki Perinçek ve tayfasının esas amacı da buydu. Burjuva milliyetçiliğinden, ihbarcılığından, PKK ve sola olan düşmanlığından, karşı-devrimci çizgisinden verdiği en küçük bir gerçek ‘taviz’ yoktu aslında. Dün neyse bugün de oy-

dular. Ancak siyasi olarak var olmaları için 'koşullar' böyle gerektiriyordu ve onlar da bunu yapıyorlardı." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 23 Ekim 1993 Sayı: 8 syf: 8)

Emperyalizm ise, PKK'den aldığı **teslimiyet sinyallerini** kendine en uygun şekilde sonuçlandırabilmenin hesaplarını yapıyordu.

"Emperyalizmin, Kürdistan politika-sının temelinde, Kürt halkının özgürlük hareketlerinin önünü, onu güdükleştirerek, onun devrimci özünü boşaltarak kesme isteği yatmaktadır. Bugün, sosyalist sistemin gerilediği uluslararası konjoktürel durum nedeniyle kendine daha fazla güven duyan emperyalizmin, özgürlük hareketleri karşısında askeri operasyonların yanı sıra, siyasi operasyonlar yapma cesaret ve olanağı artmıştır." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele 8 Ocak 1994 Sayı: 79 syf: 6)

Ama ideolojisini ulusal hedeflerle sınırlandırmış milliyetçi bir hareketin bunu görmesi ve buna uygun anti-emperyalist bir savaş sürdürmesi mümkün olmuyor. Milliyetçilik sınıf bakış açısını köreltiliyor. Emperyalizmi kurtarıcı olarak görmek noktasına kadar varabiliyor.

Ve PKK de, emperyalizme verdiği sinyalleri daha açıktan veriyor, kendisinin uzlaşmaya ne kadar hazır olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Bayrağından Orak-Çekiç'i çıkarması da bunun en somut örneklerinden biridir. *"Bağımsız siyasal kimliğinde ve sosyalist ideallerde direnmeyen bir siyasal hareketin sağa savruluşu kaçınılmazdır. PKK, sözü edilen dönemde işte bu savruluşu yaşamıştır. Ve verili dünya koşullarında böyle bir sağa savruluşun nerede duracağını kestirmek zor değildir. Savruluş derinleşecektir. İşçi Partisi adından, Marksizm-Leninizmden vazgeçilecek, ne olduğu belirsiz sosyalizm ise lütfen kullanılacaktır. Bütün bu girişimler sadece bir zamanlama sorunudur."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş 29 Nisan 1995 Sayı: 13 syf 12)

Varılan bu noktayı Parti-Cephe 1994'te net olarak belirlemiştir.

"PKK küçümsenmeyecek siyasi, askeri ve kitlesel gücüne rağmen, milliyetçi bakış açısının getirdiği strateji ve taktikler sonucu, tıkanma sürecine girmiştir. Bu strateji ve taktikleri sorgulayıp ML çözümler bulmak yerine, tıkanıklığın önünü açmak için emperyalistler ve oligarşiye uzlaşma sürecini başlatmıştır. Ve bu uzlaşmayı teorik bir zemine oturtma çabası içerisinde. Bu zeminde ısrar etmek, PKK'yi -hala sözde de olsa savunduğu- sosyalizmden daha da uzaklaştıracaktır. Bu zeminden uzaklaştıkça da, milliyetçilik ve bu politikanın taktikleri ucube biçimlere bürünerek sol ve ulusallık adına savunulamayacak duruma gelecektir." (DHKP Kuruluş Kongresi Kararları 1994)

PKK girdiği teslimiyet yolunda hızla ilerlerken pratiğiyle de tartışmaya yer bırakmayacak şekilde saflarını belirliyordu. Elbette halkın safları değildi seçtiği yer. PKK, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bulunduğu yerleri tercih ediyordu. Dublin de bunlardan biriydi.

"...Milliyetçiler, iktidar için, ilkesiz, çıkarıcı ilişkilere girmekten çekinmez. Dublin toplantısı, milliyetçiliğin düşünce tarzının, çıkarıcılığının ve bu kafa yapısının emperyalizm olgusunu anlamaması nedeniyle ortaya çıkan bir durumdur." (Zafer Yolunda Kurtuluş 9 Eylül 1995 Sayı: 9 syf: 3)

Fakat PKK gittiği yolda ısrar ediyordu. Girdiği sürece ilişkin tüm eleştiri ve değerlendirmeleri ise bir kenara itiyor; "ben bilirim, benim dediğim doğru" anlayışıyla söylenen her şeyi kendi istediği gibi yorumluyordu. Bu savaşan bir örgüt açısından çürümeyi ve tıkanıklığı büyüten bir işlevi beraberinde getiriyordu.

"Eleştirilerin işlevi, değiştirmek ve dönüştürmektir. O, ideolojik mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır ve yöntem olarak halk güçleri arasında kullanılır. (...) Eleştiri yozlaştırılmaya başlandığında ve bu, adı konmayan bir kural haline getirildiğinde, başlangıçta birilerini ikna eder belki ama zaman içinde, bu kural-sızlık, bu kuralsızlığı kural edinenleri vuran silaha dönüşür. Bunun tarih bo-

yunca sayısız örneği vardır.” (Zafer Yolunda Kurtuluş 17 Şubat 1996 Sayı: 32 syf: 45)

“Eleştirmeye devam edeceğiz. Evet, süreç zor ve hassastır. Ama hangi sürecimiz zor değil ki? Ne zaman eleştireceğiz o halde? Süreçlerin bu zorluğunun dışında, bir hareket için daha özel durumlar olur, bunlar gözetilir. Gözetiyoruz. Ama sürecin zorluğu dediniz mi, bu eleştiriyi yadsımaya götürür. Türkiye halklarının devrimci, yurtsever hiçbir gücünün zayıflamasını, hele ki oligarşi karşısında siyasi açıdan geri adımlar atmasını istemeyiz. Atarsa eleştiririz, çünkü bilir ve inanırız ki; halklarımızın kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye karşı amansız bir silahlı savaşı geliştirmekten, uzlaşmamaktan ve halklarımızın birliğini sağlamaktan geçer.” (Halk İçin Kurtuluş 4 Temmuz 1998 Sayı: 88 syf: 29)

PKK de artık her şey emperyalist plan dahilinde yürütülüyordu. Sıra gerillanın tasfiyesine gelmişti.

15 AĞUSTOSTAN BUGÜNE

‘84’den ‘98’e uzanan sürecin bütününde görmemiz gereken başka dersler de vardır; ki bunlar esasında Türkiye Kürdistan’ındaki gerilla mücadelesine özgü olmayıp, pek çok ülkede yaşanmış, görülmüştür. Görülmüştür ki, gerilla tek başına her şey değildir. Gerilla savaşının hangi amaca yöneldiği belirleyicidir. Görülmüştür ki, güç olmak her şey değildir, o gücün hangi politikanın emrinde olduğu önemlidir.

“Yine PKK tarafından ısrarla reddedilen tespitlerimizden biri, silahlı mücadelenin, dolayısıyla gerillanın diplomasi-nin, uzlaşmanın hizmetine girdiği idi.

Gerillanın misyonu de ateşkes açıklamaları içinde daha açık teyit edilmiş oldu:

‘(...) siyasi çözüm aracı gerilla, eğer siyasi çözüm konusunda duyarlı adımlar atılırsa hiç kuşkunuz olmasın, sivil savunma gücü, emniyet gücü olur.’

Mahir’in “Gerillanın tek başına nitelik belirleyici olmadığını” söyleyen sözlerini hatırlatıyoruz burada yeniden. Tek

başına bir gerilla gücüne sahip olmak hiçbir şey ifade etmiyor. Gerillayı hangi ideoloji yönlendiriyor, gerilla savaşı neyi hedefliyor? Asıl sorun daima buydu. Devrimci gerilla, “siyasi çözüm”ün değil, mevcut iktidarı alaşağı edip halkın iktidarını kurmanın bir aracıdır. Artık Öcalan tarafından çok açık ifade edilmektedir ki, PKK önderliğindeki gerillaya bunun dışında bir misyon yüklenmiştir.” (Halk İçin Kurtuluş, 10 Ekim 1998, Sayı: 4)

Artık gelineen noktada emperyalist çözümün hayata geçirilmesi için her şey uygundur. Ve PKK Kürt sorununun çözümünü emperyalizmin vicdanına teslim etmeye çoktan hazırdır. Öcalan’ın Suriye’den çıkarılmasıyla başlayan ABD operasyonu İtalya’da yeni bir sürece girmiş ve sonu İmralı’da bitecek olan yol açılmıştır. İtalya bu operasyonda, Türkiye oligarşisi ve PKK’ye “geri adım” attırma misyonunu üstlenmiştir. Öcalan Roma’ya adım attığı andan itibaren PKK’ye “yeni bir hat çizme” kararını belli etmiş; ABD’ye “rolünüzü oynayın” şeklinde çağrılar yapmıştır.

Emperyalizm kültürel, geleneksel haklardan söz etmekte, ezilmiş silahlı mücadele yıkıntıları arasından “hak” umutları yaratmaya çalışmaktadır. Kürt halkını teslim alacak “barış” tantanaları koparılmaktadır.

“Avrupa’nın kabul edebileceği bir çizgi geliştirilmektedir. Henüz gerek emperyalist ülkelerin tavırları açısından, gerekse de PKK’nin izlediği, izleyeceği politikalar açısından çeşitli belirsizlikler vardır; ama buna rağmen şunu kesin olarak söyleyebiliriz; Ne Avrupa Birliği, ne ABD, ne Rusya’ya dayanılarak Kürt sorununun çözümü gerçekleşemez. Gerçekleşir diyenler, daha pek çok kez yanılacaklardır. Ancak bu yanılma, pratikte yaşayarak görüldüğünde, yanılmanın sahipleri için artık iş işten geçmiş olacaktır...” “PKK, bir yol ayrımındaydı. Son adımlar, bu kavşakta halkların devrimci çözümü yoluna değil, emperyalistlerin çözümü yoluna sapıldığının işaretleriyle doludur. Gelişmelere ilişkin söylediklerimiz çok

kısa ve özliüdür: BİR; Gelişmeler bir ABD operasyonudur. İKİ; ABD'nin çözüm planına karşı çıkılmalıdır. Çünkü bu yenden bağımlılık, daha çok sömürü demektir. 14 yıldır sürdürülen gerilla mücadelesinin karşılığı, sonucu asla bu olmamalıdır. Bu halklarımız için, devrimimiz için bir kayıptır.” (Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ 19 Aralık 1998 Sayı: 9)

Öcalan'ın öne sürdüğü şartlar izlediği yollar ve ittifaklarına bakıldığı zaman görülecektir ki, PKK gelişen tüm süreci emperyalizme ve oligarşinin inisiyatifi ne bırakmıştır;

“Milliyetçi bir perspektifle ele alındığında, milliyetçi bir hareketin sorunu ABD ile çözme istekleri yadırganamaz. Yani bir Barzani, Talabani örneğinde böyledir. Çözülün de kim çözerse çözsün anlayışıdır. Ama bir hareket ben sosyalistim diyorsa bu anlayış kabul edilemez. Zaten Kemalizm meselesindeki tartışma da budur. Kemalistler katıksız milliyetçidirler. Bu nedenle her türlü pragmatizmi kullanmışlardır. Ama bir hareket kendine sosyalistim diyorsa emperyalizm karşılarındaki tavrı temelden farklıdır. Geçmişte de, bugün de solun anlayamadığı budur. Bu yanıyla Kürt ulusalcı hareket, tipik bir Kemalist taklitçisidir. Hatta Kürt Kemalistleri demek de yanlış olmaz. (...) Emperyalist saldırganlık, emperyalizm gerçeğini unutanlara gerçeği yeniden hatırlatıyor. Bulanıklaştırılan teoriyi yeniden netleştiriyor. Bu netleşme kaçınılmazdır; çünkü, sınıflar mücadelesinde, emperyalistler emperyalist gibi, devrimciler devrimci gibi, ulusalcılar ulusalcı gibi davranırlar. Çağını dolduran, çağı çözümleyemeyen tüm siyasi akımlar, ya devrimci çizgiye gelecek ya da sonuçta emperyalizmin dümen suyunu gireceklerdir. Çünkü çağımız emperyalizm ve devrimler çağıdır. Tüm siyasi örgütler, tavırlar, sonuçta birinden birine hizmet eder.” (Kurtuluş 9 Nisan 1999 Sayı: 25)

Süreci temel olarak emperyalizm karşılarındaki tavır belirleyecektir. Fakat de-

ğil bir tavır almak, oradan oraya dolaşarak emperyalizmden medet istenmiştir. Çağrılarımız devam eder:

“İtalya'ya geliş, çok açıktır ki, emperyalizmin icazetine girıştır. Ancak İtalya'ya gelinmekle de kalınmamış, oraya emperyalistlerin Kürt sorununu çözmelerini sağlamak için gelindiği açıklanmıştır. Bu, icazeti resmen kabulleniş olmuştur. Bunlar, taktik vs. diyerek açıklanabilecek adımlar değildir. Emperyalizm bu zeminde yargılama, terörü reddettiğini açıklama ve benzeri çok çeşitli dayatmalarda bulunma imkanı elde etmiştir. PKK önderine çağrımız; derhal emperyalizmin denetiminden çıkmalıdır. Bunun hangi biçimde olacağı belirleyici değildir; bu gerekirse tutsaklık pahasına da olabilir. Aslolan emperyalizmin iradesini kabul etmemektir.” (Aralık 1999, Kurtuluş)

İMRALI'DA KONULAN SON NOKTA

“Sömürgecilik” teorileriyle yola çıkmıştı. İflas ettiğini görmek çok uzun sürmedi. Suriye’de bölge devletlerine dayanma politikası izlenip, emperyalistlere “çöz” çağrısı yapıldı. Çözmediler. Roma’da Avrupa’ya dayandılar, otonomi istediler ve ABD’ye çağrı yaptılar. Cevabını Kenya’da başlayıp İmrالی’da noktalan “son” ile buldular. İmrالی’daysa “her şeye evet” denecek noktaya gelindi. Demokratik Cumhuriyet keşfedildi. Oligarşinin duymak istediği her şey söylendi. Milliyetçiliğin eninde sonunda kendi açmazlarıyla karşılaşması kaçınılmazdı. Öcalan bu açmazlarla karşılaştığında, devrimci bir muhasebe yerine, teslimiyeti seçti. Geçmişteki mücadeleyi reddederken düzene ve düzen güçlerine övgüler başladı.

“Türkiye halkları ve devrimciler, İmrالی’da bir yenilginin tanığı oldular. İmrالی’da yargılayan değil, yargılanan olmayı kabul eden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, o kürsüde ‘imkan verilirse... son noktayı koymak istediğini’ söylerken, gerçekte son noktayı çoktan koy-

muştı bile. Zafere ulaşmadan konulan son nokta, yenilgidir. Yenilgi ideolojiktir. Gerçekte askeri anlamda darbeler yenilmiş, belli alanlarda sıkıştırılmış, güç kaybına uğranılmış olursa da bir yenilgi yoktur. Gerilla varlığını ve savaşını sürdürecektir. Ama hiçbir askeri güç, idealleri olmadan, ideolojisi olmadan, varlığını ve savaşını sürdüremez. İdeolojik yenilgi, teslimiyet teorileri tümünden ve kesin bir biçimde reddedilmediğinde, askeri olarak da devam edecektir. (...) İmralı, devrimcilğe, devrimci ideolojiye saldırıdır. İmralı'da ortaya çıkan ideolojik ve pratik tavır, on yıllardır yarattığımız geleneklere, devrimci ideolojiye bir saldırıdır. Kimse bunu görmezden gelme hakkına sahip değildir. Kimse bunu küçük hesaplarıyla sessizce geçiştirme sorumsuzluğuna düşmemelidir.” (DEVİRİMCİ SOL DERGİSİ sayı:14 İmralı'da Konulan Son Nokta)

“Son olarak İmralı'da stratejiyle, kavramlarla oynanmaya devam edilmektedir. Aslında her şeyden vazgeçilmiştir ama hala demokratik cumhuriyet; demokratik devrim lafları ağızlarında sakız gibi çiğnenmektedir. Ne emperyalizmin yeni-sömürgesi ve faşizmle yönetilen Türkiye demokratik cumhuriyet kavramıyla yan yana getirilebilir, ne de Öcalan'ın en önemli sorun olarak gördüğü dil, kültür serbestliğiyle demokratik devrim gerçekleşmiş olur. Bunlar devrimci teoriyi, demokrasinin ve devrimcilerin dünya ülkelerindeki gelişimini az çok bilen herkesin bildiği gerçeklerdir. Ama, Amerikan çözümünü Kürt halkına, aydınlarına kabul ettirmek için bu gerçekler bile bile çarpıtılmaktadır. PKK'nin İmralı'da açıklanan çizgisinde, ne strateji, ne taktik, ne bir hedef yoktur. Strateji, taktik adına söylenenler, ideolojik yenilgiyi ve Amerikan çözümünü kabul etmeyi gizlemek için kullanılan boş sözlerden ibarettir.” (DEVİRİMCİ SOL DERGİSİ sayı: 14 Türkiye Devriminin Stratejisi ve Kürt Milliyetçiliğinin Stratejisizliği)

İmralı'da başlayan gerillanın ülke dışına çıkma çağrıları, beşer onar gelip teslim olmalar açık tasfiyeciliğin başla-

dığını göstermiştir. Devrimci dinamikler köreltmeye çalışılmaktadır. Öcalan da buna hizmet edecek rolü yeterince oynamaktadır. ABD “nihayet” rolünü oynamış, çözümünü dayatmıştır. Bu çözümün ezmekten başka bir şey olmadığını en kör gözler bile görebilecek durumdadır. Kimileri Öcalan'ın açıklamalarında “derinlikler” yakalamaya, “taktik” bahanesine sığınmaya çalışsa da, böylesi ucuz teorilerin ömrü uzun olmamıştır.

“İdeolojik iflas sergilendikten sonra hala çözümünden, zaferden, yüzyıllık Kürt-Türk savaşından söz etmenin anlamı nedir? Ortadoğu'da, yenilen hiçbir güç, hiçbir zaman yenildiğini kabul etmez. Bu, direnişin ifadesi olarak bir “Kabul etmeme” değildir. Yalnızca kendi gerçeğini gizlemenin bir ifadesidir. Köylülük abartıcılığı ve Ortadoğu kurnazlığı devrimci politikanın yerini alınca bu tür ucube durumlar ortaya çıkıyor. Bundan çıkılmalı, gerçeğe dönülmelidir. Mevcut teslimiyeti reddedip, mücadelenin devrimci bir muhtevada devamını sağlayabilecek devrimci bir strateji, Kürt milliyetçiliği etrafında şekillenmez. Zaten PKK'yi bugüne getiren bu milliyetçi çizgidir. Milliyetçi çizgi tümünden reddedilmelidir. Bütün Türkiye halklarının çıkarlarını temsil edebilecek çizgi, Türkiye devriminin çizgisidir. Bu çizgi halkları bölüp her halka göre strateji yaratmayı değil, bütün halkların birlikte örgütlenmesini birlikte mücadelesini ve iktidarını esas alır. (...)” (DEVİRİMCİ SOL DERGİSİ sayı:14 İmralı'da Konulan Son Nokta: Biz Yenildik Devlet Kazandı)

ERTELENEN İDAM VE GELİNEN “SON NOKTA”

12 Ocak günü, iktidarı oluşturan partiler, günler süren konuşmalar sonrasında toplandılar. Gündem, günlerdir tartışılan Öcalan'ın idam kararının meclise gönderilip gönderilmeyeceğiydi. AİHM tarafından alınan kararla idamın ertelenmesi talep edilmişti. AİHM'in bu kararı MGK ve hükümet açısından bir kurtarıcı gibi oldu adeta. Devlet Öcalan'ı kullanmaya devam etmek istiyordu,

ama bunun da bir kılıf yaratılmalıydı. Bu kılıf AİHM kararları oldu. MHP, ANAP, DSP koalisyon hükümeti alınan kararı açıklarken PKK'ye ve Öcalan'a da gereken mesajlar veriliyordu.

"Genel Başkanlar hukuka saygı içinde aldıkları bu kararın terör örgütü ve yandaşı çevrelerce, milleti ve devletiyle Türkiye'nin yüksek menfaatleri aleyhine kullanılmak istendiğinin değerlendirilmesi halinde erteleme süreci kesilerek infaz sürecine derhal geçilmesi..." (Hükümet Açıklamasından)

Çok açık olarak ifade ediliyordu ki; PKK şu anda izlediği yola devam etmeli ve bütünüyle teslim olmalı, oligarşinin çıkarları neyi gerektiriyorsa ülkede ve uluslararası alanda istenenler harfiyen yerine getirilmelidir. Aksi halde Öcalan'ı asarız. MİT'in karar öncesi sunduğu raporda da hükümete açıklamalar yapıp, Öcalan'ı kullanmaya devam etmek yararımızdır, denmekteydi. Verilen mesaj alınmış, sıra bunu kamuoyuna deklare etmeye gelmişti. Öcalan bu konuda hemen açıklama yaptı ve devlete gerekli teminatı açıktan verdi. Bu sürecin devam etmesi için **"en sorumlu davranan"** PKK olacaktı. Devam eden süreç neydi ve PKK nasıl sorumlu davranacaktı? Devam eden süreç; devrimin, silahlı mücadelenin tasfiyesi ve Susurluk devletinin demokrasi maskesi takmasına Kürt Milliyetçiliğinin tüm güçleriyle destek vermesiydi. Devam eden süreç; halklara umutsuzluk ve teslimiyeti dayatma süreciydi. "Dışarı" da mesaja cevap vermekte gecikmedi. PKK'nin karar sonrası yaptığı açıklama daha net ifadeler içeriyor ve bundan sonra sürecin nasıl şekilleneceği açıklanıyordu;

"Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir. Kürt halkı cumhuriyetin kuruluşundaki asıl kurucu öğelerden biri olma rolünün bir benzerini de Demokratik Cumhuriyetin

kuruluşunda sergileyecektir. Bunun için partimiz ve halkımız Türkiye Cumhuriyetinin demokratik güçleriyle diyalog içinde olmanın gereğine inanmaktadır. Önemli olan Türkiye'nin önünün kesmek isteyen iç ve dış güçlerin oyunlarına ve engellemelerine fırsat tanınmasıdır. O zaman görülecektir ki; Türkiye, her ferdinin gurur duyup sahiplendiği müreffeh bir ülke, bölgede ve dünyada etkili bir güç haline gelecektir." (14 Ocak 2000 PKK-MK Açıklamasından) (Abç)

Evet, bu açıklamayla PKK, gerillayı devlete karşı mücadele edecek güçlere karşı kullanacağını ilan etmiş oldu. Görüldüğü gibi, milliyetçilik bir türlü 'son nokta'yı koyamıyor, teslimiyeti daha da ileri götürüp, halkın, devrimin karşısında silahlı bir güç haline gelmenin ilk adımı böylece atılmış oluyordu. Bundan sonrasında bu açıklamanın gereğini yapmak kalıyor. Şimdilik "son nokta" budur.

Yıllarca süren savaş, ödenen sayısız bedel karşılığını alamamış, sonuç yenilgi olmuştur. Bu yenilginin nedeni Kürt milliyetçiliğidir. Kürt Milliyetçileri, Anadolu halklarıyla birleşmeyi başaramamış, devrimcileşememiş ve savaşın böylesine sonuçsuz bitmesine neden olmuşlardır. Halkların kaderi sorumsuzca emperyalizmin ellerine teslim edilmek istenmiştir. Milliyetçiliğin eninde sonunda hüsrarla bitecek olan sonu bir kez de ülkemiz topraklarında sergilenmiştir. Ancak Kürt halkının ulusal, sınıfsal özlemleri bitmeyecektir. Hiçbir şey halkları kurtuluş özleminden vazgeçiremez. Bu yenilgi halkların değil, PKK'nindir. Tarihin hiçbir döneminde, hiçbir halk zulmü ve sömürüyü gönüllü kabul etmemiş, daima direnmiş ve mücadeleye etmiştir. Tarih bu mücadelelerin toplamından ibarettir. Bu gerçeklik devrimcilerin varlık nedenidir. Hiç unutulmamalı ki, tüm milliyetlerden ülkemiz halkları kendi iktidarını kurmayı başaracaktır. Zafer mutlak Anadolu halklarının ve onların ortak mücadelesinin olacaktır.★

Milliyetçilik halklara acı ve gözyaşından başka bir şey veremez.

KOSOVA'DAN DOĞU TİMOR'A Milliyetçilik Halklara Emperyalizm Tarafından Dayatılan Sahte Bir "Çözüm"dür

"Halkların devrimci iktidarını hedeflemeyen her millici hareket bugün; ya baştan itibaren, ya da süreç içerisinde emperyalizmin kullandığı bir güç haline gelir. Bugün, milliyetçilik temelinde hareket eden birçok hareket bu konumdadır." (DHKC Basın Bürosu, Açıklama: 83, Tarih: 27 Mart 1999)

Milliyetçiliği halklara empoze eden emperyalizmdir. Ve bu yolla emperyalizmin, halkların bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesini kendi çıkarları temelinde yönlendirebileceğinin onlarca örneği yaşanmaktadır. Bugün dünyanın dört bir köşesinde halklar birbirini "milliyetçilik" adına kırmakta, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da, Afrika'da halkların kanı ve gücü bu şekilde tüketilmektedir....

Emperyalizm silahlandırıyor, çatıştırıyor... Çünkü emperyalizm halkların birbirleri ile dayanışmasını değil düşmanlaşmasını, birleşip güçlenmesini değil ayrılıp küçük küçük lokmalar haline gelmesini istiyor. Halkların, devletlerin birbirini boğazlamasını, parçalara bölünmesini, aralarındaki çelişkilerin çözülmesini değil bu çelişkileri istediği zaman çatışmaya dönüştürecek kadar yoğunlaşmasını

istemektedir...

Neden geliştirdiği, desteklediği ise çok açıktır. Çünkü milliyetçiliğin bağımsızlık bilinci yoktur. Emperyalizmi direk olarak hedef almamaktadır. Emperyalizmi hedef almayan ve milliyetçi politikalarla geliştirilen bir kurtuluş mücadelesinin ise, kurtuluşu sağlayamayacağı, sağlasa bile bunun geçici olacağının onlarca örneği yaşanmış ve yaşanmaktadır... Milliyetçi politikaların yön verdiği hareketler, kurtuluşu gerçekleştirse de yine emperyalizmin ağına düşmekten kurtulamakta ve emperyalizm bu hareketleri yine kendisine her yönden bağımlı hale getirebilmektedir. Emperyalizm kendi rotasına soktuğu böylesi hareketlere ise her türlü desteği vermektedir. Doğu Timor'da yaptığı gibi "Bağımsız" devlet kurdukmakta, Güney Kürdistan'da yaptığı gibi eğitim vermekte, Arnavutluk'ta olduğu gibi önce silahlandırmakta sonra ise polis gücü olarak elinin altında tutabilmektedir... Çünkü emperyalizm tek başına milliyetçiliğin kendi kontrolü dışına çıkamayacağını bilmekte ve ona göre davranmaktadır.

Bağımsızlık içermeyen, yani sosyalizmi hedeflemeyen bir milliyetçiliğin bir halka verebileceği en iyi "kurtuluş", kendi ulusal bayrağı altında sömürülmeye devam etmektir ki, bunun da adı görece bağımsızlıktan başka bir şey değildir. Bu Yeni Dünya Düzeni ile uyum-

lu ve emperyalizmin de istediği bir 'kurtuluş'tur. Böyle bir kurtuluşu kabul eden bir ülke ve halk ise emperyalizmin elinde oynayacak olmaktan başka bir işlevi olmayacaktır. Onun çıkarlarını savunacak, onun askerliğini yapacak ve gerektiğinde diğer halkları boğmakta kullanacağı bir üs, karşı çıktığında ise bir lokmada yutabileceği bir parça olacaktır. Bu emperyalizmin izin verdiği kadar bağımsızlığı savunan milliyetçiliğin halklara sağlayabileceği "kurtuluş"tur.

1999'da yaşanan gelişmeler içinde öne çıkan Kosova'daki UÇK ile Doğu Timor'un bağımsızlığından söz eden Fretilin'e bakıldığında milliyetçiliğin emperyalist çıkarların yaşama geçirilmesinde nasıl bir manivela oluşturduğu daha iyi anlaşılacaktır.

KOSOVA Sorunu ve Emperyalizmin Böl-Parçala-Yönet Politikası

Son on yıllık zaman içinde milliyetçilik çerçevesindeki halklar arası çatışmalar dünya gündeminin ilk sıralarından düşmedi. Kuşkusuz bu gelişme kendiliğinden ortaya çıkmadı. On yıllarca barış içinde ve kardeşçe yaşayan halklar, ne olmuştu da birden bire birbirinin boğazına sarılmaya başlıyordu? On yıllarca milliyetçi ön yargılar taşımayan halkları şimdi milliyetçiliğin pençesine alan ne olmuştu?

Geçirdiğimiz on yıldaki somut gelişmeler bu soruların cevaplarını da verdi. Özellikle milliyetçi çatışmaların en çok yaşandığı Balkanlar'daki gelişmelere bakmak ve bu çatışmalardan kimlerin kazançlı çıktığını görmek bu tür soruların da cevaplarını göstermektedir.

Sosyalist ülkelerin karşı-devrimlerle dağılmasıyla birlikte ortaya çıkan, muazzam potansiyeli olan ülkeleri birer sömürü alanı olan pazarlara çevirmek için öncelikle parçalamak gerekiyordu. Yeni-sömürgeleştirilecek bu ülkelerin çok uluslu yapılarının parçalanması için gerekli olan koz milliyetçilik oldu. Böylece emperyalizmin sinsi politikaları devreye girdi ve özellikle bu ülkelerin iktidar güçleri aracılığıyla adım adım milliyetçilik körüklendi. Bunun sonucu olarak "barış", "insan hakları" ve "ulusların kendi kaderleri tayin hakkı" için emperyalist müdahalenin önü de açılmış oldu. Bu bölgelerdeki halklar önce birbirlerine kırdırıldılar sonra da toprakları "barış gücü" adı altında işgal edilerek suni sınırlara hapsedildiler. Ortaya parçalanmış, kendine yetemeyen ve güçsüz ülkeler çıktı.

SSCB'nin dağılmasıyla birlikte, yıllarca halkları kardeşçe bir arada tutan değerler, emperyalizmin milliyetçi ayrılıkları körüklemesiyle, yerini adım adım halklar arası milliyetçi düşmanlıkların gelişmesine bıraktı. Bölünüp parçalanan, birbirine düşman edilen halklar, emperyalizmin bu bölgelerde tam hakimiyetini sağlamak için çıkarttığı bölgesel savaşların tarafı oldular. Halklar birbirine kırdırılırken, emperyalist güçler de buralara hakim olmaya çalışıyorlardı.

"Büyük bir komployla sosyalist sistemin yıkılmasından sonra bu yıkıntının altında kalan ülkeler birçok yönden Rusya'ya bağımlı durumdadır. Emperyalist tekeller buralarda halen hakimiyet sağlayamamıştır. Kapitalizmin vahşetiyle tanışan bu ülke halklarının devrimci dinamikleri de henüz yok olmamıştır. Emperyalizm, bu ülkeleri güçsüz düşürüp teslim

Bağımsızlık içermeyen, yani sosyalizmi hedeflemeyen bir milliyetçiliğin bir halka verebileceği en iyi "kurtuluş", kendi ulusal bayrağı altında sömürülmeye devam etmektir ki, bunun da adı görece bağımsızlıktan başka bir şey değildir. Bu Yeni Dünya Düzeni ile uyumlu ve emperyalizmin de istediği bir 'kurtuluş'tur.

almak için; buralardaki milliyet ve din farklılıklarını kışkırtarak böl-parçala-güçten düşür ve yönnet politikasına başvurmaktadır. Balkanlar'da, Kafkaslar'da bu politikaları uygulayan emperyalistler, işbirlikçi ve ajanları aracılığıyla milliyetçi duygular yaratıp, halkları birbirlerine düşman etmiş, birliklerini parçalamıştır. ABD emperyalistleriyle birlikte Avrupa emperyalistleri de kendi tekellerine alan yaratmak için, bu politikaları uygulamıştır." (DHKC Basın Bürosu Açıklama: 83 Tarih: 27 Mart 1999)

Yugoslavya'da da emperyalizmin bu politikası uygulandı. Böylece '90'lı yıllardan itibaren Yugoslavya'yı oluşturan Make-donya, Slovenya, Hırvatistan Avrupa emperyalistlerinin "yardımı"yla "bağımsızlıklarını" ilan ettiler. Tabii bu arada emperyalist iletişim tekellerinin tek yanlı ve çarpıtılmış haber bombardımanı ile dünya halklarının bilinci de çarpıtılmaya başlandı. Bu bombardımanın temel propagandası; 'bölge halkları arasında yüzlerce yıla dayanan milliyet ve dinsel gerilimlerin olduğu, sosyalizmin bu gerilimi çözmez baskı altına aldığı ve bu baskı ortadan kalkınca mevcut gerilimin hortladığı' idi. Bu yalanlarla müdahalesini meşrulaştırmaya çalışan emperyalizm, aynı zamanda kendi kanlı yüzünü de "barış" havariliği ile maskeliyordu. Oysa Balkanlar'da yaşanan sorunun nedeni ABD ve Avrupa emperyalist güçlerinin Balkanlar'ı bakir bir pazar olarak paylaşmak istemelerinden başka bir şey değildir.

Bu politika esas olarak Yugoslavya'nın parçalanması için 1980'lerden itibaren uygulanmaktadır. Yugoslavya'nın IMF vb. Emperyalist kurumlarla girdiği ilişkilerin bir sonucu da, ülkesin-

deki ayrılıkçı eğilimlerin güçlendirilmesi oldu. Bu emperyalist programın bir yanı ekonomik bir yanı da politik olarak sürdürüldü. Tito'nun 1980 yılında ölümü sonrası ülke içinde başlatılan ve emperyalist kurumlarla daha sıkı ilişki ve borçlanmayı getiren makro-ekonomik reform programı ülkeyi ekonomik ve giderek siyasi açıdan kriz içine soktu. Bu süreç aynı zamanda emperyalizmin milliyetçi güçleri bizzat örgütlemesi, desteklemesi süreci de oldu.

"Washington'un bu açıdan müdahalesi, 1984 yılında, "Birleşik Devletler'in Yugoslavya Politikası" başlıklı, "Hassas Gizlilik" etiketli bir ABD Ulusal Güvenlik Karar Yönergesi (NSDD 133) ile resmileştirildi. (...) Belgrad'ın siyasi tarafsızlığına, Avrupa Topluluğu ve ABD ile kapsamlı ilişkilerine rağmen Reagan ve Bush yönetimleri, Yugoslavya'nın "piyasa sosyalizmi"ni parçalamak niyetinde yine de ısrarlıydılar. Washington'un stratejik amacı; Balkanlar'ı "serbest piyasa" sisteminin yörüngesine katmaktır." (Yok-sulluğun Küreselleşmesi. Syf 295) Bu amaçla Yugoslavya Federasyonu öncelikle kredi ve borç bacağı içine çekildi. Bununla birlikte bunların kullanımı, yatırımları ve sosyal haklar denetlenerek Federasyonun merkezi hükümeti ile Federal Cumhuriyetler ve özerk bölgeler arasında ekonomik sorunlar büyütüldü. Bir yandan Federal Cumhuriyetler ile merkezi hükümet arasındaki ekonomik ve siyasi ayrılık noktaları büyütülürken, bir diğer yandan da Federal Cumhuriyetlerle gayri resmi ilişkiler geliştirilerek olası ayrılık sonrası kendilerine bağlamanın köşe taşları döşendi.

"Federal Başbakan 1989 sonbaharında, Berlin Duvarı'nın yıkılmasının hemen öncesinde Başkan George Bush ile buluş-

Yaşanan bu gelişmelerden sonra bu kez Kosova'da yaşayan Sırp halkı Arnavut milliyetçilerinin saldırıları ile karşı karşıya kaldılar ve bir süre sonra da Kosova'da yaşayan Sırp halkı göç etmeye başladı. Halkların yaşadığı acılar devam ediyordu. Milliyetçilik batağında boğulmaya çalışılan Arnavut ve Sırp halkı yerinden yurdundan koparılarak acı çekiyorlardı. Tüm bunlar emperyalistlerin bölgeye yerleşmesi ve kendi çıkarlarına göre düzenlemeleri içindi.

mak üzere Washington'a gitti. Başbakanı yeniden devüle edilmiş bir para birimini, ücretlerin dondurulmasını, devlet harcamalarının kısılmasını ve öz yönetim altındaki toplumsal mülkiyetli işletmelerin yürürlükten kaldırılmasını içeren ekonomik reformların hızla ilerlemesinin karşılığında, bir "ekonomik yardım paketi" sözü verildi" (age. Syf. 296)

Bu paket Ocak 1990'dan itibaren IMF ve Dünya Bankası'nın gözetimi ve anlaşmaları ile uygulanmaya konuldu. Bu paketin sonuçları Yugoslavya için acı oldu. Enflasyon 1990 yılında % 70 artarken, 1991 yılında % 140, 1992'de % 937 ve 1993 yılında da % 1134'e yükseldi. Aynı zamanda IMF'nin isteği üzerine Federal Cumhuriyetlere yapılan tüm yatırımlar ve mali aktarımlar da donduruldu. Tüm bu gelişmeler Yugoslavya'nın mali sisteminin çökmesine yol açtı. Bu çöküşü hazırlayan; özellikle ABD ve Almanya'nın Balkanlar'ı sömürgeleştirme planları sonucu geliştirdikleri ilişkiler sonrası 1991'de Hırvatistan ve Slovenya resmen ayrıldıklarını ilan ettiler. Devamında Balkanlar'da halklar arası milliyetçi çatışmalar başladı. Kısaca 1980'lerin başından itibaren IMF, Dünya Bankası ile girilen ilişkiler 1990'lardan sonra yaşanan kanlı sürecin de zeminini yaratmış oldu. 1990'lardan itibaren artık emperyalist müdahaleyi meşrulaştıracak ve Balkanlar'ı bölüp parçalayacak milliyetçi çatışmaların başlatılması için kırımızı düğmeye basılması kalmıştı. Ve bu düğmeye de basıldı. Bizat emperyalizm tarafından kışkırtılan milliyetçilik, emperyalizmin bölgeyi işgal edip paylaşması yolunda uygun zemini yaratması için kaldıraç oldu.

Milliyetçilik kaldırıcının Balkanlar'da en son harekete geçirildiği bölge ise Kosova oldu. Çoğunluğunu Arnavutların oluşturduğu Kosova Özerk Bölgesi 1990'da, ulusal taleplerini bastıran Miloseviç iktidarına karşı bağımsızlığını ilan etmişti. Ancak Kosova'nın bağımsızlığını kabul etmeyen merkezi hükümet (artık Sırp milliyetçileri denilebilir) ile Kosovalı Arnavutlar arasında -şiddeti dönem dönem azalsa da- yıllarca sürecektir bir iç savaş başladı. Bu çatışmada binlerce Kosovalı Arnavut katledildi, yerinden yurdundan göçe zorlandı. Bu gelişmelerin Arnavut halkında yaratacağı tepkileri bilen emperyalizm, Kosovalı milliyetçilerle geliştirdiği ilişkiler sonucu, 1997'de Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK) kurulmasını destekledi. **UÇK, emperyalist propaganda merkezlerinin iddia ettiği gibi ulusal kurtuluşçu değil, işbirlikçi-milliyetçi bir örgüt olarak iş-başı yaptı.** Emperyalizm çıkarları gereği kendi elleriyle bu "kurtuluş" ordusunu kurdu, eğitti ve finansmanını sağladı. '98 Şubat'ına gelindiğinde Yugoslavya, Kosova sorunu nedeniyle artık emperyalistlerin müdahale edeceği duruma geldi. Müdahale için haklı (!) nedenler ortaya çıkmıştı. Ve "başka yol" kalmadığı bol bol işlendi. Kosovalı mültecilerin dramı, acıları, göçleri ve uğradıkları baskılar dünyanın tüm TV ve gazetelerinin ilk haberlerini oluşturuyordu. Bu haberlere göre, Sırp etnik temizlik yapmakta, Kosovalı'ları göçe zorlamaktaydılar. Öyle ki dünya halklarında "bir şeyler yapılmalı, bu vahşete müdahale edilmeli" tarzı düşünceler yaratmaya çalışan görüntüler günlerce yayınlandı. Dünya kamuoyunun bilinci adeta bir "kurtarıcı" bekler gibi koşullandırılıyordu. Elbette bu

Teslimiyeti ile emperyalizm ve Endonezya oligarşisinin övgülerini alan Gusmao için Endonezya Adalet Bakanı şöyle diyordu: "Ben kişisel olarak Xanana'ya yaklaşımın daha ılımlı olmasından yanayım. Çünkü Doğu Timor'da önemli bir ilerleme kaydedildi. Ve Xanana tek başına bu gelişmelerde önemli bir rol oynadı. İlan edilecek genel bir aften yararlanırsa daha da aktif bir rol oynayabilir." (5 Mayıs 1999, Basından)

“kurtarıcı” emperyalizmden başkası olmayacaktı.

“Kurtarıcı” kesilen emperyalizmin temel demagojisi, Kosova halkının kendi kaderini tayin hakkının güvencesini sağlamak ve bölgede barışı tesis etmektir. Emperyalizm tarafından şartlandırılan Kosova milliyetçi güçleri ne olursa olsun “milli” ve “bağımsız” bir ülkeye kavuşmak için emperyalizmin bu “kurtarıcı” rolünü oynaması için figüranlık rolüne devam ettiler. Oysa bu bağımsızlık emperyalizme karşı değil, bölge halklarına karşı sözde bir bağımsızlıktı. Milliyetçiliğin gözü kördü ve emperyalizmin kucağına oturma “kurtuluş” olarak görülüyordu.

Ancak ‘98’de Avrupa emperyalistleri-ABD ile Rusya arasındaki çelişkiler nedeniyle, planlanan “müdahale” bir yıl sonrasına ertelenmek zorunda kaldı. Nasılsa birbirine düşürülen halkların dökülen kanları önemli değildi, emperyalist güçler paylaşım çelişkilerini çözene kadar daha fazla kan dökülebilirdi. Hatta bu durum emperyalistlerin müdahale zeminini de olgunlaştırmalarına hizmet ediyordu.

Nihayet BM Güvenlik Konseyi taraflara, “sürekli ön koşulsuz diyalog” çağrısı yaptı. 31 Mart 1998’de Sırlara karşı silah ambargosu uygulama kararı alındı. Ve Haziran ‘98’de NATO, Arnavutluk ve Makedonya’da büyük bir askeri güçle tatbikat düzenledi. Bunun anlamı açıktı: Tüm “uyarı” ve “sorunu çözme” çabalarına rağmen istedikleri yapılmazsa, NATO “duruma el koyacak”...

NATO’nun 24 Mart ‘99’da başlayıp, 12 Haziran ‘99’da biten Yugoslavya saldırısı, geçmişten bugüne inşa edilen bu plan üzerinden gerçekleştirildi. Emperyalist saldırganlığın baş mimarı her za-

manki gibi ABD oldu. Gelişmeler tamamen ABD’nin istediği tarzda şekillendi. Öyle ki; UÇK lideri Haşim Taci ile telefonda görüştüğünü söyleyen ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü James Rubin UÇK için “Biz inanıyoruz ki, Sırp askerlerinin tamamen çekildiği ve NATO güçlerinin Kosova’ya girdiği gün, UÇK ile bir işbirliği sağlayabileceğiz” diyor. (6 Haziran 99-Basından) 2.5 ay boyunca aralıksız bombalanan Yugoslavya’da yaşayan halklar teslimiyeti, onursuzluğu kabul etmediler. Ancak Yugoslavya’da emperyalist saldırganlığa karşı mücadeleyi yönlendirecek devrimci bir önderlik söz konusu değildi. Böyle olduğu içindir ki Sırp milliyetçilerine dayatılan anlaşmanın kabul ettirilmesiyle NATO birlikleri “Kosova Barış Gücü” (KFOR) adı altında Kosova’yı işgal ettiler. İşgalin hemen başlangıcında Kosova’ya 15 bin asker yığıldı. İşgalin Kosova’nın hemen her tarafından sürdürülmesi için bu sayı daha sonra giderek artırıldı. İşgalin güçlendirilmesinin bahanesi açıktı: Arnavut ve Sırpların birbirlerine karşı saldırmalarını Nato askerleri engelleyecekti.

“Bölge barışı”, “Kosova’nın kalkınması” için görev artık uluslararası tekellerin, IMF ve Dünya Bankası’nındır. KFOR’un Kosova’yı işgalinden sonra AB-ABD arasında Balkanlar’ın sömürüsü konusunda çıkan pürüzleri gidermek için Transatlantik Ticaret Ortaklığı (TEP) anlaşması yapılır.

Kosova topraklarını işgal eden emperyalizmi alkışlayanlar, asıl büyük acıları bundan sonra yaşayacaklar. Çünkü Kosova bağımsız değildir. Kosova artık emperyalizmin pazarı ve üssü durumundadır. Bugün Kosova adeta bir sömürge valiliği tarafından yönetilmektedir. BM Genel Sekreterliği, Kosova Özel Temsilciliği’ne Fransa’nın Sağlık ve Sosyal

Tekellerin kar
hırsının sonucu,
halkın çektiği
acılarda bir değişim
olmayacağı gibi,
**ordu ve polis gücü
haline getirilecek
eski gerillalar yeni
baskı araçları
haline gelecektir.**
Kuşkusuz Doğu
Timor halkı artık
Endonezya askerleri
tarafından zulme
uğramayacaktır.
Değişen sadece
zulmün üniforması
olacaktır, bu yeni
üniformada Doğu
Timor sembolleri ve
bayrağı olacaktır.
Ama kendilerine
çevrilen silahların
üzerinde yine
“Made In USA”
yazdığını kısa
zamanda
anlayacaklardır.
İşte Gusmao ve
benzeri
milliyetçilerin
“sonsuz kadar
bağımsız”
olmaktan
anladığı budur.

Güvenlikten sorumlu Devlet Bakanı Bernard Kouchner'i, Kouchner'in birinci yardımcılığına Clinton'un eski danışmanı olan Jack Covey'i atamıştır. Atanan diğer yardımcı bakanlar ise İngiliz ve Hollanda emperyalizminin temsilcileridir.

Yaşanan bu gelişmelerden sonra bu kez Kosova'da yaşayan Sırp halkı Arnavut milliyetçilerinin saldırıları ile karşı karşıya kaldılar ve bir süre sonra da Kosova'da yaşayan Sırp halkı göç etmeye başladı. Halkların yaşadığı acılar devam ediyordu. Milliyetçilik batağında boğulmaya çalışılan Arnavut ve Sırp halkı yerinden yurdundan kopararak acı çekiyorlardı. Tüm bunlar emperyalistlerin bölgeye yerleşmesi ve kendi çıkarlarına göre düzenlemeleri içindi. Bölge halklarının yaşanan gelişmelerden hiçbir çıkarı olmadı. Gelişmeler böyle olmasına rağmen ülkemizdeki milliyetçiler de, aynı Balkanlar'daki milliyetçiler gibi emperyalizmin kurtarıcılığını alkışladılar. **Öyle ki emperyalizmin Balkanlar'a müdahalesini olumlayarak bu müdahalenin Türkiye'ye de yapılmasını isteyebildiler.**

"Avrupa Birliği ve NATO'nun Kosova'ya gösterilen hassasiyetin yüzde birini de Kürtlere ve Kürt sorununa göstermek gerekiyor..." Bu sözler Kürt Milliyetçilerinin UÇK ile farkını (farksızlığını) da göstermektedir. Böylece Kürt Milliyetçilerinin ne kadar "ulusal kurtuluşçu" oldukları ile emperyalizme bağımlı, emperyalizmin bölge halklarına bir saldırı üssü olarak kullanılacağı ve "sömürge valileri" tarafından idare edilecek bir Kürdistan istediklerini itiraf etmiş oluyorlar.

**DOĞU TİMOR'un
"Bağımsızlığı" Veya
"Sonsuza Kadar
Bağımsız Olmak"
Hür Dünyanın Kahramanı
Suharto'dan
Diktatör Suharto'ya
Emperyalizmin Endonezya'sı**

32 yıl boyunca ABD'ye bağımlı işbirlikçi faşist iktidarla yönetilen Endonezya halklarının, IMF programları doğrultusunda kendisine dayatılan yoksulluğa verdiği cevap ayaklanma oldu. Öğrenci gençliğin önderliğinde başlayan ve giderek halkın tüm kesimlerini kapsayarak

genişleyen halk hareketinin talepleri, ekonomik-demokratik muhtevanın ötesine geçemedi. Devrimci önderlikten yoksun olan bu ayaklanma yine de emperyalistleri korkuttu. Faşist Suharto iktidarı yüzlerce insanı katlederek emperyalistlerin bu kaygılarını ortadan kaldırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Ayaklanmadan bütün Asya ülkelerinin etkileneceği korkusunu taşıyan emperyalistler, Endonezya "olaylarını" G-7'ler Zirvesi'nde gündeme aldılar ve Endonezya yönetimini uyarmaya başladılar:

"Endonezya, bu duruma son vermezse, uluslararası bir barış gücünü mutlaka şiddetin durdurulması için bölgeye davet etmeli" (Clinton'un Açıklaması 11.09.1999-Basından)

İngiltere Dışişleri Bakanı Robin Cook ise BM'nin bölgeye asker gönderme kararı alması halinde, kendilerinin de bölgeye kara birlikleri göndermeye hazır olduklarını bildirirken *"Birkaç katil milisin halkın iradesinin karşısında durmasına müsaade etmeyeceğiz. Bu insanlık trajedisi hepimizin sorunudur"* dedi. "Kırk yıllık kani olur mu yani" dedirtecek bu açıklamaların timsah gözyaşları olduğu tarih bilgisi olan herkes için açıktır. Bu nedenle kısa birkaç hatırlatma yapmakta yarar var:

1955 seçimlerinden sonra iktidara gelen Suharno yönetimi ABD emperyalizminin bölge politikalarına ayak direyerek görece bağımsız bir politika izlemeye başlıyordu. Emperyalizmin Suharno yönetiminin bu tavrına tahammül göstermeyeceği kısa zamanda görüldü. ABD Başkanı Nixon'un Endonezya'yı tanımlaması ABD'nin tahammülsüzlüğünün de nedenini açıklamaktadır. Nixon, Endonezya için *"Doğu Asya'nın en zengin doğal kaynaklarına sahip, en büyük ganimeti"* diyordu. ABD bu ganimeti kaybetmek istemiyordu ve CIA aracılığı ile gereken yapılmaya başlandı. 1965-1966'da yaşanan gelişmelerle birlikte General Suharto CIA'nın desteği ile yönetime el koydu. 1968'de ise devlet başkanlığına getirildi. Artık Endonezya'da yeni bir dönem başlıyordu. Bu yeni dönemin ilk faturası 1 Milyon insanın katledilmesi oldu.

Şimdilerde "insanlık trajedisinden" söz eden İngiliz Dışişleri Bakanlığı'nın 1965'lerdeki Endonezya İngiltere konsolosu Andrew Gilschirist o dönem oynadıkları rolü yıllar sonra açıklıyordu. Bu açıklamaya göre Endonez-

yalı generalleri “Endonezya’da etkin bir değişiklik yaratmak için bir kaç kişiyi vurmanın esas olduğuna” ikna etmişlerdi. Şefliğini Suharto’nun yaptığı işbirlikçi generaller derslerini o kadar iyi ezberlemişlerdi ki, bunun sonucu halk muhalefetini bastırmak için 1 milyon insanı katlettiler. Bu katliamların yaşandığı süreçte ne ABD ne de bir başkası “insanlık trajedisinden” bahsetmiyor, aksine Suharto’nun ne kadar “ılımlı” bir lider olduğu yalanını yayıyor ve silah yardımı yapıyorlardı. Yine 1975-1976 yılları içinde gerçekleştirilen Doğu Timor’un ilhakı sırasında 200.000 kişinin katledilmesi görmezden geliyorlardı.

Aradan geçen zaman içinde ne değişmişti de emperyalizm Suharto’yu gözden çıkarıyordu?

Ne Suharto’da ne de emperyalizmde değişen bir şey yoktu. Değişen emperyalizmin çıkarlarının devamını sağlamaktan başka bir şey değildi. Suharto artık Endonezya’da emperyalist sömürü için gereken “istikrarı” sağlayamıyordu. Halk muhalefetini durdurmak bir yana Suharto yönetimi halkın tepkilerini arttıran bir işleve sahipti. Bu ise emperyalistlerin işine gelmiyordu. Dünya Bankası’nın yayınladığı rapor emperyalistlerin yaklaşımını özetlemesi açısından dikkate değerdir:

“Çok fazla eşitsizlik toplumun paylaştığı ortak değerleri tahrip ederek piyasa temelli gelişme stratejilerini tehdit ediyor” (Globalleşme ve Kriz. Syf: 193 Alan Yayıncılık)

Eskiyen her şey gibi Suharto’nun da çöplüğe atılmasının vakti gelmişti ve öyle de oldu. Emperyalizmin desteğini yitiren Suharto daha fazla direnemedi ve yerine Yusuf Habibi “reform” vaatleriyle iktidara geldi. Ancak o da emperyalist sömürünün devamı için gerekli olan “istikrar”ı sağlayamadı.

Suharto’nun 32 yıllık diktatörlüğünün el değiştirmesi halka moral kazandırsa da, gelişen halk muhalefetini oluşturanlar milliyetçi-mezhepçi temelde hareket ediyordu. Halk hareketi bastırılmayınca, 40 yıldır ülkeyi “tek parça” halinde yağmalayan emperyalizm, milliyetçi-mezhepçi hareketlerin geliştiği her bölgede; bir yandan Endonezya ordusunun katliamlarına göz yumdu, diğer yandan milliyetçi hareketleri körükledi. Doğu Timor’da yaşanan gelişmeler de, emperyalizmin böl-parçala-yönet politikaları doğrultusunda, gerçekleştirilecek emperyalist müdahaleye zemin hazırlamak için adım adım olgunlaştırıldı.

Kanayan Yara DOĞU TİMOR’a Emperyalist Pansuman

Endonezya tarafından 1975’te işgal ve ilhak edilmesi üzerine, Doğu Timor halkı FRETİLİN (Doğu Timor Bağımsızlık Hareketi) önderliğinde bağımsızlık mücadelesine başladı. Bu mücadelede Suharto iktidarı tarafından 200.000’in üzerinde Doğu Timor’lu katledildi. Ancak Doğu Timor halkının mücadelesi yaşanan katliamlara rağmen bitirilemedi, sürdü. Bundan 7 yıl önce (’92 yılında) FRETİLİN’in önderi Xanana Gusmao’nun yakalanarak tutuk edilmesi de mücadeleyi durdurmadı. Doğu Timor halkı FRETİLİN önderliğinde yürütülen bağımsızlık mücadelesi içinde bedel öderken, FRETİLİN anti-emperyalist içerikte bir bağımsızlık mücadelesinin önderliğinden çok, milliyetçi bir çizgi izliyordu. Bu nedenle emperyalizme karşı kararlı bir tavır almaktan uzak bir yaklaşım içindeydi. Bu durum milliyetçiliğin doğal bir sonucu olmakla birlikte, emperyalizm için FRETİLİN ‘i kontrol altına almaya yarayacak açık bir kapıydı da... Emperyalizm, zamanı geldiğinde bu kapıyı kullanmasını bildi. Milliyetçi dar bakış açısı ile “bağımsızlık” mücadelesi veren FRETİLİN ve önderi Gusmao, emperyalizm ve işbirlikçileriyle uzlaşma, onların birer piyonu olma sonucuna gelmekten kurtulamadı.

Endonezya’daki halk muhalefetini bastırmak ve Doğu Timor sorununa kendi çıkarları çerçevesinde şekil vermek isteyen emperyalizm, duruma müdahale etmeye başladığında Yugoslavya’daki UÇK gibi bir örgüt kurmak zorunda kalmadı. FRETİLİN milliyetçi çizgisi, önderliği, mevcut yapısı ve zaman içinde emperyalizme karşı olmayan yüzü ile rüştünü yeteri kadar ispatlamıştı. Kullanılacak araç beliydi; FRETİLİN ‘den iyisi bulacak değillerdi. FRETİLİN yıllar içinde mücadelesini sadece Endonezya güçlerine karşı yöneltmişti. Emperyalizme karşı yönelmeyen milliyetçi çizgisi ile çoktandır emperyalist bir çözüme göz kırpıyordu.

DOĞU TİMOR Halkının Kaderine Katilleri Karar Veriyor

Faşist Suharto’nun emperyalistler tarafından görevinden alınmasından sonra yerine

getirilen “reformcu” Habibi, Doğu Timor’un “bağımsızlık” talebini bile kabul edebileceklerini açıkladı. Nisan ’99’da BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Endonezya’nın Doğu Timor’a verilecek özerklik planında anlaştıklarını açıkladı. Bunun için referanduma gidilecekti. Yani Doğu Timor halkı kendi “özgür” iradeleriyle Endonezya’dan ayrılık, kendi kaderlerini tayin haklarını istedikleri gibi kullanabileceklerdi! Aynı günlerde Doğu Timor’da, Endonezya’nın kontrgerilla güçleri halktan 150 insanı katletti.

Gusmao tutuklu kaldığı 7 yıl süresince emperyalizm ve Endonezya oligarşisinin, Doğu Timor halkını teslim alma politikasının baş mimarı haline geldi. Endonezya’da Doğu Timor’un özerkliği için yapılan görüşmelere katılması için Şubat ’99’da ülkenin en sıkı korunan Cipinang Cezaevi’nden çıkarılarak, cezası ev hapsine çevrildi. İlerleyen aşamalarda ise “barış” görüşmelerine fiilen katıldı. Teslimiyeti ile emperyalizm ve Endonezya oligarşisinin övgülerini alan Gusmao için Endonezya Adalet Bakanı şöyle diyordu: *“Ben kişisel olarak Xanana’ya yaklaşımın daha ılımlı olmasından yanayım. Çünkü Doğu Timor’da önemli bir ilerleme kaydedildi. Ve Xanana tek başına bu gelişmelerde önemli bir rol oynadı. İlan edilecek genel bir aften yararlanırsa daha da aktif bir rol oynayabilir.”* (5 Mayıs 99 Basından)

Gusmao kendisine verilen bu rolü fazlasıyla oynadı. ABD’li ve Endonezyalı bakanlarla sık sık görüşerek, Doğu Timor halkının bağımsızlık hareketinin emperyalizme satılması karşılığında kurulacak Doğu Timor işbirlikçi iktidarının başkan adayı olma şansı ile “ödüllendirildi”. Aynı dönemde bağımsızlık yanlısı kadrolar ve halktan insanlar katledilmeye devam ediliyordu. 5 Mayıs 99’da BM kararıyla Endonezya ve Portekiz Dışişleri Bakanları, Doğu Timor’a “bağımsızlık” ya da “Özerklik” yolunu açacak “tarihi” anlaşmayı imzaladılar. Bu anlaşmaya göre Ağustos 99’da Doğu Timor’da referandum yapılacaktı. Referandum sırasında yıllardır süren çatışmalara “izin vermemek”, referanduma “gölge düşürmemek” için de 600 kişilik BM gözlemcisi Doğu Timor’da görev yapacaktı. Ayrıca BM Polis Gücü de görevlendirilecekti.

Referandum gözlemcilerinin başında eski ABD başkanı Jimmy Carter bulunuyordu. 1977-1981 yılları arasında diktatör Suharto’nun en büyük destekçileri arasında olan Carter, şimdi referandumun “adil” olup olmadığını ABD adına denetliyor ve ısrarla Doğu Timor’a BM Barış Gücü yerleştirilmesini önererek Endonezya hükümetini eleştiriyordu.

Çokuluslu Barış Gücü-INTERFET DOĞU TİMOR’da

30 Ağustos 99’da yapılan referandumda Doğu Timor halkı yüzde 78.5 evet oyuyla “bağımsızlık”tan yana tercihini kullandı. ABD Doğu Timor’un “bağımsızlık” tercihini memnunlukla karşıladığını açıkladı. Aynı dönemde yüzlerce Doğu Timorlu, Endonezyalı kontralar tarafından katlediliyordu.

BM Güvenlik Konseyi, yapılan anlaşma ve referandum sonuçlarına rağmen yüzlerce Doğu Timorlu’nun öldürülmesi üzerine Endonezya hükümetini güvenliği sağlayamadığı gerekçesiyle sert(!) bir dille uyardı. Endonezya’nın barışı her koşulda sağlaması gerektiğini açıkladı. Emperyalizm planı binlerce Doğu Timorlu’nun katli pahasına sürüyor, asıl amacına ulaşmak için gerekli olan koşullar hızla yaratılıyordu.

Uluslararası Af Örgütü aynı günlerde “Doğu Timor Şiddete Sürükleniyor” başlıklı bir bildiri yayınladı. Bildiri; “Endonezya Silahlı Kuvvetleri’nin (ABRI) silahlandığı ve desteklediği milislerin başıboş bırakılarak, bağımsızlık yanlısı suçsuz insanlara işkence ve tecavüz ettiğini ve bu insanları öldürdüğünü belirtiyordu.

Binlerce Doğu Timorlu’nun katledilip, ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı günlerde, Endonezya Devlet Başkanı Habibi, “barışın güvenliği” için ülkede sıkıyönetim ilan ettiğini açıkladı. Saldırıları karşısında BM Genel Sekreteri Kofi Annan *“Şiddet olayları devam ettiği takdirde halkın ve BM yetkililerinin güvenliğinin sağlanması konusunda Endonezya hükümetine yardımcı olmak için, uluslararası toplum çeşitli önlemler almayı düşünür”* diyordu. (8 Eylül 99 Basından)

ABD yönetimi ise buna paralel olarak Endonezya hükümetinin Doğu Timor’daki şid-

deti durdurmaması durumunda Uluslararası Barış Gücü'nü kabul etmesi gerektiğini açıkladı. IMF, Doğu Timor'daki şiddet eylemlerinin sona ermemesi durumunda Endonezya'ya yabancı yardımları keseceğini açıkladı. Emperyalizm Doğu Timor'a yönelik planlarını aksatabilecek gelişmelere karşı gerekli önlemleri yeterince almayan Endonezya hükümetini ekonomik ve askeri zorla tehdit ederek tam istediği çizgiye çekecek kararlar dayatıyordu. Bunun üzerine Endonezya Silahlı Kuvvetler Komutanı General Wiranto, *"Uluslararası Barış Gücü'nün hızlı bir şekilde Doğu Timor'a yerleştirilmesi gerektiği"* açıklamasını yaptı. Eylül '99'da *"Doğu Timor'da mevcut durumun uluslararası barış ve güvenliği açısından tehdit oluşturduğu"*nu söyleyen BM Güvenlik Konseyi, Doğu Timor'a Çok Uluslu Barış Gücü (INTERFET) Doğu Timor'a yerleştirildi. Emperyalizm fiilen Doğu Timor'a girmiş oldu. Ekim '99'da Endonezya Parlamentosu Doğu Timor'un bağımsızlığını tanıdığını açıkladı. Emperyalist ülkeler ise peş peşe yaptıkları açıklamalarla bu durumdan duydukları memnuniyeti belirttiler.

İşbirlikçi Gusmao ise, Ekim '99'da Endonezya'lı faşist generallerle el sıkışarak 7 yıl sonra Doğu Timor'a döndü ve ilk açıklamalarını yapmaya başladı: *"Artık silahlı mücadele dönemi sona erdi"* (27.10.1999-Evrensel)

Öyle ya ülkeleri "bağımsızlığı" kazanmıştı, artık silahlı mücadeleye ne gerek vardı. Emperyalizmin kucakındaki diğer ülkeler gibi onlar da "bağımsız" olmuşlardı! Gusmao bunu kutsayan açıklamalar yapıyordu: *"Çektiğimiz bütün acıları geride bırakabiliriz. Bugün geleceğimizi görebiliyoruz. Bu toprak bizim. Sonsuza dek bağımsız olacağız. Halkımızın çektiği acılar, onları dünyadaki diğer milletler gibi bir millet haline getirmiştir"* (23.10.1999-Basından)

Gusmao'nun "bağımsızlık" dediği, emperyalizmin yeni-sömürgeler zincirine katılmaktan başka bir şey değildir. İç ve dış politikalarında asla bağımsız olmayacaktır. Bu eşyanın doğasına aykırıdır. Ekonomisi IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlarca yönetilecek, dış politikası ABD Dışişleri Bakanlığınca şekillendirilecek, savunma politikası ise Pentagon tarafından yürütülecek bir yeni-sömürge olacaktır Doğu Timor. Tekellerin kar hırsının sonucu, halkın çektiği acılarda

bir değişim olmayacağı gibi, **ordu ve polis gücü haline getirilecek eski gerillalar yeni baskı araçları haline gelecektir.** Kuşkusuz Doğu Timor halkı artık Endonezya askerleri tarafından zulme uğramayacaktır. Değişen sadece zulmün üniforması olacaktır, bu yeni üniformada Doğu Timor sembolleri ve bayrağı olacaktır. Ama kendilerine çevrilen silahların üzerinde yine "Made In USA" yazdığını kısa zamanda anlayacaklardır. İşte Gusmao ve benzeri milliyetçilerin "sonsuza kadar bağımsız" olmaktan anladığı budur. Bu bağımsızlık değil, sonuna kadar bağımlılıktan başka bir şey değildir. Doğu Timor halkı bunu er geç anlayacak ve bu kez Gusmao vb. gibi işbirlikçilerin oluşturduğu iktidara karşı mücadele edecektir.

Sonuç olarak emperyalizmin şekillendirdiği böyle bir "bağımsızlığı" hangi devrimci, hangi yurtsever ister? Devrimci ve yurtsever olmanın temel ölçütünün anti-emperyalizm olduğunu ve kendi kaderinin halkın ellerinde bulunması olduğu açıktır. Bu durumda kendisine devrimci, yurtsever diyenlerin böyle bir tahakkümü "bağımsızlık" adı altında kabul etmeleri mümkün değildir. Zira Doğu Timor örneği emperyalist sömürü zincirine yeni halkalar eklemekten başka bir şey değildir. Aslolan emperyalist zinciri parçalayarak egemenliğin halkın ellerinde toplanmasıdır. Ancak bu ölçüt devrimciler ve yurtseverler için geçerlidir. Gusmao tipi milliyetçiler için Doğu Timor örneği rüyalarını süsleyen bulunmaz hint kumaşdır. Ülkemizdeki Kürt milliyetçileri de emperyalizmden gelen her türlü "çözüm" yarabbi şükür dedikleri için Doğu Timor'da yaşananları da olumlamışlardır. *"...Günümüz dünyasında demokrasi zafer kazanmıştır ve bu durum bize büyük güven ve cesaret veriyor. Güçlü esen demokrasi rüzgarı dünyanın her köşesinde etkisini gösteriyor. Şimdi bütün ulusal sorunlara artık barış ve siyasal çözümle çare bulunuyor. Filistin, İrlanda, Kosova ve Doğu Timor gibi ülkelerde yaşanan gelişmeler de bunu doğruluyor."* (Cemil Bayık. 8 Eylül '99. Özgür Politika)

Ülkemizdeki Kürt Milliyetçileri'nin "bağımsızlık"tan, UKKTH'dan ne anladığı ve halklar için nasıl bir gelecek istediklerine ilişkin artık söylenecek başka bir şey yoktur sanıyoruz.★

EMPERYALİZME TESLİMİYETE İKİ ÖRNEK: FMLN VE URNG

Son on yılda emperyalizm ve işbirlikçilere teslim olanlar geldikleri aşamayı, “barış” ve “uzlaşma”nın zaferi olarak ilan ettiler. Bu kesimlerin iddiasına göre kendileri yenilmemiş ama yenememişlerdir de... Bu durum bir düğüm yaratmış ve bu durumu sürdürmek artık anlamsızlaşmıştır. Her iki kesim için de zafer söz konusu değildir ve olması da mümkün değildir. O halde bu düğümü çözecek en iyi araç kaçınılmaz olarak emperyalist çözüm olmaktadır. Halkın daha fazla acı çekmemesi için yapılacak en iyi iş bu çözümü uygulamaktır. Halkın kurtuluşu ve devrime ihanet edenlerin iddia ve teorisi budur. Peki nerede kaldı devrim? Yola çıkar-ken ilan edilen iktidarı almaktan neden vazgeçilmiştir? Halkın kurtuluşu, özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi hedeflerine ne oldu?

Emperyalizmle barışan kesimlerin yukarıdaki sorulara verdikleri cevapların özeti FMLN liderlerinden Maricio Rivera’nın “*Biz şu anda dünya tarihinin yeni bir aşamasındayız.*” diyerek başladığı açıklamalarıyla aynıdır. Yani dünyanın bu yeni aşamasında devrim artık hiç bir zaman ulaşılamayacak bir hayaldir. O halde “gerçekçi” olmak gerekmektedir. Bu kesimlere göre “gerçekçi” olmanın ölçütü teslimiyettir. Oysa bu “gerçeğin” altı kazındığında emperyalizmin geliştirdiği tasfiyeciliği görmek zor değildir. Emperyalizm 1980’li yıllardan itibaren çıkarlarına tehdit oluşturan güçlere karşı bir büyük tasfiye operasyonuna girişmiştir. Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimci kompoların başarıya ulaşmasıyla birlikte bu tasfiye operasyonlarını derinleştirerek sürdürmüştür. ML’den etkilenmekle birlikte ML olmayan silahlı hareketler sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla birlikte savruldukları ideolojik bunalımdan çıkamayarak emperyalizmin tasfiye operasyonlarının öznesi olmuşlardır. Bu açıdan geçirdiğimiz on yıllık süreç oldukça öğretici oldu. Emperyalizm geliştirdiği tasfiye operasyonlarıyla bu türden silahlı

hareketleri ideolojik etkisi altına alıp önce **silahlı reformist** hareketlere çevirdi. Daha sonra bu noktaya getirdiği güçlerin, silahlarını da “barış” masalarında alarak, **düzen içi reformist** partiler haline getirdi. Yakın tarihte yaşanan El Salvador-FMLN ve Guatemala-URNG örnekleri; ideolojisine, halkına güvenmeyen, devrime inanmayan örgütlerin emperyalizme teslimiyetin ibret verici kanıtları olmuştur.

Ülkemizde de bu politika PKK şahsında uygulanmaktadır. Geliştirilen tasfiye operasyonu ile birlikte Kürt Milliyetçileri, ortada “uzlaşılan” bir şey olmadan silahlı mücadeleyi bırakma ve teslimiyete “ikna” edilmiştir. Böyle olduğu içindir ki PKK çoğu kez kendisinden önce yaşanan tasfiye örneklerini alayıp pullayarak öne sürmektedir. Oysa bu türden tasfiye edilen silahlı hareketlerin yaptıkları “barış” ve uzlaşmalar halkın özgürlüğü ve bağımsızlığı adına hiç bir şey kazandırmamıştır.

İktidar Alternatifi Bir Güç Olmaktan Uzlaşmaya: FMLN

El Salvador, Nikaragua devriminden üç ay sonra emperyalizmin “ikinci bir Nikaragua olmamalı” kaygısıyla yeni bir darbeye sahne oldu. Darbe ABD emperyalizminin o dönemdeki politikalarına uygun olarak “toplumsal reformları” gerçekleştirmek vadiyle geldi. Bu vaatlerle, ülkede gelişen devrimci mücadelenin önü alınacaktı. Uygulamaya konulan “toplumsal reformların” ne olduğu çok kısa sürede anlaşıldı. Sadece 1980 yılı içinde ordu ve ölüm mangaları tarafından 13.000’den fazla insan katledildi. Böylece söz konusu “reformların” gerçek yüzü açığa çıktı, ve emperyalizmin “demokrasi”, “barış”, “özgürlük” demagojilerinin ne menem bir şey olduğu katledilen binlerce El Salvadorlu şahsında görüldü. ABD’nin askeri ve ekonomik desteğiyle halka saldıran oligarşi ‘80-’84 yılları arasında 40 binden

fazla insanı katlederek devrimci mücadeleyi bastırmaya çalıştı.

21 Ekim 1980 tarihinde ülkede mücadele veren beş örgüt FMLN (Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi) çatısı altında bir araya geldiler. İçinde beş örgütü barındıran FMLN “Silahlı mücadeleye evet mi hayır mı?”, “Halk ayaklanması mı, halk savaşı mı?” gibi temel stratejik konularda tam bir görüş birliği taşımıyordu. Ancak bunlar FMLN çatısı altında bir araya gelmenin engeli sayılmadı. Ancak bu ideolojik belirsizlik giderek FMLN’yi, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmaya götürecek en büyük açmazlardan biri oldu. FMLN içinde güçlü olan iki örgütten biri olan ve savunduğu Anti-emperyalist Anti-oligarşik Halk Devrimi stratejisi ve gerilla gücüyle FMLN’yi önemli oranda etkileyen FPL-FM (Farabundo Marti-Halk Kurtuluş Güçleri) lideri Carpio’nun 1983’teki şaibeli ölümü ile FPL önderliği zaafa uğradı. FPL’deki bu “değişim”le birlikte FMLN içinde de tasfiyeciler belirleyici duruma geldi. Aynı zamanda dünya genelinde Gorbaçov tasfiyeciliğinin yaşanmaya başlanması, ideolojik açıdan sağlam olmayan ve özgücüne güvensiz olan FMLN’yi sarsmaya başlamıştı.

FMLN, sahip olduğu halk desteği ve askeri güce rağmen ideolojik belirsizlik, kendine ve halka güvensizlik sonucu emperyalizmin gücünü abartarak, “yenilmezliğini” keşfetmeye başlıyordu. Böylelikle devrim, iktidar hedefinden vazgeçip emperyalizme ve işbirlikçilerine uzlaşma mesajları gönderir duruma geldiler. Artık FMLN’nin politika ve taktiklerine iktidar hedefi değil, emperyalizmin politikaları, emperyalist tekellere hoş görünme çabası yön veriyordu. FMLN liderlerinden Mauricio Rivera, bu durumu şu sözlerle açıklıyor:

“... Biz iki taktik geliştirdik. Birincisi, özel şirketlerin ve Batılı ülkelerin bizi, Reagan hükümetinin boyadığı gibi görmemesi için ekonomik, politik stratejimizin daha esnek hale getirilmesi idi.

Bunun için de çok geniş gruplarla ilişkiye geçtik, onlara kendimizi ve amaçlarımızı anlatmak için yoğun bir faaliyette bulunduk.” (FMLN liderlerinden Mauricio Rivera ile röportaj, Gerçek Dergisi, sayı: 50)

Bu sözlerin emperyalizm açısından anlamı çok açıktı: artık bizim devrim, iktidar gibi bir sorunuz yoktur, sizin çıkarlarınızı tehdit etmeyiz, bizden korkmanıza gerek yok... denilmiş oluyordu. Halkın kurtuluşu, devrim, iktidar gibi hedeflerinin olmadığını yine FMLN liderlerinden Maricio Rivera açıklıyordu;

“Barış” Guatemala Halkına Ne Sağladı?

-Guatemala halkının yüzde 80’i yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Ülke nüfusunun yüzde 60-65’ini oluşturan Maya yerlilerindeki bebek ölüm oranı kıtadaki en yüksek orandır.

-36 yıl süren savaşta insan hakları ihlallerini soruşturan Kilise Komisyonu Başkanı piskopos Juan Gerardi 1998’de öldürülmüştür.

-Bu savaşta yurtlarından göç ettirilen Guatemalalı mültecilerin “son” kafilesini ancak ‘99 Temmuz’unda ülkesine geri dönebilmıştır. Gelenlere kendi topraklarından çok uzak bölgelerde toprak verilmiştir.

-Mayıs ‘99’da “tutuklanan” 12 kontra elemanı hapishaneden “kaçmıştır”.

-Mayıs ‘99’da yapılan göstermelik Halk Anayasası referandumuna yüzde 18.4 gibi düşük bir oranda katılan Guatemala halkı, yapılan “barış anlaşması”ndan hiçbir beklentisinin olmadığını göstermiştir.

-Yapılan referandum öncesi muhalefette olan Yeni Guatemala Demokratik Cephe’nin liderlerinden Roberto Belarino öldürülmüştür.

-Kasım ‘99’da “barış” sonrası ilk kez seçimlere giren URNG seçimlerin ilk turunda halktan çok az oy almıştır. Seçimleri işbirlikçi burjuvazinin partisi PAN kazanmıştır.

Emperyalizm geliştirdiği tasfiye operasyonlarıyla bu türden silahlı hareketleri ideolojik etkisi altına alıp önce **silahlı reformist** hareketlere çevirdi. Daha sonra bu noktaya getirdiği güçlerin, silahlarını da “barış” masalarında alarak, düzen içi reformist partiler haline getirdi. Yakın tarihte yaşanan El Salvador-FMLN ve Guatemala-URNG örnekleri; ideolojisine, halkına güvenmeyen, devrime inanmayan örgütlerin emperyalizme teslimiyetin ibret verici kanıtları olmuştur. Ülkemizde de bu politika PKK şahsında uygulanmaktadır.

“Biz şu anda dünya tarihinin yeni bir aşamasındayız. Biz, askeri bir güç olarak iktidara gelebilirdik; fakat, bunun sonunda bizi büyük ekonomik problemler bekliyordu. Birkaç yıl önce yaptığımız tahliller bize askeri olarak zafer kazanabileceğimizi; ama, iktidarı alır almaz kontrgerilla saldırıları, ekonomik ambargo ve çok kötü koşullarla karşılaşabileceğimizi gösterdi. Diğer taraftan bu devrimin yaşayıp yaşamayacağı ve sosyalist ülkelerden destek alıp alamayacağı meçhuldü. Ki; biz onların içinde bulundukları krizi biliyorduk. Gerçekçi olmak gerekirse sosyalist ve diğer dost ülkelerin yardımıyla böyle bir devrim gerçekleşmezdi.” (Agy. Sayfa:49)

Gerçekçi olmak...

Teslimiyete kılıf geçirmeye çalışanların en çok kullandıkları kelimelerden birisi herhalde “gerçekçi olmaktır”...

Emperyalizm ve işbirlikçileri önünde diz çökenler tercih ettikleri bu durumu meşrulaştırmak için hemen “gerçekçi olduklarını” ilan ediverirler. Oysa kendi gücüne güvenmeyenlerin, başka güçlere bel bağlayanların yaşayacağı adeta zorunlu sonuç budur. Halka ve ideolojilerine güvenmeyenler için ayakta kalmak “gerçekçi” gelmiyor ve teslimiyet dışında çıkış kalmıyor. Önceleri sosyalist ülkelerin emperyalizme karşı denge unsuru olmalarından hareketle kendilerine yaşam alanı bulacaklarını sansalar da sosyalist ülkelerin gerileyişleri karşısında tutunacakları dal kalmıyor. Böylece emperyalizme karşı ayakta duramayacaklarını, devrimin gerçekleşmeyeceğini teorize etmeye başlıyorlar. Bu noktaya varıldıktan sonra artık her şey “barış” ve “siyasi çözüm” için

oluyor. Örneğin, El Salvador’da FMLN 1984’den itibaren “Salvadorlular Arasında Siyasi Çözüm” sloganıyla bir dizi eylem gerçekleştirir. Kendisini “siyasi çözüm” sloganında ifade eden bu uzlaşmacı çizginin hedefi hak kırıntılarından öteye geçen şeyler değildir. FMLN, faşist ARENA hükümetine “silahların susturulması ve barış” için, bir dizi talebi içeren bir anlaşma önerisi götürdü. Bu anlaşmanın içeriğine bakıldığında FMLN’nin hedeflerinin ne kadar dar ve hak kırıntısı düzeyinde olduğu daha net görülebilir. Anlaşma taleplerinden bazıları şunlardı:

-Politik mahkumlar serbest bırakılmalıdır.

-İşçilere grev hakkı tanınmalıdır.

-Ticarette, bankalarda ve sanayide çalışanlarına yüzde 10 ücret artışı sağlanmalıdır.

-Basın özgürlüğü kabul edilmelidir...

Emperyalizmin gücünün kutsanması üzerinden geliştirilen “siyasi çözüm” çizgisinin vardığı sonuç, herhangi bir demokratik hareketin reformlar temelinde sürdürdüğü mücadelenin taleplerinin bile gerisinde bir içeriktedir. Böyle olmasına rağmen El Salvador oligarşisi bırakalım bu talepler üzerinden FMLN ile görüşmeyi, saldırılarını daha da yoğunlaştırıp, FMLN’nin askeri gücünü de imha etmeyi, bunu yapamasa bile daraltmayı hedefler. Bu politikanın pratik sonucu katledilen binlerce El Salvadorlu’dur...

Tüm bu süre boyunca FMLN’nin sahip olduğu gerilla gücü ve kitle desteği, El Salvador oligarşisini uzlaşma masasına oturtmak için kullandığı bir pazarlık malzemesi olmak-

tan öteye bir işlev görmemiştir.

Bu koşullarda 1989'a gelindiğinde FMLN; faşist ARENA hükümetine bir takım "reformları" gerçekleştirmeleri karşılığında, kendisini yasal-siyasi partiye dönüştürme önerisinde bulunur. ARENA hükümeti bir yandan FMLN'nin bu yönelimlerine zemin sunarken, bir yandan da gerilla güçlerine topyekün saldırı politikasını uygular. El Salvador oligarşisinin bu tavrında şaşırarak bir yan yoktur. Aksine yönetme tecrübesi ve iktidar bilinciyle, karşısındaki gücün yönelimini anladığı için bunu derinleştirecek bir tavır söz konusudur.

El Salvador oligarşisinin burundan kıl aldırılmaz tavrı karşısında "nihai sonuç" almak isteyen FMLN, 1989 Kasım'ında bütün dünyanın gündemine oturacak bir askeri saldırı başlatır. "Nihai sonuç"tan kastedilen elbette "siyasi çözüm" olarak lanse edilen uzlaşma çizgisinden başka bir şey değildir. Amaç faşist ARENA hükümetiyle "barış", "uzlaşma" masasına oturmak ve "bu işi" bitirmektir. Bunun için FMLN ülke düzeyinde 100 binden fazla insanı ve sayısı 9000'i bulan düzenli askeri birliklerini harekete geçirir. Bu saldırı esnasında bir çok bölge FMLN'nin denetimine girer ya da düşmanın denetiminden arındırılmış duruma getirilir. Buna rağmen, aynı günlerde FMLN Hollanda Sözcüsü Leonel Granillo yine masaya oturmaktan bahsetmektedir: *"Bu nihai bir saldırdır, geriye dönüş yoktur. Şimdi birçok şey halkın tepkisine bağlıdır. Doğrudan hedefimiz Salvador'daki sağ güçleri vurmaktır. Bu, Cristiani ile tekrar masa başına oturmaya hazır olmayacağımız anlamına gelmez. Ancak görüşmelere da-*

ha ciddi yaklaşılması zorunlu olacaktır." (Hollanda Komünist Partisi Yayın Organı, Aktaran, Yeni Çözüm sayı:33)

Yapılan açıklamadan da görüleceği gibi FMLN'nin gerçekleştirdiği "nihai saldırı"nın hedefi iktidarı olmak, devrim yapmak değil faşist Cristiani hükümetini uzlaşma masasına oturmaya zorlamaktır.

"Nihai saldırı" FMLN'nin istediği sonuçları vermese de, kısa süre sonra emperyalizm ve El Salvador oligarşisinin istediği bir sürece girildi. 26 Temmuz 1990'da imzalanan bir sözleşmede, "İnsan haklarına uyulacağı ve medeni hakların garanti altına alınacağı..." belirlendi. Devamında yapılan görüşmelerde de, anayasa değişikliği, hukuk ve seçim yasasındaki değişiklikler, 1980 sonrasını kapsayan insan hakları ihlallerini rapor edecek bir komisyon kurulması, ordu ve polisin "yenilenmesi" kararlaştırıldı. Ve bu görüşmeler emperyalist kurum BM'nin Genel Sekreterinin huzurunda yapıldı.

Yapıldı da ne oldu?

FMLN'nin bu görüşmelerini bizzat sürdüren Politik-Diplomatik Komisyonu üyesi Jesus Rojas "barış görüşmeleri" sürerken, 12 yoldaşıyla birlikte katledildi. Aynı dönemde FMLN'nin pek çok komutanı ve gerillası katledilip, kaybediliyordu. İşte emperyalizmin ve işbirlikçilerinin barıştan anladığı buydu!..

Eh, gerçekçi olmak gerekirse "barış" zor zanaattı. Bu kadar da olabiliirdi. Hem bu katliamları gerçekleştirenler barıştan korkan savaş rantçılarıydı, bu tür provokasyonlar atılan adımı durduramazdı. Öyle de oldu. FMLN'nin tasfiyeci önderliği, Ocak '92'de "silahlı çatışmayı olanaklı en kısa zaman içinde

FMLN'nin bu görüşmelerini bizzat sürdüren Politik-Diplomatik Komisyonu üyesi Jesus Rojas "barış görüşmeleri" sürerken, 12 yoldaşıyla birlikte katledildi. Aynı dönemde FMLN'nin pek çok komutanı ve gerillası katledilip, kaybediliyordu. İşte emperyalizmin ve işbirlikçilerinin barıştan anladığı buydu!..

Guatemala ordusu saldırıları ve binlerce insanı katletmesine rağmen URNG'yi askeri açıdan yenememişti. Ancak, artık URNG de silahlı mücadeleyi devrim için değil, pazarlık masasında güç kazanmak için yürütmekteydi. Artık 1990'da Oslo'da başlayan süreç kendi yasaları içinde işliyordu. URNG, devrimci anlamda silahlı bir kurtuluş hareketi olma özelliğini yitirerek silahlı reformist bir harekete dönüşmüştü. Silahlar pazarlık masasının gerektirdiği gibi kullanılıyordu.

politik çözüme kavuşturma, ülkenin demokratikleştirilmesini hızlandırma, insan haklarına sınırsız saygı garantisi verme ve Salvador toplumunun birliğini sağlama..." adına oligarşiyle uzlaşma masasına oturdu. Ve 15 Aralık 1992'de bu anlaşmanın gereği olarak silahlı birliklerini tamamen tasfiye etti.

FMLN'nin silahlı güçlerini tasfiye ettiği bu günlerde ortada hızlanan bir demokratikleşme, insan hakları "sınırsız saygı" yine yoktur. Ortadaki tek gerçek sömürü ve zulmün en acı haliyle varlığıdır. Çünkü emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin devam ettiği, işbirlikçi iktidarın yönetiminde olduğu bir yerde demokratikleşmeden de insan haklarından da bahsedilemez.

"Tanrının kutsal evi"ni, inanıkları, umut olarak gördükleri FMLN'ye açan kilise papazları bile teslimiyeti içlerine sindiremediklerini şu sözlerle ifade ediyorlardı:

"... İnsan haklarına karşı suç işleyen subayların 'ödüllendirilmesi'ne izin verilmesiyle halka, gerçeğe ve adalete hiçbir zaman ulaşamayacağı..."

Gerçeğe ve adalete niçin ulaşamayacağını cevabını yine FMLN'nin liderlerinden J. Villalobos veriyordu: "Biz orduyu aşağılamayız, savaşa National Gardet'le (Ulusal Muhafızlar) başladı, şimdi onlar ortadan kalktı. Ben onların sokağa atılmalarını ve açlık içinde yaşamalarını istemiyorum. Onların cezası ülkenin değiştirilmesidir."

Evet, Marksizm-Leninizmle uzaktan yakından alakası olmayan kilise papazları dahi bu onursuzluğu, teslimiyeti içlerine sindiremiyorlar. Ve "Öyle gözüküyor ki; Villalobos şimdi 22 yıllık gerilla yaşamını kendine yönelen eleştirileri engellemek

için kullanıyor. Şu andaki ılımlı tutum ve davranışlarını da barış süreci istikrarının korunmasına dayandırıyor. Biz bu anlayışı dar görüşlülük olarak değerlendiriyoruz. Çünkü bu anlayış 60 yıldır ordunun denetiminde bulunan bir ulusun gerçek bir demokratik yapıyı, oluşturmadaki fonksiyonunu dışlıyor. O ulus ki; şimdi bile yoksulluk, güvensizlik, korku ve inançsızlık içinde yaşıyor." diyorlar. (Gerçek dergisi, sayı:50, sayfa:50)

Şu işe bakın ki, "Tanrının yer yüzündeki temsilcileri" bir ulusun kendi kaderini belirlemede söz sahibi olmamasını dar görüşlülük olarak değerlendiriyor. Rahipler aynı ulusun tüm söylenenlere, yapılan "barış anlaşmaları"na rağmen hala açlık, yoksulluk, korku içinde yaşadığını söylerken, FMLN'nin "değişen dünyayı" anlayan "devrimci" liderleri; "Eğer FMLN dogmatizme sarılıp kalsaydı, şimdiye kadar çoktan yenilmiş ve ezilmiş olurdu." (Che'nin Mirası, Sayfa:126) diyorlardı. Bir dönem, uğruna mücadele ettikleri halkın, hala "yoksulluk, güvensizlik, korku ve inançsızlık içinde yaşıyor." olması FMLN'nin teslimiyetçi liderlerine göre "yenilmek ve ezilmek" olmuyordu. Öyle ya "artık dünya tarihinin yeni bir aşaması" söz konusuydu, bu aşamada her şey çarpıtılabilir, bir anda ak, kara olabilir. Bunu yapmaya çalışanlara göre emperyalizme biat etme, işbirlikçileri ile uzlaşma teslimiyet değildi. Peki neydi sorusunun cevabını FMLN liderlerinden J. Villalobos cevaplıyordu;

"Salvador devriminin en önemli ve özgün özelliği hiç kimse için tam bir zaferin söz konusu olmamasıdır. Ne ayaklananlar ne de ayaklanmayı bastırmaya çalışanlar kazandı."

(Age. Sayfa:128) Bu sözleri yakın süreçte İmralı tasfiyeciliğinin “manifesto” savunmasından da hatırlayabilirsiniz. Kuşkusuz sadece orayla sınırlı değil. Dünyanın neresine giderseniz gidin, teslimiyetin hep benzer cümlelerle meşrulaştırılmaya çalışıldığını görürsünüz.

Villalobos’un yaptığı da züğürt avunmasından başka bir şey değil. Elbette El Salvador’da kazananlar oldu, ama bu FMLN değildi. FMLN karşısında kazanan emperyalizm ve işbirlikçileri oldu. Bu yanıyla Villalobos’un söylediği gibi, El Salvador “devrimi”nin hiç de “özgün” bir yanı yoktu. Bütün teslimiyet ve devrimi tasfiye girişimleri; tıpkı Villalobos ve onun gibi emperyalizme biat etmiş bilcümle teslimiyetçiler, davayı inkarcılar tarafından neredeyse aynı cümlelerle açıklamaya çalışılmıştır.

FMLN teslimiyetçilerinin bahsettiği “Salvador toplumunun birliğini sağlama” teoris, son zamanlarda Kürt Milliyetçileri’nin dilinden düşmeyen “Devleti, Demokratik Cumhuriyet ekseninde yeniden yapılandırma projesi”nden ne kadar farklı ve ne kadar “özgün”dür? Orada kastedilen “Salvador toplumunun birliğini sağlama”nın, aslında FMLN’nin emperyalizm ve oligarşiyle birliği olduğu gerçeği 1997 seçimlerinde FMLN’nin ortaya koyduğu programda çok açık bir şekilde görülmüştür:

“.... IMF ve Dünya Bankası verdikleri kredileri, belli koşullara bağlıyorlar. Biz de ülke ekonomisinin, dünya ekonomisiyle bütünleşmesi gerektiği düşüncesindeyiz.” (Juan Ramon- FMLN Politik Komisyon üyesi, Che’nin Mirası, sayfa: 165)

Bu sözleri El Salvador halkı da, ülkemiz ve dünya halkları da çok duymuşlardır. Bu sözlerin sahipleri **emperyalizmin işbirlikçisi hükümetlerdir**. Vatanlarını IMF vb. gibi emperyalist kurumlara peşkeş çeken iktidarların açıklamaları arasında sık rastlanacak bu sözlerin sahipleri FMLN’lilerdir. Elbette açıklaması vardır bunların, keşfedilen hep aynı “doğru” dur çünkü. Bu yaklaşımlarla FMLN’liler “değişen dünyaya ayak uydurmakta” olduklarının iddiasındadırlar. Bir diğer ifade ile artık sıradan bir düzen partisi gibi emperyalizmin dümen suyunda olduklarını ilan etmektedirler.

FMLN, IMF’nin koşullarının kabul edil-

mesi gerektiğini teorize ederken halkın durumu içler acısıdır. Acıyla geçen onca yıldan sonra hiçbir şeyin değişmemiş olduğu gerçeği ile karşı karşıyadırlar:

“FMLN hangi bölgeye dönüp yerleşmemiz konusunda daha önce çalışma yaptığı için, Salvador’a döndüğümüzde gerillanın faaliyet gösterdiği Usulután bölgesine yerleşmek istediğimizi söyledik. (...) Bölgedeki halkın yanı sıra ordu birlikleri ve beş tank tarafından karşılandık. 320 kişiydik ve hiçbirimiz yerleştiğimiz bölgeyi sevmedik. Bunun üzerine, şu anda bulunduğumuz bölgeye geldik. Peşimizden 600 asker yolladılar. İçecek su olmadıktan 4 ay nehir suyu içtik. Ordu düzenli olarak nehri kirletiyordu. (...) Ordu bir yandan bizi taciz ediyor, bir yandan da çocuklara şeker dağıtarak sevimli görünmeye çalışıyordu.” (Gerilla ve Sonrası Syf.61 Bireşim Yayınları)

Ne halkın durumunda ne de halk düşmanlarının sömürü ve zulüm politikalarında esasta bir değişim yoktur, değişen FMLN’nin ta kendisidir. Bu değişimin adı ise; IMF koşullarının kabul edilmesinin teorize edilmesidir, bir diğer ifade ile **halka yabancılaştırma ve teslimiyettir**. Elbette FMLN “barış” politikalarının ilk günlerinde “ülke ekonomisinin dünya ekonomisi ile bütünleşmesi” konusunda bu kadar cüretli değildi. O ilk günlerde hala “umut” içeren ve yeni mücadele tarzlarının nasıl olacağını açıklamaktaydılar:

“Bu şartlarda mevcut ekonomik yapıyı kökten değiştirmemiz olanaklı değil ve zaten ordu ve gringolar buna izin vermez. Burjuvaziye mülksüzleştirmek için gerekli güce süreç içinde ulaşmayı planlıyoruz. Oligarşinin gücünün kırılması, yoksulluğun ortadan kaldırılması ve sosyal adaletin sağlanması için mücadelemiz devam edecek, ama bu kez mücadele askeri değil, ekonomik-sosyal-kültürel alanlarda, yeni yöntemlerde sürdürülecek.” (Gerilla ve Sonrası Syf. 39)

Bir yandan halkın kurtuluşunun teminatı olan silahlı mücadele reddedilirken, diğer yandan da bunun yerine bir aldatmaca koyulmaktadır. Bu aldatmacanın hazmedilir olması FMLN için bir eğitim ve ikna sorunu olmuştur. Elbette yıllarca savaşan, savaşanları destekleyenlerin bu teslimiyet politikalarına bir günde ikna olması mümkün de-

gildi ve olmadıkları da anlaşılıyor.

FMLN Uluslararası ve Dış İlişkiler Komisyonu üyesi Ricardo Cuadros'a, devletle yaptıkları görüşmeler sırasında ne gibi zorluklarla karşılaştıkları sorulduğunda verdiği cevap çarpıcıdır:

"En önemli sorun görüşmelerin zorunluluğuna kendi insanlarımızı ikna etmekte." (Age. Syf 31)

Yine FMLN-FPL'den Douglas Santa Mario 24 Temmuz 1993'te kendisiyle yapılan bir röportajda teslimiyet politikalarına ikna etmek için uğraştıklarını anlatmaktadır: *"Kadrolarımızı bu konuda ikna edebilmek için çok uzun süre görüşmeler yaptık"* (Age. Syf 37)

Görüldüğü gibi teslimiyete savrulan FMLN bu süreç içinde öncelikle halkın ve kadrolarının direnme dinamiklerini köreltmek için iradi bir politika yürütmekte, öyle ki; adeta bu politikalara karşı çıkışın tedbirini baştan almaya çalışmaktadır. Bunun için önce kademeli olarak silahlı mücadele reddedilmekte, bu reddediş teorize edilmekte, eş zamanlı olarak silahlı mücadele yerine düzen içi yasal bir mücadele geçirilmekte ve tüm bunlar iradi olarak uygulanmaktadır. Bir diğer ifade ile **sistemli bir tasfiye politikası uygulanmaktadır**. Bu politikayı FMLN dışında bir başka gücün dayatarak, zorla uygulanması mümkün değildir. Bu emperyalizmin tasfiye operasyonudur ve ne ilginçtir ki bizzat FMLN önderliği tarafından uygulanmıştır. Zaten başarılı olmasının temel nedeni de buradadır.

Bugün ülkemizdeki Kürt Milliyetçileri'nin izlediği sürece bakıldığında da aynı gelişimi görmek mümkündür. Tasfiye operasyonu bizzat PKK önderliği tarafından adım adım uygulanmıştır. Bu politikanın asıl sahibi ise; Latin Amerika'dan ülkemize emperyalizmden başkası değildir.

Emperyalizmin bu tasfiye operasyonunun nihai sonucu ise düzen içi bir parti olmaktır. FMLN de artık El Salvador halkı için herhangi bir partiden başkası değildir. Bu şekliyle 1994'de yasal parti olarak ilk "serbest" seçimlere katılan FMLN halkın gözünde saygınlığını kaybetmiş olduğunu seçim sonuçlarıyla gördü. Bu seçimleri "barışın mimarı" demagojisini kullanan Faşist ARE-

NA partisi yüzde 50 gibi ezici bir çoğunlukla kazandı. Katliam ve baskıların en yoğun olduğu dönemde bile FMLN'ye dört elle sarılmış olan El Salvador halkı, teslim olmuş FMLN'ye ne kadar değer verdiğini böyle gösterdi. Denilebilir ki artık FMLN halkın gözünde değerini kaybetmiş veya gerçek yerini bulmuştur.

GUATEMALA'DA SINAMA YANILMA YOLUYLA ÖĞRENİLEN DERS: TESLİMİYET

1954-86 yılları arasında neredeyse aralıksız askeri diktatörlükler altında yönetilen Guatemala halkı, bu yıllar boyunca 150 bin şehit, 45 bin kayıp pahasına teslim olmayıp, direndi. Ancak URNG (Guatemala Ulusal Devrimci Birliği) 1996'da "ulusal barışı" sağlama adına teslimiyeti seçtiğinde, bu kadar ağır bedel ödemesine rağmen teslim olmayan bir halkın geleceğini ve umudunu pazarlık konusu yapıyordu.

URNG'nin 4 kişilik Genel Kumandanlık üyesi olan Ronald Moran, sergiledikleri bu ihanetin teorisini şu sözlerle yapıyordu; *"Uzun yıllar süren mücadelemizde kazandığımız deneyimlerden, keşfettiğimiz ve denediğimiz farklı yolların hepsinin olumlu sonuçlar getirmediğini gördük. Açık bir sinama yanılma yoluyla ders aldık diyebiliriz. Öğrendiklerimiz son derece önemliydi: Guatemala'da durumu köklü bir biçimde değiştirecek gücü tek başımıza oluşturma şansına sahip değiliz. Bu dersten hareketle kurumsal ve ideolojik çıkarsamalara vardık."* (Che'nin Mirası, Sayfa:110)

Böylece halkın kurtuluşu ve devrim için "silahlı mücadeleden başka bir olanak olmadığı" gerçeğini sinayıp yanıldıklarını ilan ediyor. Madem ki yanılmışlar, haliyle bundan "ders" alıyorlar. Dersin ne olduğu açık: Teslimiyet... Ders bu olunca onlara da emperyalizmin bu dersini ezberlemekten başka bir şey kalmıyor. Oysa ortada ideolojik bir "çıkarsama" değil açık bir ideolojik tükeniş vardır. "Sinama yanılma yoluyla alınan ders" ise emperyalizmin fiziki gücü ve yenilmezliği(!) düşüncesidir.

Bu sona adım adım gelinmiştir.

1980'den sonra ABD emperyalizminin politikalarına uygun olarak yapılan "reformcu" darbeler bile Guatemala'da devrimci mücadeleyi geriletemedi. Bu süreçte sayısız sendikacı, üniversite öğretim üyesi, muhalif politikacılar ve halktan insanlar katledilmeye devam etti. Zaten emperyalizm ve işbirlikçilerinin "reform" ve "demokratikleşme" den anladıkları da bundan ibaretti.

'87'lere gelindiğinde URNG emperyalizm ve işbirlikçilerine "görüşelim, anlaşalım" demeye başladı. Guatemala'da barış görüşmelerine işbirlikçi tekellerin partisi olan PAN (Milli Aksiyon Partisi)'in inisiyatifiyle bir ilk adım atıldı. Ancak "Barış görüşmeleri"nin tek ve değişmez şartı şuydu: "Mevcut düzen esastır ve temel nitelikleri tartışılmaz." Gerçekten de URNG'nin teslimiyetine kadar geçen sürede yapılan onca görüşmede hiç bir zaman mevcut sömürü düzeninin temel nitelikleri tartışma konusu olmadı.

Emperyalizmin desteğini arkasına almış ve bu güvenle hareket eden PAN, halkı pasifize edip gerilla mücadelesini bitirmeyi hızlandıracak reform vaatlerini sık sık gündeme getirdi. Örneğin; yıllardır yok sayılıp sömürülen, aşağılanan yerli halkların varlığı, dili, kültürü kabul edilebilir; göç etmiş yerlilerin ülkeye geri dönüşleri sağlanabilirdi... Yeter ki devrim olmasın, Guatemala bir an önce emperyalist sömürünün sorunsuz bir şekilde sürmesi için gerekli "istikrara" kavuşsun. Bu politika doğrudan ABD patentli "Project Democracy"nin uygulanmasından başka bir şey değildi. Bu projenin temel çıkış noktası demokrasi olmasa bile, demokrasiye geçiş vaadi ile insan hakları ihlallerinin kontrol altına alınması oluşturunuyordu. Anlaşılabileceği gibi bunlar sadece görüntüydü.

Emperyalizm, Nikaragua örneğinden ders çıkartmış ve sadece açık baskı ve diktatörlüklerle arka bahçesindeki istikrarı koruyamayacağını anlamıştı. Bu nedenle **Düşük Şiddette Çarpışmalar Doktrini** ile bir yandan gerillanın lokalize edilmesi hedeflenirken, esas olarak da halkın talepleri demagogik biçimde kullanılarak kontrol altında tutulmaya çalışılacaktı. Amaç kendisine bağlı yeni-sömürgelerin elinden çıkmasını engel-

lemektir. Guatemala'da ABD'nin arka bahçesindeydi ve denetiminden çıkmasına tahammülü yoktu. Emperyalizm açısından her bir "kötü örnek" bir diğerinin önünü açtığı için yaşamsal önem taşıyordu.

Bu nedenle 1987'den beri bir yandan URNG'yi imhaya yönelik askeri saldırılar sürdürülürken, bir yandan da "barış için daha fazla taviz" politikası uygulamaya konuldu. Mevcut statüyü bozan URNG olduğuna göre taviz beklenen de URNG oluyordu. Bu süreç emperyalizm ve Guatemala oligarşisi açısından URNG'nin ıslah edilmesi süreciydi. URNG ise beklenen tavizleri adım adım vererek teslimiyet aşamasına geldi. Bu sürecin başlangıcını oluşturan 1990 Oslo görüşmeleri öncesi URNG'yi kaçınılmaz sonuna götürecek olan yönelimi belli olmuştu:

"Hükümet, URNG'nin askeri olarak yenildiğine inandığı için ve Nikaragua ve Doğu Avrupa'daki olayları dikkate alındığında global siyasi durum nedeniyle görüşmelerde bulunmak istedi. Reddedeceğimizi ve böylece onlara son bir saldırı için haklı gerekçe vereceğimizi umarak zeytin dalı uzattılar." (Düşük Yoğunluklu Demokrasi, Syf. 181)

Halk düşmanı Guatemala hükümetinin 1990'lardaki bu görüşme eğiliminin ardındaki güç ABD'dir. ABD 1980'li yıllardan itibaren bir yandan Guatemala'daki askeri diktatörlük görüntüsünü yok etmeye çalışırken, bir yandan da kendisine bağlı işbirlikçi kesimler aracılığı ile gerilla mücadelesini tasfiye etme operasyonunu uyguluyordu. Her ne kadar Guatemala oligarşisi ve ordusu içinde URNG ile görüşmelere itiraz eden kesimler olsa da -ki bunların zaman zaman çıkışı da olmuştur- büyük patron ne derse o oldu. Guatemala oligarşisi içinde muhalefet eden kesimler yardım ve kredilerin kesilmesi tehdidi, kimi zaman da askıya alınması ile yola getirildi. Böylece Guatemala hükümeti ile URNG arasındaki görüşmeler sorunsuz bir şekilde sürdü.

URNG ise, Nikaragua ve El Salvador'da yaşanan gelişmeler ile Gorbacov ihanetinin derin etkisiyle teslimiyeti teorize etmiş ve artık bu yeni teorisine uygun davranıyordu. Latin Amerika ülkelerindeki silahlı örgütler arasındaki etkileşim düşünüldüğünde Nikaragua ve El Salvador'da yaşanan gelişmelerin URNG'yi etkilememesi düşünülemez.

Zira FSLN, FMLN ve URNG bir yanıyla birbirine benzer yapılardır. Bu örgütlerin temel özelliği ideolojik sağlamlıktan uzak oluşlarıdır. URNG de, FSLN ve FMLN gibi bir kaç gerilla örgütünün birleşmesi ile oluşmuş ancak ML temelinde ideolojik bir birliği sağlayamamıştır. Bu tür Latin Amerika örgütleri ML'den etkilenseler de hiç bir zaman ML olmamışlardır.

URNG de, Şubat 1982'de Yoksullar Gerilla Ordusu, Silahlı Halklar Örgütü, İsyançı Silahlı Örgütler ve Guatemala İşçi Partisi tarafından Guatemala Ulusal Devrimci Birliği (URNG) oluşturulmuştur. Ancak Guatemala'da gerilla mücadelesi daha da eskilere 1960'lı yıllara kadar gider. O yıllardan itibaren değişik isimlerde ama sürekli bir gerilla mücadelesi yürütülmüştür. Bu mücadele içinde bir çok örgüt ayrılıp birleşmiş ama değişmeyen tek şey gerillaların varlığı olmuştur. Nihayet 1982 yılına gelindiğinde varlığını koruyan belli başlı gerilla örgütleri URNG adı altında birleşik bir mücadeleyi örgütlemişlerdir. Bu gelişim Guatemala işbirlikçi yönetimini sıkıştırmış ve halkın üzerindeki baskı arttırılmıştır. Ancak yıllardır binlerce insanın katledilmesi pahası sürdürülen bu katliamcı politika 1986'ya gelindiğinde iflas noktasına gelmiştir.

URNG imha edilmek bir yana, savaş gücünü ve halk desteğini daha da büyüttüğü gibi, Guatemala iktidarının içine düştüğü ekonomik kriz derinleşmiş ve mevcut iktidar dünya kamuoyunda her geçen gün daha fazla teşhir olmaya başlamıştır. Bu durum Guatemala'da emperyalizm adına tüm iktidar yetkilerini elinde tutan ordunun yıpranmasını da getirmiştir. Bu duruma müdahale eden ABD ordusu geri çekerek göstermelik seçimlerin organize edilmesini sağlamış ve 1954'ten bu yana ilk sivil hükümet iktidara gelmiştir. Elbette Vinicio Cerezo'nun 1986-1991 yılları arasında süren hükümeti döneminde de ordu iktidarın belirleyici gücü olmayı sürdürmüştür. Ancak yaratılan "sivil" hava ile gerillanın halk desteği zayıflatılmaya çalışılarak demokrasi oyununun işletilmesine özen gösterildi. Oyun tutmaya başlamıştı ve büyük patron ABD öyle istediği için 1991'de yapılan seçimlerde Guatemala tarihinde ilk kez seçilmiş bir başkan, yerini seçilmiş bir başka başkana bıraktı ve Jorge

Serrano Elias başkan oldu. Demokrasi oyununu rayına girmişti, ancak Guatemala'daki URNG "istikrar" için hala ciddi bir tehditti.

"Askeri yönetimden sivil yönetime geçiş sürecinde iç savaş bütün hızıyla sürdü. 1987'den itibaren URNG gerilla güçlerinin sınırlı bir canlanması oldu. Ülkenin yarısından fazla alanında faaliyet yürütüyorlar ve biri başkentte olmak üzere birkaç yeni cephe açtılar. URNG, önemli köprüleri ve elektrik trafolarını tahrip ederek özellikle ekonomik alt yapıya yönelik sabotaj eylemlerinde başarılı oldu. Gerilla güçleri, önceki yıllarda olduğu gibi, 1992'de de orduya 1000'den fazla kayıp verdirdiklerini öne sürdüler. Ordunun 1987-88 "Yıl Sonu Saldırısının" başarısızlığıyla birleşen gerillanın bu genişlemesi, orduda asli olarak var olan bölünmelerin daha da derinleşmesine yol açtı. Gerilla güçleri devlete karşı ciddi bir tehdidi temsil etmelerine karşın, ordu da onları silemiyor." (Düşük Yoğunluklu Demokrasi, Syf. 172)

Guatemala ordusu saldırıları ve binlerce insanı katletmesine rağmen URNG'yi askeri açıdan yenememişti. Ancak, artık URNG de silahlı mücadeleyi devrim için değil, pazarlık masasında güç kazanmak için yürütmekteydi. Artık 1990'da Oslo'da başlayan süreç kendi yasaları içinde işliyordu. URNG, devrimci anlamda silahlı bir kurtuluş hareketi olma özelliğini yitirerek silahlı reformist bir harekete dönüşmüştü. Silahlar pazarlık masasının gerektirdiği gibi kullanılıyordu. URNG bu süreç içinde hem resmi hükümetle hem de işbirlikçi tekellerin temsilcileri ile değişik görüşmeler yaparak uzlaşma yolunun taşlarını döşeyerek, kabul edilebilir olduğunu göstermeye başladı. ABD ise devlet içindeki kimi güçlerin alıştıkları gibi darbe vb. yaparak bu sürece zarar vermemesi için uzlaşma sürecine "göz kulak" oluyordu. Böylece emperyalizm ve işbirlikçileri fiziki olarak yok edemese de, uzlaşma çizgisine getirdiği URNG ile on yıl boyunca süren resmi ve gayri-resmi görüşmeleri 1996'da sonuç aşamasına getirdi. **Gelinen sonuç: Düzen içi bir takım hak kırıntıları karşılığında Guatemala halklarının gelecek umudunun "barış masalarında" emperyalizme satılması oldu.** URNG 1996'da kapsamlı bir ateşkes ilan etti. Yapılan görüş-

meler sonucu 1996'nın Aralık ayına gelindiğinde uzlaşma sağlanmıştı. Buna göre yerli halka kısıntı düzeyinde haklar tanınması, tutsaklar için bir genel af, halk düşmanı ordunun sayısının düşürülmesi, "paramiliter" kontra güçlerin dağıtılması, insan hakları örgütlerine sağlıklı çalışma imkanı tanınması ve URNG'nin yasal bir parti olarak seçimlere katılması üzerine anlaşıldı. Bunların karşılığı olarak **URNG gerillaları silahlarını bırakıp normal hayata uyum sağlamaları için rehabilite olacakları 8 yerleşim biriminde bir süre geçirmeyi kabul ettiler.** Böylece URNG 30 yılı aşkın mücadeleyi bu "kazanımlar" ile sonuçlandırdı.

Ülke "demokratikleşecek", "militarizmden arındırılacak", "anayasa değiştirilecek", "Guatemala çok kültürlü, çok dilli bir ulus" biçiminde tanımlanacaktı. Ancak yerli halkın yüz yıllık toprak sorunu gündeme bile gelmemişti. Guatemala sokaklarında, dağlarında insanlar katledilmeye, kaçırılıp kaybedilmeye devam ediyordu. Demokratikleşme denen şeyin karşılığı URNG'nin eylemlere son vermesi, militarizmden arındırılması ise yine URNG'nin silahları bırakmasıydı. "Çok kültür, çok dil" dense de yine de sonuçta söylenen "bir ulus"tu.

Bu türden ne olduğu belirsiz "söz"lerle gerçekleşen "barış anlaşması"yla emperyalizm; bir "devrimci örgüt"ü daha istediği sonuca getiriyordu: Teslimiyet ve ihanet... Bu öyle bir ihanetti ki URNG, on binlerce insanın katlinden sorumlu kontra örgütü G-2'nin dağıtılmasını bile talep etmiyordu. Ve bunun gerekçesini şöyle açıklıyorlardı:

"Affa uğrayan askerlerin mahkeme önüne çıkarılmasının içinde bulunduğumuz koşullarda olanaklı olmadığını düşündüğümüz için bu talebi öne sürmüyoruz. Politik anlamda haklılığını korumasına rağmen bu istemi ülkenin sahip olduğu hukuksal temelle yerine getirmek olanaksız. Bu nedenle talep artık eskidi." (Pablo Monsato, URNG Genel Kumandanlık üyesi, Che'nin Mirası, Sayfa: 85)

Oysa URNG bu talebi ilk gündeme getirdiğinde "Ülkenin sahip olduğu hukuksal temel" neydi ki, 1996'da imzalanan anlaşmayla birlikte bu hukuksal temel kaybedildi? Kaybedilenin "hukuksal temel" değil,

URNG'nin mücadelesi ve devrim iddiası olduğu yaşanan gelişmelerle ortaya çıktı. URNG'ye göre "ordunun demokratik karakterine ters düşen askerlerin ordudan çıkarılmasıyla ordunun demokratikleşeceği" söylemiyle, halk düşmanlarını "şahinler" "güvercinler" diye ayıran, MGK'da "demokratiklik" keşfeden ülkemizdeki PKK'nin söylemleri de kaynağını aynı yerden alıyor. Ne "tesadıftır" ki; URNG'nin halk düşmanlarına, katillere yaklaşımıyla FMLN liderlerinden J. Villabolo'sun yaklaşımı neredeyse aynıdır. Klasik söylemiyle "bir düğmeye basılmış gibi" aynı şeyleri söylüyorlar.

Bu kadarla da kalmayan URNG; "ülkede onlarca yıldır süren bunalımı bitirecek bir çözümün bulunması" gerektiğini söylüyordu. URNG artık emperyalizmin ağızından konuşmaya başlamıştı. Ne de olsa körle yatan şaşı kalkıyordu, girilen ilişkiler sonucu URNG artık emperyalizmin ideologlarının dilini kullanmakta sakınca görmüyordu. Öyle ki emperyalizme nedamet ve teslimiyet, halkın on yıllardır süren ve on binlerce evladını kaybetmesine neden olan mücadelesini bir "bunalım" olarak değerlendirebiliyordu. Çözüm ise, silahlı mücadelenin terk edilmesi olarak açıklanıyordu. URNG'ye göre de "bunalım"ın nedeni silahlı mücadeleydi. Çözüm ise yasal bir parti olarak seçimlere katılmaktı...

Tüm bu gelişmelerin sonucu olarak, 29 Aralık 1996'da başkent Guatemala City'de URNG'nin teslimiyeti emperyalistlerin gözetiminde kutlandı. Bu kutlamalarda eski BM Genel Sekreteri Butros Gali'nin de dahil olduğu bir çok emperyalist kurumun temsilcisi yer aldı. Emperyalizmin temsilcileri URNG şahsında kazandıkları "zafer" kadeh kaldırarak tasfiye operasyonlarını sonuçlandırmanın zevkini yaşıyorlardı. 150.000'den fazla ölüm ve 50.000'den fazla kaybın üzerine URNG ile birlikte toprak atarak Guatemala'da sağlanan "istikrarlarını" kutluyorlardı.

URNG ise teslimiyetinin ardından Kasım 1999'da yasal bir parti olarak katıldığı seçimlerde daha ilk turda halktan çok az oy aldı. Guatemala halkı, on yıl önce uğruna en değerli evlatlarını saflarına gönderdiği URNG'ye sıradan bir düzen partisi olmanın dersini böylece veriyordu.★

“DİYARBAKIR’DA ROCK, HARRAN’DA MAÇ, HAKKARİ’DE SMAÇ”

Kürt halkı bir süreden bu yana gerek direkt devletin yönlendirmesiyle medya tekelleri tarafından, gerekse Kürt milliyetçileri tarafından yoğun bir ideolojik bombardımana tutuluyor. Milliyetçiler, o meşhur adadan yapılan “barış” yayınlarını bin bir çeşit keramet ekleyerek yayınlıyor, yayıyorlar. Medya tekelleriye apayrı bir konu:

Gazetede resimlerle süslü tam sayfa bir haber: Elleri havada gençler, saç traşı üç numara olan, kulağı küpeli Rock grubuna çılgınca eşlik ediyor. Dicle Üniversitesi kampüsünde düzenlenen konser iki saat sürmüş. Konser sırasında genç kızlar, parçalara danslarıyla eşlik etmişler. Rock grubu, Diyarbakır’lı gençlerden aldığı “pozitif elektrik”ten oldukça mutlu olmuş. Ne fayda ki, konsere katılan kitlenin, Amerikanvari saç traşları, yanık yüzlerini gizleyememiş...

Urfa’da, Harran Üniversitesi tarafından, ilk kez bayanlar futbol turnuvası düzenlenmiş. Yapılan karşılaşmalarda, Urfa’lı genç kızlar, futbolda ne kadar başarılı olduklarını ispatlamışlar. Harran Üniversitesi Genel Sekreteri’ne göre; “*Güneydoğu kadını futbol oynamak için fizik olarak elverişli*”ymiş...

Hakkari’de 1999 yılı Temmuz ayında yapılan tenis kortu, saati bir milyon liraya kiralanıyormuş. Kortta yöresel kıyafetleriyle tenis oynamak isteyen Hakkarililer, tenis malzemesi bulamamaktan yakınıyorlarmış.

Aslında hiç de yabancıısı değiliz bu tür haberlerin. Diyarbakırlılar da hiç yabancıısı değil, Hakkarililer, Harranlılar da... Çünkü Kürt halkını asimilasyon ve jenosid uygulamalarıyla teslim alamayan egemenler, özellikle son yıllarda böylesi yozlaştırmaya yönelik girişimlerde bulunmaktadır. Medya tekelleri de bu amaca hizmet eden en önemli araç olmaktadır. Bazı kampanyaları bizzat kendileri organize ettikleri gibi, asıl olarak da gazete sayfalarında, televizyon kanallarında abartarak yaptıkları haberlerle yozlaşmanın propaganda boyutunu da yerine getirmektedirler.

Kimi zaman büyük kampanyalar eşliğinde, kimi zaman satır aralarına sığdırılan küçük haberlerle duyurulan bu faaliyetlerin temel amacıysa, Kürt halkını, sahip olduğu değerlerden uzaklaştırmak, yozlaştırmak, dejenere etmek. Bu amaçla, müzik, televizyon, eğlence, spor vb. bütün araçları kullanıyor-

lar.

Çok değil, geçtiğimiz yıllarda büyük medya tekelileri, “Haydi Güneydoğu”ya kampanyaları başlatmış, bölgeye orkestralar gitmiş, Ajda Pekkan gibi ünlüler yöresel giysiler giyerek, konserler vermişti. Son süreçte Sibel Can’dan Hülya Avşar’a kadar pek çok ünlü de bölgeye gidip yöre giysileriyle magazin basınına poz verdi. Fakat bir yandan bütün bunlar yaşanırken, diğer yandan yıllardan beri süren askeri operasyonlara yenileri eklenerek devam ediliyordu. Evet bir yanda sınırsız bir eğlence, bir yanda her türden baskı, terör ve ölüm...

Diyarbakır’ın, Hakkari’nin, Dersim’in dağlarında otomatik tüfekler çalışıyor, kanlı postallar dolaşıyordu. Bombalar patlıyor, havanlar uçuyor, genç insan cesetleri çoğalıyordu. Halkın yaralarından her zamankinden daha fazla kan akıyordu.

Operasyonlara katılan faşist katiller, kestikleri kulakları mektup zarflarına koyarak evlerine postalarken veya kestikleri parmaklarla maskot yaparken; “Diyarbakırlı gençler” kendilerini sonradan öğrendikleri müziğin sihirli ezgilerine bırakıp, doyasıya dans ediyorlardı. Bir gazetenin yazdığı gibi “Zebbahlara kadar Rock” yapıp, Diyarbakır’ın göbeğinde konserler düzenliyorlardı. Devlet bir yandan halkı sindirmek için düzenlediği askeri operasyonlarla bölgede terör estiriyor, diğer yandan halkı kültürel olarak da teslim almanın araçlarını çoğaltıyordu.

Yeni gelen her hükümet ve işadamları ya yeni yatırımlardan, açılacak yeni paketlerden ya da gelecekte bölge halkının GAP ve Harran projeleri ile bölge insanının yaşam seviyesinin yükseleceğinden dem vuruyor. Oysa bölge halkı biliyor ki, bu kocaman bir yalandır. Bahsedilen yerler çoktan büyük ağalara, büyük şirketlere, işadamlarına peşkeş çekilmiştir. Bölgede yoksul yine yoksul kalacak, zenginse zenginliklerine zenginlik katacaktır. Diyarbakır ve Kürt halkının yaşadığı diğer illere götürülen hizmetler bölge halkının yaşamını kolaylaştırmak vb. için değildir. Kürt zenginleri ve bölgedeki asker, sivil görevliler içindir. Bunlar bir yana, burjuva medya birbiri peşi sıra haberler yayınlamaya, yozluğun, dejenerasyonun nasıl yayıldığını duyurmaya devam ediyordu.

Diyarbakır’da İngiliz, Alman ve ABD’li ünlü şirketler yeni şubeler açıyorlarmış. Buna bir de İtalyan “Rostini” firmasının pizza salonu eklenmiş. Diyarbakır’da son bir yılda çok sayıda cep sineması, bowling salonu, müzikli bar-disco ve beş yıldızlı otel açılmış.

Bölgede artık Türkçe konuşmak “moda”ymış. Başlatılan eğitim seferberliğinde 10 bin kadın eğitim görüyormuş. Tarkan’ın “oynama şıkıdım şıkıdım” adlı şarkısı “Neli-ze şıkıdım şıkıdım”a çevrilerek, Kürtçe pop listelerinde bir numara olmuş. “Güneydoğu’da estetik patlaması” yaşanıyormuş. İzmir-Türk Amerikan Yönetim Kurulu Şirnak Valiliği’ne piyano bağışlamış. Kurtalan’da yapılan halı saha, yüzme havuzu ve tenis kortu sayesinde, “sosyal tesis eksikliği” büyük ölçüde giderilmiş.

Ne büyük, ne özverili, ne muhteşem bir hizmet!..

Bir yandan Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı yok sayılırken diğer yandan Kürtçe sözlü de olsa halkı yozlaştırmaya yönelik arabesk, pop vb. türü müzik yaygınlaştırılmaktadır. Bölgede kontrgerillanın denetimi ve kontrolünde olan radyo ve televizyon kanalları uzun süredir Kürtçe yayınlar yapmaktadır. Bu radyo ve televizyon kanalları sadece yozlaştırma ve kültürel dejenerasyonun birer aracı olmakla kalmayıp, aynı zamanda, yapılan “Teslim ol” çağrılarıyla, açıktan halkın mücadelesini engellemeye yönelik faaliyet yürütmektedir. Bir süre önce büyük futbol kulüpleri maçlarını Diyarbakır’da yapabileceklerini açıklamış, bölgenin Belediye Başkanları bölge kulüplerinin 1. lige alınmasını istemiş. Düzenin sahipleri yalnız müzik, futbol vb. ile de değil, hemen her cepheden yükleniyordu. Halkın dini duyguları da Kürt halkını teslim almanın, kadercileştirmenin bir aracı olarak kullanılmak istendi. Bu nedenle gazetelerin başlattığı kampanyalara Diyanet İşleri Başkanlığı da katılmakta gecikmedi. Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz “Vatandaşları dini konularda aydınlatmak birlik ve beraberlik çağrısında” bulunmak üzere bölgeye özel ekipler gönderdi.

Burjuva medya tarafından verilen haberler sistemli bir politikanın ürünüydü. Arka arkası kesilmek bilmiyordu. Örneğin Van Emniyet Müdürlüğü’nde görev yapan polis-

Bir yandan Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı yok sayılırken diğer yandan Kürtçe sözlü de olsa halkı yozlaştırmaya yönelik arabesk, pop vb. türü müzik yaygınlaştırılmaktadır. Bölgede kontrgerillanın denetimi ve kontrolünde olan radyo ve televizyon kanalları uzun süredir Kürtçe yayınlar yapmaktadır. Bu radyo ve televizyon kanalları sadece yozlaştırma ve kültürel dejenerasyonun birer aracı olmakla kalmayıp, aynı zamanda, yapılan "Teslim ol" çağrılarıyla, açıktan halkın mücadelesini engellemeye yönelik faaliyet yürütmektedir.

ler, kontrol noktalarında durdurdukları sürücülerin, bayramlarını kutlayıp "Vatandaşa çikolata" dağıtıyorlarmış. Sosyal kültürel ve eğitim alanında "baş döndürücü gelişmelerin yaşandığı" Şırnak'ta, ilk kez güzellik yarışması yapılmış ve bal güzeli seçilmiş. Diyarbakır'lı hanımlar, Diyarbakır Dedeman Otel'de açılan Life Style Salonu'nda düzenli step yaparak form tutuyorlarmış. "Biz şimdiye kadar yaşamamışız" diyen kadınlar, art arda açılan güzellik salonlarından ve spor merkezlerinden oldukça hoşnutlarmış. Hakkari ve Kurtalan'da olduğu gibi "Tunceli'de Tenis Bayramı" heyecanı, Elazığ'ın Keban ilçesinde de, açılan cafeler sayesinde benzer bir bayram heyecanı yaşanıyor-muş...

Gazetelerde verilen bu tür haberlerin aksine, bölge halkı kan ağlıyor. Halkın değerleri yağmalanıyor. Sokak ortalarında halkın geri duygularına seslenen açık seçik defileler düzenleniyor, bayram yaşanıyor denilen Dersim'de uyuşturucu ve fuhuş körükleniyor. Giriş ve çıkışların; didik didik aranarak yapılan kontroller sonrası yapılabildiği; neredeyse iki kişiye bir asker ya da polisin düştüğü Dersim'de; eroin, esrar, bally kullananların sayısı gün geçtikçe artıyor. Özel timin ve kız öğrenci yurdunun bahçelerinin aynı olduğu ilde fuhuş, Özel Timler ve Uzman Çavuşlar tarafından yaygınlaştırılıyor.

Egemenler yozluğu, dejenerasyonu, ahlaksızlığı ne kadar yaygınlaştırmaya çalışsalar da Kürt halkı değer ve geleneklerini koruyor. Ve burjuva medyanın yalanlarının aksine yozluğa, dejenerasyona ilgi göstermiyor. Egemenler ve medya sadece Özel Tim ve korucu ailelerinden

ilgi görüyor. Bugün Kürt halkının yaşamını belirleyen temel şey yoksulluk, baskı ve zulümdür.

Lüks ve şatafat yanı sıra gösterilse de Diyarbakır'ın büyük çoğunluğunun gecekondulu mahallesi olduğu, halkın büyük bir kesiminin yıkık, dökük barakalarda yaşadığı biliniyor. Bölgede İş Ve İşçi Bulma Kurumu'na başvuran kayıtlı işsiz sayısı 75 bin, kayıtsız olanların ise yüz binlerce olduğu biliniyor. Bölgedeki çocukların çoğunda ishal, kalça çıkığı, kalp rahatsızlığı, orta kulak iltihabı gibi, hastalıklar var. Karınlarını doyurmak, eve yiyecek bir şeyler götürmek isteyen çocukların minik bedenleri patlayan bombalar nedeniyle çöplüklerde kalıyor. Erzurum'da yaşanan son depremde sonra depremedeler, dondurucu soğukta yaşam mücadelesi veriyor. Aileleriyle birlikte otobüs ve kamyon kasalarında saatlerce yolculuk yaptıktan sonra, Karadeniz şehirlerine fındık toplamaya giden Kürt işçileri zor günler yaşıyor. Kamyon kasalarında, ya da muşambalardan kurdukları derme çatma çadırlarda, kendilerine iş verecek bahçe sahiplerini bekliyor. Milliyetçiliğin ve şovenizmin yarattığı ortamda dövülüyor, horlanıyorlar. Evleri, köyleri yakılmış-yıkılmış olan Kürt halkı, yurdundan sökülüp atılmanın ve hiçbir geçim kapısının olmamasının acısıyla kıvranıyor.

Ama medya tekelleri gazete sayfalarında, televizyon ekranlarında mutluluk tabloları çizmekten, "bölgede huzur ve barışın hakim olduğu" yalanlarını anlatmaktan geri durmuyor. Düzen, halka vereceği bir şey olmadığı için medya tekellerini kullanarak dejenerasyon politikalarına -Kürt milliyetçilerinin

yaşadığı teslimiyet sürecinin kendisine kazandırdığı tüm avantajları da kullanarak- hız veriyor. Çünkü onlar da biliyorlar ki, değerlerinden, geleneklerinden koparılan bir halkı sömürmek ve yönetmek daha kolaydır.

Buna paralel olarak Kürt Milliyetçileri de, **“Anaların ağıtları barışla dinsin”** diyerek Kürt halkının teslim olmasının önünü temizlemeye çalışılıyor oligarşi adına. Halkın kanını emenlerle, halkın kan, can düşmanı olanlarla, kundaktaki bebeklerin, yetmiş yaşındaki dedelerin yaşamlarını söndürenlerle, genç kızların, gelinlerin ırzlarına geçenlerle halkı “barıştırmak” için çırpınıyorlar. Teslimiyet meşru, ihanet masum gösterilmek isteniyor. Dejenerasyon körükleniyor, ahlaksızlık erdem haline getirilmeye çalışılıyor. Halkın, yaşanan serhıldanlarla birlikte kendi kültürüne, geleneklerine daha sıkı sarıldığı günlerden unutulsun isteniyor. Çünkü **“yanlış yaptık”** denmiştir o günler için. Ya bugün, bugün milliyetçiliğin dar sınırlarına hapsedilen kültürel değerler de terk edilerek, asimilasyonun, yozlaşmanın, dejenerasyonun kapıları bilinçli bir şekilde “barış” adına ardına kadar açılıyor. Fakat onlar bu koşulların yaratılmasında, kendi sorumluluklarını görmezden gelerek, şimdiden yozlaşmayı, esrar satışlarını, fuhuşu, tiner koklayan, bally çeken çocukları anlatarak yakınmayı tercih ediyorlar. Milliyetçilerin bölgede yaşanan yozlaşmayı dillerine dolayarak, yakınmaya zerre kadar hakları yoktur. Mevcut politikalarında ısrarlı olduklarında yozlaşma ve çürümenin artarak devam edeceği de açıktır. Çünkü tünelin ucunu, emperyalizmin batağında görüp,

“Viva İtalya” ya da **“Biji AB”** diyen Kürt milliyetçileri de en az emperyalizmin işbirlikçileri kadar yaşanan yozlaşmadan sorumludurlar.

Kürt Milliyetçiliğinin hayranı olduğu Yeni Dünya Düzeninin kültürüdür bu. Asıl adı faşizm olan ve Kürt halkına “Demokratik Cumhuriyet” diye pazarlanan Susurluk düzeninin kültürüdür. En az oligarşi kadar Kürt Milliyetçileri de bu tablodan sorumludurlar.

Sonuç olarak, yaşanan bu yozlaşmanın çözümü ne yapılan bu haberlere, düzenlenen bu etkinliklere gözümüzü kapamak, ne de milliyetçilerin dediği gibi; Kürtçe öğrenmek, “her yerde Kürtçe” konuşmaktır. Elbette anadilini kullanmak bütün milliyetlerin en doğal hakkıdır. Fakat düzenin asimilasyon çabaları sadece Kürtçe üzerindeki yasağın kaldırılmasıyla boşa çıkartılamaz. Kaldı ki dilde bu saldırıların aracı olarak kullanılabilmektedir. Kürtçe pop, Kürtçe arabesk de bunun ilk örnekleridir. Bu nedenle emperyalizme ve faşizme karşı her alanda olduğu gibi kültürel alanda da savaş açmak ve zaferle taçlandırmak sorunun çözümü için tek ve tek olduğu kadar doğru olan yoldur. Kürt halkı kültürel değerlerini, geleneklerini ancak böyle yaşatabilir, egemenlerin saldırıları ancak böyle boşa çıkartılabilir.

Bu er ya da geç başarılacaktır. Kürt halkı, Anadolu’da yaşayan diğer halklarla birlikte, bir kez daha isyan bayraklarını çekip, dağların yolunu tutacaktır. Kürt halkının isyanı bazılarının dediği ve yürekten istediği gibi ne “son olacak”tır, ne de yenilmiş olacaktır. Kürt halkının isyanı Halk Kurtuluş Savaşının içinde yeniden yeşerecektir.★

Buna paralel olarak Kürt Milliyetçileri de, **“Anaların ağıtları barışla dinsin”** diyerek Kürt halkının teslim olmasının önünü temizlemeye çalışılıyor oligarşi adına. Halkın kanını emenlerle, halkın kan, can düşmanı olanlarla, kundaktaki bebeklerin, yetmiş yaşındaki dedelerin yaşamlarını söndürenlerle, genç kızların, gelinlerin ırzlarına geçenlerle halkı “barıştırmak” için çırpınıyorlar. Teslimiyet meşru, ihanet masum gösterilmek isteniyor. Dejenerasyon körükleniyor, ahlaksızlık erdem haline getirilmeye çalışılıyor.

PKK, SOL VE BİRLİK ÜZERİNE

Mahir, Parti-Cephe'nin ulusal soruna ilişkin görüş ve çözümlerini ortaya koyarken iki temel noktaya vurgu yapmıştır. Bu noktalar solun tarihi boyunca ulusal soruna yaklaşımdaki iki yanlış bakış açısının dayandığı temeldir. Birincisi, sorunun her koşulda "misak-ı milli sınırları içinde ele alınmasının" yanlışlığı, ikincisi ise "Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolunun ayrılma hakkının kullanılması olduğunu savunmanın" yanlışlığıdır. Mahir birincisinde şovenizmin çarpık bakış açısını, ikincisinde ise dar milliyetçi bakış açısını ortaya koymuş ve mahkum etmiştir.

Kürt ulusal sorunu '70'lere kadar Türkiye solunun gündeminde yoktur. Ulusal sorun genel söylemlerle, dergilerdeki bir kaç yazıyla dile getirilmiş olsa da, temel yaklaşım yok sayma biçimindedir. Örneğin TKP'nin programında Kürt sorunu olmadığı gibi, Kürt halkı "azınlık" olarak kabul edilir. TİP'in yaklaşımı ise reformist çizgisi gereği, sadece Kürt halkına yönelik baskılara karşı çıkan bir içeriktedir. Kürt sorunu genel sınıf söylemleri içinde belirsizleştirilmiştir. Kuşkusuz her iki yaklaşımın da nedenleri vardır.

"Solun o güne kadar Kürt sorununu bir biçimde yok saymasının asıl olarak iki yanı vardır; Birincisi, o güne kadarki sol, Kemalizmin, şovenizmin etkisi altındadır. İcazeti, mevcut düzeni esas alan örgütler kuşkusuz ki, düzenin en hassas olduğu bir konuda düzenle hesaplaşmayı göze alamazlardı. Öte yandan iktidar hedefi olmayan bir sol için devrimin en önemli dinamiklerinden biri durumundaki Kürt halkının kazanılması gibi bir sorun da kendini dayatmamıştır." (Devrimci Sol Dergisi, 1998, 9. Özel Sayı)

'70 devrimci çıkışıyla birlikte 50 yıllık revizyonist gelenekten bir kopuş yaşanır. '71 silahlı mücadelesi Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli mücadelenin başlangıcıdır. Devrim iddiası ile yola çıkan, iktidarı hedefleyen bir gücün tüm halk kesimlerini devrim saflarında birleştirmesi temel olandır. Kürt halkı da bu noktada mevcut düzenle çelişkilerinden dolayı devrimin önemli bir parçasıdır. İktidar hedefli bir gücün, ulusal kimliği yok sayılan, kendi kaderini tayin hakkı gibi temel bir sorunu ve talebi gözardı etmesi beklenemezdi... İktidar hedefli bir parti her sorunun ancak devrim mücadelesi içerisinde çözüme kavuşacağını bilir ve halkların birliğinin devrimi geliştireceğini savunur. '71 silahlı mücadelesi 50 yıllık revizyonist geleneği yıkarken ulusal soruna da devrimci bakış açısını kazandırmıştır. '70 devrimci çıkışı devrimci temelde bir kopuştu. Kürt ulusal sorununa ilişkin bakış açısıyla de geçmişten bu noktada da kopuşu getiriyordu.

Öncelikle Kürt ulusal sorunu Türkiye devriminin bir parçası olarak ele alınmıştır. Stratejik hedefini anti-emperyalist, anti-oligarşik Demokratik Halk Devrimi olarak belirleyen Parti-Cephe; **ülkemiz devriminin çözmesi gereken temel sorunlarından birini de Kürt ulusal sorunu olarak saptamıştır.** Faşizm ve demokrasi, bağımsızlık sorunu, toprak sorunu ve çok uluslu bir ülkede ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı talebi çerçevesinde programını, bakış açısını ortaya koymuştur.

Kürt ulusal sorunu da, diğer temel sorunlar gibi Demokra-

tik Halk Devrimi kapsamında çözümü sağlanacak bir sorun olarak temellendirilir. Parti-Cephe, Ulusların Kendi Kaderini Tayin etmesi temelindeki devrimci bakış açısını net bir şekilde ortaya koyar. Bu noktada Demokratik Halk Devrimi Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanabilmesinin koşullarını yaratacaktır. Ulusal sorunun çözümündeki belirleyiciliği ise bu noktadadır.

Mahirler bir yandan Kürt ulusal sorununu bu çerçevede ele alırken, aynı zamanda şovenist ve dar milliyetçi bakış açılarına karşı da ideolojik mücadele yürütürler. THKP-C'nin ulusal soruna ilişkin bakış açısı ve çözümleri oldukça nettir. Mahir, THKP-C'nin Kürt ulusal sorununa ilişkin görüşlerini Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup başlıklı yazıda açık bir şekilde dile getirmiştir;

“Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında diyoruz ki: ‘Her şart altında, her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını öngördüğü ayrılma, özerklik, federasyon vs. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini ortaya koyar.” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, syf. 208-209)

Mahir, Parti-Cephe'nin ulusal soruna ilişkin görüş ve çözümlerini ortaya koyarken iki temel noktaya vurgu yapmıştır. Bu noktalar solun tarihi boyunca ulusal soruna yaklaşımdaki iki yanlış bakış açısının dayandığı temeldir.

Birincisi, sorunun her koşulda “misak-ı milli sınırları içinde ele alınmasının” yanlışlığı, ikincisi ise “Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolunun ayrılma hakkının kullanılması olduğunu savunmanın” yanlışlığıdır. Mahir birincisinde şovenizmin çarpık bakış açısını, ikincisinde ise dar milliyetçi bakış açısını ortaya koymuş ve mahkum etmiştir. Parti-Cephe 30 yıllık tarihi boyunca bu çizgide ısrarlı olmuş ve ilkeli tavrını sürdürmüştür. Bu çizgi iki halkın ortak örgütlenme ve mücadelesini temel alan devrimci bir çizgidir.

THKP-C'nin ulusal soruna yaklaşımındaki netlik, '70'ler sonrası gelişen küçük burjuva milliyetçileri tarafından Kemalizm ve şovenizm “kulpu” takılarak gözardı edilmeye çalışılmıştır. Çünkü Mahir, ne şovenist yaklaşımlara ne de dar milliyetçi bakış açılara kaçacak bir yer bırakmamıştır. Milliyetçi bakış açıları ayrı örgütlenme ve mücadeleyi savundukları için doğal olarak THKP-C'yi böyle mesnetsiz nitelendirmelerle karşılarına alacaklardır. Ama 30 yıllık Parti-Cephe çizgisi ulusal soruna bakış açısındaki netlikle kendini defalarca doğrulamıştır. Kürt Milliyetçilerinin bu çizginin doğruluğunu tersten de olsa anlaması için 20 yılın geçmesi gerekmiştir. Pratik tüm çarpıtmalara, demagojik söylemlere rağmen doğruyu ve yanlışlı ayırtmıştır. Doğrulan çizgide

Solun bu zikzaklı çizgisi uzun yıllar devam etmiştir.

MLKP'nin bileşenlerinden TKP/ML Hareketi (DHB) ise ayrı bir ekol oluşturmuştur. TKP/ML Hareketi, PKK'yi yıllarca karşı-devrimci olarak görmüş ve '80 öncesinde defalarca silahlı çatışmaya girerek devrimci kanı dökmüşlerdir. TKP/ML Hareketi, PKK'yi ilk çıktığı dönemlerde “modern revizyonizmle uzlaşan, orta yolcu Kürt milliyetçi bir çevre” olarak değerlendirmiştir. Sonrasında ise “ajan, provokatör çete”, “faşist diktatörlüğün Kürdistan'daki ajan örgütü” gibi değerlendirmeler yapmışlardır.

... Ülkemiz solunun PKK'ye yönelik yaklaşımı nereden nereye dedirtecek kadar değişken olmuştur. Karşı-devrimci tespitlerinden PKK ne derse gözü kapalı onaylar bir duruma gelinmiştir. İmralı'da konulan son noktadan sonra ise şaşkınlığın atılmasıyla birlikte ürkekçe dile getirilen eleştiriler ise bugün yüksek sesle söylenmekte yazılmaktadır. Ancak ülkemiz solu, Kürt Milliyetçilerine karşı dünden bugüne yaklaşımını gözden geçirmek zorundadır.

halklarımızın ortak örgütlenmesi ve ortak mücadelesi vardır.

Dünden Bugüne Solun Kürt Milliyetçilerine Yaklaşımı

Kürt ulusal sorunu, solun çeşitli kesimlerinin çözüm ve görüşleri açısından bir istikrarın, netliğin sağlanmadığı konu olmuştur. Sol, tavrını dönemlere göre belirlemiş, tutarlı ve istikrarlı bir tavır belirleyememiştir. Bu hem ulusal soruna yaklaşımda hem de ulusal hareketlere yönelik tavırda kendini belirsizlik ve tutarsızlıklarla ortaya koymuştur. Solun tespitleri politika ve görüşleri dönemlere göre değişmiş, bu konuda istikrar sağlanamamıştır. 1974'ler sonrası, '80 başları ve '80 sonrası solun pek çok kesimi açısından soruna getirilen çözüm ve ulusalcı hareketlere karşı alınan tavırlarda değişiklik söz konusudur.

Örneğin 1974'ler sonrası solun Kürt ulusal sorununa genel yaklaşımı ortak örgütlenme ve mücadeledir. Sadece KSD (Kurtuluş Sosyalist Dergi) gibi kimi örgütler ise "sömürgecilik" tespiti yaparlar. Sömürge tespiti yapılmasına rağmen örgütlenme modeli olarak seksiyon örgütlenme biçimi savunulur. Türkiye Kürdistanı solun geneli açısından bir örgütlenme alanı olarak kabul edilir. Sol hareketlerin Kürt sorununun çözümü konusunda belli bir iddiaları da vardır.

'78-'79'lara gelindiğinde PKK, Türkiye Kürdistanı'nda milliyetçi temelde belli bir gelişim sağlamıştır. Bu durum solu PKK konusunda bir tavır belirlemeye yöneltir. Devrimcilik iddiasındaki bu örgütler PKK'nin gelişimi karşısında gerçek niyetlerini de ortaya koyarlar. Birçok siyasi hareket ideolojik olarak şovenist yaklaşımlarla soruna yaklaşırlar.

TDKP ve bir çok örgüt PKK'yi "karşı devrimci", "Ajan-provokatör" olarak değerlendirir. Solun geneli açısından durum çok da farklı değildir. Devletin PKK'ye yaklaşımından, demagogilerinden etkilenirler. Devlet PKK'ye "Apocular, terör" demagogileriyle saldırıp karalamaya çalışırken bir çok sol grup da bu tür söylemlere kendi cephesinden angaje olur. Solun büyük bir kesimi PKK'yi karşılarına alırken Devrimci Sol, PKK'yi ulusal bir hareket olarak değerlendirmiştir. Buna bağlı olarak ilerici, demokratik yanıyla desteklenerek oligarşinin demagogilerine karşı çıkılması gerektiğini savunmuş ve bunun pratiğini örgütlemiştir.

Genel olarak solun PKK'yi karşı-devrimciliğe kadar varan çarpık değerlendirmesine karşın, Devrimci Sol daha '79'lar da PKK'nin niteliğini doğru olarak tespit etmiş ve o günden bugüne kadar da bu tespitin doğruluğu yaşam içinde kanıtlanmıştır.

"Bugün APO'cular üzerinde yapılan ihbar ve provokasyon çizgisine karşı devrimciler ilgisiz kalamazlar.

APO'cular: en geniş anlamda Kürt milliyetçiliği temelinde oligarşiye tavır alan Kürt yurtseverleridir. Mücadele anlayışı Kürdistan halkını kurtuluşa götürmesi mümkündür."

(DEV-GENÇ Dergisi, Sayı 4, Eylül 1979) (Abç)

Sol ise ancak yıllar sonra bu gerçeği görmek zorunda kalacaktır. Solun öngörüsüzlüğü burada da kendini göstermiştir.

Devrimci Sol, PKK'yi ilerici yanlarından dolayı desteklerken, Kürt ulusal sorununa yaklaşımında da tutarlı olmuştur. İki halkın kurtuluşunun ortak örgütlenme ve mücadeleyle gerçekleşeceğini teorik tespitleriyle sınırlamamış pratiğiyle de gücü oranında Kürdistan'da mücadelesini sürdürmüştür. Bu süreçte gerçekleştirilen (1980) Dersim Pertek Dere Nahiyesi Karakolu baskını Kürt halkına önemli mesajlar vermiştir.

"Bu baskın ve silahsızlandırma hareketi bugünkü koşullarda küçük bir eylem gibi görülebilir. O günkü koşullarda ise gerek oligarşi, gerekse halk kesimlerinde büyük yankılar uyandıran ve hareketimize büyük dersler kazandıran önemli bir eylem olmuştur. Çünkü bu eylem 1938 Dersim Kürt isyanından sonra gerçekleştirilen ilk jandarma karakolu baskınıdır. Bu yanı sıra Kürt halkının isyan ve özgürlük bayrağının yeniden kaldırılmasının mesajı olmuştur." (Kongre Belgeleri 1. syf. 44)

Devrimci Sol bir yandan silahlı mücadeleyi yükseltirken diğer yandan verdiği ideolojik mücadele ile Kürt sorununa yaklaşımdaki yanlışları eleştirerek ısrarla devrim hedefini öne çıkartmaktadır.

"Ulusal sorunun çözümü; sınıf mücadelesine bağlıdır. Demokratik Halk Devrimi programı, Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirecek olan programdır." (Kürtlerin Tarihi Gelişimi ve Türkiye'de Kürt Meselesi, Devrimci Sol Yayınları, syf. 97-98)

Devrimci Sol 1978'de bunları söylemiştir. İki halkın kurtuluşunun ortak örgütlenme ve ortak mücadeleyle gerçekleşeceğini, ayrı örgütlenme ve mücadelenin kurtuluşu sağlamayacağını belirtmiştir. Zira çok uluslu bir ülkede ortak örgütlenme ve mücadeleyi savunmak ne o ulusun varlığını yok saymak, ne de kendi kaderini belirleme hakkını görmezden gelmek anlamına gelmez.

"... İki ulus emekçilerinin de özde aynı toplumsal formasyona sahip olmaları tek merkezli örgütlenmenin nesnel temelidir. Buna karşın ayrı örgütlenmede ısrar edenlerin ML'nin hazinesinden kendilerine bir yer aramaları boşunadır. Halkların önündeki devrimci adım ise, halklar özde aynı toplumsal formasyona sahipse ve aynı sosyal temelde kaynaşmışlarsa, ayrı örgütlenme neye dayanılarak ileri sürülüyor? Geriye küçük burjuva milliyetçiliğinde ısrar etmekten başka hiçbir dayanak kalmıyor." (Y. Çözüm Seçme Yazılar syf. 330)

Ne yazık ki, sömürge tespitini kendilerine dayanak yapan Kürt Milliyetçileri kaçınılmaz sonlarına kadar bu ısrarlarını sürdürdüler. Bu durumda ML'nin bir gereği olarak, milliyetçi

PKK mantığını
Kürdistan
Devriminin Yolu
Broşürü'nde şöyle
dile getiriyor;
"Yurtseverlik
bayrağı altında
toplananlar
demokrat
güçlerden sayılır.
Bu güçler arasında
da demokratik
kurallar uygulanır.
Bu bayrak dışında
başka bir bayrak
altında toplananlar
için -eğer
aldanmamışlarsa-
yaşama hakkı bile
yoktur"

PKK'nin bu anlayışı
sol içi çatışmayı da
körükleyen bir
zemin ortaya
çıkarmıştır. PKK her
şeyi kendi
merkezinde
gördüğü için bütün
güçlerin de kendi
etrafında
toplanmasını ister
ve kabul
etmeyenlere yaşam
hakkı tanımaz. Bu
yüzden Türkiye
Kürdistanı'ndaki sol
içi çatışmaların
merkezi de PKK
olmuştur.

PKK'nin sola ve ittifaklara bakış açısını ve yaklaşımını 3 ana çizgi belirler;
 1) PKK solu kullanma mantığıyla yaklaşır,
 PKK solu küçümser,
 3) PKK solu ciddiye almaz ve hesap vermez.
 PKK ne zaman ki güç olmaya başladı, sola yaklaşımında da milliyetçi kimliğinin pragmatist, ben merkezci yanları da net bir şekilde ortaya çıkar. PKK 12 Eylül'ün yenilgi koşullarında güvensizliğinden dolayı sola yanaşırken güç olmaya başladığında da bu "güç"ün biçimlendirdiği birliklere yönelir.

bakış açısından kaynaklı yanlışlar karşısında ideolojik mücadeleyi sürdürdük. Milliyetçi bakış açısıyla, halkı bölen anlayışla halklarımızın kurtuluşunun sağlanamayacağını, düşman ortaksa, mücadelenin de ortak olmasını sonuna kadar savunduk ve bunun mücadelesini verdik. Yanlış tespit ve değerlendirmelere karşın doğruları ideolojik mücadele ile göstereceğimize inandık. Tarihimiz boyunca da Kürt Milliyetçileri ile ciddi bir ideolojik mücadele yürüttük.

Bir yandan ideolojik mücadele sürdürürken bir yandan da PKK'yi halk güçleri içinde ulusal bir hareket olarak değerlendirdik ve anti-emperyalist, anti- oligarşik devrimimizin ittifaklarından biri olarak gördük.

Fakat aynı şeyi PKK ve sol açısından söyleyemiyoruz. Başta da belirttiğimiz gibi sol gerek ulusal sorun gerekse PKK konusunda sağlıklı bir değerlendirmeye ve politikalara sahip olmamıştır. Politikalar dönemlere ve bu dönemlerde PKK'nin "güç" olup olmamasına bağlı olarak değişmiştir. Solun zikzaklı çizgisi, solun tutarsız ve istikrarsız değerlendirmelerini de beraberinde getirmiştir. **PKK'nin çıkışında "karşı devrimci", "ajan provokatör" nitelemeleri yapan sol, sonraki süreçlerde ne diyeceğini de bilememiştir.**

'77- '79'da PKK'yi "karşı devrimci", "ajan provokatör" gören solun, '84'te ulusal temelde gerilla savaşının başlamasıyla birlikte kafası yine karışmıştır. Solun hemen bir çoğundaki hakim düşünce; gerilla mücadelesinin uzun süreli olmayacağı, yenileceğidir. PKK'nin bu çıkışı karşısında pek çok kesimin PKK değerlendirmesi değişmemiştir. '80 öncesi tespitleri hala geçerlidir. PKK onlar için hala "karşı devrimci" ve "provokatör, ajan" örgüttür... TKP-ML gibi örgütler ise PKK'nin '84 atılımı karşısında nasıl bir tavır belirleyeceğini şaşırmıştır. Yerine göre PKK'yi "halk içinde", yurtsever bir örgüt olarak görmüş, yeri gelmiş "karşı-devrimci" tespiti yapmışlardır.

Örneğin TKP-ML 1982 ve '84 yılları arasında PKK ile birlik yapmıştır. PKK bu dönem TKP-ML için halkın içinde yurtsever devrimci bir örgüttür. 1984'ten sonra ise devrimci olan PKK birden bire karşı-devrimci olmuştur.

"Biz, devrimci bir kamp içinde şunların yer aldığı düşünce-sindeyiz: Dev- Yol, Dev- Sol, Türkiye Devrimci Komünist Partisi, TKP/ML Hareketi, Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği, MLSPB, Kurtuluş, Kürt örgütlerinden Kawa, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (KUK), Rızgari, Ala Rızgari ve benzerleri. PKK'yi Kürt ulusal hareketinin Türk egemen sınıflarının milli baskı kısıtlama siyasetine karşı mücadelesinde ilerici-demokratik bir muhteva görüyor vs onun bu yanını destekliyoruz. Ama PKK'nin çizgisinin asıl karakteri bize göre karşı-devrimcidir.

Soru: Özellikle PKK'yi neden böyle değerlendirdiniz?

Cevap: PKK diğer sol gruplara, halka ve kendi içindeki muhaliflere karşı silah kullanıyor. Demokrasi tanımıyor. Bölge gerici devletlerine dayanıyor. Ayrıca Kürt milli hareketinin diğer güçlerine de saldırıyor." (Rafet Ballı, Sosyalist Konuşuyor,

syf. 259)

TKP-ML'nin bakış açısı çarpık, kafası karışıktır. Bir hareket hem yurtsever hem de karşı-devrimci nasıl olabiliyor sorusunu cevaplayamayacak durumdadırlar. Tutarsızlık, ideolojik bulanıklık TKP-ML'ye böyle çarpık değerlendirmeleri yaptırmış, tarih bunları kaydetmiştir.

Solun bu zikzaklı çizgisi uzun yıllar devam etmiştir. MLKP'nin bileşenlerinden TKP/ML Hareketi (DHB) ise ayrı bir ekol oluşturmıştır. TKP/ML Hareketi, PKK'yi yıllarca karşı-devrimci olarak görmüş ve '80 öncesinde defalarca silahlı çatışmaya girerek devrimci kanı dökmüşlerdir.

TKP/ML Hareketi, PKK'yi ilk çıktığı dönemlerde "modern revizyonizmle uzlaşan, orta yolcu Kürt milliyetçi bir çevre" olarak değerlendirmiştir. Sonrasında ise "ajan, provokatör çete", "faşist diktatörlüğün Kürdistan'daki ajan örgütü" gibi değerlendirmeler yapmışlardır. Dahası PKK'nin "MİT'in Kürdistan'daki ajanları tarafından yönlendirildiğini" iddia etmekte bir sakınca görmemişlerdir. Bu değerlendirmeler '80-86 dönemi boyunca sürmüştür.

TKP/ML Hareketi 1986 yılında yaptığı 2. Konferansında PKK'yi şöyle değerlendirir;

"PKK, ulusal burjuva ve reformcu bir harekettir. Emperyalizme karşı uzlaşıcı bir çizgi izlediğinden ve Kürt işçi ve emekçilerinin bağımsız örgütlenmesine özgürlük tanımadığından devrimci değil, karşı devrimcidir. Dışta sosyal emperyalistleri ve yandaşlarıyla uzlaşmakta ve işbirliği kurma çizgisini izlemektedir. Kürdistan'daki Türk egemen sınıflarının işbirliğine karşı savaşa da, görüntüde bağımsız ama gerçekte Sovyet sosyal emperyalistlerine yarı-bağımlı bir Kürt devletinden yadır." (İleri-Mayıs 1991)

Aynı yazıda yapılan değerlendirmelerde TKP/ML Hareketi'nin 1991'e kadar PKK'ye bakış açısının değişmediği çok açıktır. Her şeyin merkezine "sosyal emperyalizm"i yerleştirerek bu kez de *"MİT ajanları tarafından kullanılmaya açıldı ve şu ya da bu düzeyde kullanıldığı da doğrudur"* demektedir.

Her konferansında farklı bir PKK değerlendirmesi yapan TKP/ML Hareketi, MLKP olduktan sonra PKK'yi bu kez yurtsever, "özgürlük hareketi" olarak değerlendirmiştir. Geçmişte birbirlerinin kanını döken, birbirlerini karşı-devrimci ilan eden, MLKP daha sonra PKK'nin sözde en büyük destekleyicisi olmuştur.

PKK'nin '84'te Kürdistan'da başlattığı gerilla mücadelesi sol tarafından "provokasyon" olarak değerlendirilip, PKK oligarşisinin karşısında adeta yalnız bırakılmıştır. Devrimci Sol ise, PKK'nin milliyetçi çizgisinin yol açtığı yanlışları eleştirmekle birlikte '84 atılımını da destekler. Denilebilir ki **'84 gerilla mücadelesine Türkiye solu içinde hak ettiği değeri veren tek örgüt Devrimci Sol'dur.** Devrimci Sol, PKK'nin '84'te

Devrimci Sol, "Yeni Dünya Düzeni" politikalarına karşı silahlı savaşını yükseltip sosyalizmi savunur. Körfez savaşı döneminde bir yandan emperyalist kuruluşlara ve kişilere karşı silahlı eylemler gerçekleştirirken, diğer yandan Kürt halkına karşı sürdürülen savaşın kurmaylarını cezalandırır. Temel CİNGÖZ, Hulusi SAYIN, İsmail SELEN gibi katiller halkın adaletine hesap verirler. Bu eylemler Kürt hakkında büyük sempati uyandırır. PKK gelişimimiz karşısında huzursuzlanmaya, giderek saldırganlaşmaya başladı. Öyle ki, önceleri bu eylemlerimizi tabanında üstlendi sonrasında ise karalamaya çalıştı. Gelişmemizin PKK'yi rahatsız etmesindeki asıl neden "uzlaşma", "barış" programını bozuyor olmamızdan duyduğu sıkıntıdır.

başlattığı gerilla mücadelesine tavırsız kalmaz.

“... PKK hareketi de Kürdistan’daki küçük-burjuva tabakalaşmanın bir ürünüdür. PKK, bugün emperyalizm ve oligarşiye karşı silahlı temelde tavır geliştiren yurtsever bir harekettir. Bu niteliği ile oligarşi ve emperyalizme darbeler vurduğu için destekliyoruz. Fakat bu hareketin hatalarının, yanlışlıklarının olmadığı anlamına gelmez. PKK küçük-burjuva sınıf karakteri ve milliyetçilik tabanında hareket etme özelliğinden dolayı, birçok eksik ve zaafllara sahiptir. Başta milliyetçi, pragmatik yaklaşımı olmak üzere, mücadelenin sorunlarına ve biçimlerine mekanik ve dar pratikçi yaklaşımının doğurduğu hatalar en belirgin olanıdır. Başta milliyetçilik tabanında hareket etmesi olmak üzere, pratikte düştüğü hatalı ve yanlış yaklaşımlar bizim eleştiri noktamızı oluşturur. Fakat bizim PKK’ye eleştirimiz genelde belirttiğimiz “dostluk-mücadele” ilkesi çerçevesindedir ve halk güçleri arasında bir sorun niteliğindedir. Bu noktada oligarşinin ağızından eleştiri yapan solun tavrına karşıyız. Türkiye solunun tamamına yakınının PKK’yi eleştirmesi ve tecrit etmeye kalkışması, onun mücadeleciler yanından kaynaklanmaktadır. PKK statükoları bozan tavrıyla, geleneksel solun saldırılarına maruz kalmıştır. Bu nedenle solun anti-PKK temelindeki eleştirileri mücadele karşıtı niteliktedir ve bunlara karşı mücadele etmek zorunludur. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele tavrına sahip olmanın gereği, PKK’ye karşı cepheden saldırmak değil, onu desteklemektir.” (Haklıyız Kazanacağız, syf. 914)

Cuntanın sivilleştiği bu dönemde demokrazi beklentileri içine giren Sol statükonun bozulmasını istemez. Oligarşiye karşı gerilla mücadelesini başlatan PKK’nin çıkışını provokasyon olarak değerlendirip, tecrit uygulamaya çalışmıştır. Ancak PKK’nin silahlı mücadeledeki ısrarı ve gerilla savaşının giderek güç kazanarak gelişmesi, solun yenilgi beklentisinin gerçekleşmemesi yeni bir

tavır değişikliğini de zorunlu kılar. Sol güçsüzdür, PKK ise Türkiye Kürdistanı’nda bir güç haline gelmiştir. PKK’ye yaklaşımı da güç ve güçsüzlük konumu belirler. Sol esas olarak Türkiye Kürdistanı ve Kürt halkına dair her şeyi PKK’ye havale eden, Türkiye Kürdistanı’nı PKK’ye terk eden bir anlayışı ortaya koyar. Genel olarak sol gerilla mücadelesini gerekçe yaparak Türkiye Kürdistanı’ndan ve Kürt halkından kaçmış ve bunun teorisini yapmıştır.

“Bu dönemde ‘sömürgecilik teorisi’ ve ayrı örgütlenme anlayışı Türkiye solunda en revaçta teorik tespitler haline geldi. Kürt Milliyetçi örgütleri için sorun bir yerde ‘anlaşılır’ olsa da, Kürdistan’ı Kürt Milliyetçilerine bırakıp, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı ne kadar savunduğunu göstermeye çalışan Türkiye Solu’nu anlamak güçtür. Ancak elbette bunun da açıklaması vardır. Sömürgecilik tespiti yapılmasının zamanlaması ve biçimi, bu tespitteki çarpıklığın zaten en temel göstergesidir. PKK, Kürdistan’da bir güç olana kadar Kürdistan’ı sömürge görmeyen bu yapılar, PKK bir güç olup da kendileri tümüyle silince vakit geçirmeden ‘ayrı örgütlenme’ tespiti yapılır. Burada kendi ideolojilerine tam bir güvensizlik söz konusudur. Böyle bir yaklaşımın Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Eğer orada güçlü bir ulusal hareket çıkarsa ‘sömürgecilik’ diyeceksin, değilse Kürdistan devriminin de öncüsü benim diye somut iddianı sürdüreceksin. Bir siyasi hareketin değerlendirilmelerindeki ölçü, şu ya da bu hareketin örgütlülüğü ve gücüyle değil, somut durumun tahlili ve sınıf bakış açısı olmak durumundadır. PKK’ye düne kadar ‘milliyetçi’ ve hatta ‘karşı-devrimci’ diyenlerin, Kürdistan’ın ve Kürt halkının tek temsilcisi olarak PKK’yi görmeye başlayıp, Kürdistan’ın ve Kürt halkının kurtuluşunun da sadece PKK’nin sorunu olduğunu söylemeye başlamaları, hatta bazılarının hızını alamayıp bunu yaparken de PKK’ye ‘Marksist-Leninist, sosyalist’ vb. sıfatlar yakıştırmaları, esasında bir nevi siyasi tükeniş göstergesidir. Bu tür tespitler ya-

panların seyri de bu yönde olmuştur zaten." (Devrimci Sol Dergisi, Mart 1998, 9. Özel Sayı)

Görüldüğü gibi ülkemiz solunun PKK'ye yönelik yaklaşımı nereden nereye dedirtecek kadar değişken olmuştur. Karşı-devrimci tespitlerinden PKK ne derse gözü kapalı onaylar bir duruma gelinmiştir. İmralı'da konulan son noktadan sonra ise şaşkınlığın atılmasıyla birlikte ürkekçe dile getirilen eleştiriler ise bugün yüksek sesle söylenmekte yazılmaktadır. Ancak ülkemiz solu, Kürt Milliyetçilerine karşı dünden bugüne yaklaşımını gözden geçirmek zorundadır. **Devrimci bir gelişim için bu zorunludur.** Aksi taktirde kimseyi değil ama kendisini kandırmayı sürdürecektir. Geçmişten bugüne kimin ne dediği ne yaptığı ortadadır. Eğer ders alınacaksa muhasebe zorunludur. Bu muhasebeden kaçış sola kazandırmaz ama kaybettirmeyi süreklileştirir.

Dünden Bugüne PKK Sola Nasıl Yaklaştı

Milliyetçi hareketlerin genel özellikleri PKK için de geçerlidir. Ortaya çıkışında sosyalizmden etkilenmeleri ağır bassa da özünde milliyetçi bir harekettir. Milliyetçilik ise bir siyasi çizgidir. Kendi dışındaki güçlere, halka ve mücadeleye bakış açısını da bu çizgi belirler. Bu çizgide pragmatizm öne çıkan yandır. Küçük burjuva niteliğinden kaynaklı PKK rekabetçi, ben merkezci tutumlarından dolayı, dost düşman ayrımında, ittifaklarda, küçük burjuvazinin ideolojik güçsüzlüğünün de tipik karakterini çizmiştir.

Sola bakış açısını da bu özellikleri belirler. **PKK, 1978'ten bu güne solla ilişkilerinde ben merkezci, rekabetçi, kışkırtıcı bir çizgi izlemiştir.** Bu ideolojik güvensizliğin, güçsüzlüğün zemininde gelişen kendi dışında hiçbir güce tahammül göstermeyen çarpık bir bakış açısıdır.

PKK'nin sola yaklaşımını belli dönemlere ayırdığımızı da ortaya şöyle bir

tablo çıkar:

1978'den '80'e kadar ki dönemde PKK'nin solla ilişkilerini belirleyen "Sol içi çatışmadır". PKK ortaya çıkışından itibaren Türkiye Kürdistanı'nı temel mücadele alanı olarak aldığından, burayı kendi tekelinde görmüştür. Bu bakış açısı kendi dışındaki güçlere karşı tahammülsüz yaklaşımları, çatışmaları da beraberinde getirmiştir. Sola yaklaşımı ise kendi dışında hiçbir güce izin vermeyen, tahammül göstermeyen, ideolojik mücadele yerine zorla tasfiyeyi dayatan bir yaklaşımdır. PKK, Türkiye Kürdistanı'nda sol içi çelişkilerin silahlı çatışmaya dönüşmesinden **birinci derecede sorumlu** bir yapıdır. Sol içi çatışma anlayışının kökeninde ise kendine ve halka güvensizlik vardır. PKK'nin bu anlayışı 1985'te "Cephe Üzerine" adlı broşürde dile getirilmiştir:

"PKK, Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onlar hakkında ya karşı-devrimci ya da 'Türk Solu' gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları arasındaki güçleri karşı-devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gereken yöntemleri bu gruplara uygulamış ve egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur"

PKK, '80 öncesinde kendi dışındaki güçleri, PKK'ye karşı örgütlenmiş yapılar olarak değerlendirmiştir. Bu görüş PKK'nin bir çok şeyi abartarak kendini her şeyin merkezine koymasını da beraberinde getirmiştir. Bu yüzden sola karşı da kışkırtıcı, saldırgan, rekabetçi bir anlayış içinde olmuştur hep. PKK sol içindeki olumsuz tavrını ise bu çarpık mantığına dayandırmıştır. PKK mantığını Kürdistan Devriminin Yolu Broşürü'nde şöyle dile getiriyor;

"Yurtseverlik bayrağı altında toplananlar demokrat güçlerden sayılır. Bu güçler arasında da demokratik kuralları uygulanır. Bu bayrak dışında başka bir bayrak altında toplananlar için -eğer aldanmamışlarsa- yaşama hakkı bile yoktur"

PKK'nin bu anlayışı sol içi çatışmayı da körükleyen bir zemin ortaya çıkarmıştır. PKK her şeyi kendi merkezinde gördüğü için bütün güçlerin de kendi etrafında toplanmasını ister ve kabul etmeyenlere yaşam hakkı tanımaz. Bu yüzden Türkiye Kürdistanı'ndaki sol içi çatışmaların merkezi de PKK olmuştur. Kürdistan'da olup da PKK'nin çatışmadığı neredeyse hiçbir devrimci, yurtsever örgüt yok gibidir. PKK, Tekoşin'i "TC'nin ajan-provokatör örgütü" ilan ederek imha eder, Halkın Kurtuluşu, DHB (Devrimci Halkın Birliği) gibi yapıları, birçok milliyetçi Kürt örgütlerini "TC'nin uşakları" olarak değerlendirir. Yüzlerce devrimci, yurtsever kanı böyle dökülmüştür.

PKK bu dönem hemen bütün örgütlerle çatışma içindedir. Devrimciler ilkel tavırları ve ideolojik olarak kendine güvenleriyle bu sürecin dışında kalmışlardır. Başından beri sol içi çatışma mahkum edilmiş ve devrimciler arasındaki çelişkilerin ideolojik mücadele yolu ile çözümleneceğinde ısrarlı edilmiştir:

"Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK- PKK, PKK-UGD, PKK-HK arasındaki çatışmalarda onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken 'şiddet yoluyla hakimiyet' kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu." (Devrimci Sol Dergisi, Temmuz 1980 Sayı 3, Sayfa 6)

PKK, bu süreçte epey güç de kaybetmiştir. Bunun temel nedeni ise sol içi çatışmadır. PKK solla çatışırken ülke genelinde halka ve devrimcilere yönelik sivil faşist saldırılar tırmanmıştır. Neredeyse her gün katliamlar yaşanmaktadır. PKK ise ne anti-faşist mücadelede ne de devlete karşı mücadelede görevlerini yerine getirebilmiştir. Çünkü PKK, Türkiye Kürdistanı'nda kendi dışında bir güç istememektedir. Bu mülkiyetçi

yaklaşım, siyaset yasağı, zorla imha politikası gibi olumsuz geleneklerin de yaratılmasından sorumlu hale getirmiştir PKK'yi.

PKK sola karşı özellikle de Kürt Milliyetçi örgütlerine karşı yürüttüğü sol içi çatışmayla Kürt bölgelerinde bu güçleri büyük oranda tasfiye etmiştir. Fakat bu PKK için de büyük kayıplara, güçten düşmesine neden olmuştur. 1979 ortalarına gelindiğinde PKK *"Baktık ki ülkede kalsak en fazla bir ya da iki ay kalabileceğiz ve sonunda boğulacağız"* (Abdullah Öcalan, Serxwebun, Mayıs 1980, Sayı 101, Sayfa:104) diyerek geri çekilme kararı almıştır.

PKK'nin ülkeyi terk edişiyile birlikte sol içi çatışma da fiili olarak sona ermiştir. Fakat PKK tarihi boyunca bunun özeleştirisini vermediği gibi bu olumsuz geleneğini sürdürmüştür.

12 Eylül yıllarında ise PKK'nin sola yaklaşımında bir farklılaşma söz konusudur. Geçmişten farklı olarak PKK bu süreçte "birliği" keşfetmiştir. Denilebilir ki, birlik PKK'nin gündemine 12 Eylül'le birlikte girmiştir. PKK, 12 Eylül öncesinde Türkiye Kürdistanı'nı tekelinde göyerek devrimci, demokrat güçlerin varlığını yok sayıp "ajan-provokatör" nitelmesi ile onlarca devrimcinin kanını dökerken aklına birlik gelmemiştir. O günlerde, birlikte mücadele, ortak örgütlenme gibi sözcükleri telaffuz bile etmeyen PKK, 12 Eylül'le birlikte "birliğin" önemini keşfetmiştir. Çünkü PKK 12 Eylül yenilgisinin yarattığı güçsüzlük içerisindedir. Birliğe yaklaşımında da güçsüzlüğü belirleyici olur. PKK'nin solla ilişkileri de bozuktur. Birliği ise 12 Eylül hezimetinin içinde yeniden güç toplamak ve solla bozuk olan ilişkisini düzelterek kendisini "Kürdistan'ın Temsilcisi" olarak meşrulaştırmak için ele alır. Bu PKK'nin pragmatist bakış açısının bir sonucudur. 12 Eylül'de yaptığı birlikler ise mültecilik koşullarında, mülteciliği seçen örgütlerle yapılmıştır. PKK geçmişin olumsuz deneylerinin muhasebesini dahi yapmadan 1982'de yurt dışında birçok örgülle cephe birliği yapar.

PKK, DY, Acil, Dev-Savaş, Sosyalist Vatan Partisi (SVP), İşçinin Sesi, TKP, TKP-B, Türkiye Emekçi Partisi (TEP) 1 Haziran 1982'de yurtdışında Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'ni kurduklarını ilan ederler. Bu birliğin başını PKK ve DY çeker. Oysa PKK ve DY cunta öncesi bir çok konuda farklı düşünmekle birlikte, esas olarak devrimci birliklerin oluşmasının karşısında yer almalarıyla ortak bir özellik gösteriyorlardı.

“Özellikle DY ve PKK'nin 12 Eylül öncesinde birlik sorununa bakışlarıyla yenilgi sonrasındaki yaklaşımları arasında önemli bir farklılık göze çarpıyordu. ‘Güçlülük’ havaları Amerikancı faşist cunta ile beraber kaybolmuş, birlik savunucusu kesilmişlerdi. Oysa 12 Eylül öncesinde solda birlik olmanın önündeki engellerden birisi de DY'nin ve PKK'nin diğer örgütler karşısındaki tavırlarıydı. DY, cunta öncesinde yayınlarında çok sözünü ettiği ‘milyonlarca emekçisiyle’ birliğe gerek duymazken, PKK de hiçbir birlikteliğe yanaşmamış, hatta sola yaklaşımını en sekte tavırlarla çatışma ve yasaklara indirgemişti.” (Halk İçin Kurtuluş, Sayı, 47, Syf 35)

12 Eylül öncesi sola yaklaşımıyla solun birliğinin karşısında yer alan PKK, cunta ile birlikte en keskin “birlik” savunucu olmuştur. Bununla da kalmamış bu “birliğe” hiçbir zaman yüklenemeyeceği misyonlar verilerek Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşa götürülmesinden söz etmeye başlamıştır.

“Partimizin etkin katılımıyla dokuz grup ve örgütün yer aldığı Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi kurulmuştur. Bu program ve yaklaşımıyla Türkiye sahında alternatifi olmayan bir mücadele yaratılmasında, Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci ittifakının yaratılmasında tarihi önemde bir başlangıcı ve atılmış bir adımdır. Eğer yüklendiği görevleri başarıyla yerine getirebilirse sömürgeci faşist diktatörlüğün yıkılması ve Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşa götürülmesi mücadelesinde en temel ruhu oynayacaktır.” (2. Kongre

Belgeleri Sayfa :49)

Geçmişte ortak mücadele ve ortak devrim anlayışına karşı çıkan PKK, yurtdışı cephe ile iktidarın ortak alınacağını söylemektedir. PKK'yi bu açıklamaya iten nedenler nelerdir? 12 Eylül öncesi ve sonrasında neler değişmiştir ki PKK bunları söylemektedir? Ne kadar samimidir? Türkiye Kürdistanı'nı tekelinde gören, kendi dışındaki güçlere yaşam hakkı tanımayan, siyaset yasakları koyan, birlik yapmayan PKK “ortak iktidardan” söz etmektedir. Bunun nedeni geçmişin yanlışlarının muhasebesinden çıkarılan sonuçlar değildir elbette. PKK dahil diğer mülteci örgütler eğer doğru bir muhasebe yapmış olsalardı, mülteciliği bırakır, ülke topraklarında mücadeleye devam ederlerdi. Böyle olmamıştır. PKK diğerlerinden farklı olarak daha sonra ülkeye dönüş yapsa da bu onun geçmiş yanlışlarının özeleştirisini yaptığı anlamına gelmez.

PKK'yi birliği bu kadar çok savunmaya ve cephe kurmaya zorunlu kılan sebep 12 Eylül yenilgisinin yarattığı güçsüzlüğünü örtme çabasından başka bir şey değildir. Amaç mücadele kaçınıklığının, mülteciliğinin üzerini örtmektir.

“Biz, tüm devrimci güçlerin, geçmişin hata ve eksiklerinden önemli dersler çıkarmalarını ... birçok örgüt... sert darbelerle maruz kaldıkları ve önemli güç kaybına uğradıkları bir dönemden de geçiyor olsalar... faşizme karşı mücadeleyi cephe meselesinde önemli adımlar atmalarını, faşist iktidara karşı mücadelelerinde bir cephe esprisiyle hareket etmelerini... halk güçlerinin zafer kazanması açısından hayati önemde görmekteyiz.” (Serxwebun 2. ve 3. sayı)

PKK'nin bu sözleri propagandif olmanın ötesine geçmemiştir. Çünkü PKK “geçmişin hata ve eksikliklerinden önemli dersler çıkarma”mıştır. Zira PKK'nin sola yaklaşımı değişmemiştir. 12 Eylül'ün yenilgi koşullarında çıkarları “birlikten” yana olduğu için birlikçi olmuştur. Devrimin ihtiyaçları esas alınmayıp kendi güçsüzlükleri bu tür birliklerle kapatılmak istenmiştir. Aciz-

lik ve çaresizliğin getirdiği Yurtdışı Cephesidir bu. Hiçbir zaman mücadele ve direnişle ilgisi olmamıştır. Mültecilerin oluşturduğu yurtdışı cephesi olarak ölü doğmuştur. PKK'nin güçsüzlüğü birliğin en önemli nedenidir. PKK kendini güç hissettiğinde yine eski hastalıkları nüksedecektir. Direniş Cephesi'nin de sonu fiyasko olmuştur. Çünkü alınan kararların, oluşturulan programların hiçbirisi hayata geçmemiştir. Solun mücadeleden kaçışının bir aracı olmuş, sarf edilen onca büyük sözlere rağmen faşizme karşı görevler yerine getirilmemiştir.

PKK'nin İttifaklara-Dostluğa Bakış Açısı

PKK'nin sola ve ittifaklara bakış açısını ve yaklaşımını 3 ana çizgi belirler;

- 1) **PKK solu kullanma mantığıyla yaklaşır,**
- 2) **PKK solu küçümser,**
- 3) **PKK solu ciddiye almaz ve hesap vermez.**

PKK ne zaman ki güç olmaya başladı, sola yaklaşımında da milliyetçi kimliğinin pragmatist, ben merkezci yanları da net bir şekilde ortaya çıkar. PKK 12 Eylül'ün yenilgi koşullarında güvensizliğinden dolayı sola yanaşırken güç olmaya başladığında da bu "güç"ün biçimlendirdiği birliklere yönelir.

Bu pragmatizmin hakim olduğu kullanma mantığıdır. PKK kendi politikaları ve taktikleri için sola yaklaşır. PKK kimle yaklaşacağını ve kiminle ittifak yapacağını da çıkarlarına göre belirler. PKK "kontrol edebileceği", "kullanabileceği" gruplarla, kendi taktik ve politikalarına hizmet edecekse bir araya gelir ve bu grupları etrafında toplar. Çünkü PKK'nin gerçekte birlik yapma gibi niyeti yoktur. PKK kendi çıkarlarına hizmet edecek politikaların peşindedir. PKK'nin yaptığı bu tür birliklerin haddi hesabı yoktur.

1993'te kurulan Devrimci Demokratik Güç Birliği bunlardan biridir. PKK, TKEP, MLSPB, TKP/ML Hareketi, TDP

ve Devrimci Partizan Örgütleri bir araya gelerek birlik oluşturdular. Birliğin bileşenlerine bakıldığında PKK'nin niyetleri de anlaşılır. Mücadelede esamesi okunmayan bu örgütler PKK'nin çağrısı üzerine bir araya gelmişlerdir. PKK'nin birlik yaptığı dönem önemlidir. PKK 1993'te tek taraflı ateşkes ilan etmiş, "barış" manevralarına destek güçler aramaktadır. Devrimci Demokratik Güç Birliği de manevralarının bir ürünüdür. PKK aynı dönemde Kürt milliyetçi örgütlerle de birlik yapar. Kuzey Kürdistan Ulusal Demokratik Cephe Platformu (KKUDCP) adında bir "Cephe" oluşumuna yönelirken esas olarak Türkiye'deki diğer sol örgütleri de kendi "tak-tığı"nin peşinden sürüklemek ister.

Oysa PKK'nin devrime hizmet edecek tarzda birlik diye bir derdi yoktur. Solu kullanma mantığıyla hareket eden PKK'nin yaptığı birlikler de taktiklerine hizmet edecek nitelikte olmuştur. Sola, birliklere yaklaşımında PKK'nin **pragmatizmi egemen olur.**

PKK sola yaklaşımında geçmiş olumsuz pratiğinden dersler çıkarmamıştır. **Kendisini sola dayatmıştır.** İdeolojik olarak güçsüz olan PKK, sola karşı şiddet uygulamaktan geri durmamıştır. PKK bir güç olduğunda, bulunduğu yerlerde başka güçlerin olmasına tahammül edememiştir. Siyaset yasakları uygulayarak güç olmaya çalışmıştır. Milliyetçi çizgisinden dolayı Türkiye Kürdistanı'nda kendini ev sahibi, devrimci örgütleri ise misafir statüsünde değerlendiren, solu tasfiye etmeye yönelmiştir. Bunun da teorisi hazırdır. PKK Kürdistan'dadır. Burada zaten gerilla vardır. Diğer sol örgütler Karadeniz'e Akdeniz'e yani gerilla olmayan dağlara çıkmalıdır. Bu çarpık bakış açısı PKK'yi devrimci kanı akıtmaya kadar götürmüştür. 1993'te 4 TDKP'linin, PKK tarafından öldürülmesiyle sol içi çatışma yeniden başlatılmaya çalışılmıştır. Devrimcilerin baskı unsuru olması ve kitlenin tavrı alışını bunu engellemiştir. PKK'nin siyaset yapma, güç olma anlayışı bu çerçevede şekillenmiştir.

Dayatma ve şiddet tek başına dev-

rimci örgütlere değil, halka, ilerici, demokrat öğretmenlere, mühendislerle bile uygulanmıştır. Özünde PKK, kendinden olmayan herkese saldırmış, provokasyonlar düzenlemiş, düşmanca tavırlar içerisine girmiştir. Bu ideolojik güçsüzlüğünün, kendine ve halka güvensizliğin, aşiretçi despotik anlayışının sonucudur.

PKK'nin sola yaklaşımında belirleyici bir süreç de 1996 sonrası dönemdir. PKK'nin tıkanıklık yaşadığı bir dönemdir. Yıllarca mücadeleyi Kürt bölgeleriyle sınırlı tutması PKK'yi açmazlarıyla karşı karşıya getirmiştir. Üstelik tek taraflı ateşkeslerine, "barış" çabalarına oligarşiden de olumlu bir cevap alamamıştır. PKK'nin '90'lardan beri yaşadığı siyasi açmazlar gerillanın da tıkanıklığıyla birleşince, PKK kendisini Türkiye Kürdistanı'na hapsedmenin onu yok olmaya götüreceğini sınıyarak görür. Ancak bu dönemde PKK hatalarının sonuçlarını açıkça dile getirmemiş hep farklı söylemlerle gerçeğin üzerine örtmeyi politika edinmiştir. Türkiyelileşme manevrasında da yaptığı budur. PKK'ye göre "Türk solu" görevini yerine getirmediği için Türkiye devrimini de onlar yapacaktır. PKK bunları söylerken çoktan devrim hedefinden Bağımsız Kürdistan'dan vazgeçmiştir. Otonomi, özerkliği tartıştığı böyle bir dönemde PKK'nin Türkiye devriminden söz etmesi inandırıcı değildir. Türkiyelileşme politikası da stratejik değil taktiktir. Gerillayı bir kaç bölgeye çıkarmakla ne Türkiyelileşilebilirdi ne de devrim hedeflenirdi. Üstelik PKK'nin böyle bir niyeti de yoktur. PKK aynı Milliyetçi PKK'dir. Gerillanın yaşadığı tıkanıklığı aşmak ve gerillayı yaygınlaştırarak devleti "uzlaşma" masasına oturtmayı hesaplamıştır. Bu süreçte solun bir kaç kesimini de yanına alarak propagandif amaçlı "Birleşik Kuvvetler" gibi şekilsiz, neye hizmet ettiği belli olmayan bir birlik oluşturmuştur. DHP, TDP, TKP(ML) gibi örgütlerle oluşturdukları birlikle, acil olarak PKK Karadeniz'de kendini meşrulaştırmayı hedeflemiştir. PKK'nin pragmatizmi burada da öne çıkmıştır.

PKK kendi politikaları için solu kullanmıştır. Sol da belki bir şey kazanırım hesabıyla PKK'nin politikalarının aleti olmuştur.

PKK Devrimcilerin Gelişmesinden Hep Rahatsızlık Duymuş, Karşısında Olmuştur

PKK'nin sola yaklaşımında 'solu küçümseme' tavrı ön plandadır. PKK, belli bir gelişim sağladıktan sonra sola ilişkin değerlendirmelerinde küçümseyen, aşağılayan bir tavır içerisine girmiştir. PKK'nin solu küçümsemediği süreç devrimci hareketin silahlı mücadeleyi yükselttiği bir dönemdir. PKK'nin ise kendi dışında gelişen hiçbir güce tahammülü yoktur. Bu yüzden sola karşı değerlendirmelerinde üsttencidir. PKK'ye göre sol hiçbir şeydir, oysa PKK her şeydir. 1990'larda yaptıkları değerlendirmeler PKK'nin tahammülsüzlüğünün geldiği noktayı gösterir.

"Türk solu biraz emekleyen ve sınıfta kalan bir soldur. (...) ideolojik olarak dogmatikler, ya aşırı liberal ya da çok dogmatik. Halkın mücadelesinin önünde bir öncü değil bir engeldir. (...) Ama insanların kalitesi o kadar parçalanmış, o kadar düzen tarafından teslim ve esir alınmış ki, bir türlü kendilerine gelemiyorlar. (...) Devletle ideolojik politik ayrışmaları, netleşmeleri zayıftır." (Öcalan, Gerilla Savaşının Güncel Sorunları, Nisan 90)

Öcalan'ın değerlendirmeleri bununla da sınırlı kalmaz. Bu kadar aşağıladığı solu yok sayar. Ama birilerine ihtiyacı varsa her türlü yağcılığı yapmaktan geri kalmazlar. Köylü kurnazlığı hakim olgudur.

"Biliyorsunuz ve görüyorsunuz; Türkiye Solu bir enkazdır. Sosyalizme göz atarken, Türk sol örgütlerinin durumuna bakalım. İğdiş edilmiş sol, kırk parçaya bölünmüş sol, işe yaramaz sahte sol -asında sağ da böyledir- günümüze kadar, özellikle 12 Eylül'ün özel savaşın-

da ne duruma getirildi, nasıl bitirildi? En ufak muhalefeti örgütleyebildi mi? En ufak bir hak araması savaşımında bir adım yol alabildi mi? Hayır. Sol bugün en dağınık, en örgütsüz, en geveze, en sonuç almaz, en ölgün ve yıpranan, hiçbir şeye gücü yetmeyen... durumdadır. (...) (Öcalan, Serxwebun Sayı 107, Kasım 90)

Bu değerlendirmelerdeki abartıcılık, PKK'nin ben merkeziliğinin bir sonucudur. PKK'nin bu süreçteki asıl sıkıntısı devrimci hareketin silahlı mücadelede yaptığı atılımdır. PKK bu döneme kadar yaptığı propagandalarla solu yok saymış, kendi dışında bir gücün var olabileceği düşüncesini taşımamıştır. Halka yaptığı propagandada ise adeta kendi dışında bir güç olmadığını kanıtlamaya çalışmıştır.

Gerilla gücü PKK'ye bu tür açıklamaları yaptırmaktadır. Ancak, gerillada bir güç haline gelen PKK, politik olarak bunalım içindedir. O güne kadar kendisini Kürt bölgeleriyle sınırlayan bir gerilla mücadelesinin gelişebileceği son noktaya ulaşmıştır. PKK, milliyetçi çizgisinin yol açtığı politik açmazlarla karşı karşıyadır. Bunu aşmanın yollarını da devrimci politikalarda değil emperyalistlerin sunduğu zeminlerde arar.

'90'lı yıllar dünyada sağ rüzgarların estirildiği bir dönemdir. Sosyalist iktidarlar karşı-devrimci hareketlerle birer birer yıkılırken, emperyalizm de "Yeni Dünya Düzeni" politikalarını uygulamaya çalışır. PKK çıkışında sosyalizmden etkilenmiş, sosyalist ülkelerin varlığından güç almış, küçük-burjuva milliyetçi bir harekettir. Sosyalist devletlerin yıkılmasıyla birlikte ideolojik olarak kendilerine güvensiz, başka güçlere bel bağlayan örgütler birden bire kendilerini ortada bulmuş ve ne yapacaklarını bilemez durumdadırlar. PKK'nin yaşadıkları da farklı olmaz. Devrimci Marksist-Leninist söylemlerine rağmen PKK, özünde milliyetçi ideolojinin biçimlendirdiği bir harekettir. Kendine güvensiz etkilenmelere açık konumdadırlar. Emperyalizm sosyalist ülkelerin yıkılma-

sıyla birlikte egemenliğini ilan eder. YDD ile birlikte, emperyalizm milliyetçi politikaları körükleyerek, kimi yerde destekleyerek, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren hareketleri tasfiye etmeyi hedefler. Milliyetçilik dalgası emperyalizmin desteğiyle yükselmiştir. Zaten ideolojik olarak güçsüz olan Küçük-burjuva milliyetçisi PKK ise yaşadığı tıkanıklıkla birlikte yüzünü emperyalist politikalara çevirmiştir. "Marksist-Leninist" PKK, bu söylemleri terk ederek milliyetçi kimliğini öne çıkarmıştır. Düne kadar ABD emperyalizmi için "tüm Ortadoğu halklarının düşmanıdır", "PKK, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği düşüncesindedir." (1978 Kuruluş Bildirgesi) diyen PKK, 1991'de hiç de böyle konuşmaz. PKK de dünyadaki örnekleri gibi emperyalizmi keşfeder.

"Ben ABD'nin her şeyine karşıyım demiyorum. ABD'nin tekniğini, bilimini, halkını karşıma almıyorum. ABD'nin her şeyi benim düşmanımdır demiyorum. ABD ile hiçbir ilişki kurulmaz demiyorum." (1991, Kürt Dosyası, Rafet Ballı, Sayfa: 244-Öcalan'la yapılan röportaj)

Çünkü dünyada "barış", "uzlaşma", "siyasi çözüm" rüzgarları esmektedir. Bu rüzgarları estiren ise ABD'dir. PKK de bu rüzgara kapılmış emperyalist rotada ilerlemektedir. PKK yanı başında, ABD **Irak halkına saldırırken seyirci kalmıştır, hatta savunmuştur.** Çıkar hesapları yapmıştır. Emperyalizmin vurucu gücü Çekiç Güç PKK'nin yanı başında Kuzey Irak'a yerleştirilmiş ancak PKK hiçbir tavır almamıştır. A. Öcalan 1995'de ise ABD'ye karşı tavrını daha açıktan dile getirmiştir.

"Kesinlikle şimdiye kadar direkt bir ABD kurumuna ve kişilerine yönelik eylemlerimiz olmamıştır ve hedef seçilmiştir. ABD ile hiçbir savaş içinde olmadığımız halde ABD'nin ve istihbarat çevrelerinin PKK'yi dünyada en büyük teh-

like olarak görmesine şaşıyorum. Biz ABD'ye ne yaptık da ABD böyle üzerimize geliyor? (...) Biz nerede ABD'nin çıkarlarına saldırmışız da ABD bizim üzerimize geliyor." (5 Mayıs 1995, Özgür Halk, Sayı 55, Abdullah Öcalan)

Rota emperyalizme doğru çevrilince devrimcilerle de araya duvarlar örülme-
lidir.

Devrimci Sol, "Yeni Dünya Düzeni" politikalarına karşı silahlı savaşını yükseltip sosyalizmi savunur. Körfez savaşı döneminde bir yandan emperyalist kuruluşlara ve kişilere karşı silahlı eylemler gerçekleştirirken, diğer yandan Kürt halkına karşı sürdürülen savaşın kurmaylarını cezalandırır. Temel CİNGÖZ, Hulusi SAYIN, İsmail SELEN gibi katiller halkın adaletine hesap verirler. Bu eylemler Kürt halkında büyük sempati uyandırır. PKK gelişimimiz karşısında huzursuzlanmaya, giderek saldırganlaşmaya başladı. Öyle ki, önceleri bu eylemlerimizi tabanında üstlendi sonrasında ise karalamaya çalıştı. Gelişmemizin PKK'yi rahatsız etmesindeki asıl neden "uzlaşma", "barış" programını bozuyor olmamızdan duyduğu sıkıntıdır. PKK, devrimci tarzda düşündüğünde Devrimci Sol'un gelişiminden rahatsızlık duymayacaktır. Ancak küçük burjuva milliyetçiliğinin her şeyi kendi tekelinde görme mantığı kendi dışında bir gücün gelişimine karşı onu saldırganlaştırır. "Çünkü açık ki, böyle bir gelişme PKK'nin devlete karşı kendini dayatma gücünü -tek başına olduğu koşullardakine göre- düşürecek, reformist-uzlaşmacı politikaların önü bir ölçüde tıkanacaktır." (27 Haziran 1998 Halk İçin Kurtuluş, Sayı 87) PKK tam da bu süreçte solla arasındaki mesafeyi açarak oligarşiye mesajlarını göndermeye başlar. Abdullah Öcalan burjuva gazetecilerle yaptığı röportajlarda Devrimci Sol'u temel alarak "terörizmi" knayan açıklamalar yapar. "Dev-Sol diyelim iyi eylem yapıyor, fakat politikaya hiç yansımıyor terörle politika arasındaki bağı kuramamışlardır. Bu konuda başarılı değiller." (Kürt Dosyası, Sayfa: 256) Devrimci Sol, devrimci eylemleriyle devleti

hedef almakta ve halkta bir sempati, güven yaratmaktadır. PKK, Devrimci Sol'u karalayacak ya saçma-sapan değerlendirmelerle gerçeği ters yüz etmeye çalışır. "Sonuç: Türkiye solu kendini en işlevsiz, en güçsüz, en iğdiş edilmiş ve rejimin kusurlarını kapatmaktan öteye bir işlevi olmayan bir konumda dayatıyor. Neden? Çünkü yanlış bir değerlendirilmeye sahipler... Dev-Sol ve diğerlerince geliştirilmek istenen devrimci terör eylemlerinin ise başarıya gidemeyeceğini biliyorlar. Aslında bu da eylemsizliğin verdiği öfkenin dışa vurmasının bir başka biçimi. Mevcut şiddet eylemleri rejimi zayıflatan değil, biraz güçlendiren karakterdedir. Çünkü özel savaşa karşı topyekün bir mücadelenin bir sonucu olarak düşünülmendiği için, özel savaş aygıtını parçalamak şurda kalsın, zayıf konumda olduğu için, onu güçlendirmekten öteye bir rol oynamıyor..." (A.Öcalan, Serxwebun, Sayı:118, Sayfa:11, Ekim 1991) PKK emperyalizme ve oligarşiye mesajlarını, terörizm edebiyatı yaparak devrimci hareket üzerinden verir. PKK'nin bu dönemde Devrimci Sol'a yönelik değerlendirmelerinde öne çıkan yan; devrimcilere düşmanlık ve oligarşiye uzlaşma mesajları vermektir. Öyle ki, oligarşiyle aynı ağzı kullanmaktan çekinmez. Bilinçli olarak devrimci eylemleri terörizm, Devrimci Sol'u da terörist olarak göstermeye çalışır. "(...) Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet politikanın basit bir aracı." (Cumhuriyet, 7.12.1991 Semih İdiz'in A.Öcalan'la röportajı) Terörizm edebiyatını oligarşi, PKK de dahil tüm sol hareketlere karşı kullanır. Bizzat PKK bu söylemlerin hedefi olur. PKK, Devrimci Sol'un amaçsız şiddet uyguladığı, şiddetin Devrimci Sol için amaç olduğu spekülasyonunu yaparak kendilerinin farklı olduğunu söyler. PKK, Devrimci Sol'a yönelik "terörist" nitelemesinde açıktan oligarşiye mesajlar verir. Başka bir röportajda PKK niyetini ortaya ko-

yar. *“Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşıyoruz da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık, çok ilkeller.”* (Cumhuriyet 7.12.1991, A. Öcalan röportaj) PKK oligarşiye mesajlarını çok açık verir. Bizimle anlaşsınız ama Devrimci Sol’la anlaşamazsınız. Çünkü PKK Kürt sorununun çözümünü emperyalist politikalarda aramaktadır. Barış, uzlaşma arayışları PKK’yi sola karşı düşmanca tavırlara yöneltmiştir. Asıl derdi ise Devrimci Sol’dur. Çünkü Devrimci Sol yükselttiği silahlı mücadele ve ideolojik sağlamlığı ile, “Yeni Dünya Düzeni”nin “barış”, “siyasi çözüm”, “uzlaşma” adı altında halkları teslim alma, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren örgütleri tasfiye etme politikalarına karşı çıkmıştır. PKK’nin de “uzlaşma” çabalarının önündeki en büyük engel Devrimci Sol’dur. Bu yüzden Devrimci Sol hakkında spekülasyon hedefli açıklamalarda bulunmakta, Devrimci Sol’u karalayarak, kendilerinin ne kadar iyi niyetli olduklarını göstermek istemektedirler. PKK her zaman solu kullanma mantığıyla hareket etmiş, solun kendisini inkar edip PKK’nin politikalarına hizmet etmesini istemiştir. PKK büyük siyasettir ve herkes onun etrafında olmalıdır. PKK’nin pragmatizmi solu değerlendirmelerinde öne çıkan yandır.

Açık ki, Devrimci Sol PKK’ye kendini kullandırmamaktadır. Ama PKK yine de oligarşiye mesajlarını vermekten geri durmaz. Abdullah Öcalan her fırsatta Devrimci Sol’u gündeme getirmekten vazgeçmez. *“PKK’nin Dev-Sol’la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev-Sol, PKK’nin bir şehir içi uzantısı mı? Öcalan ne diyor? “Genelde ortaya çıkardığımız ortam tüm solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol’a çok bilinçli görev verdiğimizizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Sol’un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabildik. Türk solu bir hayli geri.”* (Cumhuriyet,

7.12.1991, Aynı röportaj) PKK’nin sola yaklaşımında mantığı böyle işler. PKK’nin bu tavrı sonraki dönemlerde de devam etmiştir. Dün Devrimci Sol’a karşı düşmanlaşan PKK, bugün DHKP-C’ye karşı aynı tavır içindedir. **PKK kendini her şeyin merkezinde gördüğü için, Türkiye’de gelişen her olayı kendine yönelik olarak ele alır.** PKK kuruluştan bugüne abartıcılığından kaynaklı akıl almaz değerlendirmeler yapmıştır. Adeta dünya PKK’ye karşı birleşmiştir. PKK’nin kuruluşu Kasım 1978’dir. Aralık 1978’de ise devlet Maraş’ta katliam gerçekleştirmiştir. Bakın PKK Maraş katliamını nasıl değerlendirmiştir. *“... Maraş partimizin etkinlik kurduğu bir saha idi. Partimizin Maraş katliamı üzerine değerlendirmesi vardır... kesinlikle bizim yol açtığımız uyanışa faşizmin verdiği bir cevaptır.”* (PKK Tarihi) Benzer bir değerlendirme de 12 Eylül cuntası için yapılır. *“... 12 Eylül faşizminin iktidara gelişinin birinci nedeni, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmektir. Bu kesin olarak belgelenmiş olan bir durumdur. Amaç hareketimizi bir daha doğmamacasına imha etmektir.”* (Seçme Yazılar 4, Syf 82)

Oysa PKK daha 12 Eylül gelmeden 1979’da ülkeyi terk etmiştir. PKK sol içi çatışmalardan ve yaşadığı ihanetlerden dolayı güç kaybetmiş, neredeyse yok olma aşamasına gelmiştir. PKK bunu gerekçe göstererek geri çekilme kararı alır ve ülkeyi terk eder. Cunta geldiğinde PKK ülke topraklarında yoktur. PKK’nin bu tavrı sonraki süreçlerde de değişik biçimlerde devam etmiştir. Kontregerilanın Gazi’ye saldırması PKK’yi boğmak içindir örneğin. Ben merkezcilik, solu küçümseme ve abartıcılık PKK’ye bu tür açıklamaları yaptırabilmiştir. PKK emperyalizmle uzlaşma arayışlarına girdiği dönemlerde ise bu tavrı onu **komple teorileri** yapmaya kadar götürmüştür. PKK oligarşiyle “Barışmak”, “uzlaşmak” istemektedir. Ama kendi dışında savaşan güçler vardır. Bu durum PKK’nin “siyasi çözüm”, “uzlaşma” politikalarını

bozmaktadır. Ve PKK için kabul edilir bir durum değildir. Peki ne yapar PKK? Hemen komplo teorileriyle devrimci eylemler ve devrimci hareketler hakkında şaibe yaratmaya çalışır. **Gerçekleşen devrimci eylemler “PKK’nin barışını bozmak” içindir. PKK’nin barışına karşı bir komplodur.** Kafa böyle işleyince devrimci örgütler de emperyalizmin maşaları, devlet içindeki kliklerin uzantılarıdır. PKK’nin Sabancı eylemi karşıındaki tavrı tam da böyledir. DHKC Sabancı Center baskınından hemen sonra eylemi üstlenmiştir. Ama PKK için ne gam. O bildiğini okumaktadır. Abdullah Öcalan 14 Ocak 1996’da MED-TV’de yaptığı konuşmada şunları söylemiştir. *“Bana göre de bir çok belirti bu suikastın sıradan bir suikast olmadığı Dev-Sol’un da işi olmadığı, ben bir kez daha bu görüşümü tekrarlamak zorundayım. (...) Bu örgüt eğer gerçekten bu işi yaptıysa bu bildirilerle kamuoyuna açıklamalıdır. Kamuoyunu bu kadar çalkalandıran bir eylemi uygun bildirilerle açıklamazsa niçin ve neden yaptığını, niçin bu biçimi tercih ettiğini açıklığa kavuşturulmazsa ağır sorumluluk altında kalır ve dolayısıyla sakat yorumların gelişmesine de kendileri yol açar. Onları açık olmaya çağırıyorum.”* Dünya alem eylemi DHKC’nin sahiplendiğini duymuş ama A. Öcalan duymamış. Hiçbir inandırıcılığı olmayan bu açıklamayla PKK, Sabancı eylemi üzerinde şaibe yaratmaya çalışır. PKK’ye göre Sabancı Kürt sorununu çözecekti tam da bu dönemde Sabancı eyleminin olması barışa karşı bir komploydu. Provokasyondur ve bu Özel Harp kliğinin işiydi. PKK mantığı böyle işler. DHKC oligarşiyi beyninden vurmuş ve halklarımızda büyük bir güven ve sempati yaratmıştır. Devrimcilerin yurtseverlerin bu devrimci eylemden coşku duymaları gerekirken PKK, komplo teorileriyle DHKC ve Sabancı eylemi üzerinde şaibe yaratmaya çalışmıştır. Sabancı eyleminden sonra Kürt Milliyetçileri işi daha ileri götürerek DHKP-C’yi MİT’in-Özel Harp Dairesi’nin kontrolünde göstermeye çalışarak dengelerini iyice şaşırırlar. *“Türkiye*

Cumhuriyeti tarihinde, PKK’yi dışında tutarsak, şimdiye kadar hiçbir başarılı ve kalıcı muhalefet ortaya çıkmadı. Anlaşıldır, hem de müthiş anlaşıldır. Kemalizm zehri Türkiye’de adeta günlük yenilen yemek ve günlük içilen su ya da teneffüs edilen havadır. Bu zehirden arınmak, yine baştan başa zehir olan, bu Emniyet’in, MİT’in ve özel Harp Dairesi’nin kontrolü dışına çıkabilmek, devrimin sağlam temelini atmak kadar değerli ve gereklidir. Anlaşılamayan, hatta anlamamakta ısrar edilen, bu gerçeğin kendisidir. Daha çok söylenebilecekleri bırakıp, bu solun bir örneğine bakmakta yarar var. Bu örnek, Türk solu içinde devrim yapma iddiasında en keskin söyleme ve bazı eylemlere sahip DHKP-C’dir.” (7 Şubat 1996 Özgür Politika, Hüseyin Savaş) PKK’nin hezeyanları bir türlü dinmek bilmez. Dost ve düşman kavramı birbirine karışır. **Sabancı Kürt dostu ilan edilir.** DHKP-C, yabancı devletlerin taşeronudur PKK’ye göre. Tekellere yaranmak için her şey yapılır. PKK kendi dışında bir gücün varlığına karşı hep tahammülsüz oldu. Solu “ajan-provokatör”, “düşürülmüş”, “misak-ı millici”, “Kemalist”, “Türk Solu” nitelendirmelerle aşağıladı. Sola kullanma mantığıyla yaklaştı. Birçok siyasi hareket üzerinde amacına da ulaştı. PKK birliklere de aynı bakış açısıyla yaklaştığı için sağlıklı birlikler oluşturamadı. Bugün gelinen süreç öğreticidir. Bir kez daha ulusal sorunun milliyetçi politikalarla çözülemeyeceği görülmüştür. Ayrı örgütlenme, ayrı mücadele anlayışı PKK deneyiyle iflas etmiştir. Hayat Parti-Cephe çizgisini doğrulamıştır. Halklarımızın ortak örgütlenmesi, mücadelesiyle gerçek kurtuluşun sağlanacağı bir kez daha görülmüştür.★

(x) DİPNOT: **Seksiyon Örgütlenme:**

Merkezi parti içinde, kendi organlarına, programına sahip, gerektiğinde ayrılarak bağımsız örgüte (ulusal örgüte) dönüşebilen bir örgütlenme biçimidir.

Yani ezen ve ezilen ulusun ayrı örgütlenmelerinin merkezi bir yapı içinde bir araya getirilmesidir. Bunu federatif örgütlenme olarak da adlandırabiliriz.

Emperyalist Tasfiye Operasyonunun Koltuk Değneği; BDGP KENDİNİ FESHETTİ!..

Devlet... Emperyalizm... Ve uygulamada faşizm... Topunu toptasak "bir avuç" tabir edilen cinsten. Ancak güçlü görünüyorlar. Bu görüntüyü kazandıran nedir diye sorulduğunda ilk verilmesi gereken cevap; örgütlü ve birlik halinde olmalarıdır. Devlet denildiğinde bin yılların örgütüdür. Egemen sınıfların baskı ve zor aygıtı olarak bin yıllar öncesinden örgütlenmiş, bu zaman içinde de örgütlülüğünü hayli geliştirmiştir. Ciddi bir kurumlaşma haline gelmiştir. Askeri ve bürokratik güçleriyle toplumda bir güçlülük imajı oluşturarak, işlevini yerine getirmeye devam ediyor.

Emperyalizm keza öyle. Ahtapot gibi dünyayı saran örgütlü kurumları, askeri ve bürokratik aygıtlarıyla halklar üzerinde bir sömürü zinciri oluşturmuştur. Onu güçlü gösteren örgütlü olması ve sömürü konusunda sağladıkları birliktir. Kendi aralarındaki çelişkilerin durumu ne olursa olsun, mesele eğer halkların nasıl daha fazla sömürüleceği, bu sömürüye isyan eden halkların mücadelesinin nasıl bastırılacağıysa kendi aralarındaki çelişkiler ikinci plana düşer ve **halklar karşısında birlik olurlar**. İdeolojik, tarihsel ve siyasal güçsüzlüklerini, haksızlıklarını ve çürümüşlüklerini; işte bu birlik ve örgütlülük sayesinde yapay, kof da olsa bir güce dönüştürebiliyorlar.

Gerçek güç ideolojik, tarihsel ve siyasal haklılıktadır. İdeolojik, tarihsel ve siyasal haklılığın temsilcileri devrimcilerdir. Devrimciler sahip oldukları bu güçle emperyalizm ve faşizmin karşısına dikilirler. Bunlara karşı uzlaşmaz bir savaş sürdürerek iktidarı ellerinden alırlar. Bunu yapabilmeleri için her şeyden önce örgütlenerek bir **birlik sağlamak zorundadırlar**. Belli bir ideolojik-politik görüş

ve devrimci bir mücadele anlayışı etrafında örgütlenerek, iktidar programı oluşturmak, bunun strateji ve taktiklerini belirlemek ilk adımdır. Bu adımı; örgütlenme, örgütlülüğü geliştirme, gidererek halkın tüm kesimlerini kapsayacak, devrimde çıkarı olan sınıf ve tabakaların BİRLİĞİNİ sağlayacak bir CEPHE'nin örgütlenmesi adımı izler. Devrimi yapacak olan, halkın örgütlü gücüdür. Halkın örgütlü gücüyle birleşen devrimci savaştır.

Bundan dolayı BİRLİK denilince bizim aklımıza ilk olarak halkın birliği gelir. Birlik konusunda emeğimizi, enerjimizi, imkanlarımızı halkın birliğini sağlama doğrultusunda harekete geçiririz. Çeşitli milliyet ve inançlardan halkın aynı topraklar üzerinde yaşadığı bir ülkede, halkın birliği çok daha can alıcı bir sorundur devrim için. Böyle söylememiz, şu ya da bu düzeyde örgütlü bazı kesimlerle, örgütlerle, siyasi yapılarla birlik yapılmaya çağı anlamına gelmez. Aksine Parti-Cephe bu konuda tarihi boyunca samimi çabalar içinde olmuştur.

"Cephe birlik taraftarı değildir...", "Cephe sekterdir...", "Cephe dar grupçudur..." vs. vs... Denizler'i idamdan kurtarmak için çıkılıp Kızıldere'ye uzanan yolun yaratıcısı THKP-C geleneğini sahiplenen ve yakın tarihinde de firarlarla, mücadele içindeki dayanışma örnekleriyle devrimci örgütler arası ilişkisinin nasıl olması gerektiğinin örneklerini sunan bir hareketin dar grupçuluğundan bahsetmek çocukçadır. Yine devrimi geliştirme ve devrimci güçlere doğruyu gösterme temelindeki eleştirilere sekterlik demek, en basit ifadeyle, devrimci eleştiriden anlamamaktır. Türkiye devrimci tarihine olumlu örnekler bırakan, halkımızın belleginde yer eden, ortak direnişlere bakıl-

dığında bizim birlik anlayışımızı, birlikten yana olup-olmadığımızı görmek çok kolaydır. '84 ölüm Orucu direnişi bunun somut örneğidir. Hapishane direnişlerinin en önemli halkası olan direnişin yaratılmasında devrimci hareketin "mücadele içinde birlik" anlayışının belirleyiciliği vardır. Yine dünyayı ayağa kaldıran '96 Ölüm Orucu eyleminde o kadar örgütün ölümüne bir araya gelmesinde Parti-Cephe'nin payını kimse inkar edemez. İşte "birlik taraftarı olmayan" Cephe'nin pratiği.

Devrimci hareketi birlik karşıtı olarak suçlayanlar esas olarak kendileri bile inanmazlar. Ancak dilin kemiği yoktur. Söylerler. En büyük hastalıkları da budur zaten. Söylerler... Öyle bir hale gelir ki "yap", "et" talimatlarından, "direktif"lerinden başka bir şey söyleyemez hale gelirler. Ancak buna rağmen yine de söylerler...

Halkı örgütleyelim, halkın örgütlü birliğini sağlayalım dersin. Vay sen misin halka gidelim diyen, kitleselleşme diyen... Taman sen o zaman reformistsin, kitle kuyrukçususun. Demek ki halka gitmeyelim, kendimize bir küçük dünya, bir tekke kuralım, orada devrimler yapalım, devrimler bozalım, iktidarlar yıkalım, iktidarlar kurulum... dersin komünist olursun.

Devrim İçin Birlik...

Devrim için birlik, devrimi kiminle ve nasıl yaparsak onunla birliktir. Elbette devrimin gelişimini sağlayacak, halk kit-

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşmayan BDGP'nin, devrimci harekete karşı, darbeci haini savunmak için yazdığı bildiri BDGP'nin temel kuruluş amaçlarından birinin belgesi niteliğindedir:

"DHKP-C Yunanistan Yönetimine: Büyük dönüşümlerin öngünlerinde bulunduğumuz.... İlk olarak hedeflerine Kürt Ulusal Devrimini boğmak amacıyla onun önderine yönelik yapılmış olan komplonun, bölgemizdeki devrimi hedefleyen bir komplo olduğunu, artık en sıradan devrim dostunun bile açıkça bildiği ve kendi durumunu buna göre gözden geçirdiği günleri yaşamaktayız. En sıradan devrim dostlarını bile duyarlı hale getiren bu önemli gelişmelerden örgütünüzün de etkilenmemesi düşünülemez. Dolayısıyla sizden bu duyarlı ortama göre hareket etmenizi bekliyoruz.

BDGP Balkanlar Komitesi olarak, bütün bileşenlerinin devrimci olarak değerlendirdikleri DHKP-C'nin; dönem dönem yaptığı hataların devrimci gelişmeye ve devrimci ittifaklara olmaz zararlar verdiği, olumlu bazı örneklerle rağmen iddiasına uygun olarak hiçbir zaman ve dönemde devrimci örgütlere yakınlaşacak ve düşmana karşı güçlü ittifaklar oluşturacak bir politika izlemeyi başaramadığı ve hatta devrimci ittifakları sabote eden yayın ve provokatif tavırlar içinde bulunduğunu görmekteyiz. Bizler adımlarını aylar öncesinden attığımız BDGP'nin Balkanlar'daki ayağı olarak yeni gelişmeler ışığında olaylara müdahale edecek, emperyalizmin baskıları sonucunda bölgemizdeki siyasal değişiklikleri bertaraf eden bir siyasal pratik içerisindeyiz. Sadece örgütlü gücümüze yönelik, onu zayıflatıcı ve provake edici pratikler değil, bu siyasal gelişmelerin de hassasiyeti dolayısıyla size bu yazıyla son bir kez daha seslenme ihtiyacı duymuş bulunuyoruz.

Kökleri daha önceye dayanan ve BDGP bileşenlerinden Devrimci Sol'la aranızdaki ilişki tarzı bugün direk olarak bizleri de etkilemektedir. Sizin siyasal tercihlerinizden kaynaklanan BDGP'ye uzak duruşunuzu ve daha önemlisi ona karşı yürüttüğünüz yıkıcı ve gerici polemiklerin; ideolojik, politik ve örgütsel hattınızdan kaynaklandığını düşünmekteyiz, fakat düşmana karşı birleşmiş bulunan, daha da büyütülmesi ve ilerletilmesinin gündemde olduğu birleşik gücümüze karşı bu türden her hareketinizi, düşmana hizmet eden pratik olarak değerlendirdiğimizi ve bizim de buna göre pratik belirleyeceğimizi sizi uyarak bildiriyoruz.

Bütün bunlardan hareketle BDGP Balkanlar Komitesi olarak;

1-Devrimci Sol'a yönelik her hareketi bütünüme yönelik

lelerinin örgütlenmesine ve mücadeleye katılması- na hizmet edecek birlik-lerden yanayız. Ancak temel olan nedir sorusuna doğru cevap vermek gere-

bir hareket olarak değerlendirdiğimizi,

2-Bölgenin hassasiyetini de göz önüne getirdiğimizde bizi zayıflatmaya yönelik eylem, açıklama ve girişimlerin çok açık bir şekilde direkt olarak düşmanımıza ve dolayısıyla da onların müttefiklerine hizmet olarak gördüğümüzü,

3-Kamuoyuna, Devrimci Sol'a karşı provokatif davranışla- rınızı sürdürmeyeceğinize dair yazılı bir açıklamada bulun- maz, yaptığınız saldırıları durdurup özeleştirisel tutum ta- kınmadığınız sürece, bundan sonra gelişecek her tür provo- kasyonlardan sizleri sorumlu tutacağımızı,

4-Devrimci enerjinizi, bizlere değil düşmana yöneltmeniz için size fırsat tanımakta asla tereddüt göstermeyeceğimizi, farklı koşulların oluşması durumunda çok daha kötü sonuç- lar doğuracak bir siyasal ortamın oluşabileceğini, şu anda al- dığımız kararlarımızı saklı tutarak, size gereken dilden karşı-lık vereceğimizin bilincinde olmanızı,

5-Sınırlı olarak kamuoyuna açmayı düşündüğümüz son gelişmeleri, devrimci iyi niyet ve provokasyonları bertaraf et- me girişimi çerçevesinde değerlendirmenizi, aksi taktirde ya- pılanların ve daha önce yapılmış olanların hem Yunanistan ve hem de Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokrat kamu- oyuna duyurulacağını ve sizlerin süreklilik arzeden provoka- tif zeminde durduğunuzu, bu yolda ısrar edeceğinizi dolay-ısıyla her türlü şiddet olayının da bizler açısından meşrulaşa- cağını,

6-On binlerce insanın emperyalizmin Balkanlar'daki sal- dırısını protesto ettikleri bir günde BDG kortejine provokatif bir şekilde kalleşçe saldırmanızı protesto ediyor, Devrimci Solcu arkadaştan gasp ettiğiniz pasaport, kimlik, banka kar- tı, telefon, basın kartı, telefon rehberi ve özel notlarını derhal teslim etmenizi,

7-Bütün bunları göz önüne getirerek, şimdiden bir diyalog imkanının son derece azaldığını, BDGP bileşenleri olarak alanımızda sizinle bütün ilişkilerimizi dondurduğumuzu, si- ze iletmeyi devrimci bir görev olarak addediyoruz.

Kahrolsun provokatif saldırılar. Yaşasın Birleşik Devrimci Gücümüz. BDGP-Birleşik Devrimci Güçler Balkanlar Komite- si (Devrimci Sol, PKK, MLKP, TKP(ML), TKP-Kıvılcım, TDP, DHP) ve PRK-Rızgari"

NOT: Bu bildiri MLKP ve TKP(ML)'ye sorulmuştur. "Bizi bağlamaz" demişlerdir. Peki kimi bağlar? Siz nasıl bir örgüt- sünüz?

kiyor. Böyle yapılmadığın- da her şey birbirine karışı- yor. Üç örgütün adını ka- ğıt üzerinde yan yana ge- tiren birlikçi havalarda ya- zıp çiziyor; ancak ortada bir tek pratik faaliyet yok- tur. Meşruluk konusunda sorun yaşanan bir dö- nemde halk kitlelerini ör- gütlü mücadele içine çe- kecek adımlar, örgütlen- me biçimleri hemen dam- galar yiyebiliyor. Kurtulu- şu için savaşıldığı söyle- nen halkın birliğinin sağ- lanması basite alınıyor, küçümseniyor. Çünkü bu- nu yapmak emek ister, öz- veri ister, halkın içinde ol- mak, halkı tanımak ister.

Halkın birliğini sağla- manın dışında, daha doğ- rusu bununla birlikte, pa- ralel olarak başka birlikler yapılamaz mı? Bunun için çaba harcanamaz mı? Örneğin siyasi örgüt ve par- tiler arasında birlik nasıl ve nerelerde sağlanacak. Cephe bu birliklerini için- de olmayacak mı?

Bunlar mücadelenin dışında, toplantı odaların- da masalara konulan ka- ğıtlar üzerinde bir birlik- se Cephe bunun içinde ol- mayacaktır. Biz mücade- leyi geliştiren, yükselten, daha geniş halk yığınlarını ortak bir mücadele içine çeken, bu yolla güçlerin, imkanların birleştirildiği birliklerden yanayız. "Dostlar alış-verişte gör- sün..." birlikleri bizim işi- miz değildir, olmayacak- tır. Bu nedenle bu tür bir- liklerden hep uzak dur- duk. Bunların devrimi ge- liştirmedigi gibi, devrim- cileri yıpratmış ve halka

olumsuz mesajlar verdiğini savunduk.

Buna rağmen topraklarımız üzerinde halen ne olduğu ve neye hizmet ettiği kâfâlarda soru işareti yaratan içi boş birlikler kurulmakta, sonra da hiçbir açıklama, muhasebe gereği duyulmadan bitirilmektedir. Bir de ne için kurulduğu “belli” olan birlikler vardır. Bunun en son örneği Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP) oldu.

BDGP Nasıl Kuruldu? Neden Kuruldu? Neye Hizmet Etti?

BDGP, 4 Haziran 1998 tarihinde PKK’nin; TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, Darbeci Hainler ve TKP Kıvılcım örgütlerini bir araya getirmesiyle oluştu. TKP/ML bir süre sonra, bölgesel düzeyde katılacağını açıklamış, daha sonra da tamamen ayrılmıştır. Bu ayrılıktan çok kısa bir süre sonra DSH, BP/KKT, BYDÖ, PRK Rızgari BDGP’ye katılmak için başvuruda bulunmuş, bu örgütler BDGP’ye asıl üye olarak katılırken, Devrimci Hareket de “destekçi” olarak katılmıştır.

PKK’nin yurtdışında yaptığı bütün eylemlere katılan, hatta PKK’nin politikalarına destek olmak için eylem yapan BDGP üyeleri, Eylül 1999 tarihinde Abdullah Öcalan’ın “... güçlerin sınır dışına çekilmesi ve silah bırakma” çağrısından sonra “ayırışma” yaşamak zorunda kalır. Eylül ’99 tarihinde PKK, DHP, BYDÖ, BDGP’den ayrılırken diğer örgütler kendi yollarına devam edeceklerini açıklarlar. 22 Kasım tarihine kadar PKK’siz devam ederler ve bu tarihte yayınladıkları bir açıklamayla birliği “feshederler”.

BDGP, geçmişteki pek çok örnek gibi birlik konusunda bir kara leke olarak tarihe geçti. Hakkında çok yazılıp çizildi. Çok konuşuldu. “Mütevazı” bir birlik denilmesine rağmen, kendisine biçilen misyon bu birliğin hiç de “mütevazı” olmadığını gösteriyordu. Bu birliğin mimarı PKK’dır. PKK’nin birliklere yaklaşımı bütün sol tarafından bilinir. PKK, birliği görünmesine rağmen tarihinde hiç-

bir birliğe devrimci ilkeler temelinde yaklaşmamış, bütün yaptığı birliklerde hesapçı ve fırsatçı davranmıştır. BDGP de bu birliklere bir örnektir.

Böyle bir birliğin neye, kime hizmet ettiğini anlamak için nasıl bir birlik olduğunu, hangi temeller üzerine kurulduğuna bakmak gerekiyor.

BDGP her şeyden önce ve tüm söylemlerine rağmen **anti-birlikçiydi**. Solun birliğini sağladığını söyleyen BDGP’nin niyeti gerçekten solun birliğini sağlamak mıydı?

Eğer gerçekten amaç solun birliğini sağlamak olsaydı birliğe DHKP-C de çağrılırdı. Ama bu konuda bize hiçbir çağrı yapılmadığı gibi, darbeciler aranıp, bulunmuş ve BDGP’ye dahil edilmiştir. Bu, bizim darbecileri karşı-devrimci olarak tanımladığımız bilinerek yapılmıştır. Herkesin bildiğini PKK ve sol bilmiyor muydu? Karşı-devrimci olarak gördüğümüz darbeci çeteyi neden çağırmıştı? “Biz onları karşı-devrimci değil devrimci olarak görüyoruz” diyenler bile en azından şunu göz önünde bulundururdu; bunların devrimci mücadele gibi bir dertleri yok. Neden yıllardır hiç sesleri, solukları çıkmaz? Çünkü paye biçtikleri üç-beş darbeci artığıdır. Devrimci mücadelenin hiçbir alanında olmayışlarının, devrim iddiasına sahip olmayışlarının, her şeyden önce böyle bir dertlerinin olmamasının nedeni zaten kontra niteliklerindendir. Diyelim ki, tespitlerimize katılmıyorlardı, kıstasları 30 yıllık geçmişe sahip örgüt olurdu. En azından devrim mücadelesini geliştirmek için kurulan bir birlikte **lekeli, şaibeli, kirlenmiş, devrimci kanı dökmüş kimselere yer vermezlerdi**. Eğer BDGP’nin amacı, gerçekten böyle bir birlikle devrimci mücadelenin gelişimi olsaydı tercihleri devrim mücadelesini geliştirmek için savaşanlar, bedel ödeyenler olurdu. BDGP’nin tercihi neden bu olmadı? Tercih neden DHKP-C değil de zorla ayağa kaldırılmaya çalışılan bir avuç darbeci çete oldu?

Tercihleri DHKP-C olmadı. Çünkü niyet de, amaç da düşünce de bahsettiğimiz gibi devrimci mücadeleyi geliştirmek değildi. Yoksa var olmayan bir “ör-

güt"le, şunları yapacağız diye yola çıkılmazdı. Ama amaç DHKP-C'ye karşı olmak olunca darbecilerle bile yola çıkılabileceğini göstermiş oldular.

BDGP, anti-DHKP-C temelinde şekillenmişti. PKK, BDGP ile; "benim rotama girmezsen, benim politikalarım doğrultusunda hareket etmezsen ben de böyle yaparım" demiştir. DHKP'den, protokol konusundaki tutarlı tavrından, kendini kullandırmamasından dolayı intikam almak istemiştir. Bunun devrimci bir yaklaşımla, birlik anlayışıyla alakası yoktu. Bu tam da Ortadoğu politikacılığının bir örneğiydi. PKK, BDGP ile DHKP-C'ye açıkça tavır almıştı. Darbecileri bulmuş, solu da yanına alarak fırsatçı davranmıştı. Adeta BDGP'yi belirleyen darbecilerin varlığı olmuştur. DHKP-C'yi tabi ki çağırılmazlardı. Çünkü darbeci çeteyle aynı yerde olmayacağını biliyorlardı. Diğer yandan DHKP-C'nin, birlik konusundaki samimiyetsizliklerini açığa çıkaracağını, birlik adına olmayacak şeylere göz yummayacağını da çok iyi biliyorlardı. DHKP-C bu nedenle usulen bile olsa çağırılmamış, haber bile verilmemişti.

Elbette bu politikanın sebepleri olmalıydı. DHKP'nin neden çağırılmadığı PKK'ye ve BDGP içindeki siyasetlere defalarca sorulmuş olmasına rağmen hiçbir cevap alınamadı. PKK bu politikayla, Türkiyelileşmek için diğer örgütleri kullanacak diğer yandan da, PKK politikalarına engel olarak gördüğü **DHKP'yi tasfiye edecekti.** PKK'nin tüm hesapları bunun üzerine kuruluydu. Sol da kendini kullandırma konusunda PKK'ye oldukça cömert davrandı.

Böyle bir **Ortadoğu politikasına solun da dahil olması ise ayrı bir vahamet konusudur.** PKK bu birlikte solu kendi politikalarına yedeklemek istemiş, sol da sessiz sedasız bunu kabul etmiştir. PKK'nin fırsatçılığına göz yumulmuştur. Ne MLKP'nin darbecilere yönelik göstermelik şerhi, ne de TKP/ML'nin BDGP'den bir süre sonra ayrılması solun anti-DHKP-C temelinde nasıl bir araya geldiği gerçeğini değiştiremez. Darbecilerin tercih edildiği bir birliğin sorumluluğunu ortadan kaldıramaz. Evet, bu te-

melde bir araya gelinmiştir. Sol güçsüzlüğü, kişiliksizliğiyle PKK'nin dediklerine teslim olmuştur. BDGP, içi boş, göstermelik bir birlikti. Ekran ve panel birliği olmaktan öteye de gidemedi. BDGP'nin pratiği MED TV'de düzenlenen birkaç panel ve yurtdışında verdikleri birkaç gazete ilanıdır. Bunun dışında da gelişmelere ortak tavır alma, ortak eylem örgütleme, alanlarda birliği sağlama adına vb. hiçbir şey olmamıştır. Bu birliğin kuruluşunun temel ilkesi FİRSATÇILIK ve HE-SAPÇILIKTIR. Hiçbir pratik sergilemeyeceklerini, bu birliğin nasıl sonuçlanacağını daha baştan söyledik. Ancak sol bizi dinlemediği gibi DHKP-PKK protokolünden de bir ders çıkarmadı.

"DHKP ve PKK protokolünün sonuçlarından ders çıkarmayan sol, bu güç birliğinden hiçbir sonuç alamayacağını çok kısa sürede görecektir. Görecektir ki, PKK hiçbir protokol maddesine uymayacaktır. Bazılarının ise zaten onlara uyacak somut, maddi bir gücü yoktur." (Halk İçin Kurtuluş, sayı:86, s.17)

Sonuçta; göstermelik olan sahte, dayatmacı, birilerine karşı olma temelinde şekillenen BDGP'yi belirleyen **Türkiye devriminin ihtiyacı değildi.** Böyle olmadığı içindir ki, PKK'nin İmralı'da son noktayı koymasıyla işlevsiz kalıp bir kaç ay ayıp olmasının tarzında idare ettikten sonra BDGP'yi feshettiler.

Partizan Sesi, BDGP öncesi yazdığı bir yazıda PKK'nin birliklere yaklaşımını şu cümlelerle değerlendiriyordu:

"Eylem birliklerinin kalıcı değil, geçici olduğunu daha önce de belirtmiştik. Eylem birlikleri kalıcı olmadığı gibi, ne bir cephe, ne bir anti-faşist direniş komitele-ri, ne de başlı başına ittifaklar anlayışıdır. Ve kavramlarla aynı olmadığı gibi farklı içerikte olduğunu ve birçok reformist ve oportünist akımların, bu reformist kavramlar konusunda kafa karışıklığı yaratmaya çalıştığını da belirtelim. Ayrıca şunu da ifade edelim ki, bugüne kadar bir çok örgütün PKK güdümlü oluşturdukları, 'anti-faşist direniş cephesi, güç birliği' vb. oluşumların hepsinin de içeriği boş olduğu gibi, bu oluşumlarda

asıl söz sahibi olan ise, PKK'dir. Bu oluşumlar içinde yer alan bir çok örgütün PKK'nin taşeronluğunu yaptığını da, söz konusu oluşum ve daha sonrası süreçlerde ortaya koymuştur.” (Devrimin Önemli İhtiyaçlarından; Eylem Birlikleri sayı:31)

Bütün sol PKK'nin birliklere yaklaşımı konusunda oldukça tecrübeli (!) Partizan Sesi bu satırları bir takım gelişmeler üzerine yazdı. Kendi gerçeğini kabul etmese de “bir çok örgütün” ve PKK'nin birliklere yaklaşımını ortaya seriyor. Peki PKK birliklere böyle yaklaşıyorsa, BDGP sürecinde ne değişti de bu birliğin içinde yer alındı? Bu sorunun cevabı, birliğin kuruluş amacını da ortaya çıkaracaktır. Ve er ya da geç bu soru cevaplandırılmalıdır.

BDGP sürecinde PKK, Yeni Dünya Düzeni (YDD) politikalarında daha da pervasızlaşmış, sağcılaşma, düzenle bütünleşme, teslimiyete giden yol iyice açığa çıkmıştır. Demek ki sorun yazmakta değil yapmakta. Herkes PKK'ye ilişkin çok şey yazıp, söylemekte. Ama hiç kimse yazdıklarının gereklerini yerine getirme sorumluluğu duymamaktadır. Birliğin amacını gizlemek için de bütün sol, “PKK'yi ideolojik etki altına almak” için birlik yaptıklarını söylüyorlar. Doğru söylemiyorlar. PKK'yi etki altına alacak ne gücü ne de ideolojileri vardır. Hangi pratikle PKK etkilenecek? Bu kendi gerçeğinden habersizliktir. Değil PKK'yi etkileme, PKK'nin politikalarında bir milim değişiklik bile yaptıramazlar. Ve yaptıramadılar da... Böyle bir niyeti olanın şüphesiz pratiği farklı olurdu. Etkilenme tam tersi olmuş, PKK diğer solu büyük oranda etkilemiştir. Nitekim bugün kimileri bunu “etkilendik” “kuyrukçu pozisyonlara sürüklenildi” gibi

Yanılgi Nedir, Nerededir?..

Halkın Günlüğü dergisinde yayınlanan TKP(ML) MK-SB açıklamasından bir bölüm;

“Kimi sol radikal parti ve örgütlerin, A.Öcalan ve O'nun şahsında geliştirilen Kürt ulusuna yönelik sindirme ve bastırma hareketine karşı, devrimci görevlerini yerine getirmekten uzak durdukları da ayrı bir gerçektir. Hatta daha da ileriye giderek, yani destek sunmak yerine zamansız ve yersiz bir şekilde ‘ideolojik eleştiri’ adı altında ‘desteklerini’ sunmaya çalıştılar.

Bir yanda sol-sekter politika izlerken, diğer yanda ise zaman zaman sağ-liberal bir hat izleyerek sosyal-şovenizmin, hatta şovenizmin ekmeğine yağ sürdüler. PKK'yi bu süreçte destekleyen bir kısım devrimci parti ve örgütler ise onun hatalı yanlarına dokunmaktan oldukça uzak durdular. Hatta bazıları PKK'den daha PKK'ci kesilmeye ve onun olumsuz eylemlerini dahi teorileştirmeye çalıştılar. Liberal ve kuyrukçu bir hat izleyerek, PKK'ye yardımcı olacaklarını sananlar büyük bir yanılgi içerisine düştüler. Biz TKP(ML) olarak; hem destek sunduk, hem de yanlış bulduğumuz politika ve eylem çizgilerini yeri ve zamanı geldiğinde doğru bir şekilde dostça eleştirdik. Bugün de öyleyiz.

Bu konuda, özellikle son iki yıllık süreçte ulusal harekete karşı komünist görevlerimizi ve sorumluluğumuzu bazı eksiklik ve yetersizlikler taşısa da esasta yerine getirdiğimizi söyleyebiliriz. Her ne kadar bazı k. burjuva akımlar partimizin PKK ile ilişkilerini beğenmeyip burun kıvrırsa da ve hatta daha da ileri giderek ‘artık PKK reformistleşti, FKÖ'leştii’ nitelemelerden hareketle ‘neden-niçin BDGP'den çekilmiyorsunuz’ yönlü eleştiri ve çağrılar yapsa da biz doğru bildiğimiz yoldan yürüdük. Çünkü BDGP'nin hareket ruhu partimizin eylem birliği siyasetine devrimci-ilerici yapılarla, özellikle de günümüz siyasal koşullarında ortak noktaları yakalamayı ve bunun üzerinden birlikte eylem örgütlemeyi; ki ulusal hareketin boğulmaya/boğdurulmaya çalışıldığı koşullarda böyle bir hareket tarzını benimsemeyi hedeflerine koymak yerine ideolojik ayrılık noktalarını öne çıkartarak sunduklarını ve doğru yolda olduklarını sanan söz konusu küçük burjuva akımlar büyük bir politik yanılgi içinde olduklarının farkında değiller.” (H.Günlüğü, sayı:45)

Elbette bu politikanın sebepleri olmalıydı. DHKP'nin neden çağrılmadığı PKK'ye ve BDGP içindeki siyasetlere defalarca sorulmuş olmasına rağmen hiçbir cevap alınamadı. PKK bu politikayla, Türkiyelileşmek için diğer örgütleri kullanacak diğer yandan da, PKK politikalarına engel olarak gördüğü DHKP'yi tasfiye edecekti. PKK'nin tüm hesapları bunun üzerine kuruluydu. Sol da kendini kullandırma konusunda PKK'ye oldukça cömert davrandı.

ifadelerle itiraf etmektedirler.

Bu birliğin programında ne vardı? Neyin etrafında bir araya gelmişlerdi? Aslında program diye bir şey yok ortada. Sadece ne olduğu belli olmayan bir "Kuruluş Bildirgesi" vardır. Nasıl savaşacakları, ne yapacakları, ne istediklerine dair bir somutluk yoktur. Herkesin ağzına bir parmak bal çalmak amacıyla yazılmış, değişik hareketlere mal olmuş söylemlerin bir araya getirilmesi dışında bir şey yoktur. Bir araya gelmelerini sağlayan ilkeleri ise; İLKESİZLİKTİR...

Somutluk derken bir plan, program, bir hedef anlaşılır. Neyi, niçin, nasıl ve ne zaman yapılacağını belirlermesidir. Mesela '96 Aralık ayında DHKP-C-PKK protokolü buna örnektir. PKK uymuştur, uymamıştır, protokol hayata geçmiştir, geçmemiştir ayrı bir tartışma konusudur. Ancak bir somutluk vardır; "*Fa-şist 12 Eylül anayasasını geçersiz sayarak en geniş halk güçlerinin katılımıyla, bağımsız ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka maletme*" denmiştir, "*bugünün somut görevleri ışığında halklarımızın demokratik muhalefetini örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, halklarımızı bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, kendi kaderlerini elleri arasına alabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük yerleşim birimlerinden en büyük metropollere kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı*" önlerine hedef olarak koymuşlardır.

Diğer yandan bu birliğin örgütler açısından hiçbir bağ-

layıcılığı yoktur. Kararlar oy çoğunluğu ile alınıyor, ama karara katılmayanlar uygulamaya katılmayabiliyorlar.

Birincisi; eğer alınan kararların bir bağlayıcılığı yoksa niye kararlar oy çoğunluğuyla alınıyor, istemeyen neden katılmıyor ?

İkincisi; çoğunluk kararına herkes katılmıyorsa neden birlik yapıldı. Ya da çeşitli süreçlerde gündeme gelen "eylem birliklerinden" farkı nedir bu birliğin? Kararların bir bağlayıcılığı yoksa neden birlik oluşturuldu ? Bu sorulara cevap yoktur.

BDGP'yi oluşturan bütün örgütler, birliğin kararlarının bağlayıcı olmamasını; "özgür iradeye saygı" olarak tanımlıyorlar. Hangi birliklerde örgütlerin "özgür iradesi" yok edilir, ya da saygısız davranılır. Doğal olan böyle bir durum olmamasıdır. Ancak bu maddenin yazılmasının ve savunulmasının tarihsel nedenleri var. Çünkü sol bu konuda sabıkalıdır. Bu madde, birbirlerine olan güvensizliklerinin sonucudur, bu güvensizliğin itiraf edilmesidir. Diğer nedeni ise, birliğin amacını ve mimarını gizlemektir. Halkın Günlüğü bu durum için şöyle diyor: "*Birliğin içerisinde yer alan güçlerin özgür iradelerine duyulan saygıyı ifade eden bildirgenin üçüncü maddesinde, bir eylem birliğinin doğasına aykırı olan dayatmacı anlayış, daha işin başında mahkum edilmiştir.*" (Halkın Günlüğü, sayı:29, 16-31 Ekim '98)

Birliklerde örgütlerin bağımsız kimliğine dokunulmaz, ipotek altına alınamaz ama bu birliklerin bağlayıcı, ilkel-kurallı olmaması demek

değildir. Oportünizmin “özgür irade”den anladığı bu birlik için değildir. Çünkü bu birliğin iradesi yoktur ki özgür olsun. PKK ne derse o olmakta, her pratiği PKK şekillendirmektedir. Hangi özgür iradede bahsedilmektedir.

Devrimci bir birliği sivil toplum örgütlerinden, dernek lokallerden ayıran en temel kıtas; birliğe niteliğini veren ilkelerdir, kurallardır. İlkelerin kuralların olması, birliğin bağlayıcı olması, örgütlerin “özgür iradelerine” zarar vermez. Belirttiğimiz gibi üzerinde anlaştıkları; Parti-Cephe düşmanlığı, ve bu temelde teslim olunan PKK dayatmalarıdır. **Birliğin programında geçmeyen ama somut olan tek şey de budur. Darbeci çetenin varlığıdır bu somutluk.**

Kuruluş bildirgesinde, “*Eylem birliğimiz MGK yedekli ve emperyalist Yeni Dünya Düzeni sözde solculuğunu reddeder*” diyorlar. Hayır reddetmediler. Aksine destek oldular. MGK politikalarını çözümlenecek, ona tavır alacak ne bir güçleri, ne programları, ne de birikimleri var. BDGP üyelerinin MGK ve YDD politikalarına karşı “direnişi” gazete, dergi sayfalarında ve panellerde atılan hamasi nutuklardan ibarettir. Pratikte ise PKK’nin tasfiyeci politikalarına yedeklenerek MGK politikalarının dolaylı destekleyicisi durumuna düşmüşlerdir. Eğer bu birlik üyelerinin bir kısmı **bugün devrimci saflarda bulunuyorlarsa, bu durum PKK’nin düzenle bütünlüşmesinin çok hızlı olmasından kaynaklıdır.** Bu süreç PKK açısından biraz daha ya-

vaş gelişseydi bir çoğu PKK’yle birlikte düzene gidecekti. Yani oportünizmi PKK’nin düzene gidiş hızı kurtarmıştır. BDGP üyeleri bunu “M-L” ideolojilerine, devrimciliklerine bağlamamalıdır. Bugün gitmedilerse bu yarın gitmeyecekler anlamına gelmiyor. Bu birliğin içinde yer alan örgütler üzerlerinde PKK ve YDD politikalarının tortusunu taşıyorlar. Bu tortuyu temizlemedikleri sürece, devrimci saflarda, emperyalizmin her türden saldırısına karşı savunmasız birer örgüt olarak kalmaya devam edeceklerdir. Bunun yolu ise bu sürecin ciddi muhasebesinin yapılmasıdır.

Gerçek böyle olmasına rağmen BDGP bileşenleri dağıldıklarını anlatan bildiride; “*Birleşik Devrimci Güçler Platformu ABD, TC ve İsrail stratejik ittifakının halklarımız açısından oluşturduğu tehditlere dikkat çekmiş, uluslararası planda, PKK şahsında, halklarımıza, devrime yönelik saldırı ve tasfiye hareketine karşı, dalgakıran rolü oynamaya çalışmış, güçlerini bu ekseninde her alan özgünlüğünde karşı saldırı ve eyleme hazırlayarak harekete geçirmiştir*” diyorlar. Başka bir ülkede yaşasak inanacağız. Nerede hangi emperyalist politikanın karşısına dikilmiştir. Yoksa belirtildiği gibi sadece hazırlık yaparken “aniden” PKK teslimiyeti yaşanıp, programları yarım mı kalmıştır. Ne olduğunu anlamaz duruma düşüp, gözlerini açtıklarında; arkasından “sürüklendikleri” PKK ile “karşı harekate geçtikleri” emperyalizm ve MGK’yı aynı saflarda mı görmüşlerdir.

Herkes PKK’ye ilişkin çok şey yazıp, söylemekte.

Ama hiç kimse yazdıklarının gereklerini yerine getirme sorumluluğu duymamaktadır. Birliğin amacını gizlemek için de bütün sol, “PKK’yi ideolojik etki altına almak” için birlik yaptıklarını söylüyorlar.

Doğru söylemiyorlar.

PKK’yi etki altına alacak ne gücü ne de ideolojileri vardır. Hangi pratikle PKK etkilenecek? Bu kendi gerçeğinden habersizliktir. Değil PKK’yi etkileme,

PKK’nin politikalarında bir milim değişiklik bile yaptıramazlar. Ve yaptıramadılar da... Böyle bir niyeti olanın şüphesiz pratiği farklı olurdu.

Etkilenme tam tersi olmuş, PKK diğer solu büyük oranda etkilemiştir. Nitekim bugün kimileri bunu “etkilendik”

“kuyrukçu pozisyonlara sürüklenildi” gibi ifadelerle itiraf etmektedirler.

Milliyetçi hareket düzenle bütünleşmek için birbiri ardına adımlar atıp, ateşkesler ilan ederken; Roma'ya yürüyüp, Mavi Çarşı'yı yakarken bu birlik PKK'nin yanından ayrılmamıştır. Dayanışma adına ilkesizlikler, devrimci olmayan yöntemler, eylemler hoş görülmüş böylelikle çürüme büyütülmüştür.

BDGP'yi PKK Kurmuştur, Almak İsteddiği Sonucu da Almıştır

BDGP, PKK'nin dayatmalarıyla kurulmuştur. PKK'nin politikalarına hizmet etmiştir. PKK sadece bu birliğe değil bütün birliklere aynı mantıkla yaklaşmış, birlik yaptığı bütün örgütleri kullanmaya çalışmıştır. Bu bütün sol tarafından da kabul edilen ve bir şekilde dile getirilen bir gerçektir. Ve PKK ilk kez bir birliği bu kadar rahat kullanmış ve kendi politikaları doğrultusunda sonuç almıştır. PKK bu birliği sola dayatırken, düşmana da "benimle uzlaşır, masaya otursan solu da etkisizleştiririm" mesajı vermek istemiştir. PKK bu amacına ulaşmıştır. Düşman da oportünizmin, YDD politikalarına direnemeceğini görmüştür.

Oportünist sol ise güçsüzlüğünden, pragmatizminden, hesapçılığın, PKK'nin "olanaklarından" yararlanma mantığından dolayı bu birliğe katılmıştır. PKK'nin bugün geldiği durum, nereye gideceği, ne yapmak istediği BDGP kurulmadan çok önce açığa çıkmıştır. Eleştirmek, etkilemek, bir şekilde düşmana gitmesinin önüne geçmek gerekiyordu. Biz bunun mücadelesini verirken, PKK'nin düzene gitmesini engellemeye çalışırken sol bunun tam tersini yapmıştır. BDGP örgütleri cüppesini giyerek PKK'nin avukatlığına soyunmuştur. PKK'ye yönelik eleştirilerimizi kendilerine alınarak saldırıganlaşmıştır. Milliyetçi hareketin ağzından konuşmuştur. PKK'ye karşı "düşmanın ağ-

zından" konuştuğumuzu söyleyecek kadar sorumsuzlaşmışlardır. PKK'ye yönelik eleştirilerimizden çok rahatsız oldukları her hallerinden belli olmuştur. Birlik tarihlerinde "dostluk", "dayanışma" adı kullanılarak hiç böylesine dostluklar yok sayılmadı, dayanışma duyguları yok edilmedi. Bu birlik PKK'nin bu noktaya gelmesinde az pay sahibi değildir.

Milliyetçi hareket düzenle bütünleşmek için birbiri ardına adımlar atıp, ateşkesler ilan ederken; Roma'ya yürüyüp, Mavi Çarşı'yı yakarken bu birlik PKK'nin yanından ayrılmamıştır. Dayanışma adına ilkesizlikler, devrimci olmayan yöntemler, eylemler hoş görülmüş böylelikle çürüme büyütülmüştür. Bir yandan çürüme büyütülürken, diğer yandan, PKK gittiği teslimiyet yolunda cesaretlendirilmiştir. BDGP, A.Öcalan'ın İtalya'da bulunduğu süreçte PKK'nin yaptığı bütün eylemlere katılmış, PKK'nin emperyalizme icazet dilenen politikalarını destekleyen eylemler yaparak bu süreci hızlandırmışlardır. Bu süreçte elbette bir saldırı vardır ve tüm devrimci güçler karşı durmak zorundadır. Ancak bu, hiçbir ayırım yapmaksızın tüm eylemlere katılınacağı, gidilen yolun gözlenmeyeceği, bu noktada eleştiri ve uyarıların yapılmayacağı anlamına gelmez. Aksine bu saldırının, teslimiyete kadar uzanacak sonuçlar yaratması ancak bu şekilde engellenebilirdi. En azından buna çalışılırdı. Ama **sol bunu çeşitli kaygılarla yapmamıştır.** Bu anlayış hesapçı ve çarpıktır, geliştirmez çürütür. Sol halkımızdan ög-

renmesini bilmediği için “dost acı söyler” sözünün anlamını da kavramamıştır.

Sonraki süreç tamamen PKK tarafından yönlendirilmiştir. PKK o dönemde Avrupa’da eylem planlarını oluşturmuş, sol da hayata geçirmiştir. İdeoloji, örgütsel ilkelere, devrimcilik ayaklar altına alınmıştır. Bu sürece birkaç örnek vermek konuyu daha anlaşılır kılacaktır:

24 Ekim tarihinde Kürt milliyetçi tutsaklar Öcalan’a yönelik saldırıyı protesto etmek için açlık grevine başlamışlardır. Açlık grevine çok kısa süre sonra TKP(ML), MLKP, TDP, TKP/ML, Direniş Hareketi tutsakları da katılmışlardır. Ancak solun bu açlık grevine neden ve hangi taleplerle katıldığı belirsizdir. Sadece bu eylem değil bir bütün olarak süreç böyledir. PKK yapmıştır, BDGP katılmıştır. **PKK söylemiştir BDGP yapmıştır.** 24 Ekim tarihinde yapılan açlık grevine ilişkin Halkın Günlüğü şöyle yazıyor;

“Bu eylemin anlamı bir çok devrimci yapı ve devrimci tarafından anlaşılmış değil. Elbette ki eyleme grupçu gözlüklerle bakılır ya da ‘lider fetişizmi’ olarak değerlendirilirse bu eylemin anlamı çözülemez. Oysa ‘71 devrimci çıkışının yarattığı değerlere bakılır ve o değerlere sahip çıkılırsa anlaşılması o kadar da zor olmayacaktır.” (Halkın Günlüğü, sayı:30)

Devrimci değerler kuyrukçuluğa kılıf yapılmaya çalışılıyor. Ne demek bu? Bundan ne anlamalıyız? Bu eyleme katılmayanlar, kuyrukçuluk yapıldığını söyleyenler “grupçu gözlüklerle bakıyorlar” ve “‘71 devrimci çıkışının yarattı-

ğı değerlere” sahip çıkmıyorlar öyle mi? Bu eylemi teorileştirmek için değerlerin kullanılması yetmiyormuş gibi Halkın Günlüğü bu konuda bir de “özeleştir” veriyor:

“Faşizmin DHKP-C’yi önderliğiyle birlikte imhaya yöneldiği süreçte devrimci hareket (komünist hareket bunun dışında değildir) çeşitli kayıplardan ve özellikle grupçuluk ilkesinden dolayı DHKP-C önderliğine yönelik komploya adeta seyirci kalmıştır. Açıktır ki, bu duyarsız davranış tarzının devrimci dostluk ve dayanışma gibi büyük erdemlerle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur.” (Halkın Günlüğü, sayı:30) diyor. Akılları başlarına PKK’nin peşinden sürüklenince geliyor. Bunu özeleştir mi, yoksa yaptıkları eyleme teorik kılıf uydurma olarak mı alacağız? Sözde özeleştir veriyorlar ama asıl amaçları PKK’ye yamanmalarını gizlemektir.

Emperyalizmin, faşizmin saldırıları karşısında devrimciler; saldırıya uğrayan halkı ve devrimcileri sahiplenir. Dayanışma içine girer. Bunda yanlış olan bir şey yoktur. Ancak burada sorun örgütlerin yaptıklarının neye hizmet ettiğinin farkında olmamalarıdır. Bu yanlışla baktığımızda oportünist sol Türkiye Devrimci Hareketinin tarihinde sırtına sayısız kamburu üst üste bindirmiştir. Bundan dolayı, DHKP-C önderliğinin Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edildiği dönemde, kimi hapishanelerde adli tutukluların dahi çeşitli destek, dayanışma eylemleri yaptıkları koşullarda neden adeta el ovuştururcasına sessiz kaldıklarını açıklamıyorlar. Ancak

Bırakalım öngörüyü, somut durumu tahlil etmekten mahrum bu kafa yapıları, bugün yaşananların adını daha o günden belirleyip, yaşananların ABD emperyalizminin devrimi tasfiye operasyonu olduğunu söylediğimizde “Siz PKK düşmanlığı yapıyorsunuz...” diyecek kadar sübjektif ve “kralcıdır”.

Tutarlı devrimcilik; dün söylediğini bugün de savunabilecek bir yerde durabilmektir, milliyetçilikten etkilenmemek, halka yönelik eylemleri kim yaparsa yapsın doğal görmemek, milliyetçiliğin arkasından teslim olana kadar gidip, varılan kapının MGK ve emperyalizm olduğunu kör gözlerin bile göreceği kadar yaklaşarak "sürüklendik", "etkilenme" dememektir. Tutarlı devrimcilik; kendi ML sandalyesinde oturabilmek, politikayı kendi beyni ile yapıp, kendi dili ile konuşabilmektir.

bugün kambur baskı yapıyor olmalı ki, sözde özeleştirmedi de edemiyorlar.

Emperyalizm Türkiye üzerinden Suriye'ye Ortadoğu halklarına saldırırken, BDGP üyeleri ve sol, saldırının "PKK'ye ve A. Öcalan'a yönelik" olduğunu söylemiştir. Buna göre tavır belirlemiştir. Oysa emperyalist saldırganlıkta PKK sadece bir ayrıntıydı. BDGP dünya halklarına yönelik saldırıya tepki göstermek yerine PKK'nin abartılı, ben merkezci değerlendirmelerine ortak olmuştur. Emperyalist saldırganlığı protesto etmek yerine PKK'nin yanlışlarına ortak olunmuştur. Süreç doğru değerlendirilip, çözümlenmediği için de doğru tavır alınamamıştır.

Aynı süreçte devrimci hareket şu değerlendirmeyi yapmıştır:

"ABD Yeni Dünya Düzeni demagojisiyle, dünya jandar-malığı rolünü pervasızca uygularken, bu rolde Türkiye ve İsrail'e de Ortadoğu'da bir misyon biçmektedir. Hedef; ABD çıkarlarına, Yeni Dünya Düzeni'ne uyumlu hareket etmeyen, direnen halklar ve devletlerdir... Oligarşinin PKK üzerine geliştirdiği iddialarla Suriye'ye yaptığı savaş tehditleri, kurtuluş hareketlerinin düşmanı emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin desteğini almak için yapılan propagandif bir faaliyettir... Suriye yönetimini teslim almak için saldırı planları Pentagon'da yapılmıştır. Bu saldırıda PKK adı kullanılarak, terörizm demagojisiyle meşruiyet oluşturulmak istenmektedir. Yine bu saldırıyla PKK'ye de, ya emperyalizmin denetiminde emperyalizmin istediği kadar öz-

gürlükler istemekle yetineceksin, ya da gelişmene izin veremeyeceğiz mesajı verilmektedir... Suriye'ye yapılan savaş tehdidi bütün Ortadoğu halklarına yönelik bir saldırdır. Bu saldırı ABD emperyalizminin saldırısıdır." (DHKC Basın Bürosu Açıklaması 73, Tarih: 8 Ekim '98)

Ve bugün bu operasyon devam etmektedir. Yugoslavya'ya, Irak'a yönelik saldırı bu operasyonun devamıdır. Diğer yandan PKK'yi de istedikleri noktaya getirmişlerdir. Emperyalizmin bütün halklara yönelik saldırısı BDGP ve diğer sol tarafından kavrana-madığı için garip eylemler ve ucube teoriler ortaya çıkmıştır. Ancak aradan geçen zaman içinde özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar üzerinden geliştirdiği emperyalist politikalar artık kör gözlerin bile göreceği kadar açık hale geldikten sonradır ki; oportünist sol bildik alışkanlığıyla "derin" tahlillere girişmiştir. Bırakalım öngörüyü, somut durumu tahlil etmekten mahrum bu kafa yapıları, bugün yaşananların adını daha o günden belirleyip, yaşananların ABD emperyalizminin devrimi tasfiye operasyonu olduğunu söylediğimizde "Siz PKK düşmanlığı yapıyorsunuz..." diyecek kadar sübjektif ve "kralcıdır". Bugün bir çok derginin sayfalarına baktığımızda ise neredeyse tamamı emperyalist tasfiye operasyonu teorileri yapıyor, nasıl Marksist-Leninist olduklarını ispat için çırpınıp duruyorlar. Ancak akıllanmıyorlar. Ne Romanya'da yaşanan karşı-devrim sürecinde içine düş-

tükleri ideolojik acizlik, ne Körfez Savaşı döneminde ya-şadıkları politikasızlık sonucu emperyalist saldırganlığın ye-değine düşmeleri... akıllan-dırmıyor. Bugün yaşananların akıllandıracağı da meçhuldür.

PKK "Roma Yürüyüşü"yle emperyalizmin denetiminde bir sürece girmiştir. Yapılan bütün açıklamalarda emperyalizmin etkisi ve emperyalizme duyulan güven vardır. Ve PKK'nin niteliği tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır. Ancak bu gerçekler görülmek istenmez.

Halkın Günlüğü yayınladığı bir yazıda şöyle diyordu;

"... siyasi çözümünü hızlandırmak adı altında emperyalist haydutlardan destek istenmesi ve onların kapılarının zorlanmasıdır. Kendi ulusal mücadelesi bağintısı içerisinde diplomatik kanalların kullanılmasını doğal karşılıyoruz. Ancak bu kanallar doğru bir şekilde kullanılmadığı zaman gerçek hedef ve dostlardan kopuş yaşanacağı açıktır. Biz, PKK'nin bu politik taktik yönelimini hatalı bir yaklaşım olarak değerlendirmemize karşın, mevcut durumuyla devrimci ulusal karakterini koruduğunun ve kısa sürede bu niteliğini yitirmeyeceğinin de altını çizmiştik. Ki gelişmeler birçok bakımdan bizi doğruladı. Bir kısım devrimci politik parti ve örgütlerin belirttiği gibi, PKK ne reformistleşti, ne de bir FKÖ, bir PDK ve YNK gibi işbirlikçi reformist ulusal harekete evrildi."(Halkın Günlüğü Sayı:38, 1-16 Mart 1999)

PKK'nin bütün niteliği ortaya çıkmasına rağmen Halkın Günlüğü Roma sürecinde

ve sonrasında PKK'nin devrimci olduğunun, emperyalizmin denetimine girmediğinin teorisini yapıyor. Oysa bunun böyle olmadığını PKK, kendisi bile ifade etmiştir. Emperyalizme övgüler dizilirken, "Kürt sorununu uluslararasılaştırma" adına emperyalizmin denetimine girilirken, Papa'ya, ABD'ye övgüler dizilirken, "Viva İtalya" sloganları atılırken PKK'nin devrimciliğinden şüphe etmediler! Yaptığı her şeyi onayladılar.

Mavi Çarşı ve BDGP

Hiçbir örgüt halkı katlede-rek, devrimcilik yaptığını iddia edemez. Tarih boyunca halkları hep egemenler, halk düşmanları katletmiştir. Halkı katlederek devrimcilik yapılmaz. Devrimciler de buna gereken tavrı almak zorundadır. Ancak BDGP A.Öcalan İmralı'ya getirildikten sonra yapılan Mavi Çarşı eyleminde, bir devrimcinin alması gereken tavrı almamış, neredeyse sahiplenmişlerdir. *"Doğrudan halkı hedefleyen, halkı katletmeye yönelik hiçbir eylem devrimci bir eylem değildir. Böyle bir eylemi yapanlar da devrimciler olamaz..."* demiştik. Bu katliama sert bir şekilde tepki göstermiştik. 82 Nolu Cephe Bülteni gerçekleri ortaya koyduğu zaman oportünizm adeta şaşkınlık yaşamıştır. Kürt Milliyetçileri ise bu açıklamayı bahane ederek yurtdışında Cepheliler'e saldırmıştır. BDGP Mavi Çarşı katliamına yönelik hiçbir açıklama yapmamış, kınamamıştır. Halk için, devrim yapmak için kurulduğunu söyleyen BDGP, her nedense halkı katletmeye yönelik bir eyleme

PKK, kendi denetiminde olmayan hiçbir birliğe olumlu bakmaz ve dağıtmaya, bozmaya çalışır. Bu amaç için kimi bulursa kullanır. BDGP ve onun paralelinde kurulan BDGP Sağmalcılar Komitesi de kendi alanında bu işlevi görmek istemiştir. PKK, CMK'yu işlevsizleştirmeyi, dağıtmayı başaramayınca, CMK içindeki örgütleri sağcılaştırarak aynı sonucu almaya çalışmıştır. MLKP'nin CMK içindeki son süreci bunun pratiği olmuştur. "Sürüklenme" sadece yayın alanında değil, mücadelenin olduğu her alanda MLKP için son hızıyla yaşanmıştır.

BDGP 22 Kasım tarihinde yayınladığı bir açıklamayla kendini feshettiğini ilan etti. Bu "birliğin" dağılması, kendisini feshetmesi, bir "musibet" olarak algılanabilirse olumludur. Çünkü bu birlik devrim için, halkların kurtuluşu için kurulmamıştır. Bu birliği oluşturanların devrim diye bir sorunları yoktur. Bu birlik gıdasını Kürt milliyetçi hareketten alarak beslenmiş ve varolmuştur. 24 Eylül tarihinde PKK ayrıldıktan sonra da ancak iki ay "yaşayabilmiştir". Kürt milliyetçi hareketin tasfiyeciliğine, Parti-Cephe'yi tecrit etme politikasına -başarılı olunamasa da- yeterince alet olmuştur.

tavır almamıştır. Aksine tavır alanları, mahkum edenleri eleştirmiş, yapılan fiili saldırıları hak görece kadar devrimci ilke ve değerlerden uzaklaşmıştır. Öyle ki; Mavi Çarşı katliamını mahkum eden Cephe'yi "kışkırtıcı" ilan ederek Cephelilere yapılan saldırıları adeta "doğal" görmüşlerdir. Neden? Çünkü Kürt milliyetçi hareket bu katliamı "**Kürt halkının doğal tepkisi**" olarak değerlendiriyor "**saygı**" duyuyordu. Onun için BDGP de kınamadı, tepki göstermedi. Bunun başka açıklaması olamaz. Varsa neden bir açıklama yapılmadı. Neden utangaç bir şekilde satır aralarında "eleştiri" yapıldı.

Cephe halkın karşısına çıktı ve yapılan katliamı lanetledi. Evet Mavi Çarşı'da BDGP neredeydi? Neden bir şey söylemedi? Hatta PKK eylemi açıktan savunamazken BDGP'yi PKK'den daha PKK'ci kılan neydi? Ne olmuştu o "özgür iradeleri" ne.

Politikada ATILIM Gazetesi "Psikolojik savaş ve manipüle edilmiş bilinçler" başlığı taşıyan yazısında, psikolojik savaş üzerine dersler verip, devrimci hareketin eylemlerinin de daha önceden çarpıtıldığını, -Sabancı eylemini de örnek vererek- anlattıktan sonra;

"...Acı olansa Dev-Sol çevresinin bundan yeteri kadar ders çıkaramamasıdır. Bu yüzden Kurtuluş, Mavi Çarşı gibi, şüphesiz yanlış ve kontrolsüz şiddet eylemlerine 'kontrgerilla eylemi' yaftasını yapıştırarak tersten aynı hataya düşmektedir. Bu, çeşitli kaygılar öne çıkartılarak politika yapıldığında düşülen vahim bir durumdur" (P. ATILIM, Sayı:

20) diyor.

Mavi Çarşı katliamının adı ATILIM'a göre "yanlış ve kontrolsüz şiddet eylemleri"dir. Bu eylemin kontrgerilla eylemlerinden farkı ne? Bir devrimci hareketin böyle eylemler yapması kontrgerillaya rahmet okutması demektir. Atılım'ın söyledikleri bununla da sınırlı değil. Fırsat buldukça, yazdıkları yazılarda, Cephe'nin PKK milliyetçiliğini mahkum eden yazılarında, açıklamalarında şovenizmi keşfetmeye çalışıyorlar.

"... Seçimlerde MHP'nin belli bir oy artışı sağlamasını ve 1 Mayıs'a katılımın düşmesini 'Kürt Milliyetçiliği'ne dayandıran Kurtuluş, Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesi karşısındaki sosyal, şoven duruşunu bir kez daha gözler önüne seriyor." (P. ATILIM, sayı:16, 15 Mayıs 1999) Atılım yazarları daha da ileriye giderek devrimciliğimizi sorgulamaya kalkıyor "sürüklendikleri" PKK adına; "Vatan Dergisi 6. sayısında, 'Sol Öğrenemiyor' başlığı altında, PKK'nin günümüzdeki durumunu siper ederek emperyalist ekonomizmin ve sosyal şovenizmin paslı silahlarıyla komünist ve devrimci hareketlere saldırıyı sürdürüyor. 'Kürt Milliyetçileri', 'Kürt Milliyetçi hareketi' gibi vurguları miras olarak devralan Vatan, Türk halkının en geri duygularına sesleniyor. 'Ezilen ulus milliyetçisi' demeye, Kürt ulusunun pozisyonunu ısrarla vurgulamaya bile gerek duymuyor. Ne de olsa o, Türk milliyetçiliğine de, Kürt milliyetçiliğine de karşıdır, her türlü 'bölücülüğün' karşısında panzehirdir. Devrimcilik adına konuşup, bu

kadar politik sefaletle sürüklenmek acı vericidir. Bu tutumun Marksist-Leninistlikle hiçbir ilgisi olmadığı gibi, tutarlı devrimcilikle de ilgisi yoktur.”(P. ATILIM, sayı 38 16 Ekim 1999)

Tutarlı devrimcilik; dün söylediğini bugün de savunabilecek bir yerde durabilmektir, milliyetçilikten etkilenmemek, halka yönelik eylemleri kim yaparsa yapsın doğal görmemek, milliyetçiliğin arkasından teslim olana kadar gidip, varılan kapının MGK ve emperyalizm olduğunu kör gözlerin bile göreceği kadar yaklaşarak “sürüklendik”, “etkilenme” dememektir. Tutarlı devrimcilik; kendi ML sandalyesinde oturabilmek, politikayı kendi beyni ile yapıp, kendi dili ile konuşabilmektir.

Evet tekrar tekrar soruyoruz; BDGP Mavi Çarşı eylemine neden tavrı almadı? Kim nasıl engelledi? Sizce halkı katleden eylemler olabilir mi? Devrimcilerin mi yoksa kontrgerillanın mı yaptığı belli olmayacak kadar şaibeli eylemlerin “doğal tepki olduğunu” savunmak devrimcilik midir?

BDGP yaşanan o süreçte PKK’yi eleştirmekten kaçınmıştır. İlkesiz, pragmatist kafa yapısıyla, “birlik bozulacak”, “PKK tepki gösterir” diye eleştirmekten kaçmışlardır. Örneğin “Roma süreci”ne ilişkin Halkın Günlüğü yazdığı bir yazıda; “*Burada PKK’nin söz konusu politikasının ayrıntılı olarak eleştirisini yapmayı yeri ve zamanı olmadığından gereksiz görüyoruz*”(1-16 Mart 1999) diyor. Ancak şimdi dizi dizi PKK yazıları yayınlanıyor.

Anlaşılan sola “cesaret” gelmiş PKK eleştirisi konusunda. Ne kadar büyük bir öngörü, ne kadar devrimci bir sorumluluk!

PKK, BDGP’den hiçbir hesap vermeden terk edip gittikten sonra durumu kurtarmaya çalışan sol konuşmaya başlıyor;

“BDGP içindeki bu ayrışma şüphesiz ki öncesine sahiptir. BDGP güçleri, BDGP kuruluşu öncesi olduğu gibi 1,5 yıllık BDGP çalışması süresince, gerek kendi platformları aracılığıyla gerekse de BDGP içinde, ayrışan güçlerden özellikle de PKK’nin yönelimlerine karşı ideolojik ve politik olarak mücadele yürütmüşlerdir. Bu dönemdeki eleştirisel yaklaşımlara rağmen BDGP’nin Kuruluş Bildirgesi’nde konulan ilkeler ve çizgi üzerinde ittifak devam ediyordu ve bu doğrudur.” (BDGP 11 Ekim ‘99 tarihli açıklamasından) diyor.

Nerede, ne zaman, nasıl mücadele edilmiş, ne demiş, nasıl eleştirmişler, hangi belgede yer almış bunlar?.. Belli değil. Halka ve kendi tabanına yönelik açıklamalardan başka bir şey değildir bunların ve hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Bırakalım eleştirmeyi PKK “Barış” dahil desteklenmiştir. Günöbirlik, küçük hesaplarla hareket edilmiştir. Anı kurtaralım derken, geleceklerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını görememişlerdir. “*BDGP’nin gerçek misyonunu oynaması, aynı zamanda Kürt Ulusal Hareketi’nin başka arayışlar içine girmesine ihtiyaç bırakmayacaktır. Bu arayışların ne*

Kullanma, kullanılma, tasfiye üzerine kurulu bir birlik Türkiye devrim tarihinde BDGP ile vücut bulmuş oldu. Elbette bundan kurtulmanın, en azından bu musibetten ders alınıp ciddi bir muhasebe yapmanın önü açılır ve soldaki çarpık birlik anlayışlarının terk edilmesini hizmet eder.

Bu birlik Türkiye devrimine büyük zararlar vermiş, İmralı'ya giden yolun parke taşlarını döşemiştir. PKK'ye çıkarları için nasıl alet olduğu görülmelidir. PKK'nin ciddiyetsizliği bu birliğin her aşamasında olduğu gibi ayrılmasında da ortadadır. Hiç kimseye hesap vermeden ihtiyacı bittiğinde çekip gitmiştir. Sol, PKK'nin bugünkü durumunu anlamak için bunları da değerlendirmelidir.

olduğu bilinmektedir.” (Halkın Günlüğü, sayı:36) Neymiş bu bilinen? Neden açık açık söylemiyorsunuz “bu arayışın” ne olduğunu? Hep “misyon”dan bahsediliyor. Misyon nedir? Ne işe yarar? Nereelerde ortaya çıkar? Nedir sizin bu misyon dediğiniz? “BDGP'nin Kürt Ulusal Hareketi'nin başka arayışlar içine girmesini engelleyecek bir misyonu...” yoktur. Hangi güçle, hangi ideolojiyle bu misyondan bahsediliyor? BDGP'nin bir misyonundan bahsedilecekse, PKK'nin solu kullanma misyonunu yerine getirmiştir.

BDGP Örgütlerin “Bağımsız” Kimliğini Yoketmiştir

PKK her zaman solu küçümsemiş, örgüt olarak bile değerlendirmemiş, yeri gelmiş küfretmiş, yeri gelmiş yağ çekmiş ama her zaman onu kullanmayı düşünmüştür. Solun '90'lı yıllara kadar PKK'ye karşı yaklaşımı da olumlu değildir. PKK'yi sahiplenilmesi gereken süreçte sahiplenmemiş, oligarşiyle paralel şeyler söylemişlerdir. Ancak bölgede PKK'nin belli bir fiziki güce ulaşmasıyla birlikte eski “düşmanlar” “dost” olmuştur. Solun PKK'ye yaklaşımında belirleyici olan güçsüzlüğü, ideolojik zayıflığı, PKK'nin olanaklarından yararlanma isteğidir. Bu yaklaşım, PKK'nin solu kullanma temelindeki yaklaşımları ile birleşince ortaya örgütsel kimliklerin dejenere edilmesi çıkmıştır.

Marksist-Leninist olmaları, dışlarındaki güçlere tapanlar, kendilerine güvenmeyenler sürekli dayanacak

yer, tutunacak dal ararlar. İşte bu durumu PKK çok iyi değerlendirmiştir. BDGP sürecinde pek çok örgüt örgütsel kimliğini kaybetme noktasına gelmiştir. Örgütlerin yayınlarına; yazıların, haberlerin diline-üslubuna, yapılan eylemlere baktığımızda bunu çok rahat bir şekilde görebiliriz. Dergilerinde, PKK'nin düşüncelerini mi, yoksa örgütün kendi düşüncesini mi yazdığı belirsizdir. **BDGP içinde yer alan örgütlerde; dilden üsluba, günlük politikadan çeşitli değerlendirmelere kadar pek çok konuda “PKK'lılaşıma” yaşanmıştır.**

MLKP Merkez Komitesi Genişletilmiş Toplantısı kararında bu gerçek dile getirilmek zorunda kalınıyor: “*Kitle ajitasyon aracımız ve daha az olarak da teori aracımızda önemli içerik hataları, Parti çizgisinden önemli savrulma örnekleri görülmektedir. Ulusal harekete karşı uzlaşıcı davranılmakta, ulusalcı hareketin derinleşmekte olan reformcu eğilimi deşifre edilememekte, yer yer kuyrukçu pozisyonlara sürüklenilmekte, ulusalcı söylemlerden ciddi bir etkilenme görülmekte, proleter sosyalist sınıfsal bakış açısında ısrarcı davranılmaktadır. Yine halkçılık, popülizm yönünde ciddi etkiler sürüyor. Kimi yazılarda liberal, küçük burjuva söylemler tahlilleri etkiliyor. Devrimci-demokratik ve komünist hareket arasındaki kalın çizgiler kimi zaman belirsizleşiyor. Sosyalist perspektifimiz zayıf kalıyor, yazılara yeterince indirilemiyor. Bu durum, Partinin ideolojik-siyasal yönü ve doğrultusunda bir bozulmayı ifade ettiği gibi, savrulmalara*

açık bir zemin de yaratıyor, oportünizmi besliyor.” (MLKP MK Genişletilmiş Toplantısı Kararı, Ağustos 1998) (ABC)

Bunun üzerine çok fazla söze gerek yoktur. Herkes en iyi kendini tanımış. Ancak bu belirlemelerin gerekleri de yapılmayarak aynı yolda yürünmeye de devam edilmiş, bu hareketin yayın organını eline alanlar adeta Kürt milliyetçilerinin yayınlarını okuduklarını düşünür hale getirilmiştir. “Özeleştiriler” devam ediyor;

“Partimiz bir yandan sınıfsal-enter-nasyonalist karakterine bağlı politik-pratik olarak kendini ortaya koyarken, öte yandan PKK’ye karşı belli ölçülerde ideolojik savaşım da yürüttü. Fakat ne var ki, ideolojik savaşım cephesinde belirgin tutukluk sergilendi. Teoriye, tarihsel deneyime, program ve stratejisine bağlı olarak PKK ile ayırım çizgilerini yeterince ortaya koyamadı. PKK’nin zaafılarına karşı etkin bir savaşım yürütemedi. Önemli oranda da ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilendi. Yer yer yedeklendi, sürüklendi... Kuşkusuz ki, bu bir zaafiyetti. Partimizin ideoloji ve siyasi çizgi ile bir çelişki oluşturuyordu. Önemli bir liberalizmi yansıtıyordu. Ki, Partimiz, bir dönemden beri bu zaafiyetini aşmaya yönelmişti.” (Sınıf Pusulası, sayı:4) (ABC)

Evet en çok etkilenenlerin başında MLKP gelmektedir. “Komünist” nitelermelerini ağızdan düşürmeyen bir hareket bu kadar nasıl kolay etkilenir? Yeterince eleştirilememesinin, liberalizme düşmenin, zaafiyetin, savrulmanın nedeni nedir? Neyin karşılığında liberal davranılmıştır? PKK’nin yarattığı tahribat, kimliksizleştirme öyle bir noktaya gelmiştir ki, MLKP-MK bu değerlendirmeleri yapmak zorunda kalmış, adeta “biz kimiz?” diye sorulur olmuştur.

MLKP’nin kendisine ilişkin söyledikleri, kendi kimliğinin nasıl PKK’ye teslim edildiğinin kibar bir şekilde itirafıdır. MLKP kendi politika ve yaklaşımına ilişkin bu değerlendirmeleri yaparken, Devrimci Sol Dergisi’nde aynı süreçte MLKP’ye ilişkin şunlar yazılıyordu:

“Bu birliğin en ‘keskin’ savunucuların-

dan MLKP, ideolojik bağımsızlığını, eski ideolojik çizgisini büyük oranda yitirmiştir. Bu geçmişi ile ciddi bir hesaplaşma yapmaması demektir. Bunu yapmadığından eklektik bir çizgiye ulaşmıştır. Bu eklektik çizgi onu istikrarsızlaştırmakta ve çeşitli yerlere sürüklemektedir. Bugün bir çok siyaset MLKP’nin bu yönünü (önce DHKP-C, şimdi de PKK taklitçiliği) eleştirmektedir. MLKP kendine özgü çizgisine oturmadıkça, arayışı sürdükçe istikrarsızlığı da sürecektir. Deney yaşamaya devam edecektir.” (Devrimci Sol Dergisi, Sayı: 11, Ağustos ‘98)

Siyasi, örgütsel bağımsızlık korunmadıkça sürekli olarak yaslanacak bir yerler aranacaktır. Bu bir gün Arnavutluk olacak, diğer gün PKK olacaktır. Bu gerçeği göz önüne alınca da gerçekten “özeleştirinin” samimiyeti ve gereğinin yapılp yapılmadığı da tartışılır olmaktadır. Eleştiriye tahammülsüz olanlar elbette ki özeleştiriye de doğru temelde yapamayacaklardır.

“Bizim herhangi bir özeleştiriyeye ihtiyacımız yok. Bizim işçi sınıfının kültür düzeyini yükselten, mücadele ruhunu geliştiren, zafere inancını pekiştiren... bir özeleştiriyeye ihtiyacımız var.” (Leninizm Nedir, Stalin, İnter Yayınları sayfa: 107)

Stalin’in sözünü ettiği özeleştirisinin yapılması için neden ve niçinlerin daha köklü sorgulanması, belkide tüm bir tarihin yeniden gözden geçirilmesi gerekmektedir. PKK karşısında düşülen durumun kökleri daha gerilerdedir. Geleneklerdedir. Mirastadır.

BDGP Varolan Devrimci Birlikleri Bozmayı Amaçlamıştır

Uzun yıllardır PKK’nin nasıl adımlar attığı ve neyi amaçladığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Düşmanla uzlaşmak, masaya oturmak için elinden gelen her şeyi yapmış, devrimci örgütlerin, devrimci birliklerin varlığını kendi tasfiyeci politikaları önünde engel olarak değerlendirmiştir. BDGP’nin kuruluşu ne-

denlerinden biri de budur. BDGP kuruluş bildirgesinde “her alanda komiteleşmeye gidilmesi”nden bahsediliyor. Tek başına ve teorik olarak ifade edildiğinde pratikteki olumlu bir adım, devrimci gibi görünse de uygulanmasında farklı olmuş, varolan ve eylemler örgütleyen, zaferler kazanan devrimci birlikleri bozma amaçlı kullanılmak istenmiştir. Ancak tasfiye gizleniyor ve “devrimci” bir görüntüyle yapılıyor. Bu politika PKK’nin politikasıdır. Bu tasfiye operasyonlarından biri de hapishanelerde kurulan komitelerdir. PKK sürekli olarak Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nu (CMK) bölmeye, parçalamaya, içeriğini boşaltmaya, sağcılaştırmaya çalışmıştır. Ancak bunda bütün çabalarına rağmen başarılı olamamıştır. BDGP kurulduktan sonra **BDGP Sağmalcılar Komitesi** oluşturuldu. Kuruluş Bildirgesi’nde bahsedilen “siperlerde, alanlarda dövüş”meyi Sağmalcılara taşımış oldular böylece. Hem de bu “dövüş”ü cezaevlerinde direnmenin teorisini yapan PKK tutsakları ile birlikte yapacaklardı.

CMK’ya alternatif olmadığı söylenece de “BDGP Sağmalcılar Komitesi” CMK’yı parçalamak için PKK tarafından kurulmuştur. PKK’nin hapishanelerdeki teslimiyet politikası bilinmesine rağmen oportünizm, bu komitenin içinde yer alarak (TKP(ML), TDP, TKP/ML, MLKP, DHP, PKK) CMK’yı tasfiye operasyonuna ortak oldu ama karşılarında devrimci politika olmasından kaynaklı başaramadılar. PKK, CMK’nın yaptığı eylemlere saldırma noktasına kadar geldi. **Bu cesaret nereden alındı?**

PKK, CMK’dan rahatsızlığını Sağmalcılar Hapishanesi’nde yapılan bir panelde şöyle ifade ediyor: *“CMK’nın ne hale geldiği ortadadır. Bunu eleştiri konusu yapmak istemiyorum. Birliğimiz için ölü diyorlar ya, bana göre CMK şimdiden ölmüştür, neredeyse üzerine bir fatiha okunacaktır... Ama bir şey işlemiyorsa illa tutmak da doğru değildir...”* (BDGP’ye Bakış ve Görüşler sayfa 74-75)

İfade edilen; niyettir, olması istenendir. Oportünizm bunu bile görmek istememiştir. Aklınca CMK’nın tasfiyesinin,

BDGP’nin kuruluş amaçlarından olan DHKP’yi tasfiye operasyonunun cezaevleri cephesindeki adımı olarak görmüş ve desteklemiştir. PKK, kendi denetiminde olmayan hiçbir birliğe olumlu bakmaz ve dağıtmaya, bozmaya çalışır. Bu amaç için kimi bulursa kullanır. BDGP ve onun paralelinde kurulan BDGP Sağmalcılar Komitesi de kendi alanında bu işlevi görmek istemiştir. PKK, CMK’yı işlevsizleştirmeyi, dağıtmayı başaramayınca, CMK içindeki örgütleri sağcılaştırarak aynı sonucu almaya çalışmıştır. MLKP’nin CMK içindeki son süreci bunun pratiği olmuştur. “Sürüklenme” sadece yayın alanında değil, mücadelenin olduğu her alanda MLKP için son hızıyla yaşanmıştır.

CMK direnişler örgütlerken bu komitenin tek eylemi de Öcalan ile ilgili protestolar olmuştur.

Bu Birliğin Bozulması Devrimin Çıkarınadır

BDGP 22 Kasım tarihinde yayınladığı bir açıklamayla kendini feshettiğini ilan etti. Bu “birliğin” dağılması, kendisini feshetmesi, bir “musibet” olarak algılanabilirse olumludur. Çünkü bu birlik devrim için, halkların kurtuluşu için kurulmamıştır. Bu birliği oluşturanların devrim diye bir sorunları yoktur. Bu birlik gıdasını Kürt milliyetçi hareketten alarak beslenmiş ve varolmuştur. 24 Eylül tarihinde PKK ayrıldıktan sonra da ancak iki ay “yaşayabilmiştir”. Kürt milliyetçi hareketin tasfiyeciliğine, Parti-Cephe’yi tecrit etme politikasına -başarılı olunamasa da- yeterince alet olmuştur.

BDGP, darbecileri var etmeye çalışmış yine başaramamışlardır ve daha önce de olduğu gibi kendilerini kirletmişlerdir. “Körle yatan şaşı kalkar...” misali, darbeciyle yatan, emperyalist tasfiye operasyonunun koltuk değneği olarak kalkmıştır. A. Öcalan’ın emperyalizmin denetimine girdiği süreçte, bu birlik bir takım eylemler yapmıştır. “Devrimi ilerletmek, geliştirmek için” kurulan birlik Öcalan’ı sahiplenme eylemleri dışında ne yap-

mıştır? Bu eylemler de bir süre sonra Kürt milliyetçilerini YDD yolunda daha da rahatlatan bir niteliğe bürünmüştür. BDGP, kurucu bir üyesini emperyalizme, Yeni Dünya Düzeni'ne "yolcu" ederek traji-komik bir son yaşamıştır.

BDGP'liler, bugüne kadar neyi, neden yaptıklarını, birliğin neden dağıldığını açıklamalılar. Açıklama olsun diye açıklama yaparak kimseyi inandıramazsınız. Birliği feshederek atılan adımı, devrimci bir muhasebe yaparak devam ettirmelisiniz. Yapılan açıklama ve değerlendirmeler gerçeklerden uzaktır. Yazılanların doğru olmadığı bilindiği için sıkıntılı ve "zorunlu" açıklama olduğu her satırında görülmekte, yine hesapçı davranılmaktadır. Yine unutturulmak istenmektedir.

"BDGP'nin kuruluşundan bu yana üstlendiği misyon ve yürüttüğü mücadele çok anlamlı, Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesindeki ilklerden olup, bugün sonuçlanması yarattığı değer ve kazanımların yadsınması anlayışını doğurmayacaktır ve doğurmamalıdır" demeniz yaşananlar ve geline sonucunu unutturmamakta ve açıklamamaktadır. Nasıl bir "misyon" üstlendiği, ne "değer ve kazanım" yaratıldığını ise sizden başka kimse görememektedir. Artık niyetlerden öte gerçekler tartışılmalıdır. *"Eylem platformunun ne bir yanlış söz konusudur, ne de BDGP kuruluş ilke, amaç ve pratiği yanlıştır..."* denilerek, kuruluşunuzun esas amacını gizleyemezsiniz ve halka da anlatamazsınız. Olumlu bir birlikse neden devam etmediniz, her şeyiniz PKK miydi diye sorarlar.

Devrime hiçbir yararı olmayan böyle sayısız birlik kurabilirsiniz. Hatta bir gün birini bozup yarın bir diğerini kurabilirsiniz. Sonra yanlışlar, doğrular bir çok şey sıralanır. Ancak yaşan deneylerden dersler çıkarmadıkça da hep aynı sonuçlar yaşanacaktır. BDGP'nin devrimci anlamda muhasebesi yapılmadıkça ülkemiz devrim tarihindeki tahribatları sürecektir. Nasıl darbecilik ihanetini meşrulaştırıp, solda "gelenek" haline getirilmesine hizmet ettiyseniz, şimdi de sola ucube bir birlik hediye ettiniz. Kullan-

ma, kullanılma, tasfiye üzerine kurulu bir birlik Türkiye devrim tarihinde BDGP ile vücut bulmuş oldu. Elbette bundan kurtulmanın, en azından bu musibetten ders alınıp ciddi bir muhasebe yapmanın önü açılsın ve soldaki çarpık birlik anlayışlarının terk edilmesini hizmet eder. Çünkü;

"Proletarya neyi çok parlak biçimde başardığını, neyi başaramadığını kabul etmekten korkmaz. Şimdiye kadar yok olup giden devrimci partilerin hepsi kendini beğenmiş hale gelip, güçlerinin nerede yattığını göremedikleri zaaflarından söz etmekten korktukları için yok olmuşlardır." (Leninizm Nedir? İnter yayınları)

BDGP Ekran-Panel-Yurtdışı Birliğidir

Bu birlik, PKK'nin emperyalizme nedamet getirme sürecinde, kendini tanıtmaya panelleri ile MED TV ekranında boy göstermekten başka bir şey yapmamıştır. Koparılan onca gürültüye, sayfalar dolusu yazıya, büyük laflara rağmen halk için, devrim için yapılan bir şey yoktur. Çünkü bu birliğin ayağı havadadır. Bu birlik yurtdışı birliğidir. "Devrim yapma", "düzeni değiştirme" iddiasında olan bu birlik, Türkiye'de birkaç gösteri dışında bir şey yapmamıştır. Eylemlerinin hemen hepsi yurtdışındadır. Nasıl olsa burjuva demokrasisinin "nimetleri" var. Diğer yandan da PKK tarafından emperyalizme mesajlar verilmiştir. "Türkiye solunu yedeklerim, dediğimden çıkmazlar, istediğim gibi çekip-çeviririm..." denmiştir emperyalizme.

Yurtdışında gazetelere ilan vermek, bol miktarda bildiriler yazmak ve PKK'nin gösterilerine katılmaktan, MED TV ekranlarında PKK'nin şovlarının malzemesi olmaktan başka yapılan bir şey var mıdır? Türkiye'de ise alanlarda platformlar kurdular. Basın, tutsak aileleri, gençlik, cezaevleri platformları. Bunların faaliyetleri ise yapılan yazılı basın açıklamalarının ötesinde değildir. Halkı çağırıyorlar... dikkat çekiyorlar... duyarlı

olunmasını istiyorlar... engelleyelim... deniyor ama dinleyen yok.

Halkımızın Kurtuluşu Devrimdedir, Devrimciliktedir

Birilerine yaranmak, küçük hesaplar için en temel devrimci ilkelere taviz verenler, asla halkların kurtuluş mücadelesini sürdüremezler. Çünkü bu ilkesizlik batağı adına ne denirse densin, hangi “komünist” sıfatlarla anılırsa anılsın, burjuva politikacılığı akıbetinden kurtulamaz. Devrimciler ilkeleriyle şekillenir, ilkeleriyle yaşar-savaşır ve ilkeleri için tereddütsüz ölürlür. Ancak BDGP’ye bakıldığında bunların hiçbirini görmek mümkün değildir. BDGP, özellikle sol açısından ifade etmek gerekirse İLKESİZLİK İTTİFAKIDIR. Böyle olduğu içindir ki tasfiye operasyonunun koltuk değneği olmaktan kurtulamamışlardır. Kimse kendini aldatmasın. Adeta yeminler ederek “vallahi biz de eleştirdik” nakaratları kimseyi kurtarmaz ve size yarar sağlamaz. Devrimcilik ancak devrimci muhasebe ile gelişir.

Bugün PKK’yi teslimiyet noktasına getiren nedenler tartışılırken geçmişte ortak olunan pratiklerin üzerinden atlanamaz. PKK’nin, ıslah etme, birlik yapma, birlikten sonra ise istediği şekle girme, istediği gibi davranma dayatmacılığı vb. işin sadece birlik anlayışına yansıyan boyutlarıdır. Bunlar milliyetçilik çizgisinin, kendisi dışında kimseye yaşam hakkı tanımayan anlayışın sonuçlarıdır. Solun kendi adına çıkaracağı dersler olmak zorunda. Bugüne kadar neden bu anlayışa karşı çıkılmadı, sessiz kalındı, bu politikalara yedeklenildiği sorgulanmak zorunda. BDGP bunun yaşanan somut örneğidir.

BDGP’yi oluşturanların bu musibetten ders çıkarıp çıkarmayacaklarını göreceğiz. Ama BDGP’nin dağılışına ilişkin bildirileri ve BDGP konusundaki değerlendirmeler gösteriyor ki, hiçbir ders çıkarmaya niyetleri yoktur. Ciddi bir hesaplama yapılmadıkça solda basitlikler

ve küçük hesaplar sürecektir.

“Bu birliğin ciddiyeti yoktur. Bu birliğin somut bir programı, hayatın içinde karşılığı yoktur. Ve bu birliğin siyasi ahlak açısından temeli yoktur. Yaşanan onca deneyimden sonra, darbecilik ihanetinin ve darbecilerin her şeyi böylesine ortadayken ve kendileri böylesine ortada yokken, onlarla birlik yapan siyasi ahlakı ALKIŞLIYORUZ. Sürdürün bu birliği, aman meftanın tabutunun dört kolunu iyi tutun. Ama cenaze törenine katılanlar bilir. Ölü taşımak ağırdır. Bu birlik, Türkiye devrimini geliştirmez ama, bu tabutu taşıyanları yorar. İlkelerin, siyasi ahlakın dejenerasyonunu hızlandırır. Kim meşru, kim meşru değil, kaos büyür.” demiştik.

Sol, bu söylediklerimizi BDGP pratiği üzerinden tekrar düşünmelidir. Bu birlikle, bu birlik süreciyle sol kime hizmet etmiştir bunu açıklamalıdır. Bu birlik Türkiye devrimine büyük zararlar vermiş, İmralı’ya giden yolun parke taşlarını döşemiştir. PKK’ye çıkarları için nasıl alet olduğu görülmelidir. PKK’nin ciddiyetsizliği bu birliğin her aşamasında olduğu gibi ayrılmasında da ortadadır. Hiç kimseye hesap vermeden ihtiyacı bittiğinde çekip gitmiştir. Sol, PKK’nin bugünkü durumunu anlamak için bunları da değerlendirmelidir.

PKK’nin çekip gitmesinden sonra kendilerini neden feshettiler? Bir işlevi kalmadığı için. Ama öncesinde ne işlevi oldu, kendilerine mi bir şey kattı, devrime mi bir şey kattı? Ne kendilerine, ne devrime, ne de halka bir şey katmadığı ortadadır. Katması bir yana kendilerine zarar vermiştir... Bunların hesabı yapılmadan dejenerasyon, yaratılan tahribat da anlaşılamaz.

Evet Türkiye devriminin birliklere ihtiyacı vardır. İktidar iddiasında samimi olanlar, geçmişin hesabını doğru-dürüst yapanlar da er geç bu birliği yakalayacaktır. Ama önce herkes devrimin çıkarlarına göre düşünmeyi ve hareket etmeyi öğrenmelidir. Çünkü devrimin ve halklarımızın ihtiyacı budur.★

PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları;

“ROLÜMÜ OYNAYACAĞIM” DİYEREK BİR HALKIN İMHA EDİLMESİ KARARINA ONAY VERMEK HALKIMIZ ADINA ASLA KABUL EDİLEMEZ

Kayıplar, katliamlar, açlık, sefalet, kontrgerilla, kahramanlıklar ve ihanetler... Ülkemiz çelişkiler ve çatışmaların o kadar yoğun olduğu bir ülkedir ki, gündemi neredeyse her gün değişmekte. Daha dün kadar Öcalan ve teslimiyet tartışılırken, bugün devletin kontra örgütü Hizbullah'ın vahşeti tartışılıyor. Yarın başka bir gündem çıkar bunlar da unutulur... Kimisi tarih olur hatırlanır, anılır, kimisinin ise bir daha adı bile geçmez.

Kürt Milliyetçiliğinin ihaneti, özellikle Kürt halkının tarihi açısından “anılacaklar” arasında bir olay olarak gelişimini sürdürüyor. Binlerce insanın çektiği acılar, yaşananlar bir çırpıda kenara atılmış, oligarşiden özürler dilenmişti İmralı duruşmalarında. Her kesimden değişik tepkiler gelişti Öcalan şahsındaki teslimiyet hakkında. Kimisi “peygamber” görmeye devam edip devlet kanallı “vahiy”lerini beklerken, devrimciler eleştirirdi, gittiği yoldan döndürmeye çalıştı. PKK çevresinden de değişik tepkiler geldi, gelmeye devam ediyor. Teslimiyete karşı çıkıp, tavır alanlar da oldu. Yaşananlara tavır alanlardan biri de PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları. PKK Başkanlık konseyi ve Merkez Komitesinin açıklamaları ve yaşanan sürece ilişkin PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları tarafından 7 Ocak, 4 Ocak, 11 Ocak, 14 Ocak tarihlerinde 4 değişik açıklama kamuoyuna yayınlandı.

Açıklamalarda genel olarak teslimiyet çizgisi Başkanlık Konseyi ve PKK-MK şahsında eleştirilmekte ve silahlı savaşın devam ettirilmesi savunulmakta, güncel

gelişmelere ilişkin değerlendirmeler yapılmakta.

Bilindiği gibi gerilla içerisinde de PKK'nin teslimiyetine tavır alan bazı komutan ve savaşçılar çıkmış ve bunlardan bazıları da çatışmalarda katledilmişti. Haydar Alpaslan da bunlardan birisi. Dersim'de bir çatışmada katledilen Haydar Alpaslan Kürt milliyetçi basın tarafından “sahiplenilip” günlerce gazetelerde ilanları yayınlandı. Ancak PKK-DÇS yaptıkları açıklamada, Haydar Alpaslan'ın teslimiyete tavır alanlardan olduğu, “barış ve demokratik çözüm grubu” adı altında gerillanın teslim olmasını reddederek teslimiyete tavır aldığını belirterek, bu davranışların ikiyüzlülük olduğu belirtildi.

Benzer bir örnek olarak da yine İsa ve Kazım isimli gerilla komutanlarının teslim olmayı reddettiği belirtiliyor açıklamada. Bu konuda bir süre öncesinde de PKK tarafından bir açıklama yapılmış ve “*Başta komploya karşı olan Türkiye yöneticileri ve tüm demokratik çevreler olmak üzere herkesi uyarıyor, özellikle böyle kritik bir süreçte olası provokasyon girişimlerine karşı duyarlı olmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz!*” denilmişti. PKK-DÇS'nin açıklamasında ise; “*Gerilla komutanları Kazım ve İsa arkadaşların komutasındaki iki grubun “demokratik çözüm ve barış” adı altında düşmana teslim olmayı reddederek Partinin direnişçi çizgisinde ısrar etmeleri, bugüne kadar direniş çizgisinde ısrar edenlere karşı sürdürülen karalama, iftira, ihbar politikasını en uç noktaya kadar tırmandır-*

muştır. Aslında bu yeni de değildir. Daha önce de yine Dersim Eyaletinde Haydar Alpaslan komutasındaki bir gerilla grubumuzun basında çıkan haberler ardından katledildikleri kamuoyu tarafından bilinmektedir.” Denilerek yapılanın ihbarcılık olduğuna vurgu yapılıyor.

PKK açıklamasında “komploya karşı olan Türkiye yöneticileri” kimdir? Ne “gariptir” ki, Öcalan’ın yakalanması emrini verdiğini söyleyerek övünen Ecevit’e, faşist MHP’ye ve tekelci burjuvazinin sözcülerinden ANAP’a çağrı yapılıyor. “Barışın dili” dedikleri bu olsa gerek. **Teslim olmayan gerillayı “katledin” diye açıklama yap, halk düşmanı hükümetlere ve MGK’ya duyarlılık çağrıları yap. Büyük politika!**

Yaşananlar milliyetçiliğin amacına ulaşmak için her yolu nasıl mubah gördüğünün çarpıcı bir örneğidir. Daha düne kadar birlikte olunan insanları ihbar etmek, oligarşiye seslenerek “katledin” demek, açık olarak düşman saflarında yer almaktır. İdeolojik, siyasi ve ahlaki olarak artık emperyalizm ve oligarşinin yanında yer aldıklarını kendileri de açıklamalarında belirtmelerine rağmen, bunun askeri-fiili adımlarını atmaları da yeni gelişen bir süreç. PKK teslimiyetçiliğinin nihai olarak geleceği noktaya bu kadar hızlı gelmesi her ne kadar “doğal” olmasa da fazlaca da şaşırtıcı değildir. Bu çizgi PKK çizgisidir. Geçmişte de PKK önderliği tarafından kendi politikalarına ters düşen kişi ve hareketler “kontra” olmakla, özel savaşın adamı olmakla suçlanıp ölüm emirleri verilmiştir. PKK tarihi bu konuda sayısız örnekler vermektedir.

Söz konusu gerillalar nezdinde devlete çağrı yapılmaktadır; bunlar teslimiyetimizin önünde engel olabilirler bulun, katledin, yok edin, biz gerekli yardımı bu konuda yaparız, denmektedir. “bilmediğimiz bir bölgeye gitmişlerdir”in anlamı ihbar etmenin kılıfıdır. “Yaşamlarından ve yapabilecekleri şeylerden partimiz sorumlu değildir”in anlamı ise; katledilmeleri gerekir ve biz bu konuda gerekeni yapacağız, devlet de onların yapabilecekleri eylemi yanlış anlamasın ve bir an önce operasyonlara başlasındır. Nereden bakarsanız bakın devletin polis gücü olma konusunda atılan bir adım olduğudur.

PKK-DÇS, teslim olmayan gerillaların oligarşiye şikayet edilip, hedef gösterilmesinin “ihbarcılık” olduğunu belirterek daha öncesinde Haydar Alpaslan’ın da aynı şekilde ihbar edilip arakasından da ikiyüzlüce sahiplenildiği söylüyor. PKK-DÇS açıklamasında, PKK Başkanlık Konseyi’nin devlete çeşitle güvenceler verdiğini de ifade etmekte ve bu güvenceler şu şekilde sıralanmakta;

“1-PKK ideolojisinden ve program hedeflerinden bir daha asla geri dönülmezcesine vazgeçmiştir.

2-PKK, asla bir daha direnme sözünü ağızına almayacak, silahlı direnişi bizzat kendi elleriyle tasfiye edecek ve direnme eğilimi gösterenleri de yine bizzat etkisiz hale getirecektir. Gerilla mücadelesi ve tarihi yok edilecektir.

3-TC’ye verilen bütün bu güvenceler pratikte ispatlanacaktır. Bunun için gerilla gruplar halinde ve silahlarıyla teslim ola-

PKK
açıklamasında
“komploya karşı
olan Türkiye
yöneticileri”
kimdir? Ne
“gariptir” ki,
Öcalan’ın
yakalanması
emrini verdiğini
söyleyerek
övünen Ecevit’e,
faşist MHP’ye ve
tekelci
burjuvazinin
sözcülerinden
ANAP’a çağrı
yapılıyor. “Barışın
dili” dedikleri bu
olsa gerek. Teslim
olmayan
gerillayı “katledin”
diye açıklama
yap, halk düşmanı
hükümetlere ve
MGK’ya duyarlılık
çağrıları yap.

caktır.

4-Yine aynı teminat gereği, PKK Olağanüstü bir Kongre toplayacak ve kendini feshedecektir.

5-PKK Genel Başkanı için verilen kesinleşmiş idam hükmünün infaz edilmemesi ve pişmanlık yasasının PKK yöneticilerini de kapsayacak şekilde genişletilmesi ancak PKK'nin bu koşulları itirazsız ve eksiksiz yerine getirmesi üzerinde belki mümkün olabilecektir."

PKK'nin devlete güvence vermesi, hatta bu konuda askeri güçlerini de gerektiğinde kullanacağını bir şekilde ifade etmesi, Öcalan'ın idam kararının ertelenmesi sonrasında PKK-MK tarafından yapılan açıklamalarda da yer almaktadır;

"Türkiye'nin sağduyulu yöneticileri, demokratik güçleri ve gerçek milliyetçileri emin olmalıdırlar ki; partimiz Demokratik Cumhuriyet çerçevesinde hep yapıcı, geliştirici ve güçlendirici bir tutum içerisinde olacak, Türkiye'nin zayıf düşürülmesine ve çıkarlarının zarar görmesine müsaade etmeyecektir... Önemli olan Türkiye'nin önünün kesmek isteyen iç ve dış güçlerin oyunlarına ve engellemelerine fırsat tanınmamasıdır... " (PKK Merkez Komitesi, 14 Ocak 2000)

"Türkiye'nin önünü kesmek isteyen iç" güçlerle kimlerin kastedildiği çok da sır değildir. Devrimciler ve PKK politikalarına aldanmayan halktır. Nasıl fırsat tanınmayacağı da bellidir. Devlette bu tür açıklamalar yapmakta ardından da halka, demokratik kurumlara, devrimcilere saldırmaktadır. PKK gerillalarına bundan sonra da resmi elbise mi giydirilecektir acaba. Buyursunlar, koşar adım gitsinler. Hatta aldatabildikleri halktan insanları da devrimcilerin karşısına çıkarsınlar. Bu konuda da çok utangaçça davranmalarına gerek yoktur. Söylediklerinin gereklerini bugüne kadar hiç yapmadılar, devrim deyip düzene gittiler, sosyalizm deyip, YDD politikalarının en keskin savunucusu oldular. Halka verdikleri sözleri tutmadılar ama bakalım oligarşiye verdikleri sözleri tutacaklar mı? Kürt milliyetçi hareket için süreç çok hızlı çalışıyor. Emperyalizm ve oligarşi "sindirilmesine" bile izin vermiyor. Daha fazlasını, her geçen gün daha fazlasını istiyor.

İdamın ertelenmesi ve arkasından gelen açıklamalarla ilgili olarak PKK-DCŞ da bir açıklama yaptılar. Yaşanan tasfiye operasyonuna dikkat çekilen açıklamada şu görüşlere yer verildi;

"Ecevit son açıklamasında PKK'yi yoketme planının Öcalan'ı yaşatarak yürüttüklerini, Öcalan'ın bu anlamda siyaseten zaten ölmüş olduğunu belirtmiştir...

Öcalan'a dönük yaşam tehdidi ile direniş tümüyle yok edilmek istenirken, buna karşı verilen cevap şantajın ve utancın boyutlarını derinleştirmiştir. 12 Ocak kararı karşısında değil bu kararı suistimal etmek, direnişin gerçekleşmemesi için bütün görevlerini yerine getireceğini belirterek, devlete bağlılığını bir kez daha teyit etmiştir. "Rolümü oynayacağım" diyerek bir halkın imha edilmesi kararına onay vermek, halkımız adına asla kabul edilemez. Kürt halkının geleceğini, özgürlüğünü, umudunu, zaferini belirleyecek, kazandıracak olan, idam ipi-

"Türkiye'nin önünü kesmek isteyen iç" güçlerle kimlerin kastedildiği çok da sır değildir. Devrimciler ve PKK politikalarına aldanmayan halktır. Nasıl fırsat tanınmayacağı da bellidir. Devlette bu tür açıklamalar yapmakta ardından da halka, demokratik kurumlara, devrimcilere saldırmaktadır.

nin altında beklemek ve idam ipi çekilmediği için şükretmek değil, o idam ipini koparıp atmaktır.”

Evet yapılması gereken öncelikli olarak budur. İdam tehditlerine, bir halkın teslim olması değil, bu onursuzluk ve şantaja karşı çıkmasıdır doğru olan. Bununla birlikte **milliyetçi tarihin sorgulanması** ve doğruların, yanlışların bulunup çıkarılması gerekmektedir. **Bir halkın umutsuz, geleceksiz, onursuz, özgürlüğü olmadan yaşaması mümkün değildir.** Bir halkın geleceği bir insanın yaşaması ya da yaşamaması düzeyine indirgenmediği noktada o halk zaten yaşamıyor demektir. Özgürlüğünü zaten teslim etmiş demektir.

PKK'nin dünü, stratejisi, mücadele anlayışı sorgulanmadıkça Kürt halkı aynı kaderi yaşamaya devam edecektir. PKK-DÇS, 20. Yüzyılın değerlendirdiği açıklamalarında bu çerçevede belli sorularla yaşanan süreci değerlendirmeye çalışıyor;

“Bilimsel sosyalizmin felsefi ve ideolojik olarak kavranışı ve uygulanışı pratiğimizde nasıl somutlanmıştır? Emperyalizm-sosyalizm savaşının politik kavranışı ve uygulama sorunları nasıl somutlaşmıştır?...

Kürdistan Devrimci savaşında Parti, Ordu ve Cephe ilişkisi nasıl seyretmiştir? Parti'de, Ordu'da ve Cephe'de kurumlaşma sorunları kaynağını nereden almış ve neden çözümlenmemiştir? Bunun sonuçları ne olmuştur?

Modern bir kurtuluş hareketi ve sosyalist bir öncü olma iddiasına rağmen PKK'de özellikle son yıllarda damgasını vuran idealizm kaynağını nereden almıştır? PKK'nin özgür insanı temsil iddiasıyla çelişen “Tanrı” kavramı, “tanrısal benzetmeler” nasıl ve neden bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmıştır? Ve bunun sonuçları ne olmuştur. Modern bir kurtuluş hareketi ve sosyalist bir öncü iddiasına rağmen, PKK'de politikanın üretimi, uygulanması nasıl ve nerede somutlaşmıştır? Bunun nedenleri ve sonuçları nedir?

Bölge ve dünya çapında sosyalizmin temsilinde öncülük iddiasına rağmen, dünya, bölge ve Türkiye sosyalist hareketine ideolojik ve pratik yaklaşım nasıl somutlaşmış, Kürdistan Devriminin başarısı böyle bir ilişkiye ne ölçüde ve nasıl oturtulmuştur?

Kürdistan Devriminin zaferi için ideoloji-politika, strateji-taktik bağlantıları ne ölçüde doğru ele alınmış, pratikte gerçekleşen ne olmuştur? Kürdistan Devriminin zaferi, söylem düzeyinde emperyalizm-sosyalizm çelişkisi üzerinde ele alınırken, pratikte çözüm nerede aranmış ve neden böyle olmuştur?

Ateşkes süreçleri neden ve nasıl geliştirilmiş, sonuçları ne olmuştur? En son 1 Eylül 1998 tarihinde ilan edilen ateşkes, açıklandığı tarihlerde TC cephesinde bazı çevrelerden gelen talep üzerine diye açıklandığına göre, TC'nin mi PKK'nin mi iradesi bu ateşkese damgasını vurmuştur? 1 Eylül ateşkesinin daha sonra geliştirilen 9 Ekim Komplosu ve 15 Şubat olayının hazırlanmasında rolü nedir?

31 Mayıs İmralı duruşmalarıyla kamuoyuna deklare edilen PKK'nin her açıdan reddi ve tersine çevrilmesi, nasıl olmuştur da PKK tarafından anında kabul edilmiş ve resmi görüş olarak ilan edilmiştir...”

Bu sorular daha da somutlanarak PKK geçmiş pratiği, birlik anlayışları, devrimcilere nasıl yaklaştıkları, sol içi çatışma, Milliyetçiliğin yönlendirdiği yanlış eylemler... tartışılmalıdır. Elbette bu tartışmaların çok daha geniş bir halk kesimi tarafından yapılması önemlidir.

Öcalan'ın açıklamalarında yer alan ve kadrolarını suçlayan “yetersiz yoldaşlık” değerlendirmesi konusunda da PKK-DÇS bir değerlendirme yapıyor. Değerlendirmede; Öcalan'ın kendi sorumluluğunu görmezlikten geldiği, daha yaşanacakların Avrupa'ya çıkış kararının alınması ile başlatıldığı belirtiliyor.

“Öncelikle “Neden Avrupa, neye dayanılarak Avrupa” soruları yanıtlanmadan bu süreci bütün boyutlarıyla açıklamak mümkün değildir. Bugün, Avrupa iki-

yüzlülük yaptı, Yunanistan bizi arkadan hançerledi, Rusya sattı, gibi değerlendirmeler yapmanın pek bir değeri ve anlamı yok. Anılan güçler kendi çıkarlarına ve politikalarına göre davranmışlardır, bu nedenle bu tutumlarının bir yönüyle yadırganacak bir yanı yok. “Peki ne bekliyorduk” sorusuyla da anılan tutumları açıklanabilir. Emperyalist güçler, o sistemin içinde yer alan güçler kendi çıkarlarına göre davranmışlardır. Peki, PKK Genel Başkanı Avrupa’ya neden yöneldi ve en önemlisi neye dayanmak istiyordu...

Avrupa’nın mücadelemiz karşısındaki tutumu bilinmesine rağmen Avrupa’ya gidilmesi, bunun “siyasal-diplomatik faaliyet” adına açıklanması neredeyse bile kendini tehlikenin içine atmaktır. Bu, işin başında inisiyatifini yitirmek, kendini gelişmelerin akışına bırakmak, emperyalist hükümetlerin insafına terk etmek değilse nedir?

Bugün gelişmeler bunu bütün acımasızlığı ve çarpıcılığı ile kanıtlamıştır. Öncelikle bu gerçekliğin saptanması ve hesabının verilmesi gerekir. Ama bu yapılmıyor, bütün sorumluluk “yetersiz yoldaşlığa ve güvenilmez dostluklara” yükleniliyor. Bu değerlendirme sorumluluktan kaçmak, kendi yaşamına, bir partinin, bir devrimin ve halkın kaderine mal olabilecek bir kararın sorumluluğundan kaçmaktır. Hiç kuşkusuz bu noktada sorumluluktan kaçmak yerine, sorumluluğu üstlenmek yaratılan büyüünün, tanrılara ait sanal dünyanın sonunu getirecek mi, ya da buna büyük ve onulmaz bir darbe vurmayacak mı? Bundan mı korkuluyor? Başka bir deyişle “sistem”i aşmadan doğrudan bireysel sorumluluk üstlenmek mümkün mü? Kurulan “sistem”in odağında mutlak yanılmazlık inancı var, peki bu kült içinde sorumluluk yüklenmek mümkün mü, sorumluluğun bütün boyutlarını bilimsel bir tarzda incelemek ve bunun gereklerini yerine getirmek olanaklı mı?”

Bu değerlendirmelere yer verildikten sonra açıklama şu sözlerle sona eriyor;

“Kendi bireysel sorumluluğundan kaçarak suçu “yetersiz yoldaşlığa” bağla-

mak hangi devrimci sorumluluk ve adalet duygusuyla açıklanabilir? Yine bu noktada “suçluluk duygusu”nun oluşmasında ve bir çok trajik olayın yaşanmasında (Kendini yakma eylemleri kastediliyor. B.N) bu sorumluluktan kaçış ve sorumluluğu başkalarına yükleme anlayışının payı nedir? Ya bunun devrimimize ve partimize dayatılan topyekün tasfiye ve silahsızlandırma hareketiyle var olan doğrudan ilişkisi?..

Hiçbir devrimci yurtsever bu sorulardan kaçamaz, çünkü hiç birimizin kendimizin ve halkımızın kaderiyle oynama hakkı yok. Görev, doğru soru sormak ve bilimsel yanıtlar geliştirmektir. Yoksa “hepimiz günahkarız” gibi bilimsel ve doğru olmayan, hiçbir devrimci yurtsever değeri olmayan sözlerle avunmak, kendini yaratılan mistisizmin teslimiyetine bırakmak değildir...

Görev, soru sormak, sorumluluk sahiplerinin yakasına yapışmaktır. Yoksa kendi kendimizi “günahkar” ilan edip tasfiyeciliğe zemin sunmak, ona yol olmak değil.”

Öcalan’ın kendi etrafında yarattığı tanrılaştırma sonucudur ki, bugün her şey Öcalan’ın durumuna bağlanmıştır. Öcalan idam olmazsa Kürt halkı, oligarşi ve “yüzyıl kazanacak” idam edilirse Kürt halkı, ve bilcümle alem kaybedecek. Bir halkın kaderi kahramanlar ya da hainler tarafından yapılmadı yüzyıllardır. Kahramanlar tarihin yapılmasına, toplumların gelişmesine etkide bulundular ama hiçbir zaman tek başına belirleyici olmadılar. Olmayacaklardır da. Kahramanları yaratan halkın mücadelesidir, halkın özgürlük arayışı ve bu uğurda verilen özgürlük savaşlarıdır. Bir halkın özgürlük talebi yoksa orada kahramanlar da çıkmaz, bir halkın özgürlük, bağımsızlık, sömürüye son verme, sosyalizm mücadelesi varsa orada kahramanlar da çıkacaktır, önderler de. Her halk kendi kahramanlarını ve önderlerini her şeye ve herkese rağmen çıkarır. Bunun önüne hiçbir baskı yasası, hiçbir ihanet ve tasfiye, hiçbir teslimiyet almaz.★

DEVRİMCİLER, PKK'Yİ İMRALI'DAKİ SON NOKTADAN KURTARMAK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPMIŞTIR

Bilindiği gibi PKK ile yaptığımız protokole ciddiyet, sorumluluk ve samimiyetle yaklaştık. Ancak bu süreç boyunca bizim ciddiyetimize, duyduğumuz sorumluluğa ve gösterdiğimiz samimiyete hiç bir karşılık bulamadık. Bu PKK gerçeğiydi. Biliyorduk. Bunun içindir ki protokole olmadık misyonlar biçmediğimiz gibi, bu birlikten bir şey çıkmaz anlayışına da sahip olmadık.

Devrimci Hareket'in, 1996 yılının Aralık ayında PKK ile yaptığı protokolün üzerinden yaklaşık üç yıl geçti. Bu süre içinde hem protokol çerçevesinde hem de genel olarak pek çok yazı yazıldı, tartışıldı, gelişme yaşandı. Ülkemiz solunun hemen her kesimi kendi cephesinden protokole ilişkin yazdı, konuştu ancak esas olarak gerçeğin kavranmadığı bir yaklaşım içine girdi. Oysa başlangıcından sonuna protokol konusundaki gelişmeler bugüne kadar söylediklerimizin doğrulanması şeklindeydi. Ancak bugün bunlara tekrar bakmak, geline durum ile birlikte değerlendirmek de gerekiyor. Bu kendini tam anlamıyla "barış"a yani uzlaşmaya endekslemiş olan PKK için gerekli olmasa da devrimci güçlerin çıkaracağı dersler açısından önemlidir.

Muhasebenin doğru yapılması, sonuçlar çıkarılması ve bugün doğru tespitlerin yapılması açısından önemlidir.

Devrime gebe olan ülkemizde devrimci birlikler her zaman gündeme gelecek ve her zaman önemini koruyacaktır. Bu öneme ve ihtiyaca denk düşen birlikler ortaya çıkacak mı, bunu süreç gösterecek. Ama şu bir gerçek ki, bunda yine geçmişin sağlıklı muhasebesini yapmak belirleyici olacak. Bu muhasebe özellikle de solun kendi gerçeği-

ni görmesi noktasında önem taşıyor. Biz de bunun muhasebesini yapıyoruz, sonuçlar çıkarıyoruz ve bunun üzerinden geleceğe güvenle yaklaşıyoruz. **Devrimin çıkarları temelinde birlik yapmak isteyen herkes yanında Parti-Cephe'yi bulacak** dememizin nedeni bu güvendir. Sonuçsuz, devrime hizmet etmeyen birlik anlayışlarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Ancak bununla beraber devrimi geliştirmek üzere birlik yapmak isteyenlerle de birlik yapmak için her türlü özveriye gösteririz. Bu anlayış halk ve devrim için devrimci birliklere verdiğimiz önemin, bu konudaki ısrarımızın ve kararlılığımızın sonucudur.

PKK İle Yapılan Protokolde Neler Söylendi, Neler Yapılmadı?

Bilindiği gibi PKK ile yaptığımız protokole ciddiyet, sorumluluk ve samimiyetle yaklaştık. Ancak bu süreç boyunca bizim ciddiyetimize, duyduğumuz sorumluluğa ve gösterdiğimiz samimiyete hiçbir karşılık bulamadık. Bu PKK gerçeğiydi. Biliyorduk. Bunun içindir ki protokole olmadık misyonlar biçmediğimiz gibi, bu birlikten bir şey çıkmaz anlayışına da sahip olmadık. Zorlukları biliyorduk.

Her şeye rağmen denemeli, zorlamalı, çaba harcamalıydık. Devrimci sorumluluk bunu gerektiriyordu. Böyle yaklaştık. Protokolde söylediğimiz her şeye sahip çıktık. Arkasında olduk. Söylediklerimizin hayata geçmemesinin nedenlerini sorguladık. Protokolde belirlediklerimizin yapılması için üzerimize düşenleri yaptık. Ama hiçbir sonuç elde edemediğimiz gibi, ayak oyunları, komplolar ve devrimciliğe yakışmayan pratiklerle karşılaştık. Bu da PKK gerçeği. Yine bu gerçek üzerinden hareket ettiğimiz için protokol kurallarına uyulmayınca, söylenenler yapılmayınca, yapılmayanların hesabı verilmeyince, bizim o noktada yapabileceğimiz bir şey kalmayınca eleştirdik ve protokol ilişkilerini dondurduk. Bu her ne kadar PKK'nın alışıktığı bir biçim olsa da, biz Türkiye devrimine ve halklarına karşı duyduğumuz sorumluluğun gereğine denk düşecek şekilde hareket ettik.

Yaşanan her şeyi, söylenenleri, yapılmayanları da bu çerçevede tüm ayrıntılarıyla defalarca sola ve halkımıza açıkladık. Kendisine devrimci diyenlerin dersler çıkarması için gerekirse tekrar tekrar bunları anlatmaktan da vazgeçmeyiz. Çünkü söylenenlerin hangi amaçla söylendiğinin, yapılmayanların bugüne nasıl hizmet ettiğinin ve denk düşüğünün anlaşılması önemlidir.

Protokolü Hayata Geçirecek Ortak Komite Oluşturulamadı

Devrimci Cepheyi inşa etmek için *"gerekli bütün çaba ve özve-*

riyi göstermeye hazır olduğumuzu" söylemiştik. Bu ancak pratik adımlarla mümkündü. Biz de ilk adım olarak protokolün imzalanmasından hemen sonra bir komite kurulmasının çabası içine girdik. Bu komite iki örgütün imzalayarak dosta ve düşmana ilan ettiği protokolün hayatın içinde ete kemiğe bürünmesini sağlayacak, karşılıklı verilen taahhütlerin yerine getirilip-getirilmediğini denetleyecekti. Hatta bu ortak komitenin nerede, nasıl oluşturulacağı dahi belirlendi. Ancak bu konuya ilişkin söyledikleri tek şey; komitenin oluşturulacağı yerin yeniden düzenlenmesi için istedikleri süre oldu. Bunun dışında da söyledikleri ya da yaptıkları hiçbir şey olmadı.

Alanlarda Birlik İçin Attığımız Tüm Adımlar Karşılıksız Kaldı; Memur ve İşçi Alanlarında Zor Bela İmzalanan Protokolün Bir Pratiği Olmadı

Devrimci Mücadelede Sağlık Emekçileri, şube kongrelerinde yurtsever güçlerle ortak hareket etmek istediler. Ancak İzmir Şubesi dışında yurtseverlerin olduğu hiçbir şubede birlikte hareket etmeleri mümkün olmadı. Yurtseverler kimi şubelerde çıkarlarına göre davranırken, kimlerinde de ÖDP ile ittifaklara girdiler. İşlerine geldiği yerde devrimcilerle birlik olurken işlerine gelmediği yerlerde devrimcileri dışladılar. Aşağı-yukarı her şubede farklı ayak oyunlarına gittiler. En çarpıcı olanı ise Merkez Genel Kurulu'nda yaşandı. Genel Sekreterlik seçi-

Protokolde *"... her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz."* denmesine rağmen Halk Meclisleri'nin oluşturulmasında, yaygınlaştırılmasında, Halk Meclisleri'nin hiç bir faaliyetinde yer almadılar. Yer almadıkları gibi oportünistler tarafından oluşturulan alternatif örgütlenmelerin içine girerek adeta meclislere karşı faaliyet yürüttüler. Gazi Halk Platformu'nun sözcülüğünü üstlenerek niyetlerini çok açık şekilde sergilediler.

PKK protokolle, kullanacağı, istediği gibi yönlendirebileceği bir güç istedi. Bunun için tüm somutluğuna rağmen, protokolü işletmedi. Eleştirdiğimiz, yanlışlarını göstermeye çalıştığımız noktada düşmanca davrandı. İntikam duygusuyla hareket etti. Protokolün muhasebesini yapmadı. Bir muhasebe yapmadığı gibi kullanamamanın yarattığı hırçınlık ve düşmanlıkla hareket etmeyi sürdürdü. Solu ve darbeci artıklarını içine alan Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nu (BDGP) kurdu.

minde bizim adayımızı destekleyeceklerini söylediler ancak diğer adaya oy verdiler.

Biz yurtseverlerin üç adayını destekleyeceğimize dair verdiğimiz sözünü yerine getirirken, onlar söz verdikleri halde liste dışı adayımıza bir oy bile vermediler. İki yüzlülükleri seçimlerden sonra yönelttiğimiz sorulara verdikleri cevaplarda da sürdü. "Biz grup kararı olarak söz vermedik" gibi ilk görüşmelerde söyledikleri her şeyi inkar ettiler. Kısacası SES Kongresinde verdikleri sözünü tutmayan, sonra da bunun özeleştirisinden kaçan konumda oldular.

Aslında sendikal mücadele içinde yer alan Kürt Milliyetçisi işçiler ve kamu emekçileri bu mücadeleyi hiçbir zaman genel mücadelenin parçası olarak görmediler. Bunda tabi ki, belirleyici olan PKK'nın bu alanlardaki kadro ve taraftarlarının şekillenirilişi biçimiydi. Devrimci bir örgütlenmede merkezi düzeyde alınan her karar örgütlenmenin alanlarına, birimlerine kadar indirgenir. Ama nedense Kürt Milliyetçisi işçiler ve kamu emekçileri için bu kararlar geçerli olmadığı gibi, sendikal mücadelelerini belirleyen; yönetimde daha fazla koltuğa nasıl sahip olacaklarıdır. Bu anlayış öyle yerleştirilmiştir ki, sadece protokol sürecinde değil, neredeyse PKK'nın bütün süreci boyunca merkezi kararların uygulanıp uygulanmamasında hep benzer söylemlerle karşılaşmıştır. Alana sorarsanız "o karar bizi bağlamaz", merkeze sorarsanız "ne yapalım söz geçiremiyoruz" derler. Nitekim protokol ile birlikte de aynı şey çıktı. Protokol Maliye-Sen'deki kamu emekçilerini de "bağlamıyor" du.

Bu anlayışlarını bir kez de Genel-İş'te yaşananlarla doğru-

ladılar. Protokole rağmen DİSK Genel Kurulu'nda Genel-İş'teki devrimcileri tasfiye etmeye çalışan MGK sendikacılarına karşı, devrimcilerin değil MGK sendikacılarının yanında yer aldılar. Yaşanan, MGK sendikacıları ile devrimci sendikacılar arasındaki bir hesaplaşmaydı. Ancak, onlar devrimcilerin tasfiyesine ilişkin kararlara imza atmakta bir sakınca görmediler.

Gençlik ve Mahallelerde de Aynı Sorumsuzlukla Karşılaştık

Gençlikte de benzer sorunlar yaşandı. O kadar zorlamamıza rağmen Gençlik Meclisleri'nin örgütlenmesine, sonrasında ise faaliyetlerine katamadık. Yurtsever Gençlik'le, gençliğin demokratik eylemlerinde bir araya gelmek dahi mümkün olmadı. Protesto, anma vb. için bile ortaklık yakalamaya çalışmadılar.

Protokolde "... her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz." denmesine rağmen Halk Meclisleri'nin oluşturulmasında, yaygınlaştırılmasında, Halk Meclisleri'nin hiç bir faaliyetinde yer almadılar. Yer almadıkları gibi oportünistler tarafından oluşturulan alternatif örgütlenmelerin içine girerek adeta meclislere karşı faaliyet yürüttüler. Gazi Halk Platformu'nun sözcülüğünü üstlenerek niyetlerini çok açık şekilde sergilediler.

Protokolde "bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka maletmeyi... bir görev olarak önümüze koyuyoruz" denilmesine ve bir anayasa taslağının hazırlanması ortak görüşümüz

olmasına karşın bu konuda da gayrı-ciddi tutum ve tavırlarını sürdürdüler. Hazırladığımız anayasa taslağına “hiçbir itirazımız yok, UKKTH biraz daha açılın” dediler. Ama anayasa temelinde birlikte kampanya yürütmeye yanaşmadılar.

Protokolde anayasa taslağı gibi özel olarak belirtilen konularda dahi bir faaliyet içine girmeyenlerle güncel gelişmeler karşısında ortak hareket etmek, bir faaliyet örgütlemek çok daha zordu tabi. “Oligarşinin Kuzey Irak topraklarında yaptığı operasyonlara karşı bir şeyler örgütleyelim, yapalım” dedik. Kabul etmediler. “97 Newroz’unda ortak hareket edelim” dedik. Yine olumlu bir cevap alamadık. Onca ısrarımıza, somut önerilerimize rağmen ortak bir pratik içine sokamadık. Ya cevap vermediler, ya “işimiz var” dediler, ya “güncel değil, siz yapın” dediler ya da Gazi Halk Meclisi örneğinde, SES Kongresi’nde olduğu gibi sabote etmeye çalıştılar.

Hapishanelerde Birlikte Direnmeyi Bile İstemediler

Önerdikleri ender şeylerden biri hapishanelere ilişkindi. Biz ortak bir örgütlenme yaratalım, hapishanelerde de ortak hareket edelim dediğimizde, en üst düzeyde “Birleşik Direniş Komiteleri” kurulsun dediler. Tabi bunun nasıl olacağı önemliydi. Yaratılacak örgütlenmelerin nasıl olacağını hapishaneler kendi aralarında tartışarak sonuçlandırsın dedik. Hapishaneler tartıştı. PKK tutsakları bu tartışmaları “Cezaevlerinde anlaşılabileceğimiz ortak nokta yok” diyerek sonuçlandırdı. Bu durumda merkezi görüşmelerde “Birleşik Direniş Komiteleri”ni önermelerinin de bir anlamı kalmıyor, öylesine bir öneri getirildiği anlaşılıyordu.

“... İttifakımız, partilerimizin örgütlü olduğu bütün legal kurumlarda... halklarımızın ve devrimimizin ortak çıkarları doğrultusunda, ortak düşmana karşı, ortak mücadele ve örgütlülükleri geliştirmeyi, şehirde ve kırdaki her türlü ortak eylemlilikler örgütlemeyi, yardımlaşma ve dayanışmayı geliştirmeyi karşılıklı olarak taahhüt eder.” (Halk İçin Kurtuluş, sayı 72, syf.7)

PKK bu taahhüdü yerine getirmek için

değil, adeta taahhüde uymamak için çaba harcamıştır. Legal örgütlülükleri devrimcilerden kaçmış, devrimcilerle birlikte görünmek istememiştir. Legal örgütlülükleri bizimle değil ÖDP vb. ile birlikte olmayı tercih etmiştir. Yurtdışında günlük gazeteye, HA-DEP’e, MED TV’ye kadar bir çok şeyi birlikte değerlendirme noktasında bir dolu laf etmişlerdir. Bu önerilerinin bir kısmı etkilemeye dönük propagandif olup, politik, pratik anlamda gerçekçi olmamakla birlikte, kimi önerilerde ise somutlamaya, pratiğe gelince gerçekten hiçbir şey yapmak istemedikleri görülmüştür.

Bol Keseden Atıkları Alanlardan Biri De Gerillaydı

PKK’nin bugüne kadar gerillaya ilişkin en çok kullandığı söylemlerden biri “kim ne isterse verelim”di. Bizim açımızdan bir kez böyle bir istek olmasına rağmen -ki, o da bir bölgede ödünç, parayla ya da dayanışma amacıyla istenen şeyler olmuştur- cevap alınamamıştır. PKK özellikle gerillaya ilişkin her fırsatta bu tip laflar etmiştir. Hatta böyle bir şey olmadığı halde “yardım ettik” gibi laflar da kullanmışlardır. Ancak böyle bir şey olmadığı gibi “ne yardım ettiler, açıklasınlar” dediğimiz halde cevap verme gereği bile duyulmamıştır. O kadar sorumsuzdurlar ki, doğruluktan uzak açıklamalar yapmak alışkanlıkları haline gelmiştir. Onların yardım istemeleri sonucu, Tokat’ta bir kışın birlikte geçirilmesi konusunda her türlü yardımı yaptık. Onlar “Dersim’de kış birlikte geçirdik” der. Gerçekler çarpıtılır. Onlar hiçbir zaman kimseyle dayanışma içine girmez, sadece isterler. Karadeniz’de gerilla gittiği yerlerde çok rahatlıkla adımızı kullanır ama bize hiçbir şey söylemezler. Gerilladan silahlarıyla birlikte kaçan bir kişi PKK’ye sığınır, örgütler arası hukuku işletmezler. Kaçan gerillanın beraberinde götürdüğü silahlar defalarca istenmesine karşın cevap oyalama olur, sonuçta verilmez. Sorumsuzluk her açıklamalarına, her davranışlarına yansır. Yaptıkları eylemleri önce ne olduğu belirsiz olan “Birleşik Kuvvetler” adına sonra ARGK adına üstlenmişlerdir. Ama her zaman olduğu gibi ne söylediklerinin ne de yaptıklarının hesabını vermişlerdir.

PKK'nin Protokol Sürecindeki Tüm Söylemleri Propagandiftir

Protokolde karar altına alınan hiçbir şeyi yapmadılar. Verilen hiçbir taahhüdü yerine getirmediler. Söyledikleri her şey lafta kaldı. Propagandif olmaktan öteye geçmedi. Dayanışma, birlik söylemlerinin tümü de propagandifti. Bu, PKK'nin bugüne kadar uzanan genel tarzı ve anlayıştı. Bu tarz ve anlayış Ortadoğu'nun kaygan siyaset zemininde öğrenilmiş Ortadoğu politikacılığıydı. **Hatta Ortadoğu politikacılığını daha da geliştirerek Türkiye soluna da öğretiler.** Dün söylediklerini ertesi gün inkar etmek ya da farklı şekilde ifade etme alışkanlıklarıydı. Protokol süreci boyunca yaşanan da bu oldu.

PKK kendine tabi olan, kendi etrafında dönen, istediği gibi kullanabileceği, söylediklerine itiraz etmeyen, kişisiz güçler ister. Kendi denetiminde olmayana değer vermez. Kendi dışındaki her örgüte tepeden bakar, yönlendirebileceğini düşünür ve hükmetmek ister. Olmuyorsa kendi dışında bir güç istemez. Bu yüzden tarih boyunca yaptığı birliklerde de sabıkalıdır. Bunun temel nedenlerinden biri Türkiye soluna olan bu bakış açıdır. PKK, Türkiye solunu hep kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istemiştir. Türkiye solunu her zaman küçümsemiştir. Bu anlayış kimi zaman küfürlere, hakaretlere varmış, kimi zaman ise o örgütün faaliyetlerini engellemeye dönüşmüştür.

Bununla birlikte, PKK'nin içine girdiği uzlaşma süreci ve uzlaşmaya yönelik politikaları da birlik yapmasının önünde engeldi. Bu engel sonucudur ki, BDGP'yi kurmuş, darbelerle yan yana gelmiş, sola bunu dayatmış, sonra da istediği zaman ayrılmıştır.

PKK, sonuç olarak protokolde işin reklamında, propagandasındaydı. Bizi de sol gibi kullanabileceğini düşündü. Biz diğer sol değildik, olamazdık. Doğruları her koşulda savunur, birlik yaptık diye eleştirmekten vazgeçemezdik. Pragmatist yaklaşamazdık. PKK'nin politikalarına yedeklenemezdik. Böyle olunca, bu da PKK'nin işine gelmedi.

PKK, yaşadığı tikanlıkların bir sonucu olarak, kendi stratejisine denk düşmeyen "Türkiyelileşme" politikasını gündeme ge-

tirmiştir. Karadeniz'e ve Toroslar'a aslında **sömürgecilik teorisinin iflası** olan bu politikasının sonucunda açılmıştır. Karadeniz'de halka dayanmadığı, halka yönelik bir politikası olmadığı halde Karadeniz'e açılımını Türkiyeleşme propagandasına kanıt olarak göstermiştir. Bunu yaparken bizden de, kendince faydalanmak istemiş ama olmamıştır. Halkların çıkarları değil, yalnızca milliyetçi çıkarları için burjuva politikacılığı oynayan PKK'nin, Karadeniz ya da Toroslar'da halk diye bir derdi olamazdı. PKK'nin, nasıl ki protokolü imzalama mantığı oligarşiye mesaj vermekse, Türkiyeleşme politikası da aynı mantıkla düşünülmüştür. Önce protokolle oligarşiye, benimle anlaşmazsan ben DHKP-C ile bile birlik yaparım, demek istenmiştir. Yine benimle anlaşmazsanız savaşı Anadolu'ya yayarım tehdidi yapılmak istenmiştir. Ancak başından itibaren Türkiye halklarına yönelik bir mücadele anlayışları olmadığı, milliyetçi çizgiden, bakış açısından kopmadıkları için böyle bir politika da tutmamıştır.

PKK, bu tikanlıklarını sağlıklı bir şekilde çözümleyip gerçek anlamda aşmak da istememiştir. Diğer yandan PKK bu protokolle düzene mesajlar vermek istedi. "Bizimle anlaşmazsanız bakın işte böyle DHKP-C ile bir araya gelir, savaşa devam ederiz" mesajı verilmek istendi. Bu PKK'nin kendi cephesinden oligarşiye "çözüm" arayışını dayatmasıydı. Bir bakıma kendi çapında "çözüm" yolunda kullanma mantığının sonucuuydu. Bir bakıma kendi çapında oligarşiyi böyle tehdit ediyordu. Ama bu oyunu da bozuldu.

PKK'nin Birlik Anlayışını ve Mevcut Durumu Bildiğimiz Halde Neden Birlik Yaptık?

Böyle bir protokolü öneren ve isteyen PKK idi. PKK'nin birlik anlayışını kendi çıkarları belirler. Birlik, çıkarlarına hizmet edeceğini düşündüğü zaman ya da böyle bir ihtiyaç duyduğu zaman aklına gelir. Yani birliği istemesindeki temel; halkların ortak mücadelesini geliştirme, devrim yürüyüşünü hızlandırma, faşizm ve emperyalizm karşısında devrim cephesinin güçlenmesi değildir. Bunların aksine **PKK'nin birlik anlayışı**

pragmatist ve fırsatçıdır. Ben merkezcidir. Hesaplarına uyarsa vardılar, uymazsa yokturlar. Tek belirleyici güç kendileridir. Böyle düşündükleri için de her şey onların çıkarlarına, ihtiyaçlarına hizmet etmelidir.

Bütün bunları çok iyi biliyorduk. Ve başta sol olmak üzere, PKK dahil herkes bizim yanlış birlik anlayışlarına ve bu konudaki pratiklere yönelik eleştirilerimizi de biliyordu. Ancak biz sübjektif düşünmediğimiz gibi, böyle de yaklaşmadık. Eğer sübjektif yaklaşıydık başlangıçta bu öneriyi kabul etmez, hatta dikkate bile almaz, “siz bugüne kadar şöyle şöyle birlikler yaptınız. Daha hala neyin birliğinden bahsediyorsunuz” der geçerdik. Ki, bu konuda getireceğimiz şeyler de yersiz ve altı boş şeyler olmazdı. Ancak her şeye rağmen bu öneriyi ciddiyetle düşündük. Bize göre erken olduğunu ifade ettik. Samimi yaklaştık ve böyle ele aldık.

Parti-Cephe, Türkiye solunun olumsuz birlik geleneğini her koşulda mahkum etmiş ve ısrarla bu geleneği değiştirmeye çalışmıştır. Birliğe bakışımızdaki tek kıstas devrimin çıkarları olmuştur. İsrarımız, çabamız; halk güçlerinin birliğini sağlamak ve devrimci cepheyi kurma temelinde olmuştur. Temel aldığımız kıstaslardan biri de yapılacak birliğin somutluğudur. Çünkü bahsettiğimiz olumsuz birlik geleneğinin özünde bu vardır. Bugüne kadar yapılan birlikler soyuttur. Ne için, nasıl ve nerelerde bir birlik olduğu belirsizdir. Hedefsizdir. Önerdiğimiz somut şeyler de kabul edilince ve içerikte olması gerekenler noktasında hem fikirlik sağlanınca PKK ile protokole “evet” dedik.

PKK gerçeğini bir an olsun gözden kaçırmadan, birliğin şartlarının yerine getirilme sürecinde harcayacağımız emeğe, çabaya güvenerek “evet” dedik. Asgari anlamda oluşturdukları güvene rağmen PKK gerçekliğini bilerek hareket ettiğimiz içindir ki, geline nokta bizim için bir hayal kırıklığı yaratmadığı gibi sürpriz de olmamıştır.

Evet bizim ‘96 yılında **PKK ile yaptığımız protokoldeki amacımız ve hedefimiz devrimci-demokrat güçlerin birliğini sağlamak, devrimci cepheyi kurmaktır. Ancak bir kez daha anlaşıldı ve görüldü ki, PKK’nin amacı da, niyeti de bu değildi.** Bizim amacımız PKK’yi devrimci bir rotaya getirmekti.

PKK’ye kendi muhasebesini yapacak, devrimci bir çizgiye gelecek ya da düzene gidecekti. Çabamız, adımlarımız bu tercihin devrimden yana olması yönünde oldu. Bu nedenle protokol sürecinde başından itibaren zorlayarak, eleştirerek, uyararak, birlik noktasında pratik adımlar atarak, önerilerle somutlayarak üzerimize düşeni yapmaktan çekinmedik. Devrimci cepheyi kurmak için uğraştık. Biz tarihsel görevimizi yaptık. Sorumluluğumuzu yerine getirdik.

Denilebilir ki protokol PKK için bir şanstı. Olumsuzluklarını düzeltme, yanlışlarının muhasebesini yapma noktasında önemli bir fırsattı. Birlik konusunda geçmiş olumsuzluklarının ve pratiklerinin telafisi açısından da bir şanstı. Fakat PKK bunu değerlendiremedi. Daha doğrusu bilinçli olarak değerlendirmek istemedi. Her adımıyla devrimcilere biraz daha sırtını döndü. Açmazlarını, tıkanıklıklarını büyütmeye devam etti, mevcut sona koşar adım gitti. İmralı öncesi ve sonrası yaşanan süreç, teslimiyet süreci eleştirilerimizin doğruluğunu gösterdi.

PKK protokolle, kullanacağı, istediği gibi yönlendirebileceği bir güç istedi. Bunun için tüm somutluğuna rağmen, protokolü işletmedi. Eleştirdiğimiz, yanlışlarını göstermeye çalıştığımız noktada düşmanca davrandı. İntikam duygusuyla hareket etti. Protokolün muhasebesini yapmadı. Bir muhasebe yapmadığı gibi kullanamamanın yarattığı hırçınlık ve düşmanlıkla hareket etmeyi sürdürdü. Solu ve darbeci artıklarını içine alan Birleşik Devrimci Güçler Platformu’nu (BDGP) kurdu.

Bu ayrı bir yazı konusu olduğu için geniş olarak BDGP’nin ne olduğunu, neye hizmet ettiğini burada anlatmayacağız. Ancak PKK’nin, kendi politikaları doğrultusunda kullanma ve anti-birlik, anti-DHKP temelinde kurulan bu birliğin gelişimi, neye hizmet ettiği PKK’nin mantığının görülmesi açısından önemlidir. PKK’nin bugünkü geldiği noktadan sol da bu birlikteki tavrı ve genel olarak Kürt milliyetçiliğine yaklaşımıyla sorumluluk sahibidir.

DHKP, PKK’nin milliyetçi çizgiden devrimci çizgiye çekilmesi doğrultusunda gerek eleştiri ve önerileri ile gerekse birlik konusundaki adımları ile üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştır.★

ÇÖZÜM

“KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ

Egemen sınıflar yıllardır Kürt ulusunun varlığını inkar etmiş, onu yok etmek için her türlü yola başvurmuştur. Ulusal talepli Kürt ayaklanmaları terörle bastırılmış, Kürt ulusunu bütünüyle yok etmeye yönelik bir asimilasyon politikası izlenmiştir. Terörle, mecburi iskan yasalarıyla, kültürel asimilasyonla Kürt ulusu yok edilmek istenmiş, ulusal baskının her biçimine maruz kalmıştır.

Bu şartlar altında Marksist-Leninistlerin görevi, uluslar arasındaki güvensizliği mücadele içinde yok etmeye çalışmak, ulusal baskıya karşı mücadele vermek ve başta proletarya olmak üzere Kürt-Türk ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçileri emperyalizm ve oligarşiye karşı birleştirmektir. Bu görevin başarılması, emperyalizm ve oligarşiye karşı verilecek devrimci mücadeleye bağlı olduğu kadar, ezen ulus şovenizmiyle, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele ederek her iki ulus arasında güven oluşturmaya bağlıdır.

Bu görevi başarabilecek güç, Kürt ve Türk proletaryasıdır.

Anti-emperyalist anti-oligarşik devrim, proletaryanın hegemonyası altında gerçekleşeceğinden, Kürt ulusal sorununu da çözecek, şovenizmin ve milliyetçiliğin uluslar arasında tekrar düşmanlık tohumları ekmesine izin vermeyecektir.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğine son vererek ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldıracak ve ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının nesnel temelini yaratacaktır. Merkezi otorite yıkılıp ele geçirilmeden hiçbir ulus özgürlüğüne kavuşamaz.

1- Devrimci Halk iktidarı, ulusların kaderini özgürce belirleme hakkı ilkesine göre, ulusal sorunu devrimci bir çözüme ulaştıracaktır.

Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe tayin hakkını (ayrılma hakkı da dahil) güvence altına alacaktır.

2- Devrimci Halk İktidarı, ulusların tek tek bağımsız devletlerini kurmalarından ziyade, ulusların ayrılma hakkı saklı kalmak üzere, tek bir devlet çatısı altında birleşmelerinden yana olacaktır. Çünkü ulusların ayrı ayrı küçük devletlere bölünmesi, ulusların emekçi sınıflarını burjuva ön yargılarının tutsağı yapacak, halklar arasında güveni sarsacak, onları emperyalizm karşısında zayıf düşürecektir. Ayrıca, ezilen ulusun iktisadi ve kültürel geriliğine son vermek ve gerçek eşitliğin fiili olarak sağlanması için de, merkezi tek devlet çatısı altında birleşmek devrimci bir çözümdür. Emperyalizmin karşısında birleşmiş bir güç olmak, her iki ulusun da çıkarınadır.

3- Ancak Kürt ulusu devrimci çözüme rağmen milliyetçilik temelinde bağımsız bir devlet kurma hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk İktidarı, bunu, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarına aykırı değilse, emperyalizmi güçlendirmiyorsa destekleyecektir.

4- Devrimci Halk İktidarı, Kürt ulusunun ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişmesi için bütün önlemleri alacaktır. Eski düzenden kalan eşitsizliği telafi etmek için Kürdistan'ın ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişimine öncelik verecek ve bu konuda özel bir çaba sarfedecektir.

5- Devrimci Halk İktidarı, çeşitli ülkelere dağılmış Kürt ulusunun birleşme talebini, proletarya ve halkların çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye ve çözmeye çalışır. Ve bu mücadeleyi, Ortadoğu devriminin önemli bir adımı olarak değerlendirir. Bunun için siyasi, askeri, uluslararası her düzeyde mücadele eder.

6- Devrimci Halk İktidarı, ulusal azınlıkların (Araplar, Çerkezler, Gürcüler, Lazlar, Ermeniler, Rumlar vb.) bütün sosyal ve kültürel haklarını garanti altına alacak ve kendi dil ve kültürlerini koruma ve geliştirmenin önünü açacak tedbirleri alacaktır.

7- Devrimci Halk İktidarı, ulusal sorunun devrimci çözümünü engelleyecek karşı devrimci faaliyetlere karşı da mücadele edecektir. Proletaryanın devrimdeki hegemonyasına ve gücüne dayanarak, küçük burjuvaziye ulusal sorunun devrimci çözümünü için ikna etmeye çalışacak ve milliyetçi önyargılarına karşı savacaktır.

Milliyetçilik ulusları kurtuluşa götürmez.”★

Milliyetçi Tarihi Sorgulamadan Özgürlüğe Yürüyemezsin

ŞEHİTLER VEREN, ACILAR ÇEKEN, ALDATILAN KÜRT HALKI;

Bu görüntüleri yaratanlara teslim olundu.

Yıllardır eziliyor, katlediliyor, yerinden yurdundan sürgün ediliyorsun. Köylerin yakılıp yıkılıyor, evlatlarını kaybediyorsun. Evlatlarının yanmış cesetlerini dahi alamıyor, mezar taşlarını bile dikemiyorsun. Devletin tankları arkasından gençlerinin cesetleri sürüklenirken acı duyuyor, kin duyuyor, öfkeleniyorsun. Bir askerinin elinde kendi öz evladının kesik başını görüp, zulmedene kahrediyorsun. Yakılan ormanların, tarlaların, evlerinin arasında varını yoğunluğunu kaybetmiş, kültürü ayaklar altına alınmış... acıyla izliyorsun. Ve yine yıllardır bu akan kanların sonunda, ödenen bedellere rağmen, milliyetçilik tarafından aldatılıp; hayallerin, özgürlük isteğinin yüreğinde çöreklenip kalıyor. Milliyetçilik hep büyük hayallerle yola çıkardı seni, ama sonunda ya pazarlıklarda, ya ihanetlerde, ya da rağaçlarında, ya kurşunların ucunda bu hayaller yok olup gitti. Yeniden yeniden ayaklandın, ama sonuç hiç değişmedi.

Ve bugün yine onca ödenen bedele, verilen canlara rağmen, hiçbir şey olmamış gibi geleceğin, umutların pazarlık masalarında satılı-

yor. Bir isyan daha milliyetçiliğin ihaneti ile bitiyor. Tarihinde böyle onlarca isyan olmadı mı? Her biri kendi çağının özelliklerini taşısa da hep milliyetçiydiler, hep başka halkları, devrimi, devrimciliği, sömürünün ortadan kaldırılmasını bir kenara bıraktılar. İktidarı alsalar ne olacaktı, **Kürdistan kurulsaydı ne olacaktı?** Bu milliyetçilik, iktidarı Kürt egemenleri ile paylaşacak, emperyalizm ile yeni ilişkiler geliştirecek ve yine senin toprak sorunun çözülmecektir, ağılık düzeni ortadan kalkmayacaktı. **Neden mi?** İşte bugün birlikte hareket ettikleri güçlere bakarsan cevabı oradadır. Emperyalist ülkeler, zengin Kürt işadamları ve toprak sahipleri vb. bunlar mı senin özgürlüğünü verecek.

Bugün sana “çözüm” diye sunulan kimin çözümüdür? Kim istemiştir bu çözümünü ve kimin işine gelmektedir?

Bu çözümün sahibi ABD ve onun ülkesindeki işbirlikçisi oligarşidir, MGK’dır. Sana anlatılan demokratiklik masaldan başka bir şey değildir. Her şey ABD tarafından planlanmıştır. Öcalan’ın yakalanmasından Türkiye’ye teslim edilene kadar her şey bu emperyalistler tarafından planlandı. Dünyanın en katliamcı ve en sömürücü emperyalisti neden senin özgürlüğünü ve demokratik haklarını istesin o zaman? Oligarşi neden senin mutluluğunu istesin? MGK neden özgürlüğünü ve haklarını istesin? Yıllardır sana zulmeden, acılar çektiren, sömüren onlar değil mi? Neden istesinler?

Bu bir aldatmadır. Senin duygularınla hala oynanmaktadır. Demokratik cumhuriyet dedikleri bu sömürü düzeninin devam etmesinden başka bir şey değildir. Faşizm mi bitecek bununla, yoksa çocuklarının geleceği, iş, toprak sorunun mu çözülecek. **Hiçbiri olmayacak.** Çünkü bu bir oyundur. Karşı çıkmayasın, kabul edesin diye oynanan bir oyun. **Bu oyunun sahibi ABD’dir, toprak ağalarının burjuvaların oluşturduğu oligarşinin oyunudur bu.** Milliyetçilik onlar adına seni kandırmaya devam ediyor hala.

Dün milliyetçi önderlikleri asarak, katlederek isyanlarını bastırdılar. Bugün ise asmayarak, bizzat milliyetçi önderliğin

kendi elleri ile isyanı bitiriyorlar.

Yoksul Emekçi Kürt Halkı Özgürlük için Bu Tarihi Sorgulamalıdır;

Evet, bugün de milliyetçilik bizzat önderliğinin talimatları ile isyanı bitiriyor. Direnişine, başkaldırına “*tarihsel hataydı*” deniliyor. “*Yanlıştı, özür dilerim... şehit asker ailelerinden özür dilerim...*” deniliyor. Nedir yanlış olan? Milliyetçiliğin özeleştirisi yapılmak yerine egemen sınıflardan af dileniyor. Binlerce senin şehit olan evladın için hesap sormuyor milliyetçilik. Bunun sözü bile edilmiyor. **Egemen sınıflara sorulmuyor;** Neden gençlerimizi tankların arkasında sürüklediniz, köylülerimize pislik yedirdiniz, köylerimizi yaktınız, kızlarımıza tecavüz ettiniz.... Bunlar sorulmaz. Çünkü düşünülen senin çıkarın değildir, senin geleceğin, senin onurun değildir. Düşünülen, milliyetçiliğin geleceğidir, milliyetçiliğin çıkarlarıdır...

Yıllardır neden hep bu sonuçla karşılaştığını, neden çekilen acılardan sonra sonuç alınmadığını sorgulamalıdır. Özgürlüğün nasıl kazanılacağını, özgürlük savaşının ne olduğunu, kurtuluşun ne demek olduğunu ve nasıl, kimlerle birlikte kazanabileceğini sorgulamalıdır. Bugüne kadar yaşananların nedenlerini bulmalı ve tüm bir milliyetçi tarihi sorgulamalıdır. Bedirhan Bey ayaklanmasından Şeyh Ubeydullah ayaklanmasına, Piran’dan Şeyh Sait ayaklanmasına, Zilan’dan Ağrı’ya, Koçgiri’ye... tüm bir milliyetçi-aşiretçi tarihi düşünmeli ve sorgulamalıdır. Milliyetçilik ne istedi, sana ne vaat etti, neyi savundular, ne için ayaklandılar ve düşman karşısında hangi duruma düştüler? Tüm bunları düşünmeli ve sorgulamalıdır.

Hala bize inanın, bir yıl bekleyin, iki yıl bekleyin, diyenler yalan söylüyor. Beklenecek bir şey yoktur artık. Sadece ihanetin sona erdirilip, her şeyin Susurluk dev-

letine teslim edilmesinden başka. Gizli kapaklı dönmüyor artık oyunlar, açıktan, utanmazca, halkın gözünün içine bakarak, onursuzca aşağılanmayı kabul ederek, ihaneti allayıp pullayarak oynanıyor. Dostlar düşmanlar, hepsi birbirine karıştı. Yıllardır halka, devrimcilere kurşun sıkan MHP bile “*bu ülkenin gerçek milliyetçileri*” ilan edilip, temennilerde bulunuldu. Faşist MHP bile sana şirin gösteriyor. Ne adına, neyin karşılığında?

Hiçbir ulusun, hiçbir halkın kaderi, hiçbir çağda tek kişiye bağlanmamıştır. Çağımızda hiç kimse peygamber değildir. Hiç kimsenin arkasından gözü kapalı gitmek özgürlüğü kazandırmaz. Her söylediği sorgulanmadan kabul edilemez. Yoksa sana gösterilen pembe tablolardan gerçekleri görmeyi mümkün olmaz. Sana dayatılan onursuzluk allanıp pullanmaya, demokratik cumhuriyet diye boyanmaya çalışılıyor. Siyasallaşacağız, dilimizi konuşacağız, demokratik bir ülkenin eşit insanları olacağız vs. deniyor. Sömürü dururken, emperyalizmle ilişkiler gitkiçe gelişirken ne kültürler özgürleşebilir ne de halklar sömürüden kurtulabilir. Aldatmaca devam ediyor. Görmeyenin, sorgulamayanın isteniyor. Hala düşüncelerine, iradene engel konmaya çalışılıyor. Derinliğine kavramalısınız, denilerek ihanet derinleştiriliyor. Milliyetçiliğin çıkmazından başka kavranacak bir şey yoktur ortada.

Kendinden başka herkesin konuşup, kaderini belirlemeye çalışan ezilen, emeğiyle geçinen bir halk bunları düşünmeden duramaz.

Hiçbir milliyetçilik daha baştan; ‘size ihanet edeceğim, sizi emperyalizme teslim edeceğim, bağımsızlık diye yola çıksak da sadece iktidarda kendime yer açacağım...’ demez, dememiştir. Senin duygularını kullanır, özgürlük talebin, toprak talebini istismar eder. Sana vaat edilenleri ve bugün nereye geldiğini düşünmeli ve sorgulamalısın. Bağımsız Kürdistan, özgürlük, sosyalizm... dediler ama bugün susurluk düzenini sana güzel göstermeye çalışıyorlar.

Bütün bir tarih boyunca milliyetçiler

öldüler, öldürdüler, acılar çektiler ama sonuçta hiçbir şey kazanılamadı. Ne kültürün, ne dilin, ne kendi kaderini belirleme hakkını elde edemedin. Milliyetçilik sorgulanmadıkça da elde etmek, özgürlüğü kazanmak mümkün olmayacaktır.

Milliyetçilik ne ister, amacı nedir diye sormalısın;

Milliyetçilik; ezilen halkların çıkarlarını savunmaz, düşünmez, yoksul topraksız köylüyü düşünmez. Onlar emperyalizme karşı değildir. Emperyalistlere sırtlarını dayamak ister, kendilerini kullanırlar. Emekçi halkların hakkının verilmesini bugüne kadar hangi emperyalist ülke istemiştir. Hiçbiri. Milliyetçiler sadece kendi çıkarları için bu ülkelerle işbirliği yapar. ABD bölgede istediğini yapsın karışmayız derler. Avrupa çözecek denir, olmaz, ABD çözsün denir. Neden? Kürt halkı o kadar aciz midir ki, kendi sorununu yanı başındaki bir halk ile birleşerek çözemiyor da, dünyanın efendisine havale ediliyor. Bu onursuzluğa davetiyedir. Gelin bizi biraz da siz kullanın demektir. Onlar da bunu yapıyorlar.

Milliyetçilik; Sabancılara, Koçlara, Toprak ağalarına karşı değildir. Onların yerinde olmak ister. Bu isteklerine ulaşmak için sizlerin duygularını kullanır. Sabancılara kurşun sıkanlara, yoksulun ahını alanlara karşı, devletin yaklaşımını göstermekte sakınca görmez. Milliyetçilerin derdi, halkların ulusal, kültürel, siyasal, ekonomik özgürlüklerini sağlamak değildir. Bunları iktidarı almak için kullanırlar sadece.

Milliyetçilik; adalet nedir bilmez. Ne kendi halkına karşı adalet bilir, ne de başka halklara karşı. Bu nedenle, eylemi amaçsız ve kör bir şiddete dönüşür. Suçlu-suçsuz ayrımı yoktur onun kitabında. Kendi iktidarını kurmak için, kendi çıkarları için her yol ve yöntem mübahtır. Bunun için halka zarar veren eylemler yapılır. Kendisine karşı çıkan, eleştiren herkes milliyetçilik için “caşhdır”, haindir, özel savaşın ajanıdır... bunun için kanıtlara delillere gerek yoktur. Böyle bir kafa yapısının kuracağı iktidar da böyle olacaktır. Adaletleri, Susurluk adaletinden farklı olmayacaktır. İsimler değişecek, çıkar sa-

hipleri değişecek, ama halk yine adaletsiz kalacaktır. Bir halk adaletsiz yaşayamaz, bir halk adaletsiz olamaz.

Milliyetçiliğin Aldattığı, Duyguları Sömürülen Kürt Halkı;

Bir inançla, bir idealle bugüne kadar geldin. Canlarını verdin, topraklarından oldun, töresini, yaşamını bilmediğin büyük şehirlere gitmek zorunda kaldın. Ama bugün çıktığın yoldan çok farklı bir yöne doğru götürülüyorsun. Senin kaderin ile ilgili herkes konuşuyor, herkes bir şeyler yapıyor. Ama senin sesin yok bunun içinde.

Bu yaşananları düşünmelisin. Kendi özgürlüğü, kendi yaşamı, kendi kaderi ile ilgili hiçbir insan, acı çeken, bedel ödeyen hiçbir halk bu yaşananlar karşısında düşünmeden duramaz. Düşünüp sorular sormaktan kendini alamaz. Bu oynanan oyun senin kaderindir, kendi kaderini belirlemek için bu oyunu bozmalısın.

Neden bu kavgaya başlandı? Milliyetçi önderlik sizi nereye götürüyor? Bunların cevaplarını bulmak zorundasın. İlk kurşun sıkıldığında vaat edilenlerden hangisi yaşama geçti de bugün silahlar bırakıldı, şehit olan evlatların için "boş yere" dendi.

Devlet açıkça "şimdiye kadar iyi kullandık, kullanmaya devam edelim" diyor. Kimi, nasıl kullanmaktalar? Ve en önemli kime karşı kullanmaktalar? Kürt halkı kullanılmaya layık değildir. Bu dayatılan onursuzluğa layık değildir Kürt halkı. Senin adına hareket ettiğini söyleyenler bu onursuzluğu kabul edebilirler. Ama ezilen halklar, Kürt halkı bu onursuzluğa karşı çıkmalı, direnmeli. Hem milliyetçilere karşı, hem de bu onursuzluğu dayatan faşist iktidara karşı direnmelisin. Bu aşağılanmaya seni layık gören milliyetçiliğin tarihini bunlarla birlikte sorgulamalısın. Bir halk en başta onuru ve bağımsızlığı için yaşar. Bağımsızlığın; diğer halklarımız gibi, emperyalizm tarafından elinden alınmış ülkemizin tüm toprakları başta ABD olmak üzere emperyalistle-

rin üssü haline getirilmiş. Onurun ise, oligarşi ve milliyetçilik tarafından ayaklar altına alınmakta, aşağılanmaktadır. Tüm halkımızı sömüren oligarşinin çıkarlarına hizmet edileceği üzerine yeminler edilmekte, açıklamalar yapılmaktadır. Bunlarda derinliğine kavranacak bir şey de kalmamıştır.

Duygularını istismar ederek arkasından gittiklerini şimdi sana karşı kullanıyor ve adına "koz" diyorlar. Kime karşı kozdur? Bir halk bu kadar aşağılanamaz. Bu aşağılamaya zemin hazırlayanların, onay verenlerin ardından gözü kapalı gitmek çektiğin acıları defalarca tekrar yaşamamaktır.

Kürt, Türk bütün halklarımız, erkek, kadın, genç, yaşlı demeden onlarca yıldır bedel ödüyorlar. Yine bedel ödeyeceğiz. Ama bu bedelleri neden ödediğimizi bilmek zorundayız. Halk olmak ne istediğini bilmektir. Hakkını arayabilmektir. Ödediği bedellerin karşılığını alabilmektir. Ödenen bedellerin ardından sadece "yanlış yaptık", "bize inanmaya devam edin" diyenlere inanarak, duygularını kullanmasına izin vererek sonuç alamazsın. Tarihi acılarla dolu bir halk daha fazla acıya sürüklenemez. Ne istediğine karar vermelisin. Ya milliyetçiliği sorgulamadan arkasından giderek gönüllü köleliği kabul edeceksin ya da tüm bir milliyetçi tarihi sorgulayarak halk iktidarı için yola çıkacaksın. Bunun başka yolu yoktur. Bunun dışında sana gösterilenler demokrasi değildir, demokratik haklar değildir. Demokrasiyi de, özgürlüğü de, dilini, kültürünü kazanmaya; bu tarihi, ihaneti ve milliyetçiliği sorgulayarak başlayabilirsin.

Milliyetçilik yolu yanlıştır. Bu yol tükenmiştir artık. Dünyanın her tarafında milliyetçilik halklara sadece acı kan ve gözyaşı bırakmış ve sahte bağımsızlıklarla emperyalizme teslimiyetler geliştirilmiştir. Kürt milliyetçi önderlik, bunları dahi istememektedir. Artık tek derdi kendi geleceğidir. Milliyetçilik ta baştan bu yana devlete hizmet etmektedir. Dün izlediği politika, yanlış eylemleri ile şove-

Bu görüntülerin sorumlularıyla mı Demokratik Cumhuriyet kurulacak?

nizmi geliştirerek devlete hizmet ediyordu, bugün daha açıktan hizmet ediyor, daha pervasızca hizmet ediyor.

İdamın ertelenmesi sonrasında yaptıkları açıklamalarla anlaşılıyor ki; yarın sana, kardeşlerine, devrimcilere, yurt-severlere saldırarak hizmet edecekler. Oligarşiye seslenerek, *"iç ve dış düşmanlara dik-kat edin..."* diyorlar. Kimdir iç düşman. Oligarşinin iç düşmanı kimdir? Halktır, devrimcilerdir, emeğinin karşılığını isteyen emekçilerdir, faşizme karşı savaşılan devrimcilerdir, özgürlüğünü isteyen Kürt halkıdır... Bunlara karşı mı savaşacaktır milliyetçilik? Oligarşinin özel timi ile gerillayı aynı mevzide, halka, devrimcilere kurşun mu sıkacaklar? Gerilla oligarşinin polisi, özel timi mi olacak? Açıklanan, oligarşiye verilen söz budur. Bu Kürt halkına dayatılan bir onursuzluktur. Hamidiye alaylarının bugün yeniden diriltilmesidir. Bu yolda, milliyetçilik yolunda bunlar vardır, ihanet vardır, kardeşe sıkılacak kurşun vardır, devrimcilerin provokatör ilan edilmesi vardır, teslimiyeti kabul etmeyenlerin hain ilan edilmesi vardır. Sen bu oyunu bozmadıkça da,

bunlar senin adına yapılacaktır.

Özgürlüğünü Kazanmak İsteyen Kürt Halkı;

"Bu kadar acı çektik de ne oldu" dememelisin, umutsuzluğu büyütmemelisin. Yaşananlardan dersler çıkartmalısın. Bütün bir tarihini, bütün bir milliyetçi tarihi sorgulamalısın. Yeni bir umutla, yeni bir dünyanın kurulması için, hakların ve özgürlüğün için dersler çıkarmalı ve geleceğe umutla bakmalısın. Umudunu yitirmiş bir halk köleliği kabullenmiş bir halktır. Kürt halkı köleliğe gönüllü olamaz. Yüzünü devrime ve devrimcilere dönerek umutsuzluğu yok etmelisin.

Yıllardır sana yasaklar koydular. Devrimcileri tanıman için, milliyetçiler elinden geleni yaptı. *"Yalnız bizim söylediğimiz, düşündüğümüz doğrudur. Herkes Kemalist, herkes hain, herkes Kürt halkına düşman"* dediler. YALAN SÖYLEDİLER. Başkasının yayınlarını okumanı dahi engellediler, yasakladılar. Devrimcileri yanlış tanıtıp, sizleri bir yalan dünyasında yaşattılar.

Kendileri dışında kimseyi tanımayasınız diye, devrimcileri senden uzak tutmanın her yöntemini kullandılar. Sizi devrimcilere düşman haline getirmek için çalıştılar.

Bu yaşananlar karşısında, bunca acıdan sonra, bütün yaşadıklarını yeniden düşünmek zorundasın. En azından bu yaşananlara kim ne zaman ne dedi, milliyetçiler bunlara karşı nasıl yaklaştılar. Kürt halkına zulmedenleri, katilleri, cezalandıranlara; Kürt halkının özgürlüğünün birlikte örgütlenmek, birlikte iktidar olmaktan geçtiğini söyleyenlere; halkları birbirine düşman etmenin yanlışlığını defalarca anlatanlara karşı milliyetçiler nasıl yaklaştı, nasıl davrandı? Ortak mücadelenin örgütlenmesini nasıl engellediler, halkları nasıl birbirine düşman etmek ve buradan çıkar sağlamak için çalıştılar? Size nasıl bir yaşam vaat ettiler? Bunları düşünmek, sorgulamak zorundasın. Devrimcilik nedir, özgürlük ve özgürlük mücadelesi nedir düşünmek zamanıdır.

Yıllarca Türk halkı düşmanın olarak gösterildi. Adeta seni sömürenin, zulmedenin Türk halkı olduğu anlatıldı. Türk halkı ve diğer halklarla birleşmemen, sömürüye son verip halk iktidarını kurmanın için ayrılıklar körüklendi. Bunun için çekildi bombaların pimi. En büyük sömürücü ABD'ye tek kurşun sıkılmazken halkın zarar gördüğü eylemler bunun için yapıldı. Ne kazanıldı? Yükselen şovenizm, halklar arasında nefretin geliştirilmesinden başka.

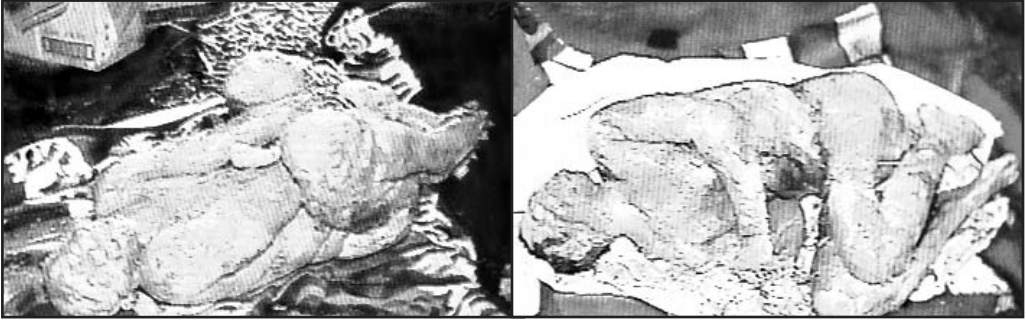
Halkların kardeşliği ve birlikte örgütlenmesini, birlikte iktidarını yaratmaya çalışanlara, devrimcilere karşı düşmanca davranıldı. Yok etmek için milliyetçilik elinden geleni ardına koymadı. Sana ilk olarak devrimcilerden uzak durman öğretildi, öğütlendi. Birlik dediler ama hep kullanmak için birlik yapmak istediler. Birlik derken, bize uyun, bizim dediğimiz gibi olun dediler. Dedikleri ise onursuz bir barıştan başka bir şey değildir. Bu barış; oligarşi ile, halkların katilleri, emperyalizm ile masaya oturup onuru, geleceği satmaktan başka bir şey değil. Barış el-

bette güzel bir şeydir. Ama kiminle ve hangi şartlar altında barış yaptığını önemlidir. Milliyetçiliğin istediği barış, bir kaç hak kısıntısı karşılığında şehitlerinin kanlarının pazarlanmasıdır, teslimiyetin diğer adıdır. Bu nedenle devrimciliği yanlış öğretmeye çalıştılar sana. Bunların adı büyük politika oldu.

Devrimcilik dünyanın en onurlu işidir. Milliyeti ne olursa olsun bütün halkları birleştirmektir, ortak iktidarı örgütlemektir. Halklar arasında ayrılıklar, düşmanlıklar yaratmamak, aksine halkları birbirine yakınlaştırmak, kaynaştırmaktır. Halka karşı dürüst olmaktır, açık olmaktır. Devrimci örgütler arasında dostluk ve dayanışmayı geliştirmektir. Sadece milliyetinden kaynaklı değil, emeğiyle geçinen olmaktan kaynaklı olarak halkın yanında olmaktır. Sömürücülere karşı, hangi milliyetten olursa olsun, savaşmaktır. Ülkemizdeki sömürünün, ulusal baskının esas kaynağı olan emperyalizm ile "dost" olmak değil, ona karşı savaşmaktır, anti-emperyalist olmaktır. Özgürlük mücadelesi zaferi kazanana kadar direnmek, mücadele etmektir. Ortak iktidardır, sömürünün ortadan kalkması ve emperyalizmden bağımsızlığın kazanılmasıdır.

Özgür olmak istiyorsak, sömürü ve zulüm son bulsun istiyorsak, savaşmak, mücadele etmek zorundayız. "Yorulduk, çok acı çektik, yeter..." demeden milliyetçiliğin barikatlarını aşmalı ve halkların kardeşlik ve birlikte örgütlenmesini yaratmak için çaba harcamalıdır. Milliyetçilik tükenmiştir artık.

Özgürlük, toprak, iş, adalet talebini milliyetçilik yerine getiremez. Çözüm devrimciliktedir. Kurtuluşun, halkların birliği ve kardeşliğindedir. Kurtuluşun, birlikte örgütlenme ve birlikte mücadeledir. Kurtuluşun ortak iktidardadır. Kurtuluş, Türkiye faşist iktidarına ve ABD emperyalizmine karşı birlikte savaştadır. Kürt, Türk, tüm ülkemiz halkları özgürlüğü hak etmiştir. Birlikte savaşabilmek için milliyetçilik engelini aşalım, yeni bir bin yılda, dünyayı ülkemiz topraklarından sarsarak halkımızın ortak iktidarını kuralım.★

Bu görüntüler Susurluk devletindir.

HİZBULLAH'IN KATLIAMLARI SUSURLUK DEVLETİNİNDİR; EĞİTEN, YÖNLENDİREN, KULLANAN SUSURLUK DEVLETİDİR

*“Hizbullah Vahşeti”,
“Kazdıkça Çıkıyor”,
“Canilerin Sessizliği”,
“VAHŞET”,
“Devlet Hizbullah’a
Göz mü Yumdu”...*

Bu başlıklar günlerce gazete manşetlerinde yer alan ve ülkemiz gündemine her kazılan evin altından çıkan cesetleriyle gelen Hizbullah'ı anlatıyor.

Manzarayı vahşet kelimesi anlatmaya yetmiyor. Ancak Nazi ölüm kampları ile anlatılabilir bu görüntüler. Ve bu görüntüleri yaratanlar Hitler gibi lanetleneceklerdir. Bu görüntülerin gerçek sahipleri Hitler'in akıbetinden kurtulamayacaklardır. Her bir kazma vurulduğunda cesetler çıkarılıyor. Ellerinden, ayaklarından bağlanmış, boğulmuş ya da diri diri gömülmüş cesetler.

Bu görüntülerde ne adalet, hak, hukuk vardır ne de vicdan. Devlete tek kurşun sıkmayanların, sömürü, emperyalizme karşı olmak gibi derterli olmayanların adaletleri olamaz. İktidar ol-

mak, kendi çevresinde güç olmak için her yolu yöntemi acımasızca kullanmanın yarattığı tablodur bu görüntüler.

Bu görüntüleri izleyenlerin kafasında onlarca soru sıralanıyordu;

Hizbullah kimdir? Neye, kime hizmet eder?

Şu ana kadar neden ismi hiç duyulmamış ya da duyurulmamıştır?

Nasıl bir anda her şey çorap söküğü gibi gelebilmektedir?

Hizbullah neden özellikle PKK'nin teslimiyet sürecinden sonra keşfedildi?

Bugüne kadar devletin Hizbullah'tan hiç mi bilgisi yoktu?

...

Herkes yeni keşfetmiş gibi, bu ülkede Hizbullah diye bir vahşetin varlığından haberdar değilmiş gibi yapıyor. Hepsi yalandır. Oyun oynuyorlar. Belli bir politikanın sonucu olarak çıkarılan ve halka ekranlardan gösterilen görüntüler hiç yeni değildir. Türkiye Kürdistanı'nda Hizbullah yıllardır cinayetler işliyor. Mahkemelerde tutanaklara geçen

anlatımlar dikkate alınmıyor, unutturuluyor. Oradaki görüntüler büyük olasılıkla gelmeyecek ekranlarınıza. Binlerce kayıp ve kaçırmanın, Hizbullah cinayetinin olduğu bir bölgeden devlet hiçbir görüntü taşıtırmayacak ekranlara.

Devrimciler bu görüntüleri ve yaşananları yıllardır anlatıyorlar, yıllardır yazıp çiziyorlar. Ama inanmadınız. Biz yazdıkça, biz anlattıkça, “bin operasyon” dedikçe, “kayıplarımız” dedikçe devlet bize saldırdı, ve bugün şaşırmış gibi yapanlar o zaman seslerini çıkarmadılar. Hatta bir çoğunuz onayladı katledilmemizi, kaybedilmemizi. İzmir’de kaçırılıp, denizin ortasında tekne batırılarak katledilen 4 devrimcinin katili Turan Ünal’ın ifadelerini yayınladığımızda inanmadınız, görmezden geldiniz. Kayıplarımızın **inşaat halindeki emniyet vb. devlet binalarının temellerine atılıp üzerlerine beton döküldüğünü**, ya da kimyasal madde fabrikalarındaki kazanlara atıldığını anlatan Kontra Turan Ünal’ın ifadelerine inanmadınız. Hizbullah’ın yöntemleri ile devletin 03 timlerinin yöntemlerinin bu kadar benzermesi kafalarınızdaki “acaba” sorusunu hala mı netleştirmedir? Neden o zaman tüyleriniz ürpermedi? Neden bir araştırma gereği duymadınız? Araştırılması gereken sadece bu değildir. Hizbullah vb. islami örgütlerin, MHP’nin devlet tarafından nasıl kullanıldığını da araştırmalısınız. Ancak o zaman bu görüntülerin gerçek sahibinin kimler olduğunu anlamak mümkün olur.

Şeriatçıların Ve Faşistlerin Devlet Tarafından Kullanılması Yeni Değildir. Bu kullanılmanın tarihi ‘60’lı yıllara kadar gider. Komünizm ile Mücadele Dernekleri’nin kuruluş amacıdır, devrimcileri katletmek, sindirmek, bunun için her türlü vahşeti uygulamak. Kanlı Pazar’da “Allah Allah” nidaları ile devrimcilere, halka satırlarla, ucu çivili sopalarla saldırılırken sahnededir islamcılar. Devlete yaranma, bu sayede gelişme, güçlenme ve devlet içerisinde güç alma anlayışının yönlendirdiği islami çevrelerin irili ufaklı onlarca-yüzlerce saldırı ve katliamları olmuştur. 12 Eylül öncesinde katli-

DEVİRİMCİLER HİZBULLAH TERÖRÜNÜ LANETLEDİ

Hizbullah’ın Nazi kampı görüntülerini aratmayacak katliamlarının ardından Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 21 Ocak tarihinde bir açıklama yaparak, yaşananların ne anlama geldiğini, Hizbullah’ın kim olduğunu değerlendirdi. “Hizbullah’ın Adaleti Susurluk Devletinin Adaletidir. Nazi Kampı Görüntülerinin Sahibi Susurluk Devletidir” başlıklı 103 nolu açıklamada şöyle denildi;

“Bu vahşet görüntüleri, devletin Hizbullah’ı kullanıp onunla işi bittiği için gösteriliyor. Kürt halkına yönelik katliamların, satırlı cinayetlerin görüntüleri gelmeyecektir ekranlarınıza. “Büyük Operasyon” yalandır. Zaten ellerinin altındadır. Bu vahşet tablosunun sorumlusu Susurluk devletidir. Kaçırma, kaybetme, katletme yöntemleri Susurluk devletine aittir. Hizbullah’ı eğiten, yönlendiren onlardır. Susurluk devleti açıklamalıdır tüm suçlarını. Susurluk devletinden hesap sormadan “Hizbullahlar” bitmez. Biri gider diğerini yetiştirir, kullanırlar. Vahşet görüntüleri tekrar yaşanır.

Dini duyguları kullanarak iktidar olmak isteyen Şeriatçıların adaleti budur. Kaçır, kaybet,

amlar yapma boyutuyla daha çok ve yaygın olarak MHP'li faşistler kullanılmaktadır. Kahveler bombalanır, insanlar evlerinde çelik iplerle boğulup atılırken, çuval cinayetlerinin olmadığı gün geçmezken bir çok kesim "sağ-sol çatışması" diye geçiştirmeye çalıştı. Devletin cinayetleriydi bunlar. Bir kısmı bizzat devletin polisi tarafından yönlendirilerek yaptırılmış, bir kısmı ise devletin icazetinde yapılmıştır. Amaç gelişen devrimci mücadelenin bastırılmasıdır. Ve '80 öncesinde bu katliamları düzenleyenlerin bir çoğu şu anda meclistedir. Kimi millet-

katlet... Suçları nedir belli değil. Hiçbir hak, hukuk, adalet yoktur onların anlayışında. Suçlu, suçsuz ayrımı yapmazlar. Bu görüntülerde ne vicdan vardır, ne adalet."

Şeriatçıların kuracakları düzenin de bu adaleti temsil ettiğinin belirtildiği açıklamada şeriatçılar ile milliyetçilerin anlayışlarının farklı olduğunu şu sözlerle ifade edildi;

"Ne Şeriatçıların ne de milliyetçilerin; sömürüyü ortadan kaldırma, adaletli bir düzen kurma, halkın acılarına son verme dertleri yoktur... Mavi Çarşı'yı yakan da, bu vahşet tablosunu yaratanlar da aynı kaynaktan beslenirler. Kendi çıkarları için her şeyi yaparlar. Halkın çıkarları yoktur onlarda."

Bu adaletsizliklerin, katliam görüntülerinin yaşandığı bir ülkede adaleti temsil edenlerin devrimciler olduğu belirtilen açıklama şu sözlerle sona eriyor;

"Kendini ispat eden Devrimci adaletimiz kırk yarar, suçluyu, suçsuzu ayırmakta hassastır. Haksızlık yoktur devrimcilerin adaletinde. Bizim adaletimiz Halkın adaletidir."

Susurluk devleti yıkılmadan Nazi görüntüleri son bulmayacaktır. Zulüm bitsin diyorsan, katliamlar bitsin, açlık, sömürü son bulsun diyor, onurunla yaşayacağın bir ülke istiyorsan devrimden başka yol yoktur."

vekili, kimisi de bakandır. Mahkeme tutanaklarına geçen, yargılanan katillerin meclisteki sayısı 17'dir. Bugün demokrasi kahramanı kesilen görüntüleri yalandır. Onlar katliamcıdır, onlar bugün Hizbullah'ı lanetlerken ikiye bölünmüş ve sahtekarca davranmaktadırlar. Eğer Hizbullah'ın katliamlarının hesabını soracaksanız buradan başlamak zorundasınız.

Bu görüntülere lanet yağdıranlar Maraş'ı da düşünelim. **Orada da şeriatçılar ve Türk-İslam sentezcisi MHP'liler vardır.** Yüzlerce masum insan karnındaki bebelerle hamile kadınlar, duvarlara çivilenerek, karınları bıçaklarla deşilerek katledildi. Bu vahşeti yaratan anlayışı görmek için bugünkü toplu mezarlara gerek yoktur. Şeriatçılar ve faşistler Maraş'taydılar. Dün Maraş'a sesini çıkarmayanların bugün şeriatçıların vahşetini yeni keşfetmiş gibi şaşkınlıkları, "vahşet" demeleri samimi değildir. **Maraş'ta susanlar da bugünkü tablodan sorumludur.** MHP'li faşistler ve İslamcılar tarafından katledilen insanların evleri günler öncesinden işaretlenip, iki gün katliam devam ederken devletin nerede olduğunu sormayanlar, hesabını istemeyenler suçludurlar. Ecevit Maraş'ta başbakandır, bugün de başbakan. Şimdi büyük iş yapıyor havalarında açıklamalar yapması sahtekarlıktır. Maraş'ta görülmemiş midir bugünkü tablo?

Sivas'da aydınlar diri diri yakılırken sesini çıkarmayanlar, müdahale etmeyenler bugünkü tabloya boş yere "vahşet" demesinler. Sivas'da

vahşeti yapan kimdi? Sürekli Hizbullah adı geçmesine rağmen, halen kullanılıyor olmalarından kaynaklı üzerine gidilmedi. İslamcıların gerçek yüzü görülmemiş miydi?

Tabi sesinizi çıkarmadınız. Çünkü Maraş'da, Sivas'da, Kanlı Pazar'da katledilenler devrimci-demokrat-solcu insanlardı, aydınlardı, halktı. Şu veya bu şekilde düzeninize muhalif insanlardı. O nedenle sesinizi çıkarmadınız.

Yıllardır devrimcilere karşı kullanılan iki kesimdir MHP ve dinciler. Birisi iktidarda diğeri iktidar olmak için her yola başvuruyor. Katliamlar lanetlenenecekse önce MHP'ye hesap sorulmalıdır. Sormazlar. Çünkü **onlar devrimcileri öldürdüler, düzeni korudular.** Böyle düşünmeye devam edildikçe daha çok Hizbullahlar yetiyecek ve daha çok toplu mezarlarla karşılaşılacak.

Kullanma-Kullandırma İlişkisi Bilinçli Bir Politika-dır. Genel olarak bugün ifade edilen ve bir çok kesimin üzerinde hem fikir oldukları konu; Hizbullah'ın devlet tarafından kullanıldığı. Doğrudur. Yıllarca kullanılmaktadırlar. Şeriatçıların 12 Eylül cuntası ile birlikte özellikle geliştirilmeye başlanmasından sonra bu kesimlerin iktidar olma ve örgütlenme konusunda da daha ciddi adımlar attıklarını görüyoruz. Devrimcilerin, devrimin panzehiri olarak görülüp dinin ve buna paralel dini kurum ve örgütlerin devlet tarafından desteklenmesi bir devlet politikasıdır. Devletin

bütün kurumlarının içinde yer aldığı bir politikadır.

İslamcıların yaklaşımı ise; devletin icazetini alarak, kanatları altında gelişmek, güçlenmek, devlet kurumları içine girmeye çalışarak oralarda örgütlenmek, devletin olanaklarını kullanarak örgütlenme alanları yaratmak ve iktidarı alacak duruma geldiğinde de iktidarı almaktır.

Devletin icazetinin alınması karşılığında ise; devrimcileri kaçırma, katletme, saldırılar ile yok etmeye yönelik faaliyetler içinde olmaktadır. Bugüne kadar da, islami çevrelerden bir çok kesim bu politikanın aleti olmuştur. Kimisi silahlı olarak çıkmıştır devrimcilerin karşısına, kimisi de gazetelerinde küfürler ederek. Hizbullah bunun en son örneğidir. Türkiye, Akit, Zaman gazetesi çevreleri de yayınlarında devrimcilere yönelik ideolojik, psikolojik savaşın bir aracı olarak kullanılmaya devam etmektedirler. Bu politikaya o kadar uyum sağlamışlardır ki; kendilerinin devlet tarafından tasfiye edilmesi sürecine girildiği halde, hala devrimcilere küfürler etmekten geri durmamaktadırlar. Devlete, bakın biz devrimcilere saldırıyoruz sizdeniz, mesajı verilmeye çalışılmaktadır.

Elbette bu kullanma ve kullanılmanın da belli bir sınırı vardır. Devlet de şeriatçıların takkiyelerini bilmekte ve denetiminden çıkacağını düşündüğü zaman gerekli darbeyi indirmektedir. 28 Şubat süreci, Fazilet ve Fetullah'ın, Hizbullah'ın tasfiyeleri de bunun pratikteki

Manzarayı vahşet kelimesi anlatmaya yetmiyor. Ancak Nazi ölüm ile anlatılabilir bu görüntüler. Ve bu görüntüleri yaratanlar Hitler gibi lanetlenenlerdir.

Bu görüntülerin gerçek sahipleri Hitler'in akıbetinden kurtulamayacaklardır.

Her bir kazma vuruluşunda cesetler çıkarılıyor.

Ellerinden, ayaklarından bağlanmış, boğulmuş ya da diri diri gömülmüş cesetler.

Hizbullah'ın, yaygın bir değerlendirmeye göre, esas olarak 1981 yılında 12 Eylül Cuntasının en ağır koşulları altında, sıkıyönetimin egemen olduğu Diyarbakır'da kurulduğu bilinmektedir. Ancak eylemler yapmaya başlaması 1991 sonrasına rastlar. Bu tarihin önemi ise; bölgede PKK'li ya da taraftar olarak bilinen insanlara yönelik saldırıların ilk başladığı süreçler olmasıdır. Saldırıların yoğunlaşması ise esas olarak '92-93 yıllarıdır. Bu tarihlerden sonradır ki, Hizbullah adı; gündüzleri Türkiye Kürdistanı'nın şehir merkezlerinde yol ortasında insanların satırlarla öldürülmesi, kaçırılmaları ile anılmaya başlanır. PKK'nin teslimiyet sürecinden sonra ise İstanbul başta olmak üzere büyük şehirlere yönelir Hizbullah. Doğal olan ise tam tersinin olmasıdır. Yani PKK artık teslim olmuştur, alan boşalmıştır, kendisi daha rahat örgütlenebilir. Bunun nedenini Hizbullah'ın bugüne kadar devlet tarafından kullanmasında aramak gerekir. Yani Hizbullah da artık kendisinin tasfiye edileceğini fark etmiştir ve her şeyiyle bilinir olmaktan çıkmaya çalışmaktadır. Ve devletin denetimindeki Hizbullah'a "darbe" yine devlet tarafından vurulmaya karar verilir. Karar sadece bir zamanlama meselesidir. Sonrası ise katliam görüntüleri.

şekillenışıdir. Tasfiyenin nasıl olacağı da tasfiye edilecek kesimin silahlı-silahsız vb. durumuna göre değişiklikler gösterebilir. Hepsi için geçerli olan zamanlama sorunudur.

Her şey iktidar olmak içindir. İktidar olmak için katliamlar düzenlenir, kaçırma, kaybetme, satırlı cinayetler... her türlü vahşet meşrudur. İktidar olmak için her tür takkiyeyi yaparlar. Bugün söylediklerinin yarın tersini yapmalarının kılıfıdır takkiye. Takkiyeyi felsefe eden bir anlayışın kuracağı düzen de takkiye üzerine otaracaktır. Yalan, hile, entrika, çamur atma, küfür, provokasyon... hepsi kullanılabilir, yeter ki iktidara onları

bir adım daha yaklaştırsın. Düzeni değiştirmek için yola çıktıklarını söylemelerine rağmen esas olarak düzene karşı değildirlir. Sadece bu düzen içinde kendilerine yer edinerek güçlenmek ve iktidar olmak isterler. Emperyalizme karşı değillerdirlir. Hayatları boyunca ne emperyalizme ne de devlete, tekellere karşı tek kurşun sıkmamışlardır. Sömürü ve bağımsızlık sadece propaganda aracıdır onlar için. Halkın dini duygularını kullanırlar ama kendilerinin ne dinle ne de inançlarla ilgisi yoktur. **Dinlerini-imanlarını belirleyen iktidar olma hırsıdır.** "Adil-adaletli düzen" diyerek halka propaganda yaparken en büyük adaletsizlikleri onlar pekala yapabilirler. Kendilerinden olmayan herkese karşı şiddet kullanma ve adaletsizlik doğaları gereğidir. Dostunu, düşmanını belirleyen sömürü ilişkiler, emek-sermaye değildir. Çıkarları neredeyse ondan yana olurlar. Şeriatçıların demokrasi anlayışı yoktur.

Bunların ne halkla ne de halkın çıkarları ile hiçbir ilgisi yoktur. Politikalarını, pratiklerini belirleyen sadece kendi çıkarlarıdır. İktidarlarında da halkın çıkarları değil halka uygulanan baskılar, azgın sömürü ve zulüm vardır. Halk açlık, sömürü içindeymiş, eziliyor, işkence görüyormuş onlar için önemli değildir. Halkın çıkarları söz konusu olunca devlet ile bütünleşirler hemen. Tarihleri boyunca halkın çıkarlarını düşünerek örgütledikleri hiçbir hak alma eylemi yoktur. Zulüm, onlar için sadece kendilerine uygulanan ya-

saklamalardır. Devrimcilere, halka karşı uygulanan hiçbir zulüm politikasına karşı çıkmamışlardır. “zulme karşı direneceğiz” sloganları gerçek niyetleri değildir. Zulmü sadece kendileri ile sınırlı gördükleri gibi buna karşı da direnmeleri devlet icazetindedir. Devletle uzlaşma yolları aramaya çalışırlar. Yaranmaya çalışırlar. Zararsız olduklarını anlatmaya çalışırlar.

İslami kesim aklını başına toplamadıkça devlet tarafından kullanılmaya devam edilecektir. Bugün adı Hizbullahdır, yarın başka bir şey olacak ama yine kullanılacaklar. Yağcı, takkiyeci, kullanma kültürü değişmedikçe kullanılma devam edecek, sonuç değişmeyecektir.

Kürt Milliyetçilerinin ve Şeriatçıların Politika Yapış Tarzları Özde Aynıdır. Gerek Kürt milliyetçi hareketin gerekse Hizbullah özelinde silahlı islami hareketin ilk çıkış süreçleri incelendiğinde görülecektir ki, benzerlikler o günden başlamaktadır.

Her iki kesim de önce kendi alanlarında hakimiyet kurmaya çalışırlar. Kürt milliyetçilerinin ilk pratikleri ulusal temelde mücadele veren diğer Kürt örgütlerini şiddet uygulayarak yok etmek olmuştur. ‘80 öncesinde Tekoşin, Sterka Sor ve KUK örgütlerine karşı acımasız bir terör uygulamış, suikastlara varan cinayetler işlemiştir. Denilebilir ki, dünya üzerinde hiçbir devrimci-yurtsever örgüt bu kadar çok örgütü karşısına alıp yok etme politikası izlememiş, çatışmamıştır. Bu anlayış, Türkiye Kürdistanı’nı kendi mücade-

le alanı olarak gördüğü için sadece ulusal temelde çıkan örgütlere değil, bölgede mücadele eden diğer sol örgütlere karşı da şiddet kullanmayı getirmiştir. Bunun için kılıf bulmak sorun olmaz; kimisi “ajan”, kimisi “Kemalist”, kimisi de “özel savaşın adamı” olabilir her an.

Hizbullah da dinci-Kürt çevre içinde **güç olmaya** çalışmış ve bu temelde de kaçırma, sorgulama ve katledip gömme tarzında gelişen cinayetler, katliamlar işlemiştir. Kaçırılan, katledilen insanların islami çevrelerden olması bundandır. PKK ile olan çatışmalarda da belirleyici olan her iki anlayış için de “alanında güç olma” mantığıdır.

Şeriatçılar da milliyetçiler de bu süre içinde, yani “alan-da güç olma” sürecinde devletin icazetinde hareket ederler. Devrimcilere, halk güçlerine karşı savaştıkları için devlet bunları kollar ve gözetler. Bu nedenledir ki Hizbullah’ın devlete sığıttığı tek kurşun yoktur. Kürt Milliyetçi hareket de bu süreci yaşarken aynıdır. ‘80 öncesi pratiklere bakıldığında sol, yurtsever kesimler içinden onlarca insanı katlederken devlete dokunmazlar. Sola saldırma, aşiretleri birbirine düşürme provokasyonları düzenlerler. Devlet de onlara yönelik ciddi bir operasyona girişmemiştir.

Her iki kesim de; öncelikle otorite kurmak için **adalet-ten uzak şiddet uygularlar.** Halkın değer yargıları, geleneklerini adalet anlayışlarında aramak yersizdir. Alandaki diğer güçler yok edilsin ya da geri çekilsin, halka da me-

Devrimciler bu görüntüleri ve yaşananları yıllardır anlatıyorlar, yıllardır yazıp çiziyorlar. Ama inanmadınız. Biz yazdıkça, biz anlattıkça, “bin operasyon” dedikçe, “kayıplarımız” dedikçe devlet bize saldırdı, ve bugün şaşırmış gibi yapanlar o zaman seslerini çıkarmadılar. Hatta bir çoğunuz onayladı, katledilmemizi, kaybedilmemizi. İzmir’de kaçırılıp, denizin ortasında tekne batırılarak katledilen 4 devrimcinin katili Turan Ünal’ın ifadelerini yayınladığımızda inanmadınız, görmezden geldiniz. Kayıplarımızın **inşaat halindeki emniyet vb. devlet binalarının temellerine atılıp üzerlerine beton döküldüğünü**, ya da kimyasal madde fabrikalarındaki kazanlara atıldığını anlatan Kontra Turan Ünal’ın ifadelerine inanmadınız.

Elbette bu kullanma ve kullanılmanın da belli bir sınırı vardır. Devlet de şeriatçıların takkiyelerini bilmekte ve denetiminden çıkacağını düşündüğü zaman gerekli darbeyi indirmektedir. 28 Şubat süreci, Fazilet ve Fetullah'ın, Hizbullah'ın tasfiyeleri de bunun pratikteki şekillenişidir. Tasfiyenin nasıl olacağı da tasfiye edilecek kesimin silahlı-silahsız vb. durumuna göre değişiklikler gösterebilir. Hepsini için geçerli olan zamanlama sorundur.

sajlar verilsin de bunun nasıl olacağı, adalet ölçülerinin ne olacağı önemli değildir.

Milliyetçiler de şeriatçılar da ortamını bulduklarında, kendi düşüncelerinden olan başka ülkelerdeki hareketleri o ülkenin devletleri ile anlaşarak satarlar, karşılıklı kullanma üzerine ilişki şekillenirler. Irak Kürdistanı ve Ortadoğu'daki örnekler bu konuda yeterince derslerle doludur. Hem de bu biline biline yıllarca sürebilir. Bir o yana bir bu yana gidilip gelir.

Kürt Milliyetçileri de Şeriatçılar da özünde emperyalizme karşı değillerdir. Söylenimde ne denirse densin emperyalizme karşı olmak genel bir çizgi değil, sürecin çıkarına göre şekillenen bir durum olur ancak. Emperyalizme karşı olmadıkları için bağımsızlıkçı değillerdir, emperyalizm ile anlaşırılar. Emperyalist politikaların en keskin savunucusu bile olmalarının önünde hiçbir engel yoktur.

SUÇLUSUNUZ HESAP VERECEKSİNİZ

Bugün Hizbullah'ın yarattığı tablo, onar onar çıkarılan cesetler karşısında tüylerinin ürperdiğini, islamiyette cina yet olmadığını, devletin Hizbullah'ı nasıl yok etme operasyonu yaptığını... söyleyenler. **Yalan söylüyorsunuz.** Yaşananların ne anlama geldiğini, esas sorumlularının kim olduğunu bilmemeniz mümkün değildir. Herkes her şeyi biliyor:

Suçlu Susurluk Devletidir. Hizbullah'a büyük darbeler vuruyor havasında gösteri yaparak kendinizi meşrulaştıramazsınız. Hizbullah'ı besleyen, büyüten, yönlendiren, kullanan Susurluk devletidir. Yıllardır devrimcilere karşı kullandınız. Devrimcileri ve hakkını arayanları bir yandan siz katlederken diğer yandan MHP'lilerin, şeriatçıların katliamlar yapmasını sağladınız. Maraş'dan Sivas'a, Çuval cina yetlerinden 16 Mart'a, Bahçelievler'den Hizbullah'a kadar hep devrimcilerin katledilmesi için kullandınız. Boşuna sorumluluğu "şu parti, bu parti döneminde oldu" diyerek birbirinize atmayın. Hepiniz suçlusunuz. "Yeşil", "Cem Ersever ilişkideymiş" diyerek sorumluluğu "devlet içindeki kötü adamlar"a atarak kurtulamazsınız. **Bu devletin politikasıdır.** Hiçbir iktidar döneminde değişmedi. Ne kadar kolay, bir iki kontaranın ismini açıkla kurtul ! peki kim emir verdi bunlara, kim yönlendirdi, kim göz yumdu? Kaçamazsınız. Bu soruların hepsine cevap vermek zorundasınız. Tüm suçlarınız; katliamlarınız, "bin operasyon"larınız, kaybetmeleriniz, provokasyonlarınız, kullandığınız kontra örgütleri... hepsi ortaya çıkacak. Bugün olmazsa yarın. Ama mutlaka ortaya çıkacak. Devrimcilerin ve halkımızın belleği güçlüdür, unutturamayacaksınız yaşananları. Adaletin ve halkların yargısından kurtulamayacaksınız. **Tüm dünyada Hitler gibi lanetleneceksiniz.** Sizin adınızı duyanların aklına; kaybetme, katletme, toplu mezar-

lar... gelecek.

Hizbullah Suçludur. Yıllarca devrimcilere halka kurşun sıktınız. Devletin gölgesinde iktidar olacağınızı zannederek katliamlar düzenlediniz. İslamiyet, inanç, zulme karşı direniş diyerek halkımızın duygularını, inançlarını kullandınız. Devletten öğrendiğiniz yöntemlerle kaçırdınız, kaybettiniz, katlettiniz. Nazi mezarlıkları yarattınız. Şimdi yeniden kullanılacağınız güne kadar tasfiye edileceksiniz. Belki adınız değişecek ama kafanız değişmedikçe kullanılmaya devam edeceksiniz. Yıllardır devlete tek kurşun sıkmadınız. Halkın sorunları sizi ilgilendirmedir. Adalet, vicdan sizlere uzak kavramlardır. Bu vahşet tablosunu devlele birlikte yarattınız. Bu tabloda sahtekarlık, riyakarlık, takkiye, adaletsizlik... insana yabancı olan her şey var. Kendini kullandıranların sonudur yaşadığınız. **Faşizmin tetikçileri**, Nazi mezarlıklarının yaratıcısı olarak lanetlenecek ve hesap vereceksiniz.

Fazilet, Fetullah, Türkiye, Akit... Suçlusunuz. Yıllardır devlete yaranmak için devrimcilere her türlü saldırıyı yaptınız. Hala da akıllanmadınız. Size yönelen tasfiye operasyonunu bertaraf etmenin yolu olarak devrimcilere saldırmayı, faşizmin ve emperyalizmin her tür politikasına destek vermeyi tercih ediyorsunuz. “İslam’da şiddet, cinayet olmaz” diye yalan söylüyorsunuz. Yine devlete yaranmaya, kendini dışında tutmaya çalışıyorsunuz. Dünyanın bir çok ye-

rinde İslam adına uygulanan şiddeti herkes görüyor. Şeriat dediğiniz düzende adalet yoktur, hak, hukuk yoktur. Vahşet karşısında yaptığınız “derin devlet” vb. açıklamalar, mecliste soru önergeleri, gazete sayfalarında çarşaf çarşaf yazılar, “kınamlar”... sizi kurtaramaz. Bilmiyor muydunuz? Yıllardır Hizbullah cinayetler işliyor, aylardır İstanbul’un orta yerinde insanları kaçırıyor ve siz daha düne kadar, “bunlarla Hizbullah’ın ilgisi olduğunu sanmıyoruz” diyordunuz. Her şey kendi içinizde dönüyor. Sapıklığın, takkiyenin, riyakarlığın egemen olduğu bir camia içinde her şeyi biliyorsunuz. Ses çıkarmadınız. **Onayladınız.** Devrimcilerin katledilmelerini alkışladınız. Şimdi, kendinizden uzak tutmaya çalışıyorsunuz. Hayır siz de sorumlusunuz bu tablodan. Takkiyeciliğinizin, devrimcilere, halka olan düşmanlığınızın hesabını vermekten kurtaramazsınız kendinizi. Susurluk devletin en iflah olmaz riyakar destekçileri olarak lanetleneceksiniz.

Basın, Sahte Aydınlar Suçludur. Bugün en çok bağırıp çağıranlar arasındasınız. Ama düne kadar devrimciler katledilirken, Maraşlar, Sivaslar olurken, katiller meclise taşınırken sesinizi çıkarmadınız. Kontrgerillanın ne olduğunu binlerce sayfa yazdık. Ama inanmadınız. Devlet gibi düşünürek; “teröristler devleti töhmet altında bırakmak istiyor” dediniz. Devlete inandınız. “Devlet kimseyi kullanmaz, devlet suç işlemez” dediler,

Hizbullah Suçludur. Yıllarca devrimcilere halka kurşun sıktınız. Devletin gölgesinde iktidar olacağınızı zannederek katliamlar düzenlediniz. İslamiyet, inanç, zulme karşı direniş diyerek halkımızın duygularını, inançlarını kullandınız. Devletten öğrendiğiniz yöntemlerle kaçırdınız, kaybettiniz, katlettiniz.

siz buna inanarak kamuoyunu bu yalanlarla şartlandırdınız. Şimdi satır aralarında devlet-Hizbullah ilişkisi aramanızın bir anlamı yoktur. Aydın olmak görmektir. Kaldı ki görmenize de gerek yoktu, biz göstermiştik. Ama görmek istemediniz. Sessiz kalarak, Susurluk devletinin katliamlarının propagandacısı olarak suçlusunuz. Faşizme destek olduğunuz için aydın onurunu taşıyamıyorsunuz. Bu suçu affettirmenin yolu görüp de görmezden geldiklerinizi, öğrenip de korkudan açıklayamadıklarınızı açıklamaktır, halka anlatmaktır.

Tüm Düzen Partileri Sorumlu Ve Suçlusunuz. Falanca parti iktidarında Hizbullah gelişti dalaşınız sizi kurtaramaz. Bir çoğunuz değişik zamanlarda iktidar oldunuz. Vahşeti yaratanları desteklediniz, siz de kullandınız gerektiğinde. Hizbullah'ın gelişimini bilip bilmemekten gelemezsiniz. Hangi koşullarda ve nasıl yaratıldığını en iyi bilenlerdensiniz. Hazırlanan raporların meclise gelmemesi, halka açıklanmaması için çalıştınız. Hizbullah kullanılırken İçişleri Bakanları, hükümet sizlerin hükümetleri değil miydi? Dini her biriniz en az dinci partiler kadar kullanmadınız mı?

Polis, Ordu, Mit, Jitem... Hizbullah'la Fiili İlişkilerin İçinde Olan Yönlendirenlerdir. Halka ve devrimcilere yönelik katliamlarınızda kullandınız Hizbullah'ı. Cinayetler işlettiniz, cinayetlerine göz yumdunuz. Nasıl olsa devrimcilere karşı savaşıyorlar, yurtseverleri öldürüyor-

lar dediniz. Operasyonlarınız sahtedir, aldatmacadan başka bir şey değildir. Artık ihtiyacınız kalmadığı içindir bu operasyonlarınız. Gerektiğinde yeni bir Hizbullah daha kullanılmak üzere denetiminize girecektir. Gerçekler ortaya çıktıkça "temiz" kalamayacak hiçbiriniz. Boşuna değildir, "Hizbullah, Diyarbakır Çevik Merkezi'nde Eğitim Görüyor" haberini yapan gazetecinin iki gün sonra "faali meçhul" cinayete kurban gitmesi. Hizbullah'ın gerçek eğiticileri sizlersiniz.

GERÇEK ADALETİN TEMSİLCİLERİ DEVİRİMCİLERDİR

Hiçbir hak, hukuk, adalet yoktur bu görüntülerde. Din bezirganlarının adaletidir bu. Susurluk adaletini ise yıllardır görüyoruz. Milliyetçiliğin adaleti ise Mavi Çarşılar da, Çetinkayalarda ortaya çıktı. Bunların hiçbirinin düzeninde halk adaleti yaşayamayacaktır. Bu ülkede adaleti sağlayacak olan ve bugünden temsil eden devrimciler vardır. Devrimin, devrimcilerin adaleti; suçlu, suçsuz ayrımı yapan, suça göre ceza veren, şiddeti sadece halk düşmanlarına karşı kullanarak adaleti uygulayan, halktan yana olan bir adalettir. Devrimcilerin kuracağı Halk İktidarı'nın adaleti bugünden temsil ettiğimiz adalet olacaktır. Bizim adaletimizde sadece halka karşı suç işleyenlerin yeri yoktur. Halkın adaletle susadığı bir ülkede devrimden başka yol yoktur. Adalet de, demokrasi de devrimle gelecektir.★

Hiçbir hak, hukuk, adalet yoktur bu görüntülerde. Din bezirganlarının adaletidir bu. Susurluk adaletini ise yıllardır görüyoruz. Milliyetçiliğin adaleti ise Mavi Çarşılar da, Çetinkayalarda ortaya çıktı. Bunların hiçbirinin düzeninde halk adaleti yaşayamayacaktır. Bu ülkede adaleti sağlayacak olan ve bugünden temsil eden devrimciler vardır.

Milli Güvenlik Kurulu'nun SEYİR DEFTERİ

*"Bizim ülkemizde MGK zorunludur, olmasa kurulması gerekirdi."
(Başbakan Bülent Ecevit)*

Hayatın her alanında varlığı hissedilen ve aylık toplantılarıyla devlet politikalarını belirleyen güç MGK'dır. Politikadan nelerin yasalaşacağı konularına, ekonomiden futbola, sanattan gazetecilerin neler yazıp yazmayacağına varıncaya kadar her şey ama her şey MGK'dan geçmektedir. Temel faaliyeti ise; **halka yönelik saldırının planlanması, koordinasyonu ve denetlenmesidir.** Bu nedenle orada neler konuşulduğu, ne tür kararlar alındığı gerçek anlamda halka açıklanmaz. Sadece toplantı sonraları bir bildiri ile açıklamak istediklerini duyururlar o kadar. Bu toplantıların sonuçlarından birisi de alınan tavsiye kararlarıdır. Buna göre MGK, hükümete tavsiye niteliğinde kararlar alır. Görünürde bunlar tavsiyedir ama aslında bunlar birer **emirnamedir.** Bunları alan hükümet ve parlamento "emret komutanım" tekmiliyle hemen işe girer. Kısaca **MGK faşizmin kurmayıdır.** Meraklısı için söylemek gerekirse "derin devlet" in ta kendisi

MGK'dır.

Geçmişten Bugüne MGK'nın Seyir Defteri:

Milli Güvenlik Kurulu 1962'de kurulur. 61 Anayasası nispi demokratik hakları ve özgürlükleri içeren bir Anayasadır. Bu demokratikleşme çevresinde birçok yeni kanun, madde, yasa hazırlanır. Milli Güvenlik Kurulu da 129 sayılı kanun ile düzenlenir. Bu kanun çerçevesinde "devletin yardımcı kuruluşu" olarak, ulusal güvenlik ile ilgili kararların alınmasında ve uygulanmasında Bakanlar Kurulu'na görüş bildirmek üzere kurulmuştur. Yani "danışma" işlevi gören bir kurul olarak oluşturuldu. Bu kurulun üyeleri bu yasaya göre; Genelkurmay Başkanı, kuvvet komutanları kanunun gösterdiği bakanlar ve kurula başkanlık eden Cumhurbaşkanıdır. 60 İhtilali ne kadar demokratik nitelikler taşısa da küçük burjuvazinin kendi iktidarını sağlamlaştırma hareke-

tidir. Devlet yönetimindeki ağırlığını ve denetimini sürekli kılmak isteyen küçük burjuvazi yürütmenin devlet yönetimindeki ağırlığını güçlendirmiştir. MGK da bu ihtiyacın bir sonucu olarak oluşturulmuştur.

Darbeler geldikçe MGK'nın da niteliği değişti. '71 darbesiyle açık faşizmin artık ülke yönetimine el koyduğu dönemlerde MGK'nın işlevinde farklılaşmalar oldu. Başbakan da artık kurul üyesi oldu. MGK artık sırf görüş bildirmekle kalmıyordu. *"MGK milli güvenlikle ilgili kararların alınmasında ve koordinasyonun sağlanmasında gerekli temel görüşleri bakanlar kuruluna tavsiye edeceği hükme bağlandı"* (Ana Britannica, Hürriyet Yayınları, Ana Yayıncılık, c.23, syf 5) Yasalara bağlanan çerçevede bile bakarsak MGK'nın işlevi kuruluşundan bu yana hep aynıydı. MGK meclisi yönlendirecek, gerekli gördüğü konularda müdahale edecekti. Yani mecliste çıkan tüm yasalar kanunlar aslında MGK'nın onayını almak zorundaydı. Çünkü MGK'da doğrudan Ordu vardı. Ordu'nun işine gelmezse **darbe yapardı**. Bu çerçevede giderek genişletilen MGK yetkileri '80'e gelindiğinde tamamen farklılaşıyordu. '80'de cuntayla birlikte beş Amerikancı general tarafından ülke yönetimine el konuluyordu. Bundan sonrası halka daha fazla zulüm daha fazla sömürü ve daha fazla uşaklık dayatılıyordu.

Yönetime MGK Geline...
Amerikancı beş general cunta ile 12 Eylül sabahı yöneti-

me el koydu. Hedef, devletin faşistleştirilmesi, açık faşizmin kurumlaşmasıydı. Temel hak ve özgürlükler artık yoktu. Evren vardı, ordu vardı. Ama sürekli böyle devam edemezlerdi. Çünkü halk uzun süre bu ortama boyun eğemezdi. Bunu cunta generalleri de biliyordu. Biliyordu ya önce düzenlemeler değişmeliydi. İlk el attıkları Anayasa oldu. Yeni Anayasa, emperyalizme satılmışlığını onursuzluğun ahlaksızlığın belgesiydi. Halk yoktu orada. Halk ezilecekti, sömürülecekti. Kanunlar, yasalar buna göre şekillendi, buna göre düzenlendi...

'82' Anayasası Oylaması
"Demokratikleşiyorduk". Hem de öyle bir demokratikleşiyorduk ki boynumuza bağlanan kölelik zinciri gırtlığımızı daraltıyordu. Nefes aldirtmiyordu. '82 Anayasası sendikaları ve toplu sözleşme yasalarıyla, polis ve olağanüstü yasalarıyla, DGM'lerle devletin tüm kurumlarını görünürde bile hiçbir demokratik hak ve özgürlük bırakmamacasına kısıtlıyor, açık faşizmi uygulamada sınır tanıımıyordu. **"Temel Haklar ve Özgürlükler"** diye klasikleşmiş bölüm kaldırılıyor, **"Temel Haklar ve Ödevler"** bölümü Anayasaya getiriliyordu. Çünkü artık özgürlük söylemde bile olsa yoktu olmayacaktı. Bu daha Anayasa referandumu yapılırken hissedildi. Şeffaf zarflarda renkli "evet", "hayır", oylarıyla halkı "evet" oyu kullanmaya zorluyor, sandık başında askeri polisiyle denetleme yaparak baskı unsuru oluyordu. Faşist cunta, faşist Anayasası'na % 98 "evet"

Darbeler geldikçe MGK'nın da niteliği değişti. 71 darbesiyle açık faşizmin artık ülke yönetimine el koyduğu dönemlerde MGK'nın işlevinde farklılaşmalar oldu. Başbakan da artık kurul üyesi oldu. MGK artık sırf görüş bildirmekle kalmıyordu.

oyuyla böyle uygulamaya geçiriyordu.

Tüm Yetkiler Cunta Şefine... Anayasaya göre artık Cumhurbaşkanı bir imparator yetkilerine sahipti. İmparator ise cunta şefi Kenan Evren'di. Her şey cunta şefinin iki dudağı arasından çıkan sözlere bağlıydı. TBMM'yi feshetmekten bakanları görevden almaya, bakanlar kurulunda yasalar çıkarttırmaktan orduyu istediği zaman devreye sokmaya kadar birçok yetkiye sahipti. "Demokratikleşme" dedikleri diktatörlükten başka bir şey değildi.

MGK: Ordunun Gizli İktidarı'nın Adı Cunta şefleri her şeyi kendi lehlerine çevirmişlerdi. Artık "normale" dönebilirlerdi. Anayasa değişmiş, Cumhurbaşkanı'nın yetkileri genişletilmiş, MGK'nın görevleri arttırılmıştı. Şimdi demokrasiye geçilebilirdi. Kılıfı nasıl olsa hazır olan seçim oyununda bir tek iktidara kimin geleceği belirlenecekti. Tabi ki bu göstermelik olacaktı. Çünkü asıl iktidar MGK'ydı. '82' Anayasası MGK kararlarına uyma zorunluluğu getiriyordu. İktidarda kim hangi partiden olursa olsun, bu MGK'nın iktidarını sarsmıyordu. Çünkü cunta kendini üç koldan sağlama almıştı; Cumhurbaşkanı'na verilen yetkiler, MGK'ya verilen yetkiler ve Hükümete verilen yetkiler. Cumhurbaşkanı zaten cunta şeflerinden biri olan Kenan Evren'di. MGK da onun başkanlığında yürütülüyordu ve Hükümet onun belirlediği parti ve koalasyonlardan oluşabilirdi. Böylelikle MGK tek güç hali-

ne gelmişti. MGK'yla, Ordunun 'gizli' iktidarı sürekli kılınmıştı.

MGK'cılık Eğitimi: Milli Güvenlik Akademisi Ordu her yönüyle iktidarını sağlamlaştırmak amacıyla devlet içi tüm kurum kuruluş ve siyasileri eğitime tabi tutmaya başladı. Milli Güvenlik Akademisi'nde eğitim görme koşulları yaratılarak "sivillerin" orduyla ilişkisi kalıcılaşıyordu. Böylelikle ne devletin yüksek bürokratları, ne genel müdürler, ne büyükelçilik gibi doğrudan yönetim ve yetkili kurumlar MGK'nın denetimi dışında kalıyordu. Buralarda olduğu gibi, tüm kurumlara MGK doğrudan kendi adamlarını yerleştiriyordu. Bununla birlikte kararnamelerle ülkeyi yönetmeyi de yasallaştırıyordu. YÖK, YHK, RTÜK gibi kurumlar aracılığıyla toplumun tüm yaşamına topyekün saldırı paketleriyle giriyordu. İşte bir sistemin özünü oluşturan politika MGK'nın gizliden gizliye işlerini yürütmesi, tüm yetki ve yönetim organlarına kendi denetimindeki kişileri yerleştirmesiydi.

'90'lara Gelindiğinde. '90'larda devletin kontrgerilla niteliği iyice su yüzüne çıkmıştı. Ülkede, yasama, yürütme, yargı, basın kontrgerilla devletin ihtiyacına cevap verecek biçimde yeniden düzenlendi. Faşizmin '82' Anayasası da düzenin krizini aşmaya yetmemişti. Anti-terör yasası çıkarıldı. Gittikçe boyutlanan ekonomik kriz yaşamın tümüne yayılıyor, hükümetler göstermelik, iktidarlarını koruyamaz duruma geliyorlardı.

Anayasa değişmiş, Cumhurbaşkanı'nın yetkileri genişletilmiş, MGK'nın görevleri arttırılmıştı. Şimdi demokrasiye geçilebilirdi. Kılıfı nasıl olsa hazır olan seçim oyununda bir tek iktidara kimin geleceği belirlenecekti. Tabi ki bu göstermelik olacaktı. Çünkü asıl iktidar MGK'ydı. '82' Anayasası MGK kararlarına uyma zorunluluğu getiriyordu. İktidarda kim hangi partiden olursa olsun, bu MGK'nın iktidarını sarsmıyordu.

Susurluk sürecinden bu yana adım adım ön plana çıkan, bir düzen partisi gibi kendini meşrulaştırmaya başlayan MGK, bu kararlarla devlet yönetimindeki rolünü meşrulaştırmış oluyordu. MGK solcuları, sendikacıları, düzen partileri MGK'nın hükümeti düşürme oyununun gönüllü destekçileri oldular.

Erken seçim, yerel seçim, genel seçim. Seçim! Seçim! Seçim! Oligarşi artık sayıklıyor, can çekişiyordu. Hiçbir hükümet seçim periyodlarını sonuna kadar sürdüremiyordu. İktidarlarını bırakalım sonuna kadar, yarisına kadar getirenler bile nadirdi. '91'de kurulan 48. Mesut Yılmaz hükümetine bakalım. Daha hükümeti yeni kurmuşken aradan aylar geçmeden istifa etti. Ardından gelen Demirel hükümeti, Çiller hükümetleri, ANAYOL, REFAHYOL diye diye devam edecekti bu. MGK politikaları ve buna bağlı olarak da tabi emperyalist politikalar reçeteler yaptırımlar hayata geçiyordu. Koalisyonsuz hükümetler zaten hiç kurulamıyordu. Seçimlerden çıkan sonuçta bu. Her yeni seçim oligarşinin istikrarını sağlayacağına krizini büyütüyordu. Halkın yükselen muhalefetine nasıl bastırılacağına yolları, iktidarın gerçek sahibi MGK'da üretiliyor, uygulanmaya konuluyordu. Baskı zor şiddet her geçen gün artıyordu. Düzen tıkanmıştı. Tüm kurumlarıyla işlemiyordu. MGK'sıyla da Ordu-suyla da tıkanmıştı.

Susurluk ve MGK: Ordu Pir-ü Pak. Susurluk sonrası açığa çıkan ilişkiler MGK'ya ve oradan da Orduya kadar uzanıyordu. Uzanıyor uzanmasına ama MGK'nın kesin talimatı vardı. **Ordu temiz tutulacaktı.** Önce mafya var dendi, polis teşkilatı ve milletvekilleri var dendi. Susurluk önemli bir sorundu. Çünkü **Susurluk devletti.** Ama Susurluk'un üstü hemen kapatılmalıydı, yoksa halk nezdinde her şey daha

da netleşirdi. Sonra bir kaç mafyacı, üç-beş özel timci bir iki tane milletvekili "görevini kötüye kullanmış" dendi. Artık netleşmişti MGK'nın politikası. Susurluk'u üç-beş kişinin üzerine yıkacak, devleti bir bütün olarak olmasa da en azından ordu ve MGK'yı aklayacaktı. Çünkü halkın devlete olan güveni tamamen sarsılmıştı. İşte bu nokta da büyük kurtarıcı halkın "gözbebeği" Ordu tüm bunların dışında tutulmalıydı. Bundan sonraki dönemde üretilen politikalar Ordunun dışında olduğunu kanıtlamaya hizmet etti. Çatlı'nın telefon defterinde adı çıkan ve defalarca görüştüğü tespit edilen Veli Küçük hakkında göstermelik de olsa dava açılması bir yana iddialar hasıraltı edilerek üstü kapatıldı. Susurluk'tan sonra devlet yönetiminde MGK'nın belirleyiciliği açık bir biçimde ortaya çıktı. Ülke yönetiminde tek güç MGK'dır. Susurluk sonrası gelişmelerde tamamen MGK'nın ürettiği politikalar uygulandı. Susurluk'ta açığa çıkan devletin kontrgerilla yüzünü gizlemek, halkın dikkatini farklı yöne çekmekte kendi açısından başarılı sonuçlar elde edildi. Örneğin Susurluk sonrası medyanın da desteğiyle laiklik-şeriat ayırmacılığıyla suni gündem yaratılarak belli bir tabanın yaratılması başarılıydı. MGK devleti ayakta tutan temiz kalmış tek kurumdu. Ve onun yönetiminde "Susurluk'un üzerine gidiliyordu".

28 Şubat Kararları, Devleti Yeniden Düzenleme, Partileri, Hükümetleri, Dene-

tim Altına Alma Programıdır. MGK'nın 28 Şubat'taki aylık olağan toplantısı başladığında çıkacak sonuçlar üç aşağı beş yukarı kamuoyu tarafından biliniyordu. Çünkü aylar öncesinden başlatılan laiklik gericilik tartışmalarıyla MGK kararları için belli bir zemin yaratılmıştı. Susurluk sürecinden bu yana adım adım ön plana çıkan, bir düzen partisi gibi kendini meşrulaştırmaya başlayan MGK, bu kararlarla devlet yönetimindeki rolünü meşrulaştırmış oluyordu. 28 Şubat kararlarıyla birlikte şeriat ve "terör" baş tehlike olarak kabul ediliyor, İslami sermayeyi denetim altına alacak yasal düzenlemelerin yapılması hükümete dayatılıyordu. REFAHYOL Hükümetinin Başbakanı Necmettin Erbakan 28 Şubat kararlarının altına, görünürde direniyormuş havaları çizerek imza atmaktan geri kalmadı. REFAHYOL hükümeti adı Susurluk'la bütünleşen bir hükümet olmuştu. Susurluk'ta açığı çıkan pislikleri bu hükümete yıkararak Ordu ve devlet aklanabilir, halkın devlete olan tepkisi **düzen içi kanallara** akıtılabilirdi. MGK hazırladığı program çerçevesinde REFAHYOL Hükümetini düşürmek için harekete geçti. MGK solcuları, sendikacıları, düzen partileri MGK'nın hükümeti düşürme oyununun gönüllü destekçileri oldular. REFAHYOL hükümeti halkın gözünde yolsuzluklarla, çetelerle özdeşleşmişti ve devleti, çetelerin, katliamların dışında göstermek için hedef seçildi. Partiler kapatılabilir hükümetler düşürülebilirdi.

Önemli olan egemenlerin yönetememe krizinin bir nebze olsun hafifletilmesi idi. MGK'nın hazırladığı plan gereğince önce Refah Partisi ile ilgili kapatma davası açıldı. Yıllar öncesinden MİT'in elinde bulunan kasetler piyasaya sürülerek şeriat-laiklik tartışması alevlendirildi. MGK sıradan bir düzen partisi gibi demeçler veriyor, uyarılar yapıyor ama kimse çıkıp bunun "demokrasiye" aykırı olduğunu söylemiyordu. REFAHYOL hükümeti tam bir kontrgerilla hükümetiydi, emperyalizme ve oligarşiye rüştnü ispatlamak isteyen Refah Partisi halka yapılan en büyük saldırıların gönüllü uygulayıcısı olmuştu. Ama düzenin yönetememe krizi o denli büyüktü ki istikrar için bir iki parti de bir süreliğine gözden çıkarıldı. Emperyalizmin, MGK'nın TÜSİAD'ın ve burjuva muhalefetin elbirliğiyle sürdürdükleri kampanya sonucunda REFAHYOL Hükümeti düşürüldü.

ANAP-DSP-DTP Hükümeti TÜSİAD, MGK Hükümetidir REFAHYOL Hükümetinin düşürülmesi operasyonu tam bir demokrasi şovuna dönüştürüldü. MGK bu demokracilik oyununun baş aktörüydü. Laiklik-şeriat, sekiz yıllık eğitim tartışmalarıyla MGK'nın konumu her geçen gün daha da meşrulaştırılırken, en sağcısından en "sol"cusuna kadar en geniş kesimlerden destek yaratıldı. MGK'nın, Susurluk devletinin yeniden düzenlenmesi ve denetim dışına çıkmış unsurları yeniden denetim altına alma, devletin kurumları arasındaki koor-

Emperyalizme
vatan
topraklarımızı
peşkeş çeken
uluslararası
tahkim anlaşması
MGK'nın
talimatıyla
onaylanmıştır.
Halkımız deprem
enkazları
altındayken
çıkarılan Sosyal
Güvenlik Yasası
yine MGK'nın
onayı ve
talimatıyla
çıkarılmıştır.
Nükleer
santrallerin
kurulmasıyla ilgili
yapılan
anlaşmalar,
IMF'yle yapılan
anlaşmalar hep
MGK'nın onayıyla
imzalanmaktadır.
MGK hiçbir
zaman olmadığı
kadar devletin her
kurumunu
denetlemekte ve
yönlendirmektedir.

dinasyonu sağlama planı artık rahatlıkla yaşama geçirilebilirdi. Sivil bir darbe gerçekleştirilmiş, parlamenter görüntü ardında, MGK bugüne kadar daha gizli kapaklı yürüttüğü devlet yönetme işini artık açık bir şekilde yapmaya başlamıştı. MGK-TÜSİAD hükümetinin görevi, düzenin istikrarını sağlamak ve emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını güvence altına alan kararları uygulamaktı. REFAHYOL döneminde başlayan, bir takım yıpranmış güçleri tasfiye etme ve düzen partilerini disipline etme operasyonu tamamlanmalıydı. MGK-TÜSİAD-ABD hükümetine düşen görev budur. Bu görev tamamlanırken bir takım teşhir olmuş kişiler gözden çıkarılsa da, operasyon en az zararlı tamamlanmalı, katiller, çeteler aklanarak Susurluk'un üstü örtülmeliydi. Meclis araştırma komisyonu, Mesut Yılmaz'ın talimatıyla yürütülen "derin" araştırmalarda esas olarak Susurluk'un üzerini örtmeyi, suçluları aklamayı hedefliyordu. Ortaya çıkan pislikler bir kaç kişiye maledilerek devlet aklanmaya, halkın bilinci çarpıtılmaya çalışıldı. Ama hükümetin asıl görevi kan kaybeden ve güç yitiren Susurluk devletini yeniden güçlendirmektir. Yapılan atamalarla güçlendirilen MİT, polis ve jandarma örgütlülüklerinin koordinasyonu sağlanarak tek bir merkezde birleştirildi. Kurulan Kriz Yönetim Merkezi, yeniden organize edilen kontrgerilla devletinin halka karşı saldırısını yönetmek için oluşturulmuştu.

Susurluk Devleti Halka Karşı Yeniden Saldırıya Geçti

Yeniden düzenleme programını büyük ölçüde tamamlayan, güç toplayan MGK-TÜSİAD hükümeti emperyalizmin ve MGK'nın muhalif güçleri tasfiye programını uygulamaya başladı. Önce islami kesimler hedef alındı. "Şeriatla Mücadele", "Laik Cumhuriyeti koruma" adına halka karşı yapılan saldırılar meşrulaştırılmaya çalışıldı. Bu meşrulukla halkın her kesimine saldırılacak,

Susurluk Devletin çizdiği yasallık sınırları dışında tek bir aykırı adım atılmasına izin verilmeyecekti. Tasfiye programı başlıca üç kesimi hedefliyordu. İslami kesimler, Kürt Milliyetçileri ve devrimci güçler. Bu kesimlerin saldırılarla geriletilmesi, düzen içine çekilmesi hedefleniyordu. Düzen içi çizgiye çekilemeyenler, teslimiyeti reddedenler ise imha edilecekti. İslami kesimler ve Milliyetçi hareket düzen açısından bir tehlike olmadıklarını göstermekte çok gecikmediler. Çünkü her ikisi de iktidarı hedefleyen bir çizgiden uzak hareketlerdi. Asıl tehlike iktidarı hedefleyen ve tüm saldırılara rağmen ideolojik çizgisinden bir adım dahi sapmayan Parti-Cepheydi. İslami kesimler ve milliyetçi hareket çok geçmeden teslim alındı. Şimdi hedef silahlı mücadele veren örgütlerin halk kitlelerinden tecrit edilmesi, halkla bağlarının kopararak imha edilmesiydi. Tasfiye programı emperyalizm ve TÜSİAD'ın demokratikleşme programlarıyla birlikte yaşama geçirildi. Genelkurmay tarafından gazetecilerin davet edildiği Kürdistan gezileri, Mehmetçik-vatandaş elele kampanyalarıyla MGK'nın "demokratiklik" imajı güçlendirildi. Satılmış gazeteciler MGK yağcılığı için ele geçirdikleri bu fırsatı iyi değerlendirdiler. Ağzı birliği etmişçesine *"Ordu bu devlette temiz kalmış güvenilir tek kurumdur, demokrasinin bekçisidir"* diye yazdılar.

Seçimler Ve MGK ANASOL-D iktidarı emperyalizmin ve MGK'nın kurduğu bir hükümete, ama MGK'nın programını tam olarak uygulayamıyordu. Çünkü islami kesime yönelik saldırı kararları özellikle ANAP'ın tabanında ve kadrolarında bir tepkiyi ortaya çıkarıyordu. İktidar olduğu süreçte ortaya çıkan yeni pislikleri ve yaşama geçirdiği politikalarıyla kısa sürede teşhir olan ANASOL-D istikrarı sağlayamıyordu. Halk kesimlerinin devlete yönelen tepkilerini düzene çekmek için seçim oyununun sahnelenmesi zorunluydu. MGK, çok gönüllü olmasa da seçimlere onay vermek zorunda kaldı. Varolan

düzen partilerinin içinde DSP ve ANAP'ın yıldızı parlatıldı. Seçim kampanyası süresince ANAP ve DSP, MGK tarafından açıktan desteklendi. MHP, MGK'nın bir dönem kullandığı, vurucu bir güç olarak elinin altında bulundurduğu bir örgütlenmeydi. **Ama siyasal istikrasızlığı arttıracacağı ve anti-faşist bilinci canlandıracağı için iktidar partisi olarak düşünülmüyordu.** Buna rağmen MHP sandıktan büyük oy alarak çıkmıştı. Kürt Milliyetçi hareketin yanlış eylemleri, izlediği politika şovenizmi geliştirmiş ve MHP bunu kullanmasını bilmiş, sandıktan ikinci parti olarak çıkmıştı. Halkın iktidardaki düzen partilerine duyduğu tepkinin de bunda belli bir payı vardı. Kurulan DSP-MHP-ANAP koalisyonu MGK'nın da onayını alarak göreve başladı. MGK için zor bir dönem başlamıştı. Sivil-faşistlerin disipline edilmesi, kurulan toplumsal dengelerin sarsılmaması için daha fazla müdahalede bulunması gerekiyordu.

Hükümetler Göstermelik MGK'nın İktidarı Belirleyicidir Kurulan hükümetin görevi MGK'nın emirlerini yerine getirmek, ülkeyi emperyalist tekellerin dizginsiz sömürüsüne açarken, devrimci güçleri tecrit ve imha etmektir. Bugün halkın her kesimine yönelik katliamlar, saldırılar kesintisiz sürmektedir. AB'ye giriş ve demokratikleşme masallarıyla birlikte bir yandan düzen içi beklentiler körüklenmekte, diğer yandan düzen içi çözümü kabul etmeyenler yasadışı, gayri meşru ilan edilerek faşist terör meşrulaştırılmaktadır. MGK, artık yarattığı, MGK islamcılar ve milliyetçileriyle kitle desteğini daha da genişletmiş, devlet yönetimindeki meşruluğunu en geniş çevrelere kabul ettirmiştir. Bugün artık açıktan, *"MGK'nın yönetimdeki rolü meşrudur. AB'ye girmeye engel değildir"* diyerek savunulmaktadır. Gerçekten de MGK'nın varlığı emperyalizm açısından sorun olmayacaktır. Çünkü düzen partilerinin iflas etmesi üzerine MGK, emperyalizm ve TÜSİAD'ın programını

yaşama geçirmeyi üstlenmiştir. Emperyalizmin onayıyla üstlenilen bu görev yine onların desteğiyle sürdürülmektedir. Yoksa emperyalizmin "demokrasi" gibi bir derdi hiçbir zaman olmamış, bu sadece güncel politikalarda bir araç olmuştur.

MGK Halka Karşı Sürdürülen Savaşın Baş Sorumlusudur

Halklarımıza karşı yapılan saldırıların deprem sonrasında yaşanan katliamın ve rezilliklerin baş sorumlusu yine MGK'dır. Emperyalizme vatan topraklarımızı peşkeş çeken uluslararası tahkim anlaşması MGK'nın talimatıyla onaylanmıştır. Halkımız deprem enkazları altındayken çıkarılan Sosyal Güvenlik Yasası yine MGK'nın onayı ve talimatıyla çıkarılmıştır. Nükleer santrallerin kurulmasıyla ilgili yapılan anlaşmalar, IMF'yle yapılan anlaşmalar hep MGK'nın onayıyla imzalanmaktadır. MGK hiçbir zaman olmadığı kadar devletin her kurumunu denetlemekte ve yönlendirmektedir. Daha iyi hakim olabilmek için devletin her kurumunun başına bir general getirilmekte, bütün kurumlar askerileşmektedir. Kriz Yönetim Merkeziyle devletin bütün kurumları MGK Genel Sekreterliği'ne bağlanmış, bununla da yetinmeyerek, RTÜK'e, THK'ya, üniversitelerarası kurullara yerleştirilen generallerle denetim kurumlara kadar indirilmiştir. Bu uygulama neden gerekli görülmüştür? Geline aşamada yönetememe krizi o denli boyutludur ki, MGK talimatlarının harfiyen uygulanmasını engelleyecek en küçük bir aykırı ses istenmemektedir. Her kuruma yerleştirdiği generaller MGK talimatlarının eksiksiz uygulanmasını sağlayacaktır. Devletin tümünden askerileştirilmesi de Susurluk devletinin krizini hafifletemeyecek, MGK diğer düzen partileri gibi halkın gözünde teşhir olarak yıpranacaktır. MGK suçludur ve halka hesap vermekten kurtulamayacaktır.★

24 OCAK'TAN BUGÜNE EKONOMİK SALDIRI SÜRÜYOR

2000'li yıllara halkımızın geleceğine konulan yeni bir ipotek anlaşmasıyla girdik. IMF ile yapılan anlaşma tarih olarak yenidir, ama içerik açısından hiç de yeni değildir. Daha öncesindeki 16'sı gibi bu anlaşma da bağımsızlığımızı, emeğimizi emperyalizmin hizmetine daha fazla sunmak için yapılmıştır.

Buna göre; **biz çalışacağız, biz üreteceğiz ama emperyalizm ve işbirlikçileri yiyecek**, kendi vatanımızda; toprağımıza hasret, değerlerimize ve geleneklerimize uzak, yani kendi kendimize yabancı olacağız. Böyle olmamızı emperyalist efendiler istiyor. Rahat rahat sömürebilmek için, karşı çıkan tek bir ses bile kalmaması için halklarımızı teslim almaya çalışıyorlar. Yıkımların, yokluğun, ölümlerin pençesindeki halkımızı çaresiz zannedip saldırıyorlar.

Saldırılarına demagojik bir de söylem tutturmuşlar, "reform" diyorlar adına. Ve bu aldatmayla IMF'nin Yapısal Uyum Programı çerçevesinde bir dizi yasa hızla meclisten geçiriliyor. Gece yaralarına kadar çalışılıyor, yasalar çıkarılıyor.

Aslında yapılan "reform"ların hepsi yıllardır TÜSİAD'ın dilinden düşür-

mediği, hükümetlerin bir türlü uygulamayı başaramadığı ve emperyalizmin ısrarla dayattığı bir programdır. Kökü, ta 24 Ocak Kararları'na kadar dayanan bu program bugüne kadar parça parça hayata geçirilmeye çalışıldı. Turgut Özal'ın başında bulunduğu ANAP hükümetlerinden 5 Nisan 1994 kararlarına ve oradan bugüne kadar kesintisiz pek çok adım atıldı.

Her şey emperyalizmin ve işbirlikçi tekелci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yapılmaktadır. Ama gelineen nokta itibariyle gerek emperyalizmin, gerekse işbirlikçi tekелci burjuvazinin artık ufak-tefek adımlara tahammülü kalmamıştır. Yaşanan ekonomik krizler ve daha fazla kar hırsı emperyalizmi ve işbirlikçilerini sömürdükleri pazarları daha fazla sömürebilme arayışına itti. Bu arayışların sonucu, globalleşme masallarıyla Amerikan emperyalizminin başını çektiği emperyalist tekeller; uluslararası tahkim yasası, ticarete sınırların kaldırılması, piyasaya devlet müdahalesinin engellenmesi vb uygulamaları dünya halklarına dayatmaya başladılar.

İşte Amerikancı hükümet, emperyalizmin bu is-

Bu ekonominin batağında çözüm yine IMF ve Dünya Bankası'ndan beklenmekteydi. 1978'de dönemin başbakanı Bülent Ecevit şimdiki gibi IMF'yle bir anlaşma yaptı. Ama 24 Ocak Kararları'nın ön hazırlığı niteliğindeki bu kararlar o günkü koşullarda uygulanma olanağı bulamadı. Devrimci-demokratik halk muhalefeti varlığı bunun önündeki en büyük engeldi.

teklerini uşakça bir hevesle cevaplayarak yerine getirme çabasıdadır. Stand-by anlaşması bunun için yapılmıştır. Amaç ülkede tek-elci burjuvazinin tam hakimiyetini, emperyalizmin sınırsız sömürüsünü sağlamaktır.

Tekelci Sermayenin İktidar Sevdası Kanla Yoğrulmuştur

Tekelci burjuvazinin iktidar kavgası, sürekli olarak efendisi emperyalizmin kanatları altında gelişmiştir. Daha 1940'lı yılların başından itibaren emperyalizmle girilen işbirlikçi ilişkiler sayesinde burjuvazi giderek güçlenmeye başladı. 1946 yılında büyük toprak sahipleriyle ittifak halinde kurulan Demokrat Parti vasıtasıyla, işbirlikçi tek-elci burjuvazi adım adım iktidara taşındı.

Emperyalizmle ilişkiler geliştikçe tek-elci burjuvazi de gelişmekteydi. Ama bu gelişim kendi dinamiğiyle değil de, emperyalizmin desteğiyle olmakta, bu çarpık gelişimin getirdiği güçsüzlüğü de bünyesinde barındırmaktaydı. Güçsüz olduğu için de iktidarı oligarşinin diğer unsurlarıyla paylaşmak zorunda kaldı.

İşte bu zorunluluğa ilk ciddi karşı çıkış 12 Mart 1971'de olmuştur. 12 Mart açık faşizmi tek-elci burjuvazi lehine bir dizi adım atılmasını da getirmişti. Daha 12 Mart öncesi emperyalizm, dönemin baş-

bakanı Demirel'e, tek-elci burjuvazi lehine ekonomik kararlar almasını öğütmekteydi. Ama Adalet Partisi tek-elci burjuvazinin yanı sıra, toprak ağaları ve tefeci-tüccarları da bünyesinde taşıyan bir parti olarak bu istekleri karşılamaktan uzak bir konumdaydı. Üstüne üstlük devrimci-demokratik halk muhalefatinin varlığı da buna engel durumundaydı. Emperyalizm, tezgahladığı darbe ile hem devrim korkusunu uzaklaştırmak, hem de tek-elci burjuvazi lehine kararları çıkartmak istemiştir.

Bu amaçla kurulan Nihat Erim hükümeti bir yandan silahlı devrimci harekete ve halkın hak alma mücadelesine saldırırken, diğer yandan toprak sahiplerinin ve tefeci-tüccarların ekonomik ve siyasal gücünü kırmak oligarşi içinde dengeyi, siyasal-ekonomik alanda işbirlikçi tek-elci burjuvaziden yana değiştirmek için uğraşmaktaydı.

Ama oligarşi içi çelişki bitmedi. Toprak sahipleri ve tefeci-tüccarlar Erim hükümetinin saldırısını ihracatı düşürerek cevapladılar. Nihat Erim, oligarşi içi çelişkilerle başa çıkamayınca istifa etmek zorunda kaldı.

Yine de oligarşi içi çelişkiler ne kadar derin olursa olsun, halka karşı savaş söz konusu olunca, oligarşi hep biraraya gelmesini bilmiştir. Bu kez de öyle oldu. Yükselen silahlı mücadele ve bunun etkisinde gelişen halk muhalefeti karşısında

Evet, 24 Ocak bir dönüm noktasıdır.

Bu dönüm işbirlikçi tek-elci burjuvazinin halka yönelik saldırılarının boyutu, kapsamı ve içeriği

açısından etkilerini bugün de sürdürmektedir.

○ günden bugüne geçen 20 yıl

içinde alınan her ekonomik ve siyasi kararın özünde bu

kararlar

yatmaktadır. Bu

kararların özü

emperyalizme

uşaklıktır. Ve bu

uşaklık bugün

daha da boyutlu

olarak sürmektedir.

oligarşi içindeki sömürücü sınıflar, kendi arasındaki çelişkileri bir kenara bırakarak, halka karşı birleşti. Bu uzlaşmanın sonucunda ikinci Erim hükümeti kuruldu.

Sonuçta 12 Mart açık faşizmi, tekelci burjuvaziye istediklerini verememiş, ama yine de gerek sömürüdeki payı, gerekse siyasal etkinliği giderek artmıştır.

Emperyalizmin yarım kalan operasyonunu tamamlama görevi 12 Eylül darbecilerine kalmıştır.

Tekelci Burjuvazinin Doğurduğu İkiz: 24 Ocak Kararları Ve 12 Eylül Faşizmi

1970'lerin sonuna gelindiğinde hem emperyalizm, hem de tekelci burjuvazi yine kriz içerisindeydi. Emperyalizm krizini aşabilmek için yeni-sömürgelerine "liberalleşme" veya "serbest piyasa ekonomisi" adını verdiği ve bugünkü politikalarının ön adımı olan politikaları dayatmaya başladı. Buna göre devlet gerek finansman, gerekse üretim alanlarında müdahale etmeyecek ve pazar, emperyalizmin sömürüsüne tam anlamıyla açılacaktı. Bu aynı zamanda tekelci burjuvazinin de krizden çıkarak piyasaya daha fazla hakim olmasını getirmekteydi.

O güne kadar uygulanan ithal ikameci ekonomi politikası ömrünü tamamlamıştı. Tekelci burjuvazi o

güne kadar izlenen korumacı ekonomi politikaları nedeniyle rekabetten uzak, kalite kaygısı olmadan, düşük maliyetli, bol kazançlı koşullarda karına kar katmıştı. Ama deniz bitmişti.

İthalat yapacak döviz bulamayan sermayedarların fabrikaları durma noktasına gelmiş, genelde kapasite kullanımı yüzde 30-40'lara düşmüştü. Dış borç ödemeleri durduğundan kredi ve borç alamadığı gibi dış ödemeler dengesi ve bütçe açıkları da gitgide büyüyordu. Büyüme hızı düşmüş, '80 yılına doğru eksi olarak seyretmeye başlamıştı. Sürekli değer yitiren TL ve 15 milyar dolar sınırına dayanan dış borç kanyanayan bir yaraydı. Enflasyon yüzde yüzün üzerinde, işsizlik yüzde 15'e çıkmış, yatırımlar durma noktasındaydı. Grevde 35 bin, toplu sözleşme masasında 800 bin işçi vardı.

Bu ekonominin batağında çözüm yine IMF ve Dünya Bankası'ndan beklenmekteydi. 1978'de dönemin başbakanı Bülent Ecevit şimdiki gibi IMF'yle bir anlaşma yaptı. Ama 24 Ocak Kararları'nın ön hazırlığı niteliğindeki bu kararlar o günkü koşullarda uygulanma olanağı bulamadı. **Devrimci-demokratik halk muhalefetine varlığı** bunun önündeki en büyük engeldi.

Bunun dışında gerek TÜ-SİAD, gerekse emperyalizm uygulamaları eksik bulmuş ve bu nedenle de Ecevit hükümetinden umudu kes-

Bizim örgütlü gücümüz karşısında ne Cottarelli efendinin akıl hocalığı, ne de başka bir şey onların saltanatlarını koruyabilir. Biz halkız; tarlada, makine başında, okulda, kahvede, pazarda... yaşamın her alanında biz varız. Biz olmadan dünya bile dönmez.

mişlerdi. Bugün Ecevit'i göklere çıkaran TÜSİAD, o dönemde Ecevit'i beceriksizlikle, sermaye düşmanlığıyla suçlamaktaydı. Bu nedenle gazetelere hükümet aleyhtarı ilanlar veriyor, her fırsatta hükümeti düşürmeye çalışıyordu. Oysa adam canını dişine takmış onlar için uğraşıp duruyordu. Sıkıyönetim kararlarının alınmasından kitle gösterilerinin yasaklanmasına kadar pek çok kararı sırf onlara yaranabilmek için almıştı. Ama kendini yeterince ispat edemeyince yerini Demirel azınlık hükümetine bırakmak zorunda kaldı.

Bu arada emperyalizm de boş durmuyordu. Bugün nasıl Carlo Cottarelli aracılığıyla programını dikte ettiriyorsa, o günde Dünya Bankası'nın gönderdiği Bela Balassa aynı görevi yerine getirmekteydi. Balassa, perde arkasından 24 Ocak Kararları'nın mimarlığını yürütmekteydi.

"Balassa'ya göre, petro-kimya, demir-çelik gibi yatırım malları Türkiye'ye göre değildi. Türkiye özellikle hammaddesi bol, emeğin bol ve ucuz olduğu dayanıklı/dayanıksız tüketim malları üretiminde yoğunlaşmalı, turizmi geliştirmeli, ara malları üretiminde de ucuz ve bol emeğinden yararlanarak dünya piyasasına dönük fason üretim yapmalıydı." (Özal Ekonomisi ve İşçi Hakları, Mustafa Sönmez, sayfa: 13)

Emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği rol buydu. Bu amaçla 24 Ocak Kararları'nı pişirmekteydi. Yani 24 Ocak Kararları sadece ekonominin içinde bulunduğu kriz nedeniyle değil, aynı zamanda emperyalizmin derinleşen krizi nedeniyle hazırlanmaktaydı.

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi bu beklentileri taşımaktaydılar. Hükümete de durmadan baskı yapıyorlardı. Söyledikleri; 'KİT ürünlerine zam yapın, ücret ve maaşları sınırlayın, fiyatları düşük tutun, yüksek oranda devalüasyon yapın, bütçeyi

daraltın' idi.

Ve nihayet bekledikleri kararlar 24 Ocak 1980 günü açıklandı. Halkta tam bir şok etkisi yaratan bu kararlarla, 47 TL olan ABD doları bir anda 70 TL'ye çıkarılmış, KİT ürünlerine yüzde 300-400'ü bulan zamlar yapılmış, özellikle çalışan kesimin temel tüketim maddesi olan çay, şeker, et gibi ürünlere sübvansiyonlar kaldırılmıştı. Ardından emekçilere yönelik bir dizi hak gaspı daha getirildi.

Kararlar tam anlamıyla halkı daha da yoksullaştıracak içerikteydi. Ama bu kararların tam anlamıyla hayata geçebilmesi için ikizinin doğumunu beklemeleri gerekecekti. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi tıpkı 12 Mart'ta olduğu gibi ülkeyi yine kana boğan 12 Eylül darbesini hazırladılar. 12 Eylül askeri faşist cuntasının oluşum nedenlerinden başta geleni 24 Ocak Kararları'nın uygulanmasıdır. TİSK Başkanı Refik Baydur'un *"Bugüne kadar onlar (işçiler) güldü, artık sıra bizde"* deyişinde somutlanan bu durumu, yasaklanan grevler, dondurulan ücretler, kısıtlanan sendikal haklar, gözaltılar, işkenceler, katliamlarla halkımız oldukça yoğun yaşamıştır.

12 Eylül darbesi özellikle 12 Mart'ta tamamlanamayan tekelci burjuvazinin hükümranlılığını daha da geliştirerek kurumsal ve hukuksal anlamda tekelci burjuvazi lehine son noktayı koymuştur. Hem faşizm kurumlaştırılmış, hem de emperyalizme bağımlılık geliştirilmiştir.

24 Ocak Kararları ve 12 Eylül darbesinin sonuçlarını sadece ekonomik ve siyasal alanla da sınırlamamak gerekir. Örneğin depolitizasyon, dejenerasyon, emperyalist yoz kültürün yaygınlık kazanması da bu dönemin hız kazandırdığı sonuçlardandır. "Gemisini kurtaran kaptan" sözüyle durmadan işlenen bireycilik, bencillik, köşe dönmece, bir koyup üç almayı hayal eden kafa yapısı büyük bir kir-

lenmeyi de birlikte getirmiştir. Yoksullaştırılan, işsiz, aç bırakılan halka, ahlaksızlık, namussuzluk yapması telkin edilmiştir. Bizzat başbakanlığı sırasında Turgut Özal tarafından *“benim memurum işini bilir”* denilerek memurlar rüşvet almaya teşvik edilmişlerdir.

Bu kendiliğinden gelişen bir politika olmayıp, tam da emperyalizmin tercihlerinin sonucu olan bir politika-dır. Politikadan uzaklaştırılıp çürütülen halk kitleleri böylece ne sömürüye, ne de ulusal onursuzluğa başkal-dıramayacak duruma getirilmek istenmiştir. Bir yandan baskı, terör ve diğer yandan demokrasicilik oyunla-rıyla bilinçler bulanıklaştırılmaya, korku hakim kılınmaya çalışılmıştır.

Evet, 24 Ocak bir dönüm noktasıdır. Bu dönüm işbirlikçi tekелci burjuvazinin halka yönelik saldırılarının boyutu, kapsamı ve içeriği açısından etkilerini bugün de sürdürmektedir. O günden bugüne geçen 20 yıl içinde alınan her ekonomik ve siyasi kararın özünde bu kararlar yatmaktadır. Bu kararların özü emperyalizme uşaklıktır. Ve bu uşaklık bugün daha da boyutlu olarak sürmektedir.

Tekelci Burjuvazinin Operasyonu Sürüyor

Bugün aynı senaryo devam etmektedir. Sahnede yine tekелci burjuvazi vardır. **Özelleştirmeler tekellerin hakimiyetini engelleyen son engelleri de kaldırmak içindir.** Tarım reformu, tarımda kapitalistleşmenin sağlanması ve tarımın tam olarak tekелci burjuvaziye, sanayiye dönük üretim yapılması içindir. Bankalar ve finans sektörünün yapılandırılması tekелci burjuvazinin sermaye sorunu yaşamaması için yapılmaktadır. Vergiden sosyal güvenliğe kadar bütün kararlar, tekелci burjuvaziye ve tabii ki emperyalizme hizmet edecek tarzda ele alınmaktadır. Fakat, oligarşi içindeki

diğer kesimler her ne kadar ekonomik ve siyasal güçlerinde büyük kayıplara uğramış olsalar da yine ege-men ittifak içinde varlıklarını sürdürmektedirler.

Sonuç ne olacak? Sonucun ne olacağını bilmek için kahin olmak gerekmemektedir. 20 yıldır ne oluyorsa o olacak, emperyalizm ve işbirlikçileri yine karlarına kar katmaya devam ederken halkın dertleri, acıları kat be kat aratacak, denilebilir.

Gerçekten de daha pek çok kez kemelerimizi sıkacak delik aramak, acı ilaçlar içmek zorunda kalabiliriz. 17 kez yapılan stand-by anlaşması 17 kez daha yapılabilir. Pek çok kez daha cebimizdeki üç kuruşun bir anda yok olup gittiğine tanık olabiliriz. Açlık, yoksulluk, hastalık, doğal afetler daha pek çoğumuzu kırarken, Koçların, Sabancıların zenginliklerine nasıl zenginlik kattığını göre göre, alınterimizin pul oluşuna yana yana daha pek çok kez kahrolabiliriz.

Ama tüm bunların olmaması yine bizim ellerimizde. Eğer biz tüm bunları yaşamamaya kararlıysak, bizim gibi bu ahlaksızlığı, bu onursuzluğu, bu namussuzluğu daha fazla yaşamak istemeyen insanlarla bir araya geliriz. Onları arar, bulur ve örgütleniriz.

Bizim örgütlü gücümüz karşısında ne Cottarelli efendinin akıl hocalığı, ne de başka bir şey onların saltanatlarını koruyabilir. **Biz halkız;** tarlada, makine başında, okulda, kahvede, pazarda... yaşamın her alanında **biz varız.** Biz olmadan **dünya bile dönmeyiz.**

Vakit; gücümüzü, yılların öfkesini kuşanma vaktidir. Onursuzluğa, geçim sıkıntısına, sömürüye, namussuzluğa karşı değerlerimizi, geleneklerimizi kuşanıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmak, mutlu yarınlara ulaşmak için başka bir seçeneğimiz yok.★

SOSYALİZM HALKLARIN KURTULUŞ UMUDU OLMAYA DEVAM EDİYOR

“Sosyalizm öldü” çığlıklarıyla günlerce sosyalizmin değerlerine, halkların geleceğine saldırdılar. Halkların büyük fedakarlıklarla yarattığı her şey acımasızca yağmalandı, savruldu.

Yıllarca, ateş-kan içinde, büyük bedeller ödenerek yaratılan halkların zenginliklerini, bu kez bir avuç asalak gaspedip halklara cehennem hayatı yaşattılar.

Oysa “duvarları yıktık” diyerek cennet vaat etmişlerdi. Lenin’in, Stalin’in ve devrimci önderlerin heykelleri bir avuç kıskırtıcı, komplocu tarafından parçalanırken, her şeyi tarihe gömebileceklerini düşündüler.

Binlerce insanı, propagandaları ile kapitalizmin lüks tüketim kültürüyle teslim almaya çalıştılar, günlerce sosyalizmin insanın ihtiyaçlarını karşılamadığını anlattılar. Karşılanmayan ihtiyaçlar; cikletti, blujindi, colaydı... bunlarla aldatmaya çalıştılar. Demokratik Almanya’dan kapitalist Almanya’ya geçen binlerce insan ilk önce basit tüketim maddelerine yöneldiler.

Artık her şey vardı. Bunun propagandasını yaptılar günlerce. Kış ortasında iri, etli ve lezzetli çikita muz, vitrinleri dolduran pahalı yiyecekler ve giyecekler... Lüks arabalar...

“Duvarların yıkılması”, lüks tüketim maddeleri, yalancı cennetler, lüks yaşam uzun ömürlü olmadı. Olamadı. Yönlendirilen, “duvarları yıkan” binlerce insanın ayağı toprağa değdi.

Binlerce insan tüm malların ancak parayla satın alınabileceğini öğrendi. Önce bunları alacak parayı kazanmak gerekiyordu. Oysa vaat edilen cennette para kazanmak, iş bulmak hiçte kolay değildi.

Deneyci de olsa kapitalizmin çözüm olmayacağını yaşadı, anladı milyonlar. İşsizliği, pahalılığı, enflasyonu, mafyayı, fuhuşu, alkolizmi, açlığı, dilencililiği tanıdı. Milliyetçiliği, bağımlılığı, faşizmi tanıdı halklar...

Sonra kirayı öğrendiler. Çocuk yuvası, ısıtma, telefon, aydınlatma dahil tüm hizmetlerin nasıl pahalı olduğunu ve faturaların ödenmemesi durumunda sokağa atıla-

bileceğini, aç-çıplak kaldığını, tüm hizmetlerden yoksun bıraktığını gördü, tanık oldular.

Çatışmaları, sivil faşistleri, yıllar süren savaşları, halkların birbirini kırmasını, acıyı-yoksulluğu yaşadılar. Bağımsızlığın yitirildiği, demokrasinin olmadığı, ülkelerin tüm kaynaklarının yağmalandığı bir dönemi yaşadılar, yaşıyorlar.

Gorbaçov'un iktidara geldiği ve sosyalizme yönelik saldırıların "değişim" adıyla boyutlandığı, 1985 yılından bu yana aradan geçen 15 yılda halklar kapitalizmin vahşiliğini, emperyalistlerin zorbalığını gördüler.

Aradan geçen 15 yılda sosyalizme yönelik saldırı, karalama ve komplolar hiç eksik olmadı. Tüm bunlara rağmen **sosyalizmi umut olmaktan çıkarmayı başaramadılar.**

Emperyalistlerin zorbalığına, saldırılarına karşılık sosyalizm bugün de daha güçlü bir umuttur. Ve yeni bin yıl, 21. Yüzyıl sosyalizmin olacaktır.

KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞ DÜZ BİR HAT İZLEMeyeCEK VE SOSYALİZM SORUNSUZ OLMAYACAKTIR

Emperyalistler kendi hakimiyetlerini kurmak, sürdürmek için dünya savaşları çıkardılar. Dünyayı yöneten emperyalist tekellerin, büyük sömürge imparatorlukları kurdukları 20. Yüzyıl'da en büyük korkularını da yaşadılar.

Devrimcilerle, sosyalizmle tanıştılar. Artık devrimler çağı başlamıştı. Sovyet devrimi bu yürüyüşün başlangıcı oldu. Sovyet devrimini, Çin, Vietnam, Kore, Küba, Doğu Avrupa ülkelerinin

devrimleri izledi.

Artık sosyalizm maddi bir olgu haline gelmiş, emperyalist-kapitalist sistemin bunalımlar yaşadığı, halkların acılar içinde yoksulluklarla kıvrıldığı yıllardı. Sosyalist ülkeler, büyük başarılarına imza attılar.

Halklar hapishanesi olan Çarlık'tan halkların kardeşliğinin yaşandığı Sovyetler Birliği'ne; "Buraya Çinliler ve köpekler giremez"den kısa sürede bağımsız, demokratik ve saygınlığı olan Çin'e; kumar cenneti Küba'dan bağımsız Küba'ya uzanan çizgi sosyalizmin çizgisidir.

Kapitalizmin mezar kazıcısı ve yükselen sınıf olan proletarya; Sosyalizmin, insanlığa tarihsel olarak ömrünü doldurmuş kapitalizme alternatifi olduğunu göstermiş, yaşatmıştır. Ama tüm bunlara rağmen sosyalizm, zorunlu olarak, kapitalizmden devraldığı sömürü ilişkilerinin izlerini, yarattığı tahribatı, alışkanlıkları bir çırpıda kesip atmazdı.

Devrim, bir alt-üst oluşu, burjuva devlet mekanizmasının parçalanmasını içerip, yeni bir toplum kurmayı hedeflese de kapitalizmin onyıllardır yarattığı tahribat kolay giderilemezdi. Kapitalizmin kirini-pasını, yarattığı olumsuz alışkanlıkları, tembelliği, çürümeyi, yabancılaşmayı yaşamadaki ve üretimdeki kalıntılarıyla bir çırpıda atmak olanaksızdır.

Sosyalist inşa aynı zamanda **insana yabancı olan bu alışkanlıklarla**, yaratılan tahribatlarla da mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.

Sosyalizm hiçbir zaman insanlara cennet vaat etmemiştir. Hele yüzyıllara varan sorunları, yüzyılların yarattığı önyargı, alışkanlıklar ve yaşam biçimini değiştirmek hiç kolay değildir.

Aradan geçen 15 yılda sosyalizme yönelik saldırı, karalama ve komplolar hiç eksik olmadı. Tüm bunlara rağmen sosyalizmi umut olmaktan çıkarmayı başaramadılar.

Kaldı ki, sosyalist inşa sürecinde de sorunlar yaşanacak, güçlükler olacaktır. En başta mülksüzleştirilen sınıflar ve onun destekçileri emperyalistler bu süreci baltalamaya, sosyalizmi sabote etmeye çalışacaklardır.

Sınıfsız toplumun, dünya kardeşliğinin ve insanların tümüyle güçlerini birleştireceği dönemlerin anahtarı elbette proletaryanın ve emekçi halkın elindedir. Bilim bu anahtarı vermiştir. Ama bunların olması da zaman, koşullara ve sosyalist insanın oturmasına bağlıdır. Gelecek elbette proletaryanın ve halkındır.

Yaşanan deneyler, Sovyet devriminden bugüne kadar sosyalizmin pratikleri göstermiştir ki, sosyalizm sorunsuz değildir. Her dönem kuşatmalarla karşılaşmış, ileri-geri adımlarla, inişli-çıkışlı süreçlerle yola devam edilmiştir.

Sosyalizmi sorunsuz bir toplum olarak idealize etmek; cennet düşlemek, “bir düğmeye basılacak ve her şey düzelecek” anlayışına götürür. Sosyalizmin şiarı olan **“herkesin yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre”** anlayışının bir kaç yılda ve emperyalizm koşullarında gerçekleşmesini beklemek doğru değildir. Ve yine; sınıf ayrıcalıklarının, kır-kent, işçi-köylü çelişkilerinin tamamen kalkacağını sanmak; sınıfsız topluma mücadeleyle varılacağını söyleyen bilimin anlaşılması ve kağıt üstünde sosyalizm düşlerinin sonucudur.

Oysa küçük burjuva aceleciliği ve umutsuzluk proletaryanın uzağındadır. Karmaşık, çelişkili, uzun ve sancılı bir süreci kapsayan proletarya diktatörlüğü altında, inişli-çıkışlı, geri çekilme ve atılımları barındıran bir süreci kavrayamamak; sınıf mücade-

lesinin kendine özgü biçimlerde sürdüğü sosyalist inşa sürecini anlamamaktır.

Açık ki, her şey burjuva devlet mekanizmasının parçalanması ile bitmemektedir. Devrim sadece bununla sınırlı değildir. Devrim, sosyalist insanın görevlerinin adım adım yükseltildiği bir süreçtir. İşte bu süreç boyunca karşılaşılan güçlükler, çözülmesi gereken bir çok çelişki olacaktır.

Tüm bu söylenenlere ek olarak da; proletarya kendisinden önceki toplum biçimlerinden oldukça farklı bir toplum kurmaya başladığında, buna gerekli deney ve tecrübeden yoksun olarak başlayacaktır.

Feodal ve yarı-feodal ilişkileri bağrında taşıyan, yaygın küçük burjuva üretimin bulunduğu kapitalist ülkelerde sosyalizmin inşa süreci çok daha zor ve karmaşıktır.

Burjuva demokratik devrimini yapmış, ağır sanayisi olan emperyalist ülkelerde sınıf ilişkileri nettir. Buralarda inşa hem “kolay”, hem de devrimin alt yapısı daha sağlam olacaktır.

Ezilen halkların sosyalizm kavgasında, tüm bu anlatılanlar, tercihlerden öte zorunlulukları ifade etmektedir.

Ülkelerin ekonomik-siyasal-sosyal durumu nedeniyle devrimler ve sosyalist inşa da bunlara göre biçimler alacak; inişli, çıkışlı süreçler yaşanacaktır.

Sosyalizm ve sınıfsız topluma geçişi bu çerçevede görmek zorunludur.

SOSYALİZM; YAŞANMIŞ DENEYLERDEN ÇIKARDIĞI DERSLERLE SORUNLARINI AŞACAK, İLERLEYECEKTİR

Çağımızın devrimler çağı ol-

Açık ki, her şey burjuva devlet mekanizmasının parçalanması ile bitmemektedir. Devrim sadece bununla sınırlı değildir. Devrim, sosyalist insanın görevlerinin adım adım yükseltildiği bir süreçtir. İşte bu süreç boyunca karşılaşılan güçlükler, çözülmesi gereken bir çok çelişki olacaktır.

Emperyalistler, sosyalizmi, sosyalist değerleri çağrıştıran her şeye acımasızca saldırdılar. Önce halkların kardeşliğini topa tuttular. Milliyetçilik ve dinle yönlendirdikleri binlerce insanı birbirine kırdırdılar.

ması gerçeği, yaşanan devrimlerle emperyalizmin alt edilebileceği görüldü. Bu, aynı zamanda emperyalizmin, proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları yoluyla, **zorunlu olarak**, sosyalizme geçişin koşullarını yarattığı da ortaya çıkmış oldu.

Nitekim çağımıza damgasını vuran, dünyayı sarsan büyük devrimler, sosyalizmi bir gerçeklik haline getirmiş, dünya halkları sosyalizmle tanışmıştır.

Gerek nesnel nedenlerden, gerekse sübjektif koşullardan dolayı sosyalizm ancak Sovyet devrimi ile ilk adımını atmış ve o günden bu yana kadar ancak 80 yılı aşkın bir deney ve birikime sahip olabilmıştır.

Kapitalizm neredeyse 300 yılı aşan deneyi ve ondan önceki sınıflı toplum ilişkilerinin yüzyılları bulduğu hesaba katılırsa, bu 80 yıl dün gibidir.

Yine de 80 yıllık sosyalizm deneyi; sosyalizmin, halkların kendi kaderlerini özgürce tayin ettiğini, halkların saygınlık kazandığını ve ulusal sorunu çözebileceğini göstermiştir.

İlk sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği onlarca halkın, azınlığın kaderini özgürce tayin ettiği örnek bir ülke olmuştur. Sovyetler Birliği, Çarlığın yok saydığı milletlerin, azınlıkların tüm haklarını vermiştir. Gürcüler'den Kazaklar'a, Ruslar'dan Azeriler'e, Türkmenler'den Litvanyalılar'a kadar 16 Sosyalist Federal Cumhuriyet ve bu cumhuriyetler içinde Adigeler'den Yahudiler'e, Volga Almanları'ndan Yakutlar'a kadar sayıları binleri bulan azınlıklardan oluşan onlarca özerk bölgeye sahip olmuştur.

Eşit haklara sahip halkların özgürce katıldıkları ve gönüllü birlik temeli üzerinde kurulmuş olan SSCB, halkların, azınlıkla-

rın gelişimini sağlamıştır.

Bugünse, özgür ve gönüllü birliktelikten eser kalmamış, halklar birbiriyle savaştırılmakta, anlaşmazlıklar yaratılıp, emperyalizm tarafından körüklenmektedir. Rusya-Çeçenistan savaşı, Azeri-Ermeni çatışması, Gürcistan'ın Abhazlar ve Güney Osetya sorunu yaşaması, Bolkarların, Dağıstanlıların, Rusya'yla olan sorunları bunların başlıcalarıdır.

Adeta tüm halklar birbirine düşman ilan edilmiş, savaştırılmıştır. Artık halklar bağımsız ve özgür değildir. Emperyalizmin tahakkümünü yaşayan halklar, milliyetçilik-ırkçılıkla tanışmış, emperyalizmin kuklası yapılmak istenmiştir.

Daha düne kadar 5 milyon nüfuslu Gürcistan'da özgürce yaşayan Gürcüsü, Ermenisi, Rus'u, Azerisi, Osetler'i, Abhaz'ı, Dum'u, Ukraynalı'sı, Kürdü, Yahudi'si, Laz'ı bugün birbirine düşürülmeye çalışılıyor. Yugoslavya'nın tüm Balkanlar'ın, Kafkaslar'ın yaşadığı sorunlar kapitalizmin bir kez daha çözüm olmadığını göstermiştir.

Ve yine 80 yıllık sosyalizm deneyi; her türlü toplumsal eşitsizliğin ayrıcalığın, baskının kalktığını, halkların toplumsal saygınlığına kavuştuğunu gösterdi.

Toplumsal ilerlemenin önünün açılması, emek güçlerinin özgürce gelişmesi, yaratılan değerlerin adilce paylaşılması tarihsel bir gerçeklik oldu. Sovyetler Birliği'nde 70 yılda yaşanan teknolojik-sınai gelişmeler, kapitalizmin yüzyıllardır yarattıkları gelişmeyle boy ölçüşür duruma geldi.

Eğitimin, sağlığın, ulaşımın parasız olduğu, sokaklarda kalmayan, sağlıklı konutların yapıldığı, işsizliğin kalktığı, açlık

ve yoksulluğun yenildiği bir toplumsal model kurmayı başardı sosyalizm.

Ve yine 80 yıllık sosyalizm deneyi kapitalizmden komünizme proletarya diktatörlüğünün sorunsuz, pürüzsüz ulaşamayacağını gösterdi.

Emperyalizmin halklara yattığı cehennemi bir çırpıda cennete çevirmediyse bile temel sorunların çözümünü sağlamış, toplumsal gelişimin önünü açmış, ve yeni bir toplumun temellerine ilk harcı koymuştur.

Bugüne kadar hemen hemen tüm sosyalist ülkeler, sosyalist inşa sürecinde, birçok sorunlar yaşadı ve birçok engelle karışlaştılar. Sorunların çözümünde izledikleri yöntemler gereği sağa ya da sola savruldu. Halkı dönüştürme, yeni sosyalist insanı yaratma ve yeni bir toplum kurma mücadelesinde yanlışlar da yaptılar. Yaşananları, yapılanları, yapılamayanları ve yapılması gerekenleri bugüne kadar ifade etmeye, yaşananlardan dersler çıkarmaya çalıştık. Yine de tüm bu gerçekler sosyalizmden başka alternatif olmadığı gerçeğini değiştirmedir.

Açıktır ki, sosyalizm sadece işçi ve emekçi sınıfların, ezilen halkların, burjuvazinin ve emperyalizmin sömürsü ve baskısından kurtuluş yolu olmadı; kapitalizmin içini boşalttığı, erozyona uğrattığı insani ve toplumsal değerleri de kapitalist bataklıktan çekip aldı.

Sosyalizm bu yanıyla on yıllardır çözülemeyen sorunları, bir kaç yıla sığdırarak çözdü. Toplumu ilerletti.

Tarihsel-toplumsal gerçeklik sosyalizmin bugün tek alternatif olduğunu kanıtlamıştır. Yaşanan deneyimin doğru ve yanlışlarından çıkarılacak derslerle sosyalizm ilerleyişini sürdür-

cektir.

SOSYALİST BLOKU EMPERYALİSTLER DEĞİL, YANLIŞ POLİTİKALAR VE BÜROKRATİZMİN HATALARI YIKMIŞTIR

Emperyalistlerin devasa ordularına, “güneş batmayan” büyük sömürgelerine ve milyonlarca insanın ölümüne yol açan dünya savaşlarına karşın hiçbir güç devrim seli önünde durmadı.

Ama sosyalizm yeni bir düşünce, yeni bir toplumsal sistemdi. İlke defa örgütlenecek, ilk deneyini yaşayacaktı. Emperyalistler bu kesitte hiç boş durmayacak, sosyalist iktidarları içten içe yıkmak için canla başla çalışacak, komplolar örgütleyeceklerdir.

Sosyalist iktidarlar yeni, sosyalist kadrolar deneyimsizdiler. Önlerinde bir deney ya da örnek alınacak bir model yoktu. Sovyet deneyimi gerçekleştirdiğinde emperyalist kuşatma ve iç savaşla birlikte Sovyet iktidarı şekillendirilmeye çalışılacaktı.

Sosyalizmi, yoksullar, aç ve çıplaklar ordusu kurdu. Politikayı öğrendi. Ülke yönetimini yepyeni bir kimlikle üstlendiler. Sosyalizm, kimlik ve kişilik kazandırdı halklara.

Sonra, tarih sahnesine eli kanlı faşist diktatörler çıktı. Hitler, Mussolini ve tüm emperyalistler sosyalizmi boğmak için elele verdiler. Emperyalistler, sosyalizmi yeryüzünden yok etmek için genç Sovyetlere azgınca saldırdılar. Sosyalist ilkelerin savunucusu en değerli kadrolar şehit düştü. Sosyalizmin zenginliklerini, maddi değerlerini yakıp-yıkıldılar. Güçten düşürdüler.

Yaşanılan deneylerden dersler çıkaran devrimciler, ML’ler daha sağlam iktidarlar kuracak ve yeni yüzyıla damgasını vuracaktır. Emperyalistlerin korktuklarını başına gelecek, dünya halkları daha büyük bir özlemle yola çıktıkça emperyalizmin egemenliği de son bulacak ve kazanan halklar, kazanan sosyalizm olacak.

ler. Böylesi bir durumda sosyalizmin kendini geliştirme ve yenileme olanaklarına engel oldular. Ama bu süreç, 20 milyon şehit pahasına da olsa sosyalizm adına kazanılmış büyük bir zaferdir. Aynı zamanda **Nazizmden-faşizmden dünyayı kurtaran güç** olarak tarihe geçti Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti.

Stalin sonrası dönem, sosyalizm saflarında Marksizm ve Leninizm'den sapmaların boy verdiği, geliştiği bir süreçtir. Kamplara bölünmüş sosyalist ülkeler, emperyalizme karşı bir zafer kazanmış olsalar da, ortak bir tutum alamadıklarından emperyalizm karşısında bölük-pörçük bir duruma düşmüşlerdi. Önce SBKP-ÇKP ayrışması ile, sonra Arnavutluk Emek Partisi'nin de üçüncü bir merkez olmasıyla sosyalist ülkeler arasında başlayan bu görüş ayrılıkları hızla dünya solunda da yankısını bulmuş ve kamplaşmalar yaşanmıştır. Bu ayrışma, devrimci mücadelenin sürdürüldüğü her ülkedeki mücadeleye zarar veren bir zeminde hızla gelişti. Bu ayrışmaların özü; SBKP'nin, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki yanlış tutumu, emperyalizmle anlaşması, ÇKP'nin anti-komünist, oportünist ve milliyetçi tezleri ile emperyalist sisteme tavır almaması, AEP'nin devrimini doğru bir zemine oturtmaması başlıca açmazlardı. Diğer yandan Sovyetler Birliği'nde, Çin'de, Arnavutluk'ta ve bir çok sosyalist ülkede sosyalizmin yanlış inşası da zaafı büyüttü. M-L tahlillerini unutan, parti ve kitle ilişkilerini yanlış kavrayan bu partiler sosyalizmi doğru bir zeminde inşa edemediler.

Kitlelerden kopan parti ve önderleri bürokratism ve milliyetçilik batağında boğuldular. Ülkede içten içe çürüme başladı. Halktan kopan yönetimleri kendini yenileyemedi ve hızla tıkanmaya doğru yol aldı.

Sağ ve sol sapmalar olarak ortaya çıkan bu yanlışlar sonucu Sosyalist insan ve kültür devrimi bir yana bırakıldı. Ya, "ekonomi her şey" denilerek salt ekonomik adımlar atıldı ya da ekonomik gelişmeyi bir yana bırakan sol bir anlayış ortaya çıktı. Yıllardır sosyalizmi boğmak için pusuda bekleyen emperyalistler işte bu süreçte ideolojik-psikolojik-ahlaki-kültürel yönden müdahale ederek darbeler vurdular.

Parti-Cephe geleneği bunu yıllar öncesi

gördü. Mahir Çayan, Bütün Yazılar'da Sovyet revizyonizmine daha o yıllarda dikkat çekti.

M-L'ler revizyonizme karşı ideolojik mücadeleleri her zaman tutarlı bir hatta sürdürdüler. Nitekim SBKP'nin değerlendirilmesinde;

"Sosyalist ülkeler, komünist parti ve örgütler arasındaki ideolojik, politik ayrılıkları alevlendiren, giderek sosyalist bloku bölüp çok merkezli duruma getiren gelişmelerin çıkış kaynağı, SBKP 20. KONGRE KARARLARI'DIR.

20. Kongrede; Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruluşunda, anavatan savaşının kazanılmasında ve faşizmin yenilgisindeki tarihsel rolü ve önemine, düşmanlarının hayasızca yalan ve demagojilerinin gölge düşüremediği STALİN'e "kişi kültürünü" yıkma adına saldırılmıştır." (Haklıyız Kazanacağız. Derleyen : DURSUN KARATAŞ , Cilt 2. Halk Kurtuluş Yayınları- Syf: 925)

Tüm bu tespitleri yaşananlar doğrulamış, dünyanın en büyük haini olan Gorbaçov'un ihaneti daha o günlerden görülmüştür. Nitekim Gorbaçov'un iktidarından çok şey bekleyenlere karşın M-L'ler şunları ifade etmiştir;

"SBKP'nin 20. Kongresi'nden bu yana, revizyonizmin evrimi Gorbaçovculuğa, yani karşı-devrimci burjuva reformizmine dönüştü. Kapitalist restorasyonun ortaya çıkması, süreçte bir nitel değişiktir. Gorbaçovculuğa karşı Türkiye'de ve dünyada en başından beri çok net bir tavır alanların başında M-L'ler yer aldı..." (Türkiye Solunda Gorbaçov Erezyonu ve Sosyalist Tavr. Mücadele Yayınları Syf 152)

SOSYALİZMİN YÜKSELİŞ YILLARI VE ZAFERİ KAÇINILMAZDIR

Eylül 1991'de, sosyalizmin Sovyet halklarına çok şey kazandırdığını, halkların bu kazanımların eritilmesine çeşitli biçimlerde tepki göstereceğini ve karşı-devrimlerle birlikte yeni bir sürecin başladığını belirtmiş ve şunları vurgulamıştı; *"Lenin ve Stalin'in ülkesinde, sosyalizmin halklara birçok değer sunduğu Sovyetler Birliği'nde sosyalizm ide-*

alini öldürmek mümkün değildir. Bugün revizyonizmin iflas ederek karşı-devrime dönüşmesi, sosyalizmin geleceği için umutsuzluk yaratmamalıdır. Sosyalizmin gerçek anlamda kuruluşunun köşe taşları, revizyonizmin iflasından sonra daha sağlam ve bilinçli olarak yerleştirilecektir...." (Mücadele Seçme Yazılar-I. Haziran Yayınları- "Revizyonist Çöküşü Sosyalizmin Zaferini Getirecektir" - Syf 254)

Karşı devrimlerden bugüne tam 11 yıl geçti. Bu 11 yılda Revizyonist iktidarların çöküşü sonrası ortaya çıkan tablo, halkların kapitalizmin vahşetini tanımalarına da yol açtı.

Bu tablo, bir kez daha halkların kapitalizmle kurtulamayacağına, kapitalizmin yıkım olduğunun kanıtı oldu. Verilen sözlere, "demokrasi", "özgürlük", "liberal ekonomi", "serbest piyasa" gibi cafcıflı sözlere rağmen halklar acımasız bir sömürü ve yoksulluğa terk edildiler.

Emperyalistler, sosyalizmi, sosyalist değerleri çağrıştıran her şeye acımasızca saldırdılar. Önce halkların kardeşliğini topa tuttular. Milliyetçilik ve dinle yönlendirdikleri binlerce insanı birbirine kırdırdılar.

Bu süreç içinde, Sovyetleri parçalayan, Yugoslavya'yı atomlarına kadar ayıran, Çekoslovakya'yı ikiye bölen, Demokratik Almanya'yı yutan emperyalistler, kukla ve küçük devletler kurdular.

Balkan, Rusya, Orta Asya ve Kafkasya halkları darbeleri, suikastları, iç savaşları, hükümet komplolarını tanıdı. İstikrarsızlık, oluşturulan devletçiklerin temel karakterlerinden birisi oldu.

Gürcistan'dan Azerbaycan'a, Ermenistan'dan Rusya'ya kadar

hükümet darbeleri, komploları yaşadılar. Bu ülkeler, emperyalistlerin oyuncağı durumundaki grupların çatışmasını yaşamaya devam ediyorlar.

Bağımsız ve özgür olmayan bu ülkelerin tüm zenginlikleri emperyalistler tarafından yağmalanmaya başlandı. Sovyet halklarının büyük bir özveri ile yarattığı her şey emperyalistlerin kanlı ellerine altın tepsilerle sunuldu.

Amerikan petrol ve silah tekelileri buralarda cirit atmaktadır. Azerbaycan petrollerini yağmalayan Amerikan Amaco firması çıkarları için komşu Gürcistan'da çeşitli entrikalar çevirmiştir.

Daha düne kadar bağımsız, özgür ve demokratik olan bu ülkeler bugün emperyalizmin oyuncağıdır. NATO ve emperyalist pakt üyeliği için yarışan bu devletlerin halklara hiçbir şey vermeyeceği açıktır. Düşünün ki, küçücük Moldovya bugün bir mafya cumhuriyetidir. Bir avuç mafyacı, bir avuç emperyalist uşağı tarafından yönetilen bu devletlerin insanları işsiz, aç ve sefildir.

Daha düne kadar eğitimde, bilimde, teknikte, kültürde, sporda, ekonomide ileri durumda olan bu ülkeler ve onurlu insanları bugün uyuşturucu-

yu, hapishaneleri, işsizliği, fuhuşu tanıdılar.

Bugün, petrolleri yağmalanan, halkı açlıkla yüzyüze gelen Azerbaycan halkı sosyalizmle kimlik kazanmıştı. Sosyalizm döneminde ülkede dört bin köyün tümünde kütüphane, okuma salonu ve her şeyle mevcut bir planı vardı. Nitekim sosyalizmin bu kazanımlarını Azerbaycan Devlet Başkanı Haydar Aliyev de inkar edememiştir. Türkiyeli bir gazeteciye şunları söylemiştir:

**“Komünizmin idealleri güzeldir. Sosyal programı çok büyüktür. Komünizmin idealleri hayata geçseydi dünya güzel olurdu. Sovyet eğitim sistemi çok güzeldir. Bizim onuncu, on birinci sınıftaki gençlerimiz, sizin üniversite ikinci, üçüncü sınıftaki öğrencilerini-
zin düzeyindedir.**

Azerbaycan'ın kültür düzeyi yüksektir. Bu sosyalizmin eseridir. Sosyalizm olmasaydı Azerbaycan böyle olmazdı....” (Cumhuriyet-12.12.1996)

Sosyalizm döneminde halkın karnı dokarken bugün bu ülkeler açıklıkla karşı karşıyadır. Daha önce halka yetecek et, süt, ekmek, meyve ve gıda ürünleri varken bugün bunlar karaborsadadır.

Çocuklara bedava süt veren bu ülkeler, bugün, Bulgaristan'da olduğu gibi Amerikan ekmeğine muhtaç hale gelmiştir. Krizin her gün derinleştiği Rusya'da açlık tehdidi büyüyor. Halk; enflasyonu, işsizliği, sokak çocuklarını, dilencileri tanıdı. Hapishaneler tıka basa dolduruldu.

Halklar faşizmi, ırkçılığı, CIA'nın dini basamak yaparak halkları zehirlemelerini tanıdı. Kafkasya'da CIA desteğinde kurulan okullar, yapılan propagandalar bunun örnekleridir.

Polonya'da revizyonist iktidarın yıkılmasına öncülük eden Papa ve Vatikan, CIA'nın desteklediği karşı devrimci Solidarność, 1996 yılında ülkenin marjinal siyasal gücü oldu. Halkı ancak 10 yıl aldatılabildi bu karşı devrimci örgüt. Nitekim Polonya halkı, hatasıyla sevabıyla 40 yıl sosyalist bir düzende yaşamış ve sosyalizmle kimlik kazanmıştı. Sosyalist bir düzende yaşamış olan bir halkın sosyalist değil, sosyal devletin bile mezara gönderilmesine ve yerine mafya çetelerinin egemen olduğu bir talan ekonomisini yerleştiren karşı-devrimci Solidarność ve ka-

pitalizme tepki göstermemesi zordur.

Serbest piyasa ekonomisi adına dayatılan kapitalizm bu ülkelerde iflas etmiş, siyasi-ekonomik istikrarsızlık batağında yüzmektedirler.

Halklar bugünkü tablodan memnun değildir. Nitekim bu tablo değişmeye başlamıştır. Halkların sosyalizme olan özlemleri ve arayışları büyümeye başlamıştır. Arayışları ise grevlere, mitinglere, sokağa taşmaktadır.

Ukrayna'da binlerce işçi aylarca maaş alamamalarını, NATO'ya dahil edilme girişimlerini protesto için günlerce gösteri yaptı. Ülkenin çeşitli şehirlerinde işçilerin, öğrencilerin katılmasıyla yapılan eylemlerde emperyalistler protesto edildi. “İktidar komünistlere”, “Ukrayna SSCB seni geri çağırıyor”, “Bizi NATO ile korkutma”, “Rus kardeşlerimizle birleşme istiyoruz” sloganları bu özlemi ifade ediyordu.

Kazakistan'da halk, yapılan zamları protesto ediyor, daha iyi yaşam koşulları istiyordu.

Rusya'da subaylar, işçiler, emekçiler, köylüler kısaca binlerce insan çeşitli taleplerle grev, miting, eylem ve gösteriler yapıyor. Daha birçok ülkede halkın tepkileri sürüyor.

Seçimlerde ise sosyalizme olan özlem sonucu halk “komünist”, “sosyalist” partilere yöneliyor. Bunlar gerçekten ML ve sosyalist olmadıkları halde yine de halk düzenden memnuniyetsizliği ve sosyalist sistemi özlemesini şimdilik bu şekilde dile getiriyor. Ama asıl olarak sorun, yaşanan bu süreçte M-L ilke ve değerlere sahip önderliklerin ortaya çıkmamasıdır. Bu süreci ancak devrimci önderlikler belirleyebilir.

Eski sosyalist ülkelerde devrimci, ML önderlikler ortaya çıktıkça, halkların sosyalizm talepleri daha örgütlü hale gelecektir. Emperyalizmin sömürgesi ülkeler ve eski sosyalist ülkeler başta olmak üzere, 21. Yüzyılda dünyanın her yanında devrimler yaşanacaktır. Bu kaçınılmazdır. Yaşanılan deneylerden dersler çıkaran devrimciler, ML'ler daha sağlam iktidarlar kuracak ve yeni yüzyıla damgasını vuracaktır. **Emperyalistlerin korktukları başına gelecek**, dünya halkları daha büyük bir özlemle yola çıktıkça emperyalizmin egemenliği de son bulacak ve kazanan halklar, kazanan sosyalizm olacak.★

20. YÜZYILDAN... 21. YÜZYILA...

20. Yüzyıla birbiriyle ilişkili iki temel gelişme damgasını vurmuştur. Bunlar emperyalizm ve proleter devrimlerdir. Bu nedenle 20. Yüzyıl emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak adlandırılır. Emperyalizm yok olana kadar da bu belirleme varlığını koruyacaktır. Miladi takvime göre her ne kadar bir yüz yıl sona ermiş olsa da siyasal, ekonomik ve sosyal açıdan ÇAĞ değişikliği söz konusu değildir.

Bir yüzyıl, hatta bin yıl geride kaldı. Bir çok kişi ve kesim geçen yüzyılı kendince değerlendirmeye devam ediyorlar. Tabii bu değerlendirmelerin büyük kısmının akıl hocası emperyalizmin ideologları olduğu için iyi ve kötüler, doğru ve yanlışlar çarpıtılmış durumda... Böylelerine göre; 20. Yüzyıl “Amerikan Yüzyılı” oldu. ABD, 20. Yüzyıl boyunca “Hür Dünyanın” koruyuculuğunu ve kollayıcılığını yürüttü ve 20. Yüzyıla damgasını vurdu. 20. Yüzyıl “Amerikan tipi yaşamın zaferi” ile kapandı diyorlar... Elbette buradan hareketle 21. Yüzyılın nasıl geçmesi veya geçmemesi gerektiğine ilişkin “dersler” veriliyor.

Buna göre;

Ders 1: Sömürü ve zulme karşı mücadele edilmeyecek...

Ders 2: “Sosyalizm öldü”, kimse hayale kapılmasın bir daha doğmayacak...

Ders 3: Sömürü, daha fazla sömürü, çok daha fazla sömürü halkların kaderidir, kimse buna itiraz etmeye kalkmasın...

Ders 4: Dünyanın efendisi emperyalist tekellerdir, herkes onlara hizmet etmeye mecburdur, etmeyenler “terörist” sayılacaktır...

Ders 5: Bağımsızlık yok, globalleşme var. Bağımsızlık isteyenler “vatan haini terörist” olur. Emperyalizmin çıkarlarını savunmak “ilericilik”, halkın çıkarları-

nı savunmak ise hem “gericilik” hem de “terörist”liktir...

Ders 6: Onur, namus, ahlak, dayanışma, yardımlaşma, özgürlük; modası geçmiş kavramlardır, bunların yerine bireycilik, bencillik, seks, uyuşturucu, kumar, yalan dolan, köşe dönmeçilik esastır...

Ders 7: Özlem, seveda, bağlılık, doğruluk, dostluk bitmiştir. Herkes emperyalistler nasıl isterse öyle yaşayacak, öyle sevecek, herkes modaya uyacak ve Mac Donalds hamburgerleri ile Coca Cola dünyanın tüm ülkelerinin milli değeri olacaktır. Neye üzüldüğünü neye sevinileceğini belirlenmiştir. Herkes Prenses Diana’ya ağlayacak, Star Wars filmini izleyecektir.

Ders 8: Ulusal onur, halkın değerleri ve kültürünü savunmak en büyük suçtur...

Ders 9: Halkların kaderi ve geleceği halkın iradesi ile değil, tekellerin çıkarı neyi gerektiriyorsa öyle belirlenecektir...

Elbette, böyle açık açık değil ama her gün TV ve gazetelerde yaptıkları bu değil mi?

Gerçekten de geçtiğimiz Aralık ayı boyunca “milenyum” söylemi altında sürekli bunları anlatıp durdular. Hala da anlatıyor, 20. Yüzyılın dersleri diyerek bu minvalde devam eden yalanları değişik biçimlerde empoze ediyorlar. Bunlara

göre 20. Yüzyıl boyunca emperyalistler “hür dünya”, “demokrasi” ve “insan hakları” için uğraşırken kimi “bozguncu”lar da bunlara zarar verdi, hatta kimileri daha da ileri gidip “dikta-törlükler” kurdu. Neyse ki bunlar 1990’lardan itibaren yıkıldı da insanlık kurtuldu... Evet, yüksek sesle propaganda yapılan bunlar. Elbette “bozguncu”, “terörist” denilenler vatanseverler, devrimciler kısaca halk kurtuluş savaşıçıları ve hak ve özgürlükleri için mücadele eden halklar oluyorlar. Tabii bu arada yüzyıl boyunca döktükleri kanlar, gerçekleştirdikleri savaş, katliam ve vahşetten söz etmiyorlar. Çok zorunlu kaldıkları yerlerde ise, adeta “Allahın emri” gibi değinip geçiyorlar. Oysa anlatılan, çarpıtılanlardan öte 20. Yüzyıla damgasını vuran olaylar, gelişmeler ve bunlardan alınacak dersler elbette 21. Yüzyılı da belirlemektedir. Burjuva ideologları aksini iddia etseler de; çağlar İsa’nın doğum veya ölüm yıldönümleri ile belirlenmezler.

Çağları belirleyen tarihsel, sosyal gelişmelerdir. Böyle olduğu içindir ki, 20. Yüzyıla birbiriyle ilişkili iki temel gelişme damgasını vurmuştur. Bunlar emperyalizm ve proleter devrimlerdir. Bu nedenle 20. Yüzyıl emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak adlandırılır. Emperyalizm yok olana kadar da bu belirleme varlığını koruyacaktır. Miladi takvime göre her ne

kadar bir yüz yıl sona ermiş olsa da siyasal, ekonomik ve sosyal açıdan ÇAĞ değişikliği söz konusu değildir. 20. Yüzyıla damgasını vuran, toplumun ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel gelişimini, şekillenmesini belirleyen kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizmdir. 1890’larda başlayan ve dönem dönem darbeler yiyen emperyalizm zor, baskı ve sömürü ile ayakta kalmaya devam ediyor. Zor, baskı, işkence, sömürü, terör... Sadece bunlar da değil. Yoz kültür, yabancılaşma, fuhuş, uyuşturucu... Kültürel olarak da yaşamımızı belirleyen bu sistem, toplumların doğal gelişimini engelliyor. Yaşadığımız çağda, tüm kötülüklerin anasıdır emperyalizm. Çünkü emperyalizm, bir avuç tekelin ülke ve halkları pazar ve kar hırsıyla sömürgeleştirdiği, sömürünün devamı ve egemenliklerini sürdürmek için de yapmadıkları zulmün kalmadığı bir sistemdir. Ama ne çare ki, uyguladıkları tüm yöntemlerle halkların özgürlük isteğinin önüne geçememişlerdir. Bu yanılla 20. Yüzyıl halkların halk düşmanlarıyla hesaplaşmasında zaferler kazandığı, ilk kez sömürü ve zulme son verecek somut adımlar atarak devrimleri zaferlere taşıdığı bir yüzyıl oldu. Bolşevik devrimi, Bulgaristan, Yugoslavya, Arnavutluk, diğer Doğu Avrupa ülkeleri ve Çin, Vietnam, Küba, Kore, Angola, Nikaragua... Kısaca Asya’dan Latin Amerika’ya

Kuşkusuz yaşanan karşı-devrimlerle bu süreç geçici olarak kesintiye uğrasa da bu hesap bitmedi. Zira zulüm ve sömürü varoldukça bunlara karşı mücadele de olacak, halklar özgürlükleri için mücadele edecektir. İşte bu nedenle 21. Yüzyıl halkların emperyalizme karşı yarım kalan hesaplarını göreceği bir yüzyıl olacaktır.

Afrika'ya kadar geniş bir coğrafyada dünya halkları emperyalizme karşı mücadeleyi kazandı.

Böylece emperyalist zincir devrimlerle tek tek parçalanmaya başlandı.

Kuşkusuz yaşanan karşı-devrimlerle bu süreç geçici olarak kesintiye uğrasa da bu hesap bitmedi. Zira zulüm ve sömürü varoldukça bunlara karşı mücadele de olacak, halklar özgürlükleri için mücadele edecektir. İşte bu nedenle 21. Yüzyıl halkların emperyalizme karşı yarım kalan hesaplarını göreceği bir yüzyıl olacaktır. Bütün korkuları bundandır.

EMPERYALİZMİN 21. YÜZYIL KORKUSU: Halkın Kurtuluş Umuduyla Büyüyen Örgütlü Öfkesi

Emperyalizm 21. Yüzyıl'da halkları daha fazla sömürmenin planlarını yapıyor, adımlarını atıyor. Doğası gereği başka türlü yapması da mümkün değil. Ancak diğer yandan bu denli pervasız bir sömürünün yaratacağı, hatta yaratmaya başladığı "tehlike"den de korkuyorlar.

NATO'nun 1997 yılında İngiltere'de düzenlediği "NATO Güvenlik ve Gerçek Vizyon" toplantısı bu korkunun ifade edildiği yerlerden birisi oldu. Peki ne diyorlardı bu toplantıda? 21. Yüzyılın ilk otuz yılının devrimci ayaklanmalar dönemi olacağı söyleniyor ve "Ayaklanmalar Yüzyılı" de-

dikleri 21. Yüzyıl'da başlıca ayaklanma merkezleri şöyle sıralanıyordu: Ortadoğu, Basra Körfezi, Kuzeybatı Afrika, Kafkasya, Latin Amerika. Yani yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla emperyalizmin dizginsiz sömürüsü altında bulunan ülkeler. Yani emperyalist zincirin en zayıf olduğu halkalar... Emperyalizm korkuyor; çünkü halkların kurtuluş umudunu boğmak için uyguladığı her politika kendini vuran bir silaha dönüşüyor. 1980'lerin sonu ve 1990'ların başında sosyalist bloğun dağılmasıyla beraber

Yirminci asra dair

-uyumak şimdi.
uyanmak yüzyıl sonra, sevgilim
-Hayır;
kendi asrım beni korkutmuyor;
Ben kaçak değilim
Asrım sefil,
asrım yüz kızartıcı,
asrım cesur,
büyük
ve kahraman.
Dünyaya erken geldim diye kahretmedim
hiçbir zaman
Ben yirminci asırlıyım
ve bununla övünüyorum. Bana yeter
yirminci asırda olduğum safta olmak
bizim tarafta olmak
ve dövüşmek yeni bir alem için...
- Yüz yıl sonra sevgilim...
- Hayır her şeye rağmen daha evvel.
Ve ölen ve doğan
ve son gülenleri güzel gülecek olan yirminci
asır
(benim şafak çılgınlıklarıyla sabaha eren müthiş
gecem),
senin gözlerim gibi, Hatçem,
güneşli olacaktır...

Nazım Hikmet

zafer naraları atan emperyalizm, “tek kutuplu dünya” masalına halkları inandırmıyor. Dünya halkları ile emperyalizm arasındaki çelişki her geçen gün derinleşiyor. Onların deyimi ile söylersek; dünya tek kutuplu olsa da halklar öncelikle kendilerinin içinde bulunduğu duruma bakıyorlar. Eğer açlık, yoksulluk, geçim derdi alıp başını gitmişse dünya tek kutuplu oldu diye hiç kimseye, hiçbir halka bunlara mahkum olması gerektiğini anlatamazlar. Anlatamıyorlar da. Bizzat emperyalist ülkelerin halkları bile yaşadıkları ekonomik saldırganlığa Seattle’da olduğu gibi isyan ediyor. Bu kimileri için şaşırtıcı gelse bile beklenen ve daha da gelişecek olan tepkilerden sadece biri olarak tarihe geçti. Zira içinde bulunduğumuz dönemde emperyalizm ile bizzat kendi ülke halklarının çelişkileri her geçen gün derinleşerek büyümektedir, bu çelişki daha da büyüyecektir.

Bilindiği gibi birinci paylaşım savaşı sonrası dünyanın 1/6’sı emperyalizmin denetiminden çıkarken, bu oran ikinci paylaşım savaşı sonrası 1/3’e çıktı ve emperyalizm üçüncü bunalım dönemini yaşamaya başladı. Bu dönemi belirleyen çelişkiler dört ana başlıkta toparlanır:

A)Emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasında

B)Emperyalizm ile sosyalist ülkeler arasında

C)Emperyalizm ile metropol işçi sınıfı arasında

D)Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler.

1980’lerin sonundan itibaren sosyalist ülkelerin karşı-devrimlerle yıkılmasıyla birlikte bu çelişkilerden birisi emperyalizm lehine bozulmuş oldu. Ancak bu durum emperyalizme geçici bir rahatlama sağlasa bile çözülen çelişki, **diğer güçlerle emperyalizm arasında yaşanan çelişkiler üzerine doğrudan etkide bulundu.**

Örneğin sosyalist ülkele- rin yıkılmasıyla birlikte diz- ginsiz bir sömürü saldırısı- na giren emperyalizm, bu- nun yaratacağı tehlikelerin de farkındadır. Ama doğası gereği bulduğu boşluğu de- ğerlendirerek daha fazla kar- için halklara ağır ve perva- sız bir sömürüyü dayat- maktadır. Yani içinde bu- lunduğumuz süreçte **em- peryalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişki gün geçtikçe derinleşerek sürecektir.**

Yine emperyalizm ile kendi ülkelerindeki halkla- rın çelişkisi de yoğunlaşa- rak sürecektir. Son bir kaç yıla bakıldığında emperya- listlerin kendi ülkelerindeki halkların yoğun tepkisine maruz kaldığı görülmekte- dir. Sosyalist ülke halkları- nın sahip olduğu sosyal hakları kendi ülkelerindeki çalışanlara sağlamak zo- runluluğu hisseden ve bu- nun için yeni-sömürgeler- den aktarılan zenginliklerin küçük bir parçasını bu iş için ayıran emperyalizm ar- tık bunu da yapmak istemi-

Kaldı ki, ikinci paylaşım savaşı sonrası süreci belirleyen çelişkiler içinde diğerlerini de etkileyen **baş çelişki**, ezilen halkların emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, yani **emperyalizm-ezilen halklar arasındaki çelişkidir.** Bu çelişki bugün her zamankinden çok daha fazla keskinleşmiş durumdadır.

yor. Her geçen gün gerçek alım gücü düşen **metropol işçi sınıfı** bu ekonomik saldırı karşısında **tepkilerini artırıyor**.

Elbette sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla birlikte emperyalizm için de yeni pazar sahaları açılmıştır. Bu pazarlara sahip olmak isteyen emperyalist güçler kendi aralarında kıyasıya bir mücadele içindedirler.

Balkanlar'dan Ortadoğu'ya, Kafkaslar'dan Afrika'ya kadar **emperyalistler arası mücadele ve çelişkiler de artarak sürmektedir**.

Tüm bunlar göstermektedir ki; sosyalist ülkeler ile emperyalizm arasındaki çelişkinin emperyalizm lehine çözülmesi dünya halklarının teslimiyetini getirmeyecektir ve getirmemiştir de. Aksine diğer çelişkilerin daha da derinleşmesi demektir bu. Kaldı ki, ikinci paylaşım savaşı sonrası süreci belirleyen çelişkiler içinde diğerlerini de etkileyen **baş çelişki**, ezilen halkların emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, yani **emperyalizm-ezilen halklar arasındaki çelişkidir**. Bu çelişki bugün her zamankinden çok daha fazla keskinleşmiş durumdadır. Her ne kadar sosyalist ülkelerin yıkılması geçici bir moral bozukluğu yaratsa bile bu kalıcı değildir. Dahası 70 yıllık sosyalizm deneyimi halklar için ufuk açıcı birer deneyim olmuşlardır. Halklar tarihlerinde ilk kez böyle bir deneyime sahip olmuşlar ve 50 yıl gibi çok kısa bir süre içinde dünyanın 1/3'ini emperyalist denetimden çıkarmasını bilmişlerdir. Bu deneyim halkların bundan sonraki mücadelesine ışık tutmaktadır. Halklar kazandıkları bu deneyimlerle birlikte sömürü ve zulme karşı yeni zaferler yaratacaklardır.

Bugünün dünyasına kabaca bakıldığında bile ezilen dünya halklarının kendilerine dayatılan emperyalist tahakküme razı olmayacaklarının tüm nesnel zemini mevcuttur. Nasıl olmasınlar ki?

Bugün 1 milyar kişi başını sokacak ev bulamıyor. 2 milyar insan günde iki dolardan az, bir milyar insan ise 1 dolardan az gelikle yaşıyor. Üretimin yüzde 86 gibi büyük bir kısmını dünya nüfusunun sadece yüzde 20'si tüketirken, en yoksulları ise sadece yüzde 1,3'ünü tüketiyor. 1960-1970'li yıllarda yoksul insan sayısı 209 milyon kaddı. 1990 yılının ikinci yarısında ise bu sayı 2 milyara yükselmiş durumdaydı. 150 milyon çocuk temel eğitimi dahi alamıyor, 120 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor, 20 milyon çocuk köle gibi çalıştırılıyor. Dünyada yoksulluk sınırının altında yaşayan insanlara her yıl 25 milyon insan ekleniyor. Dünyanın en zengin üç adamının bütçesi, 48 yoksul ülkenin toplam ulusal gelirinden daha fazla oluyor. Ve daha onlarca, yüzlerce örnek verilebilir. İşte bu koşullarda bir halk nasıl memnun olabilir? Olamaz. Olmuyor da. Emperyalizm bunun da çaresini bulmak için uğraşıyor. İletişim araçlarıyla bir büyük beyin yıkama faaliyeti örgütleyerek kanlı yüzünü barış meleşği görünümüyle maskeleymeye çalışıyor. Ancak halklar ne emperyalizmin "barış meleşği" yüzüne ne de "emperyalizm değişti" masallarına inanmadı. Emperyalizm başaramadı. Açılığı yaşayan, yoksulluğu ölümü yaşayan, toprakları işgal edilen, sokaklarda evlerde işkencelerde katledilen kaybedilen halklar emperyalizmin gerçek yüzünü biliyor. Çünkü emperyalizmin sömürsünü yaşıyor. Yaşıyor ve bu yaşadıkları emperyalizme öfkeye dönüşüyor. İşte bu yüzden emperyalizm halkların öfkesinden korkuyor. Üstelik tüm bu barış demagojilerine rağmen halkların kurtuluş umudunun ve savaşlarının boğulamaması, sosyalizm bayrağını dalgalandıranların teslim olmaması bu korkuyu daha da büyütüyor. İşte emperyalizmin 21. Yüzyıl korkusu budur. Emperyalizmin korkusu kurtuluş umuduyla büyüyen halkın örgütlü öfkesidir.★

21. YÜZYIL DİRENEN VE SAVAŞAN DÜNYA HALKLARININ OLACAKTIR

Bir yüzyıl daha geride kaldı, yeni bir yüzyıla giriyoruz. Kuşkusuz, 20. Yüzyıla damgasını vuran, toplumun ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel gelişimini, şekillenmesini belirleyen kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm ve devrimler oldu. Bu nedenle, 20. Yüzyıl tarihe emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak geçti.

1900'lü yıllarda tarih sahnesine çıkan emperyalizmle ezilen dünya halklarının kıyasıya süren mücadelesi yüzyıl boyunca sürdü ve hala da sürmektedir. Emperyalizm ideolojik olarak iflas etmiş olsa da, bu süre içinde bazen emperyalizm, bazen de sosyalist sistemin üstünlüğü yaşandı. Özellikle '90'lı yıllarda yaşanan büyük ihanetten sonra emperyalizm, emekçi halkların karşısında fiziki olarak üstünlüğü eline geçirdi. Bunu ideolojik, kültürel saldırılarıyla destekleyerek sosyalizmi umut olmaktan çıkarmaya çalışıyor. Ama emperyalizm aynı zamanda da büyük bir bunalım yaşıyor. İktidarlarını korumak için söyledikleri her yalan ve demagoji kısa sürede açığa çıkıyor ve gerçek yüzleri-

ni gizleyemiyorlar.

Emperyalizmin tarih sahnesine çıkmasından kısa bir süre sonra dünya pazarlarını paylaşmak için çıkardıkları 1. Paylaşım Savaşı'nda 8 milyon 700 bin insan yaşamını kaybetti, 54 milyon kilometre yol, 2 milyon hektar ekilebilir alan tahrip oldu. Bu kadar kan, felaket emperyalizme yetmedi. Yeryüzünde işgal edilmedik hiçbir toprak parçası bırakmamışlardı ama kendi aralarında da anlaşılamadılar. 2. Paylaşım Savaşı'nı çıkardılar. 5 yıl süren paylaşım savaşında insanlık tarihi o güne kadar görmediği vahşeti yaşadı. İlk defa, bir savaşta **40 ile 50 milyon arasında insan yaşamını kaybetti**. Sırf emperyalist efendilerin payları daha fazla artsın diye.

Kanla beslendiler hep. En fazla ölümleri yaratmak için yarıştılar, bunlarla övündüler. Bunu yönetim biçimi haline getirdiler. *"Finans kapitalin en gerici, en şoven ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğü"* olan faşizmi dünya halklarının başına musallat ettiler. Emperyalist tekelin çıkarlarını korumak ve halk muhalefeti bastırmak için Faşist Mussolini'nin iktidara getirildiği İtalya'da sosyalistlere ve Katoliklere saldırı kampanyası başlatıldı.

30 Ocak 1936'da, Almanya'da Kirdoff, Krupp, Thyssen gibi dev sanayi tekelinin desteğiyle Hitler başbakan oldu. Tekellere borcu ödemek için Hitler her yana saldırmaya başladı ve 2. Paylaşım Savaşı'nı çıkardı.

Aynı yıllarda İspanya'da da iç savaş bastırmak için Franco faşizmi ortaya çıkarıldı. İspanyol Cumhuriyetçileriyle iktidarı ele geçirmek isteyen faşistler arasındaki savaşta 183 şehir ve kasaba harabeye döndü, iki bin kilise ateşe verildi, 600 bin İspanyol yaşamını yitirdi, 2 milyonu da yaralandı. Franco iktidarı aldıktan sonra da saldırılarını sürdürdü. 100 bin insanı kurşuna dizdirdi. 2 milyon kişiyi de hapse attı.

Emperyalizm işgalcidir. 1920'lerde Nikaragua'yı işgal etti. 1950-53'te Kore'ye girip, binlerce Koreli'yi katletti. 1954'te Guatemala'yı işgal etti. Sadece Küba'da 1956-59 yılları arasında 60 bin Kübalı'yı öldürdüler.

Artık halkları eskisi gibi sömüremeyeceklerini gördükleri için, 1946'lı yıllardan sonra "yardım" adı altında verdikleri borç paralarla, askeri paktlarla, ikili anlaşmalarla geri bıraktırlmış ülkeleri yeni-sömürgeleştirdiler ve işbirlikçi iktidarlar yarattılar. Buralardaki sömürülerinin devamı için cuntalar tezgahladılar. İran'dan Guatemala'ya, Kongo'dan Yunanistan'a, Filipinler'den, Şili'ye, Uruguay'a, Arjantin'e, Endonezya'ya kadar dünyanın hemen her yerinde emperyalistler cuntalar tezgahladılar ve işbirlikçilerinin iktidarını sağlama aldılar. Hatta Türkiye'deki 12 Mart, 12 Eylül cunta-

Emperyalizmin tarih sahnesine çıkmasından kısa bir süre sonra dünya pazarlarını paylaşmak için çıkardıkları

1. Paylaşım Savaşı'nda 8 milyon 700 bin insan yaşamını kaybetti,

54 milyon kilometre yol, 2 milyon hektar ekilebilir alan tahrip oldu.

Bu kadar kan, felaket emperyalizme yetmedi.

Yeryüzünde işgal edilmedik hiçbir toprak parçası bırakmamışlardı ama kendi aralarında da anlaşılamadılar.

2. Paylaşım Savaşı'nı çıkardılar. 5 yıl süren paylaşım savaşında insanlık tarihi o güne kadar görmediği vahşeti yaşadı.

İlk defa, bir savaşta 40 ile 50 milyon arasında insan yaşamını kaybetti.

Sırf emperyalist efendilerin payları daha fazla artsın diye.

Ama dünya emperyalistlerin değildi. Tüm bunlara rağmen dünya halkları 20. Yüzyılda Ekim devrimiyle sosyalizmle tanıştı. Kısa sürede sosyalizm Balkanlar ve Avrupa'ya yayıldı. Ardından Çin, Vietnam, Küba, Nikaragua, Gine-Bissau, Cezayir ve daha bir çok ülkede emperyalist zincir bir bir kırıldı. Ezilen halklar destanlar yazdı direnişleriyle. 21. Yüzyıla adım attığımız bu günlerde, emperyalizm gerisinde hiç de övünülecek bir tarih bırakmadı. Ama ezilen halklar en güzel değerlerini, geleneklerini, direnişlerini 21. Yüzyıla devrediyor.

larında olduğu gibi aynı ülkelerde birden fazla darbeler tezgahladılar.

Askeri faşist cuntalar aracılığıyla, emperyalistler kendileri açıktan müdahale etmeden, işbirlikçileri aracılığıyla o ülkenin tüm denetimini ellerine aldılar. Hemen her yerde demokrasi, ülke çıkarları adına geldiğini söyleyen darbecilerin icraatı hiç değişmemiş; katliamlar, işkenceler, kayıplar, baskılar sürüp gitmiştir. Emperyalizm kan dökmeye devam etti. 1965'te, Endonezya'da işbirlikçisi Suharto'yla beraber 1 milyon Endonezyalı'yı katlettiler. Aynı yıl 10 bin Dominikli'yi öldürdüler. Emperyalizm, 1975'te Vietnam'dan kovulduğunda arkasında milyonlarca ölü ve sakat bıraktı. Vietnam halkının üzerine 638 bin ton bomba yağdırdı. Kana doymadı emperyalizm. 1970-75 yılları arasında Kamboçya ve Laos'ta bir milyon insanı katlettiler. Şili'de, CIA'nın tertiplemediği darbeye 30 bin Şilili'yi öldürdüler. Arjantin'de emperyalizmin işbirlikçisi faşist generaller 30 bin kişiyi "kaybet"tiler.

Halkların katili 6. Filo 1983'te Lübnan'da binlerce ilerici-yurtseveri katletti ve Lübnan'a günlerce bomba yağdırdı. Grenada'yı işgal etti, Libya'ya bomba yağdırdı.

'90'lı yıllara gelindiğinde emperyalistler "zafer" çılgınlığına atmaya başladı.

"Sosyalizm ölmüş, duvarlar yıkılmıştı..." "Artık dünya barış ve kardeşlik içinde yaşayacaktı." "Soğuk savaş sona erecek, iki kutupluluk ortadan kalkacaktı."

"Silahlanma yarışı sona erecek, silaha harcanan paralar artık dünya halklarının refahı için kullanacaktı." Böyle di-yordu, emperyalist efendiler.

Her şey bir anda tersyüz edildi. Revizyonistler tarafından emperyalizme altın tepsi içinde sunulan bu zaferi perçinlemek için ideolojik, siyasi, askeri, ekonomik... hemen her yönüyle saldırıya geçtiler.

Emperyalistlerin "büyük düşman" dediği sosyalist sistem çökmüştü, ama emperyalistlerin uşaklığını kabul etmeyenler de yok değildi. Bunların da yola getirilmesi, diz çöktürülmesi gerekirdi ki, dünya üzerindeki egemenliklerini tam olarak sağlayabilsinlerdi. Ve kendilerini güven içinde hissetsinlerdi...

Dünyanın jandarmalığına soyunan ABD, politikalarına engel olanlara, kendisine kul-köle olmayanlara saldıracaktı. 1991 yılında Irak'a bu amaçla savaş açıldı. Bu düzenin adı da, ABD Başkanı Bush tarafından "Yeni Dünya Düzeni" olarak konuldu. Yeni Dünya Düzeni, daha ilk günlerinde tarihe "Körfez Savaşı" olarak geçen korkunç bir katliama imzasını attı. Atılan tonlarca bomba ile yüzbinlerce Irak'lı kuma gömüldü, zenginlikleri yerle bir edildi.

Bu ilkti, arkası gelecekti. Somali'yi bütün emperyalistler

işbirliğiyle işgal ettiler, ama Somali halkını her türlü işkence ve vahşeti uygulamalarına rağmen dize getiremediler. Ve geldikleri gibi Somali'den çekilmek zorunda kaldılar. Haiti'ye ise, cuntaya karşı "demokrasi" havariğine soyunarak müdahale ettiler. Ruanda'da kabile savaşlarında yüzbinlerce insanın ölümüne göz yumarak, bu ölümlerin ardından sömürülerini nasıl gerçekleştireceklerinin planlarını yaptılar. Emperyalizmin tüm politikalarında tek bir amacı vardır. O da ezilen halkları daha fazla nasıl sömürürdür. Balkanlar ve Kafkasya'da da halklar emperyalistlerin kışkırtmalarıyla birbirine boğazlatılmaya başlandı. Yugoslavya'da ise, yıllarca bir arada yaşayan halklar birbirine kırdırılarak, bölüp-parçalandı. En son olarak, Kosova halkının üzerine tonlarca bomba yağdırıldı. Bunların hepsi "Barış" söylemleri adı altında emperyalistlerin askerleriyle ve işbirlikçileriyle yapıldı.

Peki her şey güllük gülistanlık mıdır? Açlık, ölüm, işkence bitmiş midir? Hayır, emperyalizm daha saldırganlaştı, daha azgınlaştı. "Yeni Dünya Düzeni" yalanları, "Küreselleşme" ve "Globalleşme" demagogileri bir bir iflas etti. Emperyalizmin krizi her zamankinden daha fazla derinleşti. Yoksulluktan, açlıktan ölümler kendi ülkelerinde bile gittikçe arttı.

Emperyalizmin saldırıları sadece ekonomik boyutla da sınırlı kalmadı. Dünya halklarının ahlaklarını, kültürlerini kirlettiler. Emperyalist kültür dünyanın her yanına taşındı, bireycilik kutsandı. Halkların iyi, güzel, insanı ne kadar gelenegi, değeri varsa unutturulmak istendi. Bunun sonucu olarak yozlaşma, cinnet, bunalım, fuhuş aldı başını gitti. Uyuşturucu kullanımı ilkokul sıralarına kadar taşındı. Dakikada yüzlerce cinayet işlenmeye başlandı.

Açlığın, yoksulluğun, sömürünün, zulmün bu kadar yoğun yaşandığı bir dünya emperyalistlerin ürünüdür. Kendi ürünleri olan bu tablo emperyalistleri de korkutmaya başlamıştır. Artık emperyalistlerin sözcüleri bile 21. Yüzyılın ayaklanmalar yüzüylü olmasından, küreselleşmenin getirdiği zararlardan bahsetmeye başlamışlar ve önlemler alınmazsa büyük sosyal patlamaların olacağını söylemektedirler. Emperyalistler, iflas edenin yerine yeni demagogiler bulmakta bir hayli "becerikli"dir. İflas eden "Yeni Dünya Düzeni"nin yerine şimdi de, ne olduğu belirsiz "Üçüncü Yol"u piyasaya sürmeye çalışıyorlar. Güya, küreselleşmeyi kitlelerin taleplerinden koparmamaya, çevreye, insan haklarına, kültürel haklara önem vereceklermiş. Bu yalanlarla kimseyi aldatamazlar artık. Geride bıraktığımız yüzyıl boyunca emperyalizmin ne olduğunu dünya halkları çok iyi gördü, öğrendi. Yüzyıl boyunca emperyalizmin demagogileri, söylemleri değişti ama emperyalizm değişmedi. Sömürü, zulüm, işkence, kan... emperyalizmin varlık sebebi oldu. İşte emperyalizmin değişmeyen yüzü, gerçekliği budur.

Ama dünya emperyalistlerin değil. Tüm bunlara rağmen dünya halkları 20. Yüzyılda Ekim devrimiyle sosyalizmle tanıştı. Kısa sürede sosyalizm Balkanlar ve Avrupa'ya yayıldı. Ardından Çin, Vietnam, Küba, Nikaragua, Gine-Bissau, Cezayir ve daha bir çok ülkede emperyalist zincir bir bir kırıldı. Ezilen halklar destanlar yazdı direnişleriyle. 21. Yüzyıla adım attığımız bu günlerde, emperyalizm gerisinde hiç de övünülecek bir tarih bırakmadı. Ama ezilen halklar en güzel değerlerini, geleneklerini, direnişlerini 21. Yüzyıla devrediyor. Ve 21. Yüzyıl ayaklanmalar yüzüylü olacak, halk kurtuluş savaşları zaferlerle taçlanacaktır. Gelecek, direnen ve savaşan dünya halklarının olacaktır.★

KÜLTÜREL YOZLAŞMADA TEKELCİ YAYINEVLERİ

“Yapı Kredi Yayınları yeni bin yılı 465 yazarla selamlıyor”

“Yönetimde kaliteye ulaşmanın yolu Sabah Kitapları’ndan geçer”

“Doğan Kitapçılık’tan yeni bir best seller”

Ülkemizde kültürel alanda etkinliklerini günden güne arttıran tekellerin son süreçte bu etkinliklerini yayıncılık alanına da taşıdıklarına tanık oluyoruz. Binlerce kitap çıkarmakla övünen, yazarları bile “Yapı Kredi’nin Yazarları”, “Doğan Kitap Yazarları” vb. diye etiketleyen; *“anah-tar, çakmak, maskot, ajanda, kalem gibi eşantiyon değil kitap çıkararak kültür alanına katkı”* yaptıklarını iddia eden bu tekellerin ve bankaların yayinevleri bugün kitap piyasasının büyük bölümünü ellerinde tutuyorlar.

Belli başlı tekellerin yayıncılık alanına el atmasında göze çarpan ilk nedenlerden biri; şüphesiz bu alanı da kendileri açısından karlı görmeleridir. Her ne kadar ülkemizde okuma oranının düşük olmasından dem vurulsa da kitlelerin kitaba yönelik talepleri ve sahiplenmeleri hiç de küçümsenmeyecek boyutlardadır. Dolayısıyla bu alana el atan tekeller açısından, her bir kitap okuru hem bir müşteri hem de bilinci teslim alınmak istenen hedef olarak görülmektedir.

Kuşkusuz tekeller sadece kar amacıyla yayıncılık alanına el atmadılar. Temel nedenlerinden birisi de, tekellerin halk kitlelerine empoze etmeye çalıştıkları **burjuva kültürün yayılması** ve kök salmasında kitabı-yayıncılığı önemli bir araç olarak görmeleridir.

Tekeller Ve İdeolojik Yönlendirme Aracı Haline Getirilen Kitap

Tekellerin ülkemizde hakim kılmaya çalıştıkları kültür, emperyalizm tarafından pompalanan burjuvazinin yoz-kozmopolit kültürüdür. Yayıncılık alanındaki faaliyetleri-ni de bu amaca hizmet edecek biçimde sürdürüyorlar.

Kuşkusuz tekeller sadece kar amacıyla yayıncılık alanına el atmadılar. Temel nedenlerinden birisi de, tekellerin halk kitlelerine empoze etmeye çalıştıkları **burjuva kültürün yayılması** ve kök salmasında kitabı-yayıncılığı önemli bir araç olarak görmeleridir.

Bu nedenle piyasaya sürecekları kitapları belirlerken büyük oranda “Yeni Dünya Düzeni”nin ideolojisini ve kültürünü empoze eden yazarların kitaplarını tercih ediyorlar.

Piyasaya sürdükleri kitaplarda çoğu zaman vermeye çalıştıkları mesaj; emperyalizmin ve tekellerin yenilmezliği, toplumsal mücadelenin, sosyal devrimlerin sona erdiği, bireysel yaşamın ve tüketimin popüler yaşam biçimi olduğudur.

Örneğin Aksoy Yayıncılık tarafından çıkarılan “En Zengin 100 Amerikalı” adlı kitabın tanıtım ilanında bakın neler yazıyor:

“En zengin 100 Amerikalıyı zengin eden şeyler tüm dünyayı sarmıştır. Hatta evimizin içine kadar girmiştir. Öyleyse bu yaşamlar çok önemlidir. Zenginlerin yaşamları, zenginliğe gidecek yeni yolların varlığını gösterir. Bu kitapta, zengin olmanın kaynaklarının neler olabileceğini keşfedebilirsiniz. Çünkü yüzyılımızın para politikalarıyla ilgili sloganı şudur: ‘Prensipte de olsa zenginliğin yolu herkese açıktır’”(1)

Zenginlik herkese açık değil ama mesaj herkesedir ve gayet açıktır. En zengin 100 Amerikalı artık dünyaya hakim hale gelmiştir. Onların gücü tüm dünyanın üzerindedir. Hatta her an yanıbaşımızda hissedebileceğimiz kadar bizlere yakındır. Öyleyse yapılacak tek şey bu egemenliğe boyun eğmek ve mümkün olduğunca ondan faydalanmaya bakmaktır. Hem nasıl olsa -teorik olarak da olsa- zengin olmanın yolu uyanık olan, işi kurallarına göre oynayan(!) herkese açık olduğuna göre, bizlerin de “bir gün zengin olma” düşü kurmamamız için hiçbir neden yoktur.

Yine, Sabah Kitapları’nın çıkardığı Zbigniew Brzezinski’nin “Büyük Satranç Tahtası” adlı kitabından da ABD’nin dünya egemenliğinin kaçınılmaz ve mutlak olduğu gerçeğini (!) öğreniyoruz:

“Amerika’nın kasıtlı ya da niyetli olmadan vazgeçmesinin dışında, bu ülkenin küresel liderliğine görünür gelecekte tek gerçek alternatif uluslararası anarşidir. Bu açıdan Başkan Clinton’un dediği gibi, Amerika’nın dünyanın ‘vazgeçilmez ulusu’ olduğunu iddia etmek doğrudur.”(2)

Tekellerin piyasaya sürdükleri kitaplar aracılığıyla güttükleri bir diğer amaç da; burjuva ideolojisinin kitlelerin beynine kazınmasını sağlamak, bu yolla kitleleri daha kolay denetim altına almaktır. Bu nedenle tarihi ele alan kitapların özellikle bu yayınevleri tarafından basılması ve dağıtılması tesadüf değildir. Egemenlerin resmi ide-

Bunun önüne geçmenin tek yolu ise kendine muhalif, ilerici, devrimci diyen yayınevlerinin güçlerini birleştirmesi, birlik olması, bu alanı tekellere terk etmemesidir. Bu da yetmez. Aynı zamanda ilerici, yurtsever, halktan yana şair ve yazarların da işbirlikçi tekellere ait yayınevlerini tercih etmemeleri gerekir. Bunun anlamı, geniş dağıtım ve reklam avantajından yararlanarak daha fazla satış ve bununla paralel daha fazla para kazanmaktan fedakarlıkta bulunmaktır. “Daha fazla okuyucuya ulaşma” adına, işbirlikçi tekellere ait yayınevlerini tercih etmek, işin kültürel ve siyasal boyutunun gözden kaçırılması, sorumluluk bilinciyle hareket etmemek demektir.

olojisinin paralelinde basılan bu tür kitaplarda egemenlerin baskı ve zulüm üzerine kurulu tarihleri aklanarak, halk isyanları ve ayaklanmaları çarpıtılmaya çalışılmaktadır. Böylelikle, halkların bugünkü savaşımalarında kendi tarihlerinden ve isyan geleneklerinden güç alması engellenmeye ve sadece egemenlere ait bir tarih yaratılmaya çalışılmaktadır.

Son günlerde adı sıkça gündeme gelen ve ırkçı-faşist bir kafa yapısına sahip olan tarih çarpıtıcısı Cemal Kutay'ın "Tarihte Türkler Araplar" adlı kitabı, bu konuda iyi bir örnektir. Aksoy Yayıncılık tarafından basılan bu kitapta (İlk baskısı 1970'te yapılmış) tarihin tamamen ırkçı-faşist bir gözle ele alındığını görüyoruz. Kitapta öz olarak Türkler "yüce ırk" ilan edilirken, Araplarla Türklerin, Alevilerle Sünnilerin yüzyıllar öncesinden bu yana düşman olduğu ispatlanmaya çalışılır. Oysa bilinir ki, halkların birbirine düşman olması için hiçbir neden yoktur ve yaratılan suni düşmanlıkları da egemen sınıflar körüklemiştir. Kitapta, Alevilere yönelik düşmanlık öylesine üst boyutlara ulaşıyor ki, Kuyucu Murad'ın, Alevi halkı kadın ve çocuklarıyla vahşice katlettiği bile kitapta gayet haklıymış gibi gösteriliyor.

C. Kutay, kitabın sonlarına doğru kitabın yazıldığı 1970 yılına ilişkin de değer-

lendirme yapıyor. "1970 Türkiye'si'nin boşlukta olduğunu, her yanı uç akımların doldurduğunu" söylüyor. Tabii ki, C. Kutay'ın derdi başka. O'nun derdi, o dönem devrimci mücadelenin gelişmekte olmasıdır. C.Kutay devrimci mücadele karşısında faşizmin "uyanması"nı istiyor. Bunun için de "Ey Türk Uyan!" çağrısı yapıyor.

Tüm çarpıtmalara karşın Aksoy Yayıncılık tarafından yayınlanan bu kitap, "mutlak tarafsız, olabildiğince belgelere dayanan ve tarihin en önemli olaylarına ışık tutan kitaplardan biri" olarak tanıtılıyor. Bizler de, tekellerin tarihe hangi gözle baktığını ve yayınladıkları kitaplarla nasıl bir tarih anlayışını hakim kılmaya çalıştıklarını sadece bu örneğe bakarak bile anlama olanağına sahip oluyoruz.

Öte yandan devrimcileri ve devrimci önderleri karalayan kitaplar, işbirlikçi tekelere ait yayınevlerinin vitrininde baş köşeye konmaktadır. Bu şekilde halkların devrimcilere olan güvenini yok etmeyi, inançsızlığı körüklemeyi ve bireyciliği yaygınlaştırmayı amaçlamaktadırlar. Özellikle eski tüfek "solcu"ların ve dönüklerin yazdığı kitapları "yakın tarihe ışık tutan kitaplar" gibi gerçek dışı, ama gösterişli reklamlarla pazarlamaya çalışmaları da bundandır. İşte, Doğan Kitapçılık tarafından çıkarılan Hasan Cemal'in "Kimse Kızmasın, Kendimi

Tekeller, yayıncılık alanında giderek artan etkinliklerini meşru ve kabul edilebilir göstermek ve tepkilerin önünü alabilmek için bu alanda da tam bir ikiyüzlülük sergiliyorlar. Kendi ideolojilerini pompalayan, kitleleri uyutmayı ve düzene angaje etmeyi hedefleyen kitapların yanında, tek-tük ilerici-demokrat yazarların kitaplarını da yayınladıkları oluyor.

Yazdım” adlı kitabı da bu tür kitaplardandır. Yaşamının hiçbir döneminde devrimci, sosyalist olmayan, Kemalist cuntacı Hasan Cemal kitapta geçmişiyile “hesaplaşır”. Ama ne hesaplaşma!.. Ortada hesaplaşma vb. değil, devrimcileri, devrimci mücadeleyi karalama ve YDD’nin, kapitalizmin övgüsü yapılır. Bakın kitabın bir yerinde hesaplaşma adına nasıl saldırıyor H.Cemal:

“Yirminci Yüzyıl’da nasıl ki dünya kocaman bir duvar tarafından acımasızca ikiye bölündüyse, bizler de bölündük düşman kamplara. Aramızda yüksek duvarlar, kafalarımızda setler oluştu. Sonra o duvar yıkıldı, 1989’da. Demokrasi kazandı! Ama ben o duvarı, o setleri kendi kafamın içinde daha 1970’lerde yıkma-ya başlamıştım.” (3)

Tekeller, yayıncılık alanında giderek artan etkinliklerini meşru ve kabul edilebilir göstermek ve tepkilerin önünü alabilmek için bu alanda da tam bir ikiye bölünme sergiliyorlar. Kendi ideolojilerini pompalayan, kitleleri uyutmayı ve düzene angaje etmeyi hedefleyen kitapların yanında, tek-tük ilerici-demokrat yazarların kitaplarını da yayınladıkları oluyor.

Bu sayede aslında bir taşla birkaç kuş birden vurma hedefledikleri de açık. Bir yandan “Biz her türlü kitabın okunmasını

sağlamaya çalışıyoruz.” mesajı verilerek tarafsızlık havası yaratırken, öte yandan da sürekli bir okur kitlesi olan bu yazarların kitapları üzerinden de para kazanmış oluyorlar.

Mesele kar etmek olunca arz-talep dengesini yakalamak gerekiyor tabii. Tekelcilerin yayın politikaları da buna göre belirleniyor. Örneğin ülkemizin yakın geçmişinde belirleyici önemi olan Susurluk sonrası bu konuda yazılan kitaplarda bir patlama yaşandı. Ancak bu kitapların büyük çoğunluğu; Susurluk’u “derin devlet” gibi ne olduğu belirsiz kavramlarla, üç beş siyasetçi ile kontranın gayri meşru ilişkisi gibi açıklamaya çalışmıştır. Kitleler işin aslını öğrenmek için okumak, araştırmak isterken bunlar kitlelerin bilincini dumura uğratmak için mafya veya macera romanları gibi eserler yayınlamışlardır. Bunun yakın örneği yine Doğan Kitapçılık’tan çıkan “Bay Pipo” isimli kitaptır. Kontra şefi Hiram Abas’ın yaşam öyküsünü anlatma iddiasındaki kitap, bir yandan Hiram Abas’ın halk düşmanlığını bir macera romanı örgüsünde verirken bir yandan da bu kontrayı cezalandıran devrimcilerin eylemi üzerine spekülasyonlar da yapmaktadır. Bu tür kitapların ortak özelliği ise “Susurluk Devletidir” gerçeğinden ısrarla kaçınmak veya kıyısından köşesinde dolanmaktır.

Kitap piyasasında tekellerin günden güne artan hakimiyeti halk kitlelerinin daha fazla soyulmasının yanında kültürel alan açısından çok ciddi bir tehdittir.

Yayın Alanındaki Tekelleşme Devlet Desteğiyle Sürüyor

Bizzat emperyalist ülkelerin ve o ülke tekellerinin deneyimlerinden yola çıkan ve devletin desteğini daha baştan arkalarına alan tekellerin kitap piyasasında söz sahibi olmaları çok daha kolay hale gelmektedir.

Dev basımevlerine sahip olan söz konusu tekeller için kitap basımı ek bir işçilik, fabrika vb. gerektirmemektedir. Çok hızlı basım yapan baskı tekniklerini kullandıklarından, gazete basımından arta kalan zamanlarda, ek bir külfete girmeden kitaplar basılabilmektedir. Bu nedenle basılan kitaplar diğer yayınevlerine göre oldukça ucuza maledilmektedir. Bu da kar oranını ve rekabet gücünü kat be kat arttırmaktadır.

Küçük ve orta ölçekli yayınevleri bandrol, telif ücretleri ve sürekli yükselen kağıt fiyatları yüzünden günden güne yok olmaya itilirken, bu tekeller Kültür Bakanlığı'nın desteğiyle birçok kitabevinin sahip olduğu telif hakkını satın almaktadır. Böylelikle bu kitapların yayın haklarını ele geçirerek hangi kitapların okunup okunmayacağına, ya da hangi tarihte, hangi fiyattan okunabileceğine karar verebiliyorlar.

Tekellere ait yayınevlerinin bu alandaki etkinliği

kitabın basıldığı kağıda kadar uzanıyor. Kitap basımında kullanılan ve "Enzo" adı verilen ithal kağıdın dağıtım hakkı Doğan Kitapçılık'a ait. Devlet özelleştirme kapsamında olan SEKA'nın bu kağıdı piyasaya vermesini engelleyerek diğer yayınevlerini tamamen Doğan Kitapçılık'ın insafına terk ediyor.

Diğer yandan televizyonların ve basının tüm olanaklarını elinde tutan tekeller, piyasaya sürdükleri kitapların reklamlarını yaparak kitleleri yönlendirebilmektedirler. Bu sayede hiç okunmayacak kitaplar bile satış rekorları kılabilmektedir.

Kültür Bakanlığı'nın desteğini de arkasına alan bu holding yayınevleri, böylelikle giderek halkın ne tür kitaplar okuyacağına dahi kendileri karar verebilir hale gelmektedir. Bu yolla yalnızca kitaplar değil, yazarlar da bu yayınevlerine bağımlı, adeta onların malı haline geliyor. Tekel yayınevleri yazarları kendi ölçülerine uygun eserler yazmaya zorlamakla kalmıyor, parayı bastırıp o yazara kitap siparişinde bile bulunabiliyorlar.

Kitap piyasasında tekellerin günden güne artan hakimiyeti halk kitlelerinin daha fazla soyulmasının yanında kültürel alan açısından çok ciddi bir tehdittir. Bu süreç Avrupa'da çok daha önceden başlamıştır. Avrupa'da tekel haline gelen bazı yayınevleri bulun-

"Daha fazla okuyucuya ulaşma" adına, işbirlikçi tekellere ait yayınevlerini tercih etmek, işin kültürel ve siyasal boyutunun gözden kaçırılması, sorumluluk bilinciyle hareket etmemek demektir.

dukaları ülkenin kültürel şekillenmesine damgasını vurur hale gelmiştir. Giderek devrimci-demokrat olarak bilinen yazarların ve şairlerin kitaplarını basma konusunda bu tekellere bağımlı hale gelmeleri bunu daha da boyutlandırıyor. Ülkemizde henüz bu noktaya gelinmediyse de, bu süreç çok uzak görünmemektedir. Tekelci yayınevlerinin “Kitap piyasası”nı ele geçirmesi karşısında yanlış anlayışların başında, söz konusu yayınevlerinin ellerindeki reklam ve dağıtım olanaklarını kullanarak daha fazla okuyucuya kitapların ulaşacağıdır. Diğer bir deyişle yazar veya şairler “daha fazla okuyucusuyla buluşmuş olacak”lardır.

Bir diğer yanlış da pek çok küçük yayınevinin basmaya cesaret edemediği kitapların söz konusu tekelci yayınevleri tarafından basılıyor veya basılacak olmasıdır. Ve tüm bunlar kültürel gelişmeye katkı olarak ifade edilmekte, sunulmaktadır. Oysa, tekelci yayınevlerinin amaçları ortadadır. Kapitalist ülke deneyleriyle bilinmektedir.

Bunun önüne geçmenin tek yolu ise kendine muhalif, ilerici, devrimci diyen yayınevlerinin güçlerini birleştirmesi, birlik olması, bu alanı tekelere terk etmemesidir. Bu da yetmez. Aynı zamanda ilerici, yurtsever, halktan yana şair ve yazarların da işbirlikçi tekelere ait yayınevlerini tercih etmemeleri gerekir. Bunun anlamı, geniş dağıtım ve reklam avantajından yararlanarak daha fazla satış ve bununla paralel daha fazla para kazanmaktan fedakarlıkta bulunmaktır. “Daha fazla okuyucuya ulaşma” adına, işbirlikçi tekelere ait yayınevlerini tercih etmek, işin kültürel ve siyasal boyutunun gözden kaçırılması, **sorumluluk bilinciyle hareket etmemek demektir.** Başta bu söylediklerimiz olmak üzere gerekli tavır alındığında ilerici, devrimci yazarların

eserleri tekelci yayınevlerinin elinde birer meta, burjuva ideolojisinin propaganda malzemesi olmaktan kurtarılabilecektir. Aynı zamanda yazar ve şairlerimiz de, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halklarımızı egemenliği altında tutmada bir araç olarak kullandığı kültürel yozlaşmada pay sahibi olmayacaklardır.

Bunlarla birlikte tekellerin yayıncılık anlayışı aynı zamanda yazar ve sanatçının özgür üretiminin de önünde engeldir. Çünkü o serbest piyasa şartlarına göre üretim isteyecektir. Bu istek doğrudan ve dolaylı olarak yazara, sanatçıya hissettirilecektir. Bu isteğin gereğini yapmayan yazarların eserleri doğal olarak basılmayacaktır. Bu ikilemde kalan yazar, ya tekellerin istediği gibi yazacak ya da dayatılan yoksullukla baş başa kalacaktır. Bu nedenle hiç kimse tekelci yayıncılık anlayışının yazarlara refah getireceğini ve artık ekonomik açıdan rahatlayan yazarların daha iyi üretimde bulunacağını düşünmesin. Çünkü bu piyasada patron ne derse o olur! Bu ise yazarın bağımsızlığının, özgür yaratıcılığının yazar dışındaki güçlerce belirlenmesi demektir. Buna boyun eğenler ise sanatçı ve aydın olma misyonlarını terk etmiş demektirler. O noktadan sonra ellerindeki kadehlerle belki yine yazacaklardır, ama yazdıklarının halk için kalıcı bir değeri olmayacaktır. Unutulmamalıdır ki, bir eseri kalıcı kılan göstermelik ve sahte olarak “onuncu baskı”ya ulaşması değil, halkın bilincinde yer ederek kuşaktan kuşağa aktırılmasıdır.★

DİPNOTLAR:

- 1-Cumhuriyet Kitap
- 2-Zbigniew Brzezinski, Büyük Satranç Tahtası, Sabah Kitapları, Syf:175
- 3-Hasan Cemal, Kimse Kızmasın, Kendimi Yazdım, Doğan Kitapçılık, Syf:131, 3. BÖLÜM

ADALET HALKIN VİCDANINDADIR BU VİCDAN HİÇBİR HAINİ AFFETMEYECEKTİR

*“Her şey bitti onlar için,
anaları yoktur onların,
kardeşleri yoktur
yavruları yoktur onların”*

Onların adı Koç'tur, Sabancı'dır, Demireldir, Ecevit, Bahçelidir, Ağardır, Menzir, Çarkın, Çatlı, Çakıcıdır. Polistir kimi zaman, kimi zaman askerdir. Hepsi de düşmandır. Hepsi de halkın karşısında, hepsi de tarihin akışının önünde durmaya çalışan çürümüş olanlardır. Kimi maşayı tutan el, kimileri yüzlerce maşadır. Bir de Mustafa Duyar, Semra Polat gibileri vardır.

Halkın geleceği, yoldaşlarının canı kanı üzerinden halk düşmanlarıyla pazarlık yapanlardır. Halklarına ihanet ettikleri günden itibaren ölene kadar bu pazarlığı sürdürürler. Çünkü burjuvazi kinlidir, affetmez. Hep daha fazlasını, daha fazlasını ister. Onlar ise çıkarları için önce kişiliklerini, sonra geriye kalan ne varsa, her defasında biraz daha fazla satarlar. Bazen kontrgerillanın vurucu gücü, bazen psikolojik silahı, bazen kaleminden akan pislik olurlar.

Adını örgütüne ihanet eden ve Sabancı eylemi hakkında yalan, yanlış bilgi veren Mustafa Duyar ile evliliğiyle duyduğumuz Semra Polat adlı işbirlikçinin İnternet'te yayınlanan "itirafnamesi" bu pisliklerden biri. Türk Anneler Derneği (TAD) adına yayınlanan bu 26 sayfalık yazı, kontrgerillanın kaleminden akıtılmış, halk ve vatan için savaşımları ve onların adaletini karalayan bir küfürname niteliğinde. TAD'ın yazdığı önsözde bu küfürname; *"kendi evladını ve ülkenin evlatlarını, kötülüklerden, olumsuzluklardan, çıkmaz yollardan koruma içgüdüsüne"* sahip bir annenin anıları olarak nitelendiriliyor. Sonuçta bu küfürname halkın adaletini hedef alıyor. Hedef alırken de halkımız için önemli olan "analık" kavramını, evlatlık duygularını kullanıyor.

Bu kontrgerillanın bildik yöntemidir. "Terörizm" denilen sözcük bu ülkede katliamları, kayıpları, işkenceleri aklamak, meşrulaştırmak için kullanılan sihirli bir sözcük haline getirilmiştir adeta. Faşizm tarafından halkın adaleti "terör", bu adaletin uygulayıcısı devrimciler de "terörist" olarak nitelendirilmiştir. Bu noktada halkı etkilemek için de, halkın adaletiyle cezalandırılan katillerin, işbirlikçi hainlerin gözü yaşlı anaları, eşleri, çocukları halkı acındırmak için kullanılmış ve halk devrimcilere karşı çıkmaya zorlanmıştır. Çünkü ülkemizde otuz yıldır süren devrimci savaş, bu savaşın halk ve vatan düşmanlarını halkın adaletiyle cezalandırarak vicdanlara girmesi faşizm açısından en büyük tehlikedir. Halkın adaleti bunun için kontrgerillanın dezenformasyon amacıyla kullandığı temel malzemedir. Semra Polat'ın "itirafnamesi" de bu amaçla kaleme alınmıştır.

Ancak halkın adaleti o derece nettir ki her karalamayı, her yalanı, her aldatmacayı kısa sürede eritir. Halkın adaletinin hassaslığı, sağlamlığı onun halk tarafından hep sevinçle karşılanmasını, uygulayanlara *"Oh, elleri dert görmesin"* cümlesinde ifadesini bulan bir saygıyı beraberinde getirmiştir. Çünkü Anadolu topraklarında devrimci adalet; **birincisi**, halka karşı işlenmiş hiçbir suçu cezasız bırakmamış, **ikincisi**, telafisi imkansız bir haksızlık ve cezalandırma yapmamış, bu konuda hassas olmuştur. Somut deliller ve kanıtlarla hareket etmiştir. **Üçüncüsü**, hiçbir koşulda devrimin, halkın geleceğini tehlikeye atmamıştır. Devrimci adaletin uygulandığı her eylem ya halk nezdinde geniş bir teşhirin üzerine oturmuş, ya da eylem somut verileri ve kanıtlarıyla bizzat kendisi bir teşhir işlevi görmüştür. Bunun için güven yaratmıştır. Otuz yıldır Halk Kurtuluş Savaş-

Ancak halkın adaleti o derece nettir ki her karalamayı, her yalanı, her aldatmacayı kısa sürede eritir. Halkın adaletinin hassaslığı, sağlamlığı onun halk tarafından hep sevinçle karşılanmasını, uygulayanlara *"Oh, elleri dert görmesin"* cümlesinde ifadesini bulan bir saygıyı beraberinde getirmiştir. Çünkü Anadolu topraklarında devrimci adalet; **birincisi**, halka karşı işlenmiş hiçbir suçu cezasız bırakmamış, **ikincisi**, telafisi imkansız bir haksızlık ve cezalandırma yapmamış, bu konuda hassas olmuştur. Somut deliller ve kanıtlarla hareket etmiştir. **Üçüncüsü**, hiçbir koşulda devrimin, halkın geleceğini tehlikeye atmamıştır.

çılarının suça karşı verdiği her ceza ardında hiçbir soru bırakmamıştır, güven yaratmıştır. Bu güven sarsılmazdır. Bunun nedeni; bu anlayışın Efraim Elrom eyleminden Hiram Abaslara, Hulusi Sayınlar'dan Sabancılara bir gelenek haline gelmesidir. Evet, halkımız bilir ki Halk Kurtuluş Savaşçılarının namlusunun yöneldiği her hedef isabetlidir. Devrimcilerin içinde barındırdığı, ihraç ettiği biri mutlaka **halkın değerlerini, geleneklerini çiğnemiş, halka zarar vermiştir**. Halkımızın devrimci adaletle her karşılaşmasında *“vardır mutlaka bir şeyi”* demesi bundandır.

Bugün kontrgerilla, işbirlikçi Semra Polat ağzıyla halkın adaletini karalamaya, işbirlikçiliği, itirafçılığı meşrulaştırmaya, “evlat” ve “anne” kavramlarını da bu yolda bir malzeme yapmaya çalışıyor. Bu 26 sayfalık küfürname aynı zamanda işbirlikçinin, itirafçının, hizmetinde olduğu burjuvazi gibi, çocuğunu, ailesini çıkarlarına alet ettiğinin, sömürdüğüünün belgesidir. Bu belge halka, halkın değerlerine bir saldırıdır. **Halka saldırıdır**; çünkü itirafçılığı, pişmanlığı meşrulaştırmaya çalışmak, sessiz, boyun eğmiş, yıldırılmış, her türlü ahlaki değerlerini kaybetmiş, birbirine güvensiz, şüpheli bir halk yaratmak istemektir. **Halkın değerlerine saldırıdır**; çünkü başladığı bir yoldan geri dönmek halk nezdinde şerefsizlik, namussuzluktur. Bu belge şerefsizliğin ve namussuzluğun propagandasını yapmak, halkı da buna davet etmektir. Bu belge halkın duygularını sömürme aracıdır. Elbette bir anne evladının iyiliğini ister. Annelik kutsaldır, yücedir. Ancak koşulu vardır. Koşulu onurlu ve namuslu olmaktır. Semra Polat halkımız için bir değer olan anneliği de kirletmeye soyunmuştur. Ve bu belge halkın adaletine saldırıdır. Yalanla, kurgularla adalet hakkında şüphe uyandırmaya çalışmakta; adaleti katliam, kayıp, sömürü olan bir düzende, gerçek adaletin düzen dışında aranacağı gerçeğini bulandırmayı hedeflemektedir. Kontrgerilla bu çabasıyla bir yere ulaşamaz. Tarihte hangi ihanet cezasız kalmıştır? Er ya da geç ama mutlaka halkın adaleti kendine ihanet edenlerin yakasına yapışır. Semra Polat istediği kadar *“İtirafçılar gerçekten toplumdaki bir çok kesime göre en zor durumda olan insanlardır. Birincisi, genel olumsuz imajdan dolayı önyargıları göğüslemek durumunda; ikincisi, bir misyondur itirafçılık”* diyerek itirafçılığı kutsayıp halkın değerlerine saldırırsa da, halkımız haklı yoldan dönenleri, üstelik güzel olan ne varsa kirletmeye çalışanları asla affetmeyecektir. Şairin dediği gibi *“her şey bitti onlar için”*.★

Bu belge halka, halkın değerlerine bir saldırıdır.

Halka saldırıdır; çünkü itirafçılığı, pişmanlığı meşrulaştırmaya çalışmak, sessiz, boyun eğmiş, yıldırılmış, her türlü ahlaki değerlerini kaybetmiş, birbirine güvensiz, şüpheli bir halk yaratmak istemektir. **Halkın değerlerine saldırıdır**; çünkü başladığı bir yoldan geri dönmek halk nezdinde şerefsizlik, namussuzluktur. Bu belge şerefsizliğin ve namussuzluğun propagandasını yapmak, halkı da buna davet etmektir.

Hain İle Koğuştaki Bir gece

Sessizlik her şeye hakim. Karanlığın içinde sadece uyuyan insanların nefes alışverişleri duyuluyor.

Gözlerim uykudan kapanmak üzere. Uyumamak için zorluyorum kendimi, uğraştığım yazıyı bitirmek zorundayım...

- Beni öldürüyorlar, bana yardım ediiiin...

Başladık yine, diye düşünüyorum. Özellikle bu saati seçiyor. Karanlığın sesi çünkü o. Karanlığı seviyor, insanları tedirgin etmeyi, uykularını bölmeyi seviyor...

"Sus artık" diyor nöbetçi. "Kes şu numarayı her gece, her gece..."

O devam ediyor... Uykularımızın, sevinçlerimizin, gülüşlerimizin düşmanı "küçük hanımefendi", "Prenses".

Biraz sonra susuyor, yüzünde hain bir sırıtma, uykuları kaçırmaktan mutlu.

- Tuvalete gideceğim.

Üstünü başını düzeltiyor, ille de saçları. Saçlarını çok beğeniyor. Kakülünü elleriyle yukarıya doğru kabartıyor. Evet, şimdi herkesten güzel buluyor kendini. Dudaklarında "pis" bir gülümseme yine. Bir adım, iki adım, ilerdeki ranza dizisi koğuştaki yeni gelenlerin. Tam oraya geldiğinde "Ayy..." diye bir çığlık. Yere yığılıyor. Ranzalardan bir iki kişi doğruluyor ama bakıyorlar ki kimsede bir tepki yok, geri çekiliyorlar. Öğrenecekler bir iki gün sonra bu oyunların kesilmediğini, kesilmeyeceğini.

Önce televizyon ekranında gördük onu gülerken. Düşmanlarımıza gülümsüyordu. Koğuşumuzun ise, hırçın, hiçbir şeyi beğenmeyen, melankolik insanı. Koyu sohbetlerin meraklı, sessiz dinleyicisi oldu

ilk zamanlar. Patavatsızca sorularıyla böldü sohbetleri. Eğer gülen bir yüz gördüyse, onu karartmak için uğraştı. O gülen yüzün, aydınlık kafaların düşmanıydı... O bizden, içimizden değildi. Buraya, içimize, satacak yeni bilgiler için gelmişti.

Hepimiz onun yoldaşlarımızın katledilmesinden, işkence görmesinden, tutsak düşmesinden, ailelerimizin evlerinin dağıtılıp talan edilmesinden sorumlu olduğunu biliyorduk. O kendisine açılan kapıları, kendisine sunulan ekmeği, karşılıksız sevgileri satmıştı. Tereddütsüz, gülerek satmıştı hem de. O şimdi sadece bir et yığınıydı ve satacak etlerinden başka bir şeyi kalmamıştı.

Suçlu kanıtlanamadığı için gözaltından çıkarıldığını, bir müddet sonra da saflarımızdan atıldığını duyduk...

İçimiz burkuldu önce... O ölümü yüzlerce kez hak etmişti diye düşündük. Sonra duygusal düşündüğümüze karar verdik. Büyüktü adaletimiz. Suçluluğunu delillerle somutlayamadığı bir halk düşmanını, işbirlikçi-ajanı bağışlayacak kadar büyük...

Semra Polat'ı gönderirken "onurlu, namuslu bir insan ol. Hiç değilse bundan sonraki hayatında satma hiçbir şeyini" demişti yoldaşlarımız. "Söz veriyorum, onurlu ve namuslu olacağım" demişti Semra Polat.

Yalancı ve sahtekardı...

İşte bundan dolayı onurlu ve namuslu bir insan olmayı hiçbir zaman öğrenemezdi... Kendini satmaya devam etti... Hiçbir şey kalmadığında kurgularını, senaryolarını sattı. Şimdi çocuğunu, anneliğini satmaya devam ediyor.

Antakya'da Zamlara Karşı, Devrimcilerin Sesi Yükseldi; ZALİMLERE VE ZAMLARA TESLİM OLMAYACAĞIZ İKİBİN Lİ YILLAR HALKIMIZIN OLACAKTIR

Aralık ayı içerisinde yapılan zamlar herkesi etkiledi. Bir yandan katliamlar, insan hakları ihlalleri, "Avrupalı olduk" lafları arasında sürerken, diğer yandan da halkımızın cebindeki son kuruşun nasıl alınacağını hesabını yapıyorlar. Bunun için ek vergiler, zamlar birbirini izliyor. Siyasi iktidar açık olarak, "iflas etmek üzereyiz" diyor. IMF'nin sömürü programları harfiyen uygulanıyor.

Tüm bunlar yaşanırken halkın değişik kesimlerinden tepkiler de geliyor. Halkın tepkilerine Antakya'dan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de katıldı. Sömürünün sorumlusu tekellerin temsilciliklerine karşı 24 Aralık gecesi aynı anda altı yerde bombalı saldırılar düzenlendi. Bombalanan yerler; Gima ve Migros Antakya Mağazalarıyla yine Ovalılar'a ait Tofaş, Narinler'e ait Honda ve Seat ile ToyotaSA otomobil bayilikleri. Yapılan bombalı eylemler sonrası basına bir açıklama yapan Antakya Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, eylemin amacının "Zamları ve emperyalizme bağımlılığı protesto etmek" olduğunu ifade etti. Eylemin ise, Erdinç Aslan Milisleri tarafından yapıldığı belirtildi. (Bilindiği gibi Erdinç Aslan Adana'da ölüm mangaları tarafından katledilmişti) Eylemin yerel basın tarafından çarpıtılmasına da yer verilerek, hedefin bu işyerlerinin sahipleri değil, temsilcisi oldukları tekeller olduğu ve eylemler sırasında halkın malına ve canına zarar gelmeyecek şekilde gerçekleştirildiği örnek verilerek anlatılıyor. Yapılan açıklamada;

"Hedefimiz kişiler değil kurumlardır. Tekellerdir. Çünkü ülkemizi işgal eden, halkımızın kanını emen, emeğini sömüren onlardır.

Eylemlerimizin biçimine bakıldığında bu görülecektir. Bir kere ne sahiplerine ne de halka zarar verilmemiştir. Bunun için gece, kimsenin olmadığı bir saat seçilmiştir. Dışarıda şahsi arabalara zarar verilmemiştir. Örneğin, ToyotaSA'da Bekçi kulübesi'nin ön tarafta olması ve bekçiye zarar gelmemesi için bomba öbür tarafa konulmuştur. Yine Gima'da hafta sonu tatili olması nedeniyle, hiç de hesapta olmayan, temizlik işi için geç saatlere kadar beklenmiştir. Neden? İşçilere ve personele zarar gelmesin diye.

Amerikancı Ecevit, Bahçeli ve Yılmaz hükümeti yaşamı halka zindan etmiştir. Deprem vergisi adı altında halktan topladıkları paraları, içi büyük patronlar tarafından boşaltılan batık bankaları kurtarmak için harcıyor.

Hükümet her gün zam yapıyor. Halkın Ramazan ayını zehir ettiler. Halk Ramazan'da tatlı kullanacak diye fırsat bu fırsat şekere zam yaptılar. Yılbaşı geldi telefon mektup kart vb. posta hizmetlerine zam yaptılar.

Memura sefalet ücretini reva gördüler, işçileri mezarda emekliliğe mahkum ettiler, emeklileri ise kuyrukta öldürdüler. Esnafın kredisini kestiler, tekellerin insafına terk ettiler.

Ama halkımız da yalnız değildir. Örgütümüz halkın örgütüdür. Halkı teslim almalarına müsaade etmeyeceğiz. Bizi öldürebilirler ama teslim alamazlar. Her zaman ve her yerde halkın yanında olacağız. Bunlar zorba ve eşkiyadır. Topları tüfekleri olabilir ama Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz. Olamaz. Sonunda biz kazanacağız." Sözlerine yer veriliyor. Daha sonra açıklama şu sözlerle sona eriyor;

"Tüm Antakya Halkının Yeni Yılını Kutlar Sağlık Ve Esenlikler Dileriz."★

BU VATANA NASIL KIYDILAR

İnsan olan vatanını satar mı?
Suyun içip ekmeğini yediniz.
Dünyada vatandan aziz şey var mı?
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Onu didik didik didiklediler,
saçlarından tutup sürüklediler,
götürüp kafire : “Buyur...” dediler
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Eli kolu zincirlere vurulmuş,
vatan çırılçıplak yere serilmiş.
Oturmuş göğsüne Teksaslı çavuş.
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Günü gelir çark düzüne çevrilir,
günü gelir hesabınız görülür.
Günü gelir sualiniz sorulur :
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

NAZIM HİKMET

DİN BEZİRGANLARINA ÇAĞRI

Din bezirganları;
halkı aldatmayı bırakın
Devletin kontra gücü olmayı bırakın
Halkın inançlarıyla oynamayın
Devrimci düşmanlığına son verin

Devlet sizi kurtaramaz
Hile ile iktidar olamazsınız
Ya devrimden ya faşizmden yanasınız
Başka yolu yoktur
Devletin kiralık katili olmaktan vazgeçin
Halktan, vatandan yana olmayı öğrenin

Siz zulme karşı değilsiniz
Zulüm yapanlarsınız
Zulüm yapanlar cezasız kalmaz
Halk adaletsiz kalmaz

Amerikancılığınızla,
Batıcılığınızla,
Devletçiliğinizle,
Sermayenizle
Halkımızın inançlarını, kültürünü tahrip ediyorsunuz

Din sahipliği şarlatanlığına son verin
Halka karşı işlediğiniz suçların hesabını verin
Bu yoldan geri dönün
Halkın hak ve özgürlük mücadelesinde yer alın